C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Stackpole_Michael_A-Draci_koruna_5-Draci_hnev_2-Boure.pdb

PDB Name: Stackpole Michael A-5-Draci kor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.5.2007
Modification Date: 24.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MICHAEL A. STACKPOLE
DRAČÍ HNĚV
BOUŘE

V čele jim půjde Norrington,
nesmrtelný, očištěný plameny
a vítězný od moře po ledovce.
Do prachu zašlape vojska nepřátel,
zahubí metlu severu
a Vorquellyn bude vykoupen.

Kapitola první

Erlestoke si téměř přál, aby úsvit nového dne nebyl tak jasný a studený. Bez chladu by se klidně obešel. Mrazivému vzduchu se povedlo proniknout pod jeho oblečení, a třebaže se princ pohyboval co nejsvižněji, stejně se nedokázal zahřát. On i celá jeho skupinka navíc tak jako tak postupovali mnohem pomaleji, než by si přál.
Hned první noci nalezli skladiště, o kterém hovořil Verrum. Drakoniskému baronovi se podařilo kolem pevnosti rozptýlit skrýše plné střelného prachu a dalších zásob. Nevedla ho k tomu ani tak snaha ulehčit případnou evakuaci jako spíše potřeba usnadnit život jednotkám,operujícím za nepřátelskými liniemi.
No, my tedy každopádně za těmito liniemi jsme. Ve skladišti si doplnili zásoby a vybavili se teplým zimním oblečením. Našli zde rovněž dostatek drakonet, třebaže žádná z nich nepatřila k poslednímu, nejmodernějšímu typu. Přesto se munice a střelný prach daly použít v jejich čtyřčatech, takže si s sebou vzali dobrých dvě stě nábojů pro každého. S novým oblečením, potravinami a výzbrojí nesli všichni členové oddílu zhruba po šedesáti librách nákladu.
Všichni s výjimkou Erlestoka, jehož po silném úderu, který utržil, dosud bolel hrudník. Jilandessa použila několik jednoduchých zaklínadel a zjistila, že princ sice nemá nic zlomeného, ale že se mu některá žebra poněkud uvolnila z hrudní kosti. Nabídla se, že ho dá s pomocí magie zase do pořádku, ale on odmítl s tím, že přežije-li dostatečně dlouho, jistě se uzdraví přirozenou cestou.
Ostatní si mezi sebou rozdělili Erlestokovu výstroj, a tak nakonec nesl pouze náboje, střelný prach, čtyřče a úlomek Dračí koruny. Drahokam nebyl nijak těžký a princ cestou na jih bez problémů stačil tempu svých druhů. Všichni měli na nohou sněžnice, získané ze skladiště, což jim umožňovalo postupovat o poznání rychleji. I tak však byla pouť mrazivou pustinou velice drsná a stála je mnoho sil.
Hned prvního dne je přepadla sněhová vánice, jíž však vcelku uvítali, neboť skryla jejich stopy. Známky přítomnosti aurolanské armády, která tudy procházela před nimi, však nedokázala smazat ani bouře. Napůl ohlodané zvířecí mršiny, v hlubokém sněhu zabořené vozy, které jejich majitelé opustili, když tažná zvířata pošla vysílením, a dokonce i zmrzlé mrtvoly řvounů, zabitých mrazem nebo vlastními spolubojovníky - to vše více než dokonale vytyčovalo cestu.
Objevení mrtvých řvounů Erlestoka nepřekvapovalo, neboť věděl, že si všechna zimní tažení vybírají krutou daň. Musel naopak žasnout nad tím, jak zanedbatelné ztráty chlad nepříteli způsobil.
Když se o tom zmínil Ryswinovi, elf jen pokrčil rameny. „Pocházejí ze severu. Na takové počasí jsou zvyklí. Možná jim dokonce připadá mírné."
„To je v zimní válce velká výhoda." Erlestoke si povzdechl. „Jak dlouho myslíš, že jim Sebcie dokáže odolávat?"
Elf na okamžik zamhouřil oči a pak zavrtěl hlavou. „Vojska, pochodující na jih, byla velmi početná. Sebcie je pravděpodobně už ztracena. Dost možná i Muroso. Drakonely a draci dávají Chytrině velkou moc - obzvlášť proti městům a tvrzím, které byly postaveny, aby odolávaly pouze konvenčnímu obléhání."
Tak jako města a tvrze Oriosy… Erlestoke se dlouho vzpíral myšlence, že by mu snad mohlo záležet na zemi, v níž se narodil. Princ opovrhoval politikou svého otce. Vražda jeho babičky jej naučila nenávidět Chytrinu a naplnila ho odhodláním ji zničit. Jeho otce však naopak vyděsila, a tak od té doby dělal všechno možné, aby aurolanskou tyranku uchlácholil. Právě proto princ odcestoval na sever do Pevnosti Drakonis a poprosil strýce, drakoniského barona, aby jej přijal do svých služeb.
Navzdory tomu zjistil, že mu osud vlasti není lhostejný. Stále se k ní cítil být vázán. Že neměl rád otce ještě neznamenalo, že nemiloval Oriosu. Netoužil vidět, jak jsou jeho krajané vražděni a jejich domovy se obracejí v popel.

Do vlasti navíc nebyla evakuována jen jeho teta a synovci, na jih se vydala i jeho vlastní žena a děti. Napadlo ho, že jej musí všichni považovat za mrtvého, a to v něm ještě vybičovalo touhu po návratu domů. Vrátím se! Budu-li moci.
Jejich situace byla rozhodně svízelná, nikoli však beznadějná. Husté sněžení prvního dne pravděpodobně zadrželo aurolanské jednotky v Pevnosti Drakonis, takže mezi nimi a vojsky, postupujícími dál na jih, vznikla mezera v šíři zhruba jednodenního pochodu. Tuto mezeru mohli nepřátelé samozřejmě snadno zacelit, ale princovu oddílu poskytovala příležitost nepozorovaně vyklouznout z jejich sevření. Ideální by bylo, kdyby se dostali o něco dál na jih, tam překročili řeku Tynik a zmizeli v Sarengulu. Tamní urZrethiové by jim jistě poskytli přístřeší, popřípadě by je alespoň nechali projít do Alosy.
Erlestoke si nebyl jistý, kde by bylo nejlepší schovat úlomek Dračí koruny. Kdyby se jim podařilo doputovat až daleko na jih, do Croquellynu, mohli by ho odevzdat elfům. Princezna Alexie udělala totéž s jeranským úlomkem, který předtím vyrvala wruonským pirátům. Elfové z Loquellynu slíbili, že ho budou opatrovat, ale princ si říkal, jestli jím toto rozhodnutí jednoho dne nepřinese zkázu.
Erlestokovy obavy z jasného dne pramenily z toho, že stopu, kterou za sebou nechávali, mohl naleznout a sledovat naprosto kdokoli, avšak po setmění se princ poněkud uklidnil. K večeru se z původního směru trochu odchýlili na východ, do kopcovité krajiny, kde nalezli útočiště v jakési lovecké chatě. Nájezdníci se ji pokoušeli spálit, ale oheň odmítl spolykat celé obydlí. Část střechy zůstala nepoškozená a stály také všechny čtyři zdi z hrubě otesaných klád - byť byly zevnitř mírně ohořelé.
Na chatě bylo dobré to, že její stěny chránily skupinku před případným útokem Aurolaňanů, kteří se mohli potulovat po okolí. Alespoň to tvrdil Nygal. Verrum namítl, že by jim žádné zdi nebyly nic platné, kdyby přiletěl drak a rozhodl se to s nimi skoncovat. Po této poznámce všichni rázem zvážněli. Erlestoke jim zkusil vrátit dobrou náladu návrhem, aby rozdělali oheň v krbu, který byl podle Verruma neporušený.
Nápad se ujal. Vyhlídka na noc, strávenou v teple, potěšila všechny bez výjimky. Verrum přidělil každému členovi malého oddílu nějakou práci - kromě elfů a Jullagh-tse, které čekaly noční hlídky. Jejich schopnost vidět potmě z nich dělala perfektní stráže, a tak si žádný z lidí a meckanshii nestěžoval. Že zatím odpočívají.
Erlestoke k sobě svolal všechny tři nelidské společníky. „Dohodli jsme se, že se pokusíme proniknout na jih do Sarengulu. Jullagh-tse, jsi si jistá, že nás pustí dovnitř?"
Přikývla. Šedé oči urZrethi ostře kontrastovaly jak s její sytě červenou kůží, tak i s černí silné vlněné kapuce, kterou mela přetaženou přes hlavu. „Můj lid nikdy neodmítá cestovatele v nouzi. Sama jsem už v minulosti Sarengul navštívila - není to koneckonců tak daleko od rodného Bokagulu - a mám tam několik vzdálených sestřenek. Dost možná by jim vadilo, kdyby zjistili, že s sebou máme úlomek Dračí koruny, ale rozhodně nás nebudou prohledávat ani se vyptávat, co vlastně neseme." Jilandessa si pohrávala s koncem svého dlouhého černého copu. „Myslíš, že takový podvod je dobrý nápad?" UrZrethi pokrčila rameny. „Ty bys je snad raději zatížila informací, kterou ani sami nechtějí znát? Ano, vstoupíme-li do Sarengulu, dost možná je ohrozíme a zavlečeme do války, ale oni tak jako tak netouží po tom, aby Chytrina znovu sestavila Dračí korunu. Jen si vzpomeň -to urZrethiové vztyčili hory a draci je z nich vypudili. Jinak jsou však naše domovy nedobytné. Jen ať si řvouni klidně přijdou. Bez pomoci draků nemůže Chytrina ani - doufat, že nás v našich horách porazí!"
Ryswin si odfrkl. „Doufejme jen, že se vás Turic ani Runyk nerozhodnou potrestat za přílišnou sebedůvěru."
Jullagh-tse zavrtěla hlavou. „Ať už si budou bohové přát cokoli, zničit urZrethie v jejich domovech bude pořád velmi obtížné."
Erlestoke zvedl ruku chráněnou palečnicí. „Předpokládejme, že se Jullagh-tse nemýlí a my budeme vpuštěni do Sarengulu. Ale co potom? Kam půjdeme dál? Princezna Alexie zanechala svůj úlomek v Loquellynu."
Ryswin pokrčil nos. „Kdyby se ho nevzdala, naši by jí nikdy nedovolili opustit Rellaence. Odnést jej do Pevnosti Drakonis by znamenalo zbytečně velké riziko. Chytrina by v případě svého vítězství získala příliš mnoho."
„Znamenalo by to pět úlomků v jejích rukou. Takhle má jen jeden ze Svarskyi a jeden ze tří, které chránila Pevnost Drakonis. My máme jeden, jeranský úlomek je v Loquellynu a kde je další, to vědí snad jen sami bohové." Princ se zamračil. „Kolik vlastně celkem existuje úlomků?"
Ryswin se pousmál. „Byl jsi pomocníkem drakoniského barona. Copak ti to neprozradil?"
Jilandessa na Loquelfa ihned cosi vyštěkla v elfštině. Válečníkovy oči se rozšířily překvapením, pak se začervenal a přikývl. Když jeho tvář opět nabyla obvyklé barvy, otočil se k Erlestokovi a zpříma se mu podíval do očí. „Prosím, odpusť mi mou nezdvořilost. Jilandessa mi připomněla, že máš právo znát věci, které před tebou byly dlouho utajovány. Pokud víme. Dračí koruna byla rozlámána na sedm částí."
„Sedm?" Erlestoke se zamračil. „Vím o pěti úlomcích, které připadly lidem, a slyšel jsem také o jednom, nacházejícím se na Vorquellynu."
Harquelfská léčitelka přikývla. „Tento úlomek byl z ostrova odnesen, ale vzápětí se ztratil. Někdo říká, že ho Loquelfové vzali uprchlíkům."
„To jsme neudělali." Ryswin zvedl bradu. „Bojoval jsem proti Kree'chucovi. Já ten úlomek neviděl, ale jistě víš, že kdyby se nám ho podařilo získat, netajili bychom se s tím. Naopak bychom to oslavovali jako velké vítězství."
„To ale pořád máme jenom šest úlomků." Erlestoke přelétl pohledem trojici svých společníků. „Co ten sedmý?"
Ryswin roztáhl ruce. „K oněm událostem došlo dlouho před mým narozením, ale slyšel jsem vyprávět, že Kirúna ve skutečnosti zabila malá skupina dobrodruhů. Koruna, kterou nalezli, tvořila jakýsi otevřený oblouk - ne jako obvyklé královské korunky. Ti dobrodruzi samozřejmě nikdy předtím Dračí korunu neviděli a zřejmě si mysleli, že tak vypadat má. Teprve později začaly kolovat příběhy o tom, že v ní už tehdy, při jejím nalezení, scházel jeden kus: legendami opředený ústřední úlomek. Třebaže každý úlomek je sám o sobě velmi mocný - jak jsme všichni mohli vidět - teprve ve spojení s tím sedmým lze ovládnout nespočetné dračí legie. Říká se, že používání kompletní Dračí koruny je velmi

vyčerpávající, ale když už někdo dokáže vymazat ze světa všechny své nepřátele, zbývá mu více než dost času na odpočinek."
Princ se zamračil. „Říkáš, že existovalo sedm úlomků, ale jen šest bylo nalezeno a rozděleno mezi různé země? Aniž by kdokoli věděl, že se kamsi ztratil ústřední úlomek, ten nejdůležitější?"
„Je to tak. Výsosti." Jullagh-tse Seegg vážně přikývla. „Jsem daleko mladší než tady Ryswin, ale i já jsem v Bokagulu slýchávala podobné příběhy. Kdysi prý žila urZrethijská zlatnice, která hodně cestovala po světě. Dokonale si změřila všechny úlomky a na základě svých poznatků vyrobila kopii Dračí koruny, přesnou do nejmenších detailů. Došla k závěru, že je evidentně neúplná, a tak vypočítala, jak by mel vypadat poslední chybějící úlomek. Pravda je ale taková, že nemáme ponětí, kde by se tento úlomek mohl nacházet. Je dokonce možné, že ho má Chytrina, že to byla právě ona, kdo ho kdysi vyňal z Koruny."
Erlestoke sebou Škubl a opřel se o začouzenou dřevěnou stěnu. Hrudník ho bolel a nemohlo za to pouze zranění. „Když o tom všichni tři víte, tak proč ne já? A proč to nevěděl ani drakoniský baron?"
Jilandessa k němu přistoupila a jemně mu položila ruku na rameno. „To kvůli lidské podstatě, Výsosti. Na okamžik si představ Pevnost Drakonis ne jako obranný val proti Chytrinině agresi, ale jako centrum moci. Všechny lidské národy i všechna království elfů a urZrethiů se zavázaly, že budou finančně a vojensky podporovat Pevnost Drakonis. Ale u jejího zrodu stáli lidé. Lidé, kteří se stali známými jako drakonisští baronové. A lidé vždy ochotně naslouchali vábení moci.
Když jsme zjistili, že by mohl existovat sedmý úlomek Dračí koruny - ten, který probouzí její plnou sílu - dostali se elfové i urZrethiové do poněkud kuriózní situace. Všechny úlomky se až na jedinou výjimku nacházely ve vlastnictví lidí. Bylo možné, že by nás lidé mohli podezírat ze lži ohledně skutečného počtu úlomků Dračí koruny. Mohli by si myslet, že před nimi jeden ukrýváme, protože jim nevěříme. Toto podezření by se mohlo brzy ukázat jako zhoubné. Lidé by třeba dospěli k názoru, že tento úlomek schováváme, abychom mohli postupně shromáždit také všechny ostatní, znovu sestavit Dračí korunu a povolat draky, aby vyhubili celou lidskou rasu."
Erlestoke zavrtěl hlavou. „Ale to nedává smysl,"
Černovlasá elfka se usmála. „Výsosti, posledních pět let jsi pracoval v Pevnosti Drakonis. Tvými druhy bylo i mnoho elfů a urZrethiů. Znáš nás. Důvěřuješ nám. Ryswin dorazil do pevnosti teprve nedávno, ale přesto se k němu chováš stejně jako ke mně. To proto, že ses naučil věřit elfům."
Jullagh-tse pokývala hlavou. „A abych byla upřímná, s nápadem znovu sestavit Dračí korunu si mnozí obyvatelé Bokagulu skutečně pohrávali. Jsem si jistá, že podobné návrhy padaly také na elfských shromážděních v jejich zapovězených hájích. Lidstvo sílí, tlačí na nás ze všech stran. Nikdo nevolá po vyhubení lidí, ale kdybychom nalezli způsob, jak zastavit váš postup…"
Erlestoke přikývl. „Znám dějiny. Vím, že spolu lidé z Oriosy a urZrethiové z Bokagulu kdysi vedli četné války, ale v novějších časech jsme spolu vždy bojovali bok po boku. Přesto ale rozumím tvým slovům. Vzpomínky na staré sváry je těžké potlačit. I mnozí lidé vám dodnes nepochybně přisuzují ty nejhorší úmysly."
Jilandessa si povzdechla. „Myslím, že se nemusíme obávat nejhoršího. Chytrina nemá sedmý úlomek. Kdyby ano, byla by nepochybně daleko mocnější."
„Proč si prostě jen nevyrobí nový ústřední díl?"
UrZrethi se zamračila. „Drahokamy, tvořící Korunu, jsou velmi vzácné. Některé příběhy je nazývají Pravokamy, ale já nemám ponětí, co je tím myšleno."
Oba elfové zavrtěli hlavami. „Pokud o nich moji lidé mají nějaké hlubší znalosti," řekl vážně Ryswin, „pak se o ně se mnou nepodělili. Přesto ale soudím, že pokud by Chytrina měla schopnosti pro vytvoření nového ústředního úlomku Koruny, dávno by se do toho pustila. Něco jí v tom zřejmě brání."
„Díky bohům za každou malou laskavost." Princ se opřel hlavou o zeď. „Tahle debata byla jistě přínosná, ale pořád nevyřešila náš hlavní problém. Kam půjdeme? Jestli budou elfové ochotni opatrovat další úlomek, pak jsou vhodnými místy jak Harquellyn tak Croquellyn."
Jilandessa zamyšleně sešpulila rty. „Harquellyn by měl být až naší druhou volbou. Liším se od zbytku svého lidu, neboť ten raději zůstává stranou všech konfliktů. Má vlast by nás jistě uvítala, ale později by mohla vyměnit úlomek za mírovou smlouvu s Chytrinou."
„Ryswine, proč si tvoji lidé ponechali úlomek? Není to přílišné riziko, když pro Chytrinu představuje takové lákadlo?"
Válečník se usmál. „Příteli, byly to právě loquelfské lodě, které zničily Kree'chucovu flotilu a zhatily jeho invazní plány. Chytrina nás nenávidí bez ohledu na to, jaké poklady ukrýváme. Prostě jsme jen nemohli dovolit, aby jí úlomek padl do rukou."
„Tak tedy Croquellyn?"
UrZrethi hloubavě pokývala hlavou. „Dostaneme-li se tak daleko na jih, ocitneme se blízko Tsagulu. Rozhodneme se podle toho, kam až pronikla Chytrinina vojska. Dost možná budeme muset pokračovat na jih ještě dál."
Princ se zamračil. „Potom už toho ale na jihu moc není."
„To máš zřejmě pravdu. Výsosti." Jullagh-tse Seegg si ztěžka povzdechla. „Ale nám nezbývá než doufat, že toho je dost."

Kapitola druhá

Generál Markus Adrogans si ještě jednou prohlédl model citadely Tři bratři, jež chránila cestu Jižní strží, a pak pokýval hlavou. „Skvělá práce, vévodo Michaile."
Tmavovlasý mladík se usmál a sklonil hlavu na znamení díků. „Rád vyrábím modely. Tento je zcela přesný -snad až na

sníh, který tady tvoří jen vrstvička bílé barvy, kdežto ve skutečnosti se podle hlášení zvědů kupí ve velkých závějích."
Model představoval úsek silnice, táhnoucí se podél řeky Svar v místě, kde protékala Jižní strží. Veletok na konci své pouti ke Svarskyi ostře zahýbal na západ a cesta vedla po jeho východním břehu. Na vrcholu tohoto velkého zákrutu byla postavena největší ze tří spojených pevností. Vzhledově se trochu podobala dortu o čtyřech nízkých válcovitých vrstvách, navršených jedna na druhou - od nejširší spodní po nejužší horní. Obklopovala ji kruhová hradba. Naproti ní, uprostřed říčního toku, se vypínala masivní věž, spojená s pevností klenutým kamenným mostem. Mezi věží a pevností byly nataženy silné řetězy, mající zastavit případný útok loďstva. Toto opatření mohlo být v létě velmi efektivní, ale nyní, za tuhé zimy, bylo naprosto zbytečné, neboť hladina se skrývala pod souvislou vrstvou ledu a silnou sněhovou pokrývkou.
Na jihu - tam, odkud měla zaútočit Adrogansova armáda - se tyčila první ze dvou menších, vstupních pevností. Každá z nich byla tvořena párem obdélníkových staveb, lemujících silnici v délce asi dvaceti yardů. Jejich zdi byly vybaveny množstvím střílen a menších otvorů, určených pro lučištníky. Na předním i zadním konci opevněných staveb navíc silnici zatarasovaly brány. Bylo nabíledni, že i kdyby útočící oddíly dokázaly prorazit první z nich, zůstaly by polapeny v nitru pevnosti tak dlouho, dokud by se jim nepodařilo dostat i přes tu druhou. Zařízení, jež otevíralo tuto bránu, se ovšem nedalo obsadit bez těžkých bojů, navíc vedených pod deštěm šípů lučištníků, skrytých za mohutnými zdmi. Na tak malou vzdálenost se snad ani nemohli netrefit.
Také menší pevnosti disponovaly věžemi s klenutými mosty a řetězy, natažených od břehu ke břehu. Každý pokus o překročení zamrzlé řeky byl předem odsouzen k nezdaru, protože lučištníci ve věžích či na mostech měli proti útočníkům obrovskou výhodu. Krom toho mohly válečné stroje za hradbami vrhat těžké balvany a prolomit led. Studená voda by vojáky zabíjela ještě rychleji než šípy obránců a řeka by pak jejích zmrzlá těla odnesla až do Svarskye, ke svému ústí do Srpového moře.
Z jedné vstupní pevnosti nebylo na druhou vidět a totéž platilo také o jejich říčních věžích. Zdejší posádky se proto musely spoléhat na hlavní tvrz, která se s nimi dorozumívala pomocí vlajek. Ústřední pevnost navíc disponovala nejpočetnějším garnizonem a od obou jejích menších sester ji nedělilo více než čtvrt míle. Mohla tedy do obou vstupních tvrzí snadno vyslat posily a napadenému opevnění by jistě rychle přispěchali na pomoc i Aurolaňané ze druhé, vzdálenější malé pevnosti.
„Je to pozoruhodný kus práce, ale na sebevědomí mi moc nepřidává." Adrogans zvolna obešel model, aby si ho prostudoval ze všech stran. Natáhl ruku a zvedl horní vrstvu centrální pevnosti. Její vnitrní stěny byly natřeny světlejší barvou, zatímco černý kruh znázorňoval ústřední schodiště. Tvůrce modelu šel dokonce do takových detailů, že černými tečkami vyznačil zbrojnice a do každé komnaty přidal inkoustem psanou poznámku, kolik v ní obvykle setrvává vojáků.
„Moc bych si přál, abych mohl dokončit celý vnitřek velké pevnosti, generále. Dva ze svoinských uprchlíků dříve sloužili tady ve Třech bratrech, takže mi mohli sdělit hodně podrobností. Dost mi pomohli s menšími pevnostmi - Darovinem a Krakoinem, ale o velké tvrzi, o Varalorsku, toho přece jen tolik nevěděli." Michail pokrčil rameny. „Ale řekl bych, že to po bitvě budu moci dát do pořádku."
Adrogans se na něho usmál. „Vůbec se nepodobáš své sestřenici. Nedovedu si představit, že by se někdy piplala s něčím takovým."
„Alexie?" Mladík se zasmál. „Je dost vážná. Nemá žádné prosté koníčky, jako je moje modelářství. Ale to je v pořádku, protože ona představuje budoucnost našeho národa a má na starosti důležitější věci… čímž nechci nijak snižovat vaše zásluhy, generále. Váš boj o osvobození Okrannelu z rukou aurolanských okupantů nebude nikdy zapomenut."
„A ani tvůj boj v řadách Královské těžké." Jeranský generál přimhouřil oči. „Stejně si ale myslím, že by tě tvorba modelů bavila víc než válčení."
Vévoda zavrtěl hlavou. „Dokud je má vlast plná vetřelců, nemohu se ohlížet na to, co mě baví a co ne." Zhluboka se nadechl a pak promluvil tlumeným hlasem. „Generále, víte co znamená podniknout snový nájezd, že ano?"
Generál přikývl. Nedal najevo, že tuto věc pokládá za hloupost a mrhání časem. „Ano, slyšel jsem o tom nějaké zvěsti."
Michail se pobaveně zazubil. „Tetička Taťána by mě nejspíš nechala zaživa stáhnout z kůže, kdyby zjistila, co se vám chystám říct, ale myslím, že byste to mel vědět. Svůj snový nájezd jsem podnikl spolu s Alexií. Její sen… No, nehodlám zrazovat její důvěru, protože správně se s ním neměla svěřit ani mně. Řeknu jen, že byl hodně dobrým znamením pro válku s Chytrinou. Ale můj sen, generále, byl naopak poměrně konkrétní. A právě proto se s vámi o něj musím podělit."
Vévoda mávl levou rukou směrem k modelu. „Snil jsem o Třech bratrech, právě tak, jak je vidíte zde. Spousta sněhu, řeka ztuhlá v led a den tak studený, že když si odplivnete, slina vám zmrzne ještě před dopadem na zem. A přece jsme toho dne zvítězili. Ještě než zapadlo slunce, byly všechny tři pevnosti v našich rukou."
„To zní povzbudivě, opravdu." Generál Adrogans si dal ruce v rukavicích za záda. „Jak se nám podařilo zvítězit?"
Michail sebou škubl „Sny, generále, jen zřídka oplývají podrobnostmi. Ale my jsme vyhráli a já byl u toho. Vím to, protože jsem nakreslil skicu menší pevnosti podle svého snu a teprve poté si promluvil s muži ze Svoinu. Na základě jejich slov jsem nakreslil druhou mapu a porovnal ji s tou první. Dokonale si odpovídaly. A uvědomte si, generále, že jsem Tři bratry nikdy neviděl. Narodil jsem se až v Yslinu, v exilu."
„Takové osudové znamení se mi zamlouvá. Stejně jako tvůj model." Adrogans svraštil čelo a vrátil na místo nejhořejší vrstvu Varalorsku. „Dobýt tyto věže ale přesto nebude nic jednoduchého."
„To ne, generále. Dosud se to ještě nikdy nikomu nepovedlo."
Jeranský generál se rozhodl o tom nepřít. Citadela Tři bratři ve skutečnosti padla do aurolanských rukou kvůli i tomu, že byla opuštěna. V průběhu let se pravda o tehdejších událostech téměř vytratila a zůstaly pouze nepodložené historky. Jedna z nich vyprávěla o šlechtičně, která přikázala posádkám pevností opustit pozice a doprovodit ji do bezpečí Jerany. Někteří říkali, že onou šlechtičnou byla Taťána, jiní jmenovali další urozené dámy, ale žádnou z verzí

nebylo možné ověřit. Kromě té první - protože Taťána v době invaze pobývala v Yslinu. Z Okrannelu tehdy prchala celá řada šlechticů, ale žádný z nich nebyl dostatečně významný, aby mohl poroučet posádce tak důležitého opevnění. Možné bylo i to, že sami vojáci dospěli k názoru, že útěk je přijatelnější než smrt.
Kdyby byla citadela Tři bratři již dříve dobyta, měl by generál Adrogans při plánování zteče z čeho vycházet. Takhle měla její obrana jen jedinou vadu na kráse - že na sebe jednotliví pevnostní bratři neviděli. Jinak však byl komplex opevnění prakticky nedobytný. V těchto místech vytvářela řeka Svar hlubokou strž. Silnice byla proto velmi úzká a na přístupovou cestu k Darovinu se dalo dovléci jen několik málo obléhacích strojů, které by nejspíš beztak vůbec neohrozily mohutné hradby. Pomoci by možná mohlo kvalitní beranidlo, ale než by se ho po zasněžené silnici podařilo dostat k bráně, měla by posádka dostatek času se připravit. Kameny a šípy z pevnosti by proměnily útok v krvavou lázeň. A pokud by posádka ještě navíc disponovala drakonelami…
„Zvědové Bealy mot Tsuvo neříkali nic o drakonelách, je to tak?"
Michail zavrtěl hlavou, ale ukázal na dva Široké otvory po stranách přední brány. „Před generací se v každém z nich nacházela balista, schopná několika střelami vyčistit silnici, Aurolaňané je trochu rozšířili, takže je možné, že se teď za nimi skrývají drakonely. Ale zvědové si nejsou jistí - kdyby sem Chytrina skutečně nechala dopravit své kanóny, nejspíš by se to nepodařilo utajit. Tak nevím."
Adrogans přikývl a pocítil, jak mu bolest zaryla drápaté prsty do páteře. Jediný způsob, jak zjistit, co na ně číhá v pevnosti, bylo vyslat vějičku - oddíl, který přiláká pozornost nepřátel. Adrogans si představil muže, krací se za pavézami, jak se co možná nejrychleji blíží k hradbám. A představil si též hromové burácení skrytých drakonel a kusy těl svých vojáků, poházené ve změti zkrvavených třísek…
Problém byl v tom, že dobytí Tří bratrů bylo nutností. V opačném případě by byla ohrožena Adrogansova zásobovací trasa do Guraskye. Jeho armáda sice mohla překonat horské hřebeny - přičemž by jistě ztratila většinu koní - ale na druhé straně by sestoupila hladová a zesláblá. A ještě horší by bylo, kdyby posádka Tří bratrů podnikla výpad na jih k brodu a zabránila dalšímu přísunu zásob. Totéž samozřejmě mohla udělat i sněhová vánice. Vlastně by stačil jediný silnější blizard, aby Adrogansovy oddíly zůstaly polapeny v pustých horách, kde by je očekávala pomalá smrt hladem.
Pokud by se Tři bratry podařilo obsadit a udržet, znamenalo by to, že generálově armádě přestane hrozit útok z týlu. Koneckonců, to. Že neměl informace o aurolanských jednotkách, operujících na jihu Okrannelu, ještě neznamenalo, že žádné takové neexistovaly, popřípadě nebyly na cestě. Před stoletím podnikli Aurolaňané troufalou námořní invazi, díky které obsadili Vorquellyn. Mohli se o něco podobného klidně pokusit znovu a vysadit armádu kdekoli na východním pobřeží.
Michail ukázal na Šest vlaječek, z nichž čtyři byly zabodnuty ve Varalorsku, jedna na severu v Krakoinu a jedna na jihu v Darovinu. „Namaloval jsem je na základě zpráv zvědů. Na žádném z praporců pevnostních oddílů není nic, co by svědčilo o přítomnosti drakonel, ale přiznávám, že se absolutně nevyznám v aurolanské symbolice. Jisté je, že proti nám stojí šest kompletních legií."
Adrogans přikývl. „Posádka čítá šest set vojáků, což je o něco méně než původní okranský garnizon. Jenomže se všemi těmi hradbami můžeme klidně počítat, jako by jich bylo dvakrát nebo třikrát víc. Nebudou tak hloupí, aby opustili bezpečí opevnění, jako to udělali ti u brodu. Nejzjevnější přístupová cesta vede přes zamrzlou řeku, aleje příliš riskantní."
„To je pravda. Hladina sice klesla na svou zimní úroveň, ale řeka je i tak velmi hluboká. Zamrzla sice dříve než obvykle, ale led je pořád příliš tenký, než aby unesl obléhací stroje. Kdyby bylo říční koryto o něco mělčí, mohli bychom tam dolů dostat katapult, ale takhle…"
„Ženisté by umrzli." Jeranský generál si povzdechl. „Ta řeka není nic jiného než jedna velká vražedná past. A i kdyby se ji našim lidem podařilo překročit a dostat se na silnici mezi Varalorskem a Darovinem - co potom? Zůstali by polapeni uprostřed a posily z Varalorsku by je všechny zmasakrovaly."
Do podlouhlé budovy s nízkým stropem, kterou si Adrogans zvolil za svůj štáb, vstoupil Phfas. Když spatřil model, který si prohlíželi, sykl. „Tři bratři. Historii znáte vy?"
Adrogans pokýval hlavou. „Kdysi dávno zde trojice bratrů zastavila zhuskskou hordu, která se chystala vyplenit Svarskyu. V tom boji ale všichni tři bratři padli. Citadela byla vybudována na jejich počest. Máš na mysli tuto legendu, strýčku?"
Zhuskský šaman přikývl. „Zlý čas to." Nasupeně pohlédl na Michaila, jako by očekával, že k tomu okranský šlechtic něco poznamená, ale mladík se moudře rozhodl zůstat zticha.
Adrogans se usmál. „Proč mi tu legendu připomínáš, strýčku?"
Stařík se křivě zašklebil. „Abys věděl ty, že Zhuskové žádné řešení hádanky té kamenné nemají."
„Díky, beru na vědomí." Generál i vévoda Michail se pousmáli. „Černá pírka. Myslivci a Bealini zvědové nás budou pravidelně informovat o tom, zda se k pevnostem neblíží posily. Zdá se ale, že nejlepším řešením - a říkám vám to po zralé úvaze -je frontální útok. Ovšem nebude to nic příjemného.'"
Vévoda přikývl. „Jménem Královské těžké žádám o čest zaútočit jako první."
„Tolik toužíš zemřít, vévodo Michaile?"
Mladík zavrtěl hlavou. „Tyto pevnosti byly postaveny, aby chránily mou vlast. Copak mohu chtít po jiných, aby jako první prolévali krev při jejich dobývání? Něco takového by udělal jedině zbabělec. Krom toho jsem si zcela jistý, že spatřím naše vítězství, takže se smrti nebojím."
„Je ale možné, že budeš jediným přeživším."
Po této poznámce se Michail na okamžik zachmuřil, ale ponurý výraz se v jeho ocích udržel pouze na jeden dva údery srdce. „Pak tedy budu tím, kdo zteče brány pobije posádku a povede naši armádu proti Varalorsku."
Phfas si odfrkl. „Prober se ty, Svarskya. Tohle sen není. To noční můra."

Bolest zabořila drápy Adrogansovi hluboko do týla, ale generálovi se hned vzápětí podařilo příšernou agónii setřást. „Ano, skutečně je to noční můra. Ale je to noční můra, kterou musíme přečkat, abychom se mohli probudit do slunečného rána."
Michail se usmál. „Vkládám do vás naprostou důvěru, generále. Mohu jen litovat, že tu není Alexie, aby nám pomohla."
„Také bych to uvítal." Adrogans vrhl letmý pohled na Phfase, který si cosi podrážděně brblal pod nos. „Naneštěstí je možné, že by nám zde nebylo nic platné ani pozoruhodné nadání tvé sestřenice. Zatím nevidím žádnou možnost, jak docílit toho, aby nás dobývání Tří bratrů nestálo tolik krve. Ale na něco přijít musím - protože jinak nám rozsah ztrát navždy znemožní osvobodit Svarskyu."

Kapitola třetí

Čas strávený v Bokagulu připadal Alexii v mnoha ohledech jako sen. Hrůzy války i drsné zimy se jí díky němu začaly zdát vzdálené, téměř neskutečné. Třebaže stále cítila naléhavou potřebu dostat se do Caleda, cesta urZrethijskými síněmi a chodbami - nedokázala se přimět, aby pro jejich díla použila slovo tunely - ubíhala daleko rychleji, než by si přála.
Pohled na síně jí bral dech. Vyrůstala v Gyrvirgulu a byla uvyklá životu v horských útrobách. Koneckonců, byli to právě urZrethiové, kteří do skalního masívu vytesali skvostný domov Gyrkymů, byť si tímto činem rozhněvali elfy. Místo, kde Alexie strávila dětství, bylo plné prostorných otevřených ochozů, jež dokonale vyhovovaly okřídlenému národu.
Kdyby ji však dříve někdo požádal, aby mu popsala, co považuje za typické pro urZrethijskou architekturu, jistě by netvrdila, že vysoké ochozy jsou prvkem, který podzemní lid běžně používá. Nyní ale viděla, že urZrethiové rádi staví ve velkém měřítku. Stěny jejich síní byly tak vysoké. Že se ztrácely v šeru. Patro za patrem stoupaly vzhůru balkóny a ochozy, všechny zkrášlené sochami, které byly částečně zahaleny stínem. Zdálo se, že kameny nejsou otesané, ale spíše nějak vypěstované - upravené podobným způsobem, jakým zruční zahradníci tvarují okrasné keře.
Alex překvapovala vrtošivost některých ozdob. Dříve si všechny urZrethie představovala jako chrabrý a ponurý národ, udatný, ale bez sebemenšího smyslu pro humor. Samozřejmě, ve většině příběhů, které znala, figurovaly pouze jejich válečnice, vynořující se z horských sídel, což mohlo její pohled na ně do značné míry zkreslit. Vítala tedy příležitost rozšířit si znalosti o této pozoruhodné rase.
Navečer každého dne jejich cesty podzemím byla skupina vítána v jednom z coriců. Perrině se vždy dostalo nejlepšího ubytování, neboť byla ideálem, tím, po čem toužili snad všichni urZrethiové - okřídlenou bytostí, schopnou létat. Když princezna sledovala, jak se urZrethiové k Peri chovají, říkala si. Že by Gyrkymům postavili jejich kamenný domov, i kdyby jim kvůli tomu elfové měli vyhlásit válku.
V noci sdílela Alex komnatu s Havranem a ostatní vypadali, že mají z jejich vztahu radost - byť Peri kvůli tomu svou sestřičku neustále popichovala. Princezna se vždy těšila na chvíli, kdy ona a Havran ulehnou na lůžko a začnou si spolu tichounce šeptat, aby nerušili ostatní. Ráda mu prsty přejížděla po prošedivělých vlasech, po ochlupení na prsou nebo po trojici jizev, táhnoucích se přes pravou polovinu jeho těla.
Čas od času zapomínala, že tam ony šrámy jsou. Jednou, když se jich nevědomky dotkla, rychle ucukla, avšak Havran něžně sevřel její dlaň ve své. „To je v pořádku, Alexie. Vůbec to nebolelo."
„Já vím. To nebylo tím."
Tiše zasupěl a ona dokázala i potmě poznat, že se mu na rtech objevuje úsměv. „Bojíš se, že by mě mohla bolet pouhá vzpomínka na tehdejší události, ale tak to není. Dělal jsem co jsem musel, abych zachránil své přátele. Když Chytrina zjistila, že mě nedokáže zlomit ani obelstít, rozhodla se mě zabít. Samotná skutečnost, že žiji dost dlouho na to, aby se mi ty šrámy stačily zahojit, je pro mě vítězstvím. Takovým vítězstvím, jakých je dnes na světě zoufale málo…"
Zvedla ruku a prsty mu rozčísla vousy. „Brzy jich bude víc, věř mi."
Také Havran zvedl ruku. Ukazováčkem pohladil Alex po bradě a pak jím láskyplně přejel po její líci. „Téhož dne, kdy jí padl do rukou úlomek Dračí koruny ze Svarskye, si Chytrina nechala uniknout tebe. Myslím, že záhy pozná, jak velká to byla chyba."
Políbil ji. Začali se milovat. Jemně, zvolna a tise - navzdory vší naléhavosti, kterou oba pociťovali. Alex naplnila touha. Chtěla se ho dotýkat, líbat ho a laskat. Chtěla cítit jeho pohyby. Chtěla se k němu co nejvíce přivinout. Chtěla, aby ji co nejpevněji sevřel v náručí. Chtěla, aby jejich těla roztála a splynula v jedinou vášeň, aby svět přestal existovat a zůstalo jen jejich spojení.
A nějakou dobu tomu tak bylo. Poté se jí zmocnil spánek, klidný a hluboký. V Havranově blízkosti se cítila zcela bezpečně, nic ji nemohlo ohrozit. Bylo to dost zvláštní, protože si ještě nikdy v životě nepřipadala nejistá nebo ohrožená. Jen měla vždy za to, že je potřeba, aby zůstávala ve střehu, ale po Havranově boku to bylo zcela zbytečné.
Dalšího dne -již třetího na jejich cestě podzemím - se jí podařilo navštívit shromáždiště Velkého Dračího Společenství. Její vědomí se odebralo na toto podivné místo, zatímco se oddávala sladkému nicnedělání po výborném jídle, při poslechu urZrethijských bardů, zpívajících balady, jejichž slovům nerozuměla. Na konci mola ji uvítal Maroth a bezpečně ji dopravil na ostrov, kde nalezla Černého draka a další dvě bytosti. Jedna z nich vypadala jako žena, ale celé její tělo bylo tvořeno průsvitným ledem.
Alex chvíli zneklidňovalo pomyšlení, zda to náhodou není Chytrina, které se nějakým způsobem podařilo proniknout na shromaždiště, ale záhy se uklidnila, protože z ženy necítila žádnou zlomyslnost.
Druhým neznámým byl muž. Alespoň jí to tak připadalo, neboť z něho neviděla nic než oblečení, které měl na sobě. To tvořily vysoké boty, sametové kalhoty, silný kabátec a černá sametová čapka - všechno to působilo velmi elegantně. Každopádně již spatřila členy meredské společenské smetánky, kteří byli odění podobně. Jenomže mužova kůže

zůstávala neviditelná. Neměl ruce ani obličej.
Černý drak ji vřele uvítal. „Rád tě znovu vidím. Doneslo se mi, že jsi z Mereda vyrazila na sever, ale od té doby jsem už o tobě neměl žádné zprávy."
Alex si ho změřila podezřívavým pohledem. „Sleduješ mě snad?"
„Musím připustit, že se o tebe zajímám, protože jsem to byl já, kdo navrhl, abys byla přijata do Společenství, ale nestopoval jsem tě ani nešpehoval. Předpokládám, že cestuješ do Caleda, že ano? Opustila jsi Meredo ve společnosti muroské princezny." Černý otevřel tlamu v nápodobě úsměvu. „Z orioského hlavního města zmizel také princ Linchmere. Mnozí si myslí, že jeho tělo nebude nalezeno dříve než při jarní oblevě."
Alex nedokázala potlačit úsměv. „Jestli ho budou chtít najít, budou se muset začít poohlížet pěkně daleko od Mereda. Protože, jak víš, já mířím na sever. Právě teď procházíme podzemím Bokagulu. Od Caleda nás dělí asi týden cesty."
Neviditelný muž usrkl vína ze své číše. „Za týden ještě bude stát. Za dva snad také. Ale to je maximum."
Žena sykla. „Dobytí Caleda bude trvat daleko déle. Pokud se jí to vůbec povede."
„Už kvůli tobě samotné doufám, že se Murosanům bude dařit lépe než nám. Stejně mi ale můžeš věřit, že by Aurolaňané již nyní klepali na brány Caleda, kdyby jim upevnění kontroly nad Sebcií netrvalo déle, než předpokládali. Sněhové bouře jim nahrávají do karet, ale zároveň zpomalují jejich posily a zásobovací oddíly. Obyvatelé Sebcie pustoší během ústupu vlastní zemi."
Alex přikývla. „Jsou tvé zdroje spolehlivé?"
Z neviditelného hrdla se vydral srdečný smích. „Mé dítě, já jsem ten zdroj. Unikl jsem z Lurrie, když město padlo, a nyní pokračuji v boji na poloostrově. A pokud nám na pomoc nepřiplují žádné lodě, pak tam také zemřu.“
Černý zavrtěl hlavou. „Nezemřeš. Na to jsi příliš duchapřítomný."
„Mé omrzlé prsty - těch pár, které mi ještě zůstaly - ti děkují, příteli." Zdánlivě prázdný oblek se uklonil Černému. „Chytrinina armáda je nepředstavitelně početná. Řvouni se zjevně množí rychleji, než jsme pokládali za možné. A slyšel jsem vyprávět i o dalších netvorech v jejím vojsku, třebaže jsem na vlastní oči žádného neviděl. Byli prý spatřeni i sullanciriové, ale opět to osobně nemohu potvrdit. Jen vím, že hlavní útok směřuje proti Murosu."
Žena přikývla. „Sebcijští uprchlíci vyprávějí hrůzné příběhy." Pohlédla na Alex. „Má sestra je s tebou v bezpečí, že ano?"
Princezna se zamračila. „Copak ty víš, kdo jsem?"
„Ne, ale nebyla bych tu, kdybych si nedokázala vyvodit, že muroská princezna, cestující na sever z Mereda, je právě má sestra. Vím, že vyrazila, aby přivedla Norringtona do Caleda. Udělala to proti vůli našeho otce. On samozřejmě ochotně přijme jakoukoli pomoc, ale skutečnost, že Sayce porušila jeho zákaz, ho rozhněvala."
„Tvá sestra se má dobře. A je to smělá válečnice."
„Trochu tvrdohlavá, pravda, ale srdnatost se jí rozhodně nedá upřít." Z poznámky čišela spise rozmrzelost než náklonnost. „Aurolaňané postupují na široké frontě, takže ve skutečnosti nebudete v bezpečí, dokud nedojedete do Caleda."
„Díky za informaci." Alex se zamračila. Protože se o aurolanských úspěších dozvěděla na shromaždišti Společenství, nemohla se o tyto poznatky podělit se svými druhy v reálném světě. Co však učinit mohla, bylo zařídit se podle nich. Rozhodla se tedy, že až opustí hory, nechá zdvojnásobit hlídky a bude se mít na pozoru před možným přepadením. Znovu se podívala na černého. „Nějaké zprávy z Pevnosti Drakonis nebo z Okrannelu?"
Zavrtěl hlavou. „Co se týče členů Společenství v Pevnosti Drakonis, obávám se nejhoršího. Situace v Okrannelu je udržována v tajnosti, ale vypadá to, že Adrogans podniká kroky proti aurolanským nájezdníkům, kteří pronikají na Guraninskou vysočinu. Krom toho už nevím nic, ale doufám, že se alespoň tam věci obracejí k lepšímu."
„To já také." Alex se usmála. „Teď se raději vrátím do Bokagulu. Těším se na další setkání."
Neviditelný muž pozvedl Číši na pozdrav. „Pokud k nějakému ještě dojde."
Jeho slova jí stále ještě rezonovala v hlavě, když procitla a vrátila se zpět do coricu. Havran jí podal pohár svařeného vína. „Je něco v nepořádku. Výsosti?"
Vzala si od něho horký nápoj a nenápadně jej přitom levou dlaní pohladila po hřbetu pravé ruky. „Ne, nic. Vůbec nic."
„Měl jsem pocit, jako bys byla někde jinde."
„Byla jsem. Ale už jsem zpátky. Pojď, posaď se vedle mě."
Přelétl pohledem pěvecký sbor. „Potřebuješ společnost pro čas nouze?"
Usmála se. „Ne, lásko. Jen tě dnes večer chci mít po svém boku."

Will se shrbil a zahalil se do teplého pláště. Masivní kámen, otesaný rukama urZrethiů, se před ním odvalil stranou. Zamhouřil oči, aby ho neoslnilo světlo, odrážející se od nedotčeného sněhu. Skupina opustila vyhřáté podzemí a vyjela ven, na břeh velkého jezera v severní části Bokagulu. Všem stoupala od úst oblaka páry, zatímco koním se kolem nozder začala téměř okamžitě tvořit vrstvička námrazy.
Po mladíkově levici si vykračovala Silide-tse Jynyn, která na svých prodloužených nohou snadno stačila jemu i princezně Sayce. „Tomuto jezeru říkáme Osemyr, což v překladu do vaší řeči znamená Hvězdné. Za letních nocí lze na tmavé hladině spatřit dokonalý odraz oblohy plné hvězd. Souhvězdí mihotavě září a jednotlivé hvězdy padají vstříc vlastní zkáze."
Will se podíval za ni, na rozlehlou zasněženou pláň. „Je moc krásné. Ale zrovna teď je mi příliš velká zima, než abych ho mohl patřičně ocenit."
UrZrethi si povzdechla. „Omlouvám se. Ale tato krátká cesta mimo podzemí byla nevyhnutelná."
Čtyři dny putovali sítěmi urZrethiů, přičemž překračovali hranice jednotlivých panství. Celý Bokagul byl rozdělen na vévodství, baronství a hrabství. Existovala zde města, městečka a vesnice, což Willovi připadalo nesmírně divné,

neboť se to všechno nacházelo v podzemí. Cesty, po kterých se ubírali, byly obdobami královských silnic na povrchu - až na to, že okolní vesnice často ležely vysoko nad nebo hluboko pod nimi, a proto mnohdy unikaly jejich pozornosti. Na noc se zastavovali v coricích těch nejvýznamnějších měst a vždy je navštěvovaly delegace místních aristokratů, aby je pozdravily a pozvaly na další bohatou hostinu. Willovi však pořád nešlo do hlavy, jak může někdo projet chodbou a hned se ocitnout v jiném panství. Připadalo mu to hrozně nepřirozené.
Podzemí museli dočasně opustit kvůli Bokovi, Kerriganovu sluhovi. Pocházel totiž z rodiny Jexů a další panství, kterým měli projít, bylo právě jeho rodištěm. Zpráva o jeho přítomnosti se rychle rozšířila po celém Bokagulu. Zatímco většina urZrethiů vyvrhele z úcty k hostům ignorovala, baronesa z Yreeu jim zakázala vstup na své území. Museli se tedy jejímu panství vyhnout a obejít ho pod širým nebem, po břehu zamrzlého jezera. Na cestu třeskutým mrazem se nikdo netěšil, ale nedalo se nic dělat.
Sayce se podívala na Silide-tse. „Není to tvá vina. Je pochopitelné, že bychom tam nebyli vítáni."
Will povytáhl obočí. „Skutečně? Co provedl tak hrozného?*
„Vzepřel se naší společnosti, lorde Norringtone," odpověděla urZrethi klidným hlasem. „Rozhodl se žít odděleně, a tak mu již nikdy nebude dovoleno se vrátit."
„Hm… Říkáš, že se rozhodl žít odděleně, ale já myslím, že prostě jen odmítl být dál otrokem. Tedy tohle prý alespoň znamená přídomek bok."
Sayce zavrtěla hlavou. „Skutečnost je daleko složitější. Ve společnosti existují určitá pravidla, podle nichž každý hraje svou úlohu. V Murosu jsou lidé vázáni k půdě, aby pracovali pro své lenní pány. Pěstují obilí a chovají dobytek, z čehož jejich šlechtici plyne zisk. A on je na oplátku chrání, členové tvé Svobodné korouhve tě po válce doprovodí do Eori a začnou tam farmařit. Tak dlouho, dokud nenastane čas, kdy bude potřeba, aby opět vzali do rukou zbraně a znovu ti sloužili jako vojáci."
„No ale co když nebudou chtít?"
Muroská princezna se na něho upřeně zahleděla. „Jak nebudou chtít?"
Silide-tse si odkašlala. „Lorde Norringtone, vím, že se lidská společnost velmi liší od naší. U nás hrají muži určitou roli. Jsou věci, které musejí dělat. Když svou práci vykonávají poctivě, dostávají jídlo, oblečení a mají kde spát. Dobře se o ně staráme, mimo jiné i proto, že mají velmi křehkou mysl a ducha. Když se některý z nich vzbouří - jako to udělal bok, který vás doprovází - je to neklamnou známkou jeho nenormálnosti."
Will se zavrtěl v sedle a právě se o tom chtěl začít přít, když tu Bok široce otevřel ústa a dlouze si odříhl. Horská ozvěna opakovala ten táhlý zvuk znovu a znovu a mladík měl chvíli obavy, aby na vzdáleném konci jezera nezpůsobil pád malé laviny.
„No, možná, že takové jsou zvyky urZrethiů, ale u lidí to neplatí." Vrhl rychlý pohled na Sayce. „Ze tvých slov totiž vyplývá, že když jsem kdysi býval zlodějem, zůstanu už odpadlíkem napořád. Nebo se snad Muroso liší i v tomto ohledu?"
Zamračila se. „Nechtěla jsem se tě dotknout."
„Nedotkla ses."
„Ale ve tvém hlase slyším…"
„Copak?"
Sayce zavrtěla hlavou. „Je to má chyba. Lorde Norringtone, nikdy bych se tě neodvážila nařknout, že jsi renegát, přinejmenším ne v tom smyslu, o kterém jsme mluvili. Ano, jako zloděj jsi samozřejmě stál mimo zákon, ale když jsi přijal na svá bedra tu velkou zodpovědnost, znamená to, že nyní hájíš stejnou společnost, které jsi předtím vzdoroval. Je klidně možné, že ty ani lidé ze tvé Svobodné korouhve se pro farmaření nehodíte. Ale zdaleka ne všichni se dokáží zhostit takové zodpovědnosti, kterou ti svěřilo proroctví. Ne všichni dokáží čelit všem těm nebezpečím."
„To jistě, ale to, co se očekává od obyčejných lidí, a to, co je povoleno šlechticům, jsou dvě zcela odlišné věci, není-liž pravda? Šlechtici by často měli projevit tu největší zodpovědnost, oni to však zdaleka nedělají."
Sayce pokrčila rameny. „Nejsem si jistá, jestli rozumím."
Will si povzdechl. „Vládcové zničili Havranovi život jen proto, že se nechtěli ujmout zodpovědnosti. Králi Scrainwoodovi se to podařilo zařídit tak, aby Havrana v případě jeho návratu do Oriosy mohli znovu postavit před soud. Mezi urozenými je příliš mnoho podvodů, příliš mnoho klamů. A to není správné."
Muroská princezna se vychytrale usmála. „Tak tobě, zlodějovi, najednou vadí podvody a klamy?"
Will se zamračil. „No, já vždycky podváděl jedině poctivě."
„Podváděl poctivě?"
Její poznámka by ho nejspíš urazila, kdyby nepostřehl, že se za princezninými slovy skrývá pobavení a v jejích očích není ani stopy po zlobě. „Zloději podvádějí lidi, protože taková je jejich přirozenost. Ale vládcové by to dělat neměli."
„To je jistě pravda, ale právě spletitost pravdy lidem někdy znemožňuje pochopit, co je ve skutečnosti potřeba udělat."
Sayce si povzdechla. „Ti, kteří to pochopí, mohou dělat pasáky, zatímco z ostatních nikdy nebude nic víc než ovce."
Chtěl se o jejích slovech začít přít, ale zarazil se. Dokonce i v Yslinu se setkal s ovcemi - lidskými ovcemi vorkskými ovcemi - a poznal rovněž sněhodrápy, kteří lovili. Sám se rád považoval právě za takového sněhodrápa. Což znamená, že vlastně souhlasím s jejím tvrzením, i když mi to není dvakrát příjemné.
Will si povzdechl. „Možná máš pravdu, princezno. Přesto mi ale dovol malou otázku."
„Ano?“
„Jak poznáš, komu je skutečně stanovena role ovce? Podle tvých slov bych se já měl počítat právě mezi ovce, nebo dokonce ještě něco horšího. Tady ale velím mužům, kteří mají sami k ovcím zatraceně daleko, a čeká nás dobrodružství, do něhož by se žádná ovce zaručeně nepustila. Snad máš v zásadě pravdu, ale je možné, že v každé ovčí vesnici žijí také dva nebo tři pasáci, kteří nikdy nedostanou příležitost, aby se těmi pasáky skutečně stali."

Otevřela ústa, aby mu odpověděla, ale hned je zase zavřela a zamračila se. Nakonec na něho vrhla letmý pohled. Přitom ji pramen zrzavých vlasů šlehl do tváře. „Budu o tom muset přemýšlet, lorde Norringtone."
„No jo, to já taky."

Museli objet zhruba čtvrtinu obvodu jezera, než se vrátili zpátky pod zem, tentokrát do panství rodiny Seegg. Dostalo se jim toho nejvřelejšího uvítání - mezi rody Seeggů a Yreeů totiž panovala silná rivalita a navíc několik urZrethiů z tohoto vévodství sloužilo v Pevnosti Drakonis, mezi nimi i jedna z vévodkyniných sestřenic. O jejím osudu nebylo žádných zpráv, ale vypadalo to, že příbuzní neztrácejí naději.
Silide-tse jim řekla, že jejich pouť Bokagulem nazítří skončí, že opustí hory a vydají se na severozápad do Murosa. „Je mi líto, že vás nebudu moci doprovodit, ale přeji vám na další cestě hodně úspěchů."
Protože se s nimi měla rozloučit, dala si skupinka záležet, aby urZrethi pochopila, že se poslední hostina v coricu pořádá právě na její počest. Snědli mnoho jídla a vypili ještě více vína, načež členové výpravy zasypali Silide-tse rozličnými dárky. Will jí dal safírový prsten, který ukořistil v sídle pirátské královny Vionny, Rezolut jednu ze svých hvězdic, zatímco Kerrigan pro ni magicky přetvařoval kus dřeva v překrásný náramek, který zdobily runy, symbolizující každého člena skupinky.
Avšak nejlepším dárkem byl ten Perrinin. Vytrhla si z levého křídla jedno velké hnědé pero a podala ho Silide-tse. „S tebou jako průvodkyní jsme snadno a rychle prošli Bokagulem. A až nastane tvůj čas létat, budu pro změnu já tvou průvodkyní."
Shromáždění urZrethiové užasle ztichlí. V očích Silide-tse se zaleskly slzy a její rty se zachvěly. Dlouho, velmi dlouho neříkala nic, jen hleděla na desku stolu. Pak promluvila: „Nebýt vás, byla bych už dávno mrtvá. Můj život patří vám a já ho budu odteď žít na vaši počest, přátelé. Snad na mě budete hrdí."
Will ztěžka polkl a pozvedl číši. „Nazvala jsi nás svými přáteli. Sdílela jsi s námi svůj domov. Mně osobně se větší pocty nemohlo dostat."
Všichni se na to napili, načež urZrethiové začali pronášet další přípitky a místní sbor se dal do zpěvu. Rezolut, jemuž se počínání zpěváků očividně nezamlouvalo, vyzval po první písni Willa k vyprávění příběhu o získání prstenu, který daroval Silide-tse. Mladík se nenechal dvakrát pobízet. Silide-tse překládala a shromáždění urZrethiové se skvěle bavili.
Nakonec se Will vyčerpaně zvedl od stolu a odpotácel se do svého pokoje. Ani se nenamáhal se svlékáním - proste se jen svalil na lůžko a propadl se do bezesného spánku.
Ráno zjistil, že má oblečení pomačkané, se spoustou skvrn od vína. Neměl však sílu se zabývat zničeným oděvem, neboť jej plně zaměstnávalo divoké hřmění v hlavě. Reflexivně si dlaněmi ucpal uši a vzápětí přišel na dvě věci.
Hlava ho nebolela pouze z kocoviny a hřmění se rozhodně neozývalo zevnitř. Otevřel oči a skutálel se z lůžka právě včas, aby uslyšel křik. Potřásl hlavou a po čtyřech se odbatolil do hlavní místnosti coricu. Vtom mu k uším dolehla další hromová rána.
„To zní jako…"
„Drakonely," zavrčel Rezolut, vynořující se ze své komnaty. V ruce držel tasený meč.
V tu chvíli vtrhla do coricu Silide-tse. „Pospěšte si, přátelé! Do zbraně!" Ukázala do chodby, kterou přiběhla. „Aurolaňané právě prorazili brány Seeggů. Napadli Bokagul!"

Kapitola čtvrtá

Navzdory tomu, že z Konservatoře do Murosa jeli běžným způsobem, tedy bez pomoci magie, netrvala jim sedm set dvacet mil dlouhá cesta ani týden. Hrůzovědi se činili a svižně táhli sáně sněhem i po zmrzlé zemi. Tato mohutná, medvědům podobná zvířata měla dlouhé zahnuté tesáky, husté bílé kožešiny žíhané modravými pruhy a velké drápy na plochých tlapách. Mnoho lidí z nich mělo hrůzu, mezi nimi i většina studentů, tvořících Neskartův doprovod. Isaura však viděla tyto hrůzovědy vesele skotačit ještě jako mláďata, a tak se jich ani v nejmenším nebála. Jako tažná zvířata byli obzvláště v zimních měsících nepřekonatelní, i když kočí museli neustále dávat pozor, aby se nevymkli kontrole - se svou popudlivou dravčí povahou dokázali být velmi nebezpeční.
Cesta na jih dívku v jednom ohledu zklamala. Jejich malá karavana proklouzla kolem Pevnosti Drakonis v noci, a navíc během sněhové vánice, takže nedostala příležitost ji spatřit. Tolik let o ní slýchala příběhy, v nichž byla líčena jako předmostí zla, jako útočiště jednotek, které jednoho dne vyjdou z jejích bran, aby napadly říši její matky. Isauru těšilo, že byla konečně dobyta, a velmi ráda by si prohlédla její ruiny.
Jak se blížili k cíli, nacházeli stále více známek přítomnosti vítězné aurolanské armády, jež se převalila přes Sebcii. Toto vojsko bylo vedeno dvěma sullancirii - Anarusem a Tythsai - kteří se kdysi jmenovali Aren Asvaldget a Jeturna Costasiova. O pacifikování venkova se starala Myrall'mara a třebaže dosud existovala ohniska odporu, Isaura si byla jistá, že jich hodinu od hodiny ubývá. Den předtím, než dorazili k přední linii, která se nyní nacházela u muroského města Porjal, byl k jejich karavaně přidělen jeden kryalniri, aby jim sdělil poslední novinky a dovedl je na konec cesty.
Dívka shledala bělosrstého čaroděje příjemným společníkem, obzvláště proto, že s ním mohla hovořit libozvučnou elfštinou. Říkal si Veto, což, jak vysvětlil, bylo zkratkou jeho skutečného jména Odveta. Měl na toto jméno plné právo, neboť se narodil na Vorquellynu. S úsměvem říkal, že jemu samotnému připadalo dostatečně úsečné a krátké, ovšem jeho soukmenovci s ním přesto nebyli spokojení a jemu nezbylo, než se smířit se zkrácenou verzí. Koneckonců, podotkl, i ta zní docela rázně.
K Porjalu, přímořskému městu na severní hranici Murosa, dojeli uprostřed noci. Město se rozkládalo na západním břehu Zelené řeky, která pramenila v Bokagulu a vlévala se do Srpového moře. Tvořila přirozenou hranici mezi Murosem a Sebcií. Aurolaňané překonali zamrzlou řeku stejně snadno jako proudy uprchlíků před nimi. Brzy bylo

město ze směru od pevniny zcela obklíčeno a invazní armáda se začala připravovat na zteč.
Nadešel úsvit. Isaura využila prvních slunečních paprsků, aby se podívala na město, a byla překvapena, jak je malé. Mělo kamenné hradby ověnčené cimbuřím, nad nimiž se v pravidelných, stoyardových intervalech, vypínaly štíhlé strážní věže. Opevnění tvořilo půlkruh, dotýkající se na jedné straně mořského a na straně druhé říčního břehu. Před hradbami stálo ještě mnoho dalších domů - pravděpodobně chudinská čtvrť. Z žádného komínu ale nestoupal kouř, což naznačovalo, že je obyvatelé opustili.
Oproti prázdnotě vyklizeného slumu skýtaly praporce, vyvěšené z věží, skvostný pohled a ostře kontrastovaly s bělí sněhu. Isaura, procházející se spolu s Vetem podél aurolanských linií, ukázala na křížkem šrafovanou rudožlutou standartu. „Támhleta vypadá moc krásně."
„Značí, že je ve městě přítomen vévoda z Porjalu. Červená barva symbolizuje, že to je příbuzný královské rodiny. Jeho děd a tehdejší král byli bratři."
Překvapeně na něho pohlédla. „Ty se vyznáš v muroských dějinách?"
Kryalniri zavrtěl hlavou. „Sama uvidíš, že Murosané před bitvou s oblibou seznamují protivníky se svými rodokmeny. Přinejmenším to dělají zdejší čarodějové a mezi vévodovými sluhy je nemálo takových, kteří se obstojně vyznají v magii."
„Teď ti asi nerozumím."
Veto si levou rukou zastínil safírové oči a pak ukázal na dvojici černých čedičových menhirů, vztyčených po stranách hlavní silnice. „Na podobné kameny lze narazit po celém Murosu. Vyznačují místa, na nichž stojí čarodějové, chystající se k souboji. Naši se již utkali s mnohými z nich - starými i mladými - kteří bránili své město. Vyjdou ven, představí se a pak bojují. Už jsem kvůli nim ztratil několik sourozenců."
Isaura mu jemně položila ruku na rameno. „To je mi moc líto."
Veto zavrtěl hlavou. „Můj vrh, princezno, čítal mnoho mláďat. Přežila jen ta nejsilnější - to je přirozené… Á, podívejme, chystá se další výzva!"
Malá dvířka v městské bráně se otevřela a z nich vyšel jediný muž. Měl na sobě šarlatové roucho, přepásané bílou šňůrou, a v ruce držel hůlku - delší než obušek, ale pořád o dost kratší nežli skutečná hůl. Zvolna kráčel po silnici a od úst mu stoupala pára. Jeho světlé vlasy byly skoro stejně bílé jako sníh a maska, jež skrývala čarodějovu tvář, svým odstínem odpovídala jeho odění. Na hradebním ochozu se náhle vyrojilo množství lidí, vykukujících zpoza cimbuří.
Muž došel k západnímu menhiru a zastavil se zády k němu. Pak promluvil - jeho zvučný hlas se čistým mrazivým vzduchem rozléhal široko daleko. Řvouni v táborech ihned ztichli a zvědavě se k němu otočil.
„Jsem Gramn Lyward, syn Cona Lywarda, Magistra z Porjalu. Mám titul Adepta a vystudoval jsem magické nauky na Muroské akademii. Přísahám, že zabiji každého, kdo se mi opováží postavit."
Jedna kryalniri vyškubla svou hůl ze sněhové závěje a chystala se vyrazit a přijmout výzvu, když vtom se z velkého stanu vynořil Neskartu. Kryalniri škubla hlavou, skoro jako by se jí kolem krku omotal neviditelný provaz. Ihned se otočila, uklonila se mlčícímu sullancirimu a vrátila se zpět ke svým druhům.
Z jiného stanu vyšla dvojice Neskartových studentů. Isaura v nich poznala Corde a o něco staršího muže jménem Parham. Jeho věk se dal jen obtížně odhadnout, ale ve vousech se mu již začínaly objevovat první náznaky šedin. Neměl hůl, místo ní třímal pětici stříbrných prstenů, jež byly vzájemně spojeny téměř jako řetěz. Pořádně je oběma rukama natáhl, až vytvořily jakýsi pevný sloupec, a pak je nechal prudce zavířit ve zvonivém oblouku. Jeden z prstenů se náhle uvolnil - třebaže na něm Isaura nespatřila ani trhlinku. Parham ho obratně vyhodil do vzduchu a při pádu ho chytil do dlaně. Nebylo vidět, co udělal, ale když vzápětí prstenový řetěz zase roztočil, byl opět kompletní.
Aurolanský čaroděj kráčel na kolbiště sebejistě, ale bez přehnané pýchy. Na sobě měl jasně žlutou tuniku a černé kalhoty a boty. Jeho prsteny se oslnivě třpytily na slunci. Když se přiblížil, zahrnuli jej lidé na hradbách posměšky. Dokonce i na tu dálku poznala Isaura, že si Gramn Lyward ze svého protivníka nic nedělá. Prozrazoval to jeho uvolněný, takřka znuděný postoj. Náhle v levé ruce s lehkostí roztočil svou hůlku a vystrčil pravé rameno maličko dopředu. Vířící hůlka mu zasvištěla za zády a zničehonic se mu zjevila v pravici.
Parham se uklonil a pak mávl svým prstenovým řetězem. Jeho prostřední článek na okamžik zahořel zlověstně rudou barvou. Vystřelil z něho syčící šarlatový kotouč a zamířil k Murosanovi. Jižanský čaroděj švihl levou rukou a stvořil zelenou jiskru, jež mu vylétla vstříc. Oslnivě se zablýsklo, skoro jako by do místa setkání obou kouzel uhodil blesk. Gramn se usmál, když uviděl, že se mu podařilo odchýlit Aurolaňanův útok.
Lidé na hradbách však zalapali po dechu. Rudý kotouč sice minul čaroděje, avšak zařízl se do menhiru, ve kterém zanechal matně žhnoucí šrám. Gramn otočil hlavu, aby se na něj podíval, a když znovu pohlédl na soupeře, vypadal již o poznání méně sebejistě. Stále sice roztáčel v rukou svou hůlku, ale její pohyb již nebyl zdaleka tak plynulý. Také Murosanovy pevně sevřené rty prozrazovaly napětí.
Parham zkroutil prstenový řetěz a na okamžik si ho omotal kolem pravého zápěstí. Pak jej sevřel v levici a seslal další kouzlo. Tentokrát zaplál druhý prsten zleva a jeho zář byla zlatavá. Na muroského čaroděje se vrhl ohnivý orel, opeřený malými blesky. Natahoval před sebe spáry, které se, jak se blížil ke kořisti, rychle prodlužovaly.
Hůlka se zatočila rychleji než předtím. Ve vzduchu zanechávala fosforeskující bleděmodrou stopu. Z té se vytvořila smyčka, která se na poslední chvíli stáhla kolem magického dravce. Jiskrami sršící peří se rozletělo do všech stran. Pak se smyčka začala neúprosně stahovat a tělo čarovného orla v ní tálo přímo před očima. Brzy připomínal jeho existenci už jen proužek tmavého dýmu.
Veto pokýval hlavou. „Moc pěkné."
Parham rozmotal svůj řetěz a posléze uchopil do každé ruky pár prstenů. Vznikly tak dvě krátké trubičky, jejichž konce hbitě namířil na Gramna. Prsteny zažhnuly. Vytryskl z nich běsnící plamenný příval. Proud ohně podobný dračímu dechu obklopil muroského čaroděje.

Gramn o krok ustoupil. To bylo vše, co Isaura stačila zahlédnout, než do něho narazily plameny. Očekávala, že shoří na popel, ale ohnivá vlna se místo toho roztříštila jako proud vody, jenž narazil na kamennou zeď. Jazyky plamenů zklamaně burácely a postupně odletovaly od Murosana. Se syčením mizely v závějích, mnohdy dokonce tak daleko od kolbiště, že dívka cítila ve tváři jejich žár.
Oheň vzdal marný boj těsně předtím, než se Parham zapotácel a couvl. Aurolaňan se chvěl vyčerpáním. Plameny se změnily v oblak černého kouře, který začal rychle stoupat k obloze. Pára z tajícího sněhu se líně kroutila ve vánku a zakrývala bojiště mlžným oparem, v němž se Gramn na chvíli ztratil divákům z očí.
A pak se Murosan vynořil z mlhy, nezraněný, připravený pokračovat v boji. Konec jeho hůlky sice hořel, ale on ho uhasil v nejbližší kaluži. Dříve šarlatové roucho měl nyní místy sežehnuté dočerna či dohněda, rozervané manžety i ozdobné lemování dýmaly. Avšak čarodějova maska ani světlé vlasy nenesly žádné stopy po zápolení s ohněm. V jeho tváři, ušpiněné od sazí, se objevil studený úsměv.
Hůlka opět zavířila. Zpočátku jen zvolna, otočku po otočce. Gramn si pozorně prohlížel protivníka a hůlka v jeho rukou nabírala na rychlosti. Když už ji oko skoro nestačilo sledovat, udělal Murosan krok a zapřel se pravou nohou o zem. Nenucené zagestikuloval levou rukou a vyčaroval malou zelenou jiskru. Potom si hůlku pevně přitiskl k pravému předloktí, aby její konec ukazoval na Aurolaňana.
Hůlku obklopily stříbřité plameny. Ty vystřelily proti Parhamovi v podobě jiskřícího blesku. Aurolanský čaroděj upustil čtveřici prstenů, kterou dosud držel, a poslední zbývající sevřel mezi palcem a ukazováčkem. Chvíli skrz něj hleděl na blížící se blesk, pak rychle poklekl a dotkl se jím země.
Magický blesk rázem změnil směr letu a narazil do prstenu. Po zemi se roztančily stříbřitě bílé plamínky. Nejprve spolykaly kotouče páry, stoupající z kaluží, a vzápětí vysušily i samotné louže. Isaura nepocítila žádný závan horka, namísto toho ji zamrazilo v zádech. Gramnovi muselo trvat celé roky, než toto své kouzlo vypiloval k dokonalosti, a přece byla veškerá jeho zběsilost rozptýlena tak snadno.
Musel vědět, že se to stane. Potřásla hlavou. Parham nikdy nebyl příliš horlivým studentem a vždy se snažil co nejrychleji získat co největší moc - místo toho, aby pozvolna objevoval postupy, na nichž bylo možné dále stavět. Ne snad, že by ten muž byl hloupý, to ne. Byl jen příliš líný a věřil, že když mu jeho inteligence umožňuje snadno provádět některé věci, nestojí mu ty ostatní za učení. Ke konci svých studií vyrobil Parham prsteny a očaroval je tak, aby mu dovolovaly s lehkostí sesílat omezené množství kouzel - pochopitelně nepředstavitelně mocných. Isaura se divila, že proti nim Gramn vůbec dokázal obstát. Ať už se mu to podařilo jakkoli, teď nastal čas, aby Parham zaplatil za přehnanou sebedůvěru.
Jeho smrt však nebyla nikterak zázračná. Uměl si sice poradit se strašlivou hrozbou, představovanou bleskem, ale přitom zapomněl na zelenou jiskru. Ta se chvíli vznášela ve vzduchu a pak na sebe vzala podobu kolibříka. Magický ptáček se rozletěl, zastavil se, prudce zabočil a vletěl Parhamovi do pravého ucha. Když se vzápětí vynořil z levého, ztratilo jeho tělo veškerý tvar. Čarodějova hlava ovšem také.
Prsteny naposledy zacinkaly a Parham se zhroutil na zem. Z hradeb se ozval nadšený pokřik. Gramn klesl na koleno a přitiskl si čelo k levému předloktí. Isaura si nebyla jistá, zda je prostě jen unavený, anebo vzdává hold nějakému bohu. Rychle se však vzpamatoval, postavil se zpříma a hlasitě zopakoval svou výzvu.
Corde si stáhla hnědé vlasy do krátkého culíku a zavázala si ho koženým řemínkem. „Můj lorde Neskartu, dovolte mi, abych se s ním utkala."
Sullanciri jen ukázal měňavou rukou na kolbiště. Corde vyrazila k hradbám Porjalu, ale po několika krocích se zastavila a otočila. „Ano, můj pane. Já vím."
Isaura se zamračila. Corde byla oděná do dlouhé bílé tuniky, černých kalhot a tmavých kožených bot. Kolem pasu měla nadvakrát omotaný šarlatový šátek, zavázaný uzlem u pravého boku - tak, že se jí oba konce hedvábné látky houpaly až u kolenou. Cestou k menhiru si sundala rukavice.
„Veto, ona nemá hůl."
„Ne, princezno, to nemá."
Corde se sklonila nad Parhamovým tělem a z křečovitě sevřených prstů mu vyrvala spojené prsteny. Z toho, kterým se mu podařilo odvrátit blesk, dosud stoupal pramínek dýmu. Pozorně si prsteny prostudovala a pak je cvičně roztočila v rukou. Teprve potom vzhlédla a uklonila se čekajícímu Gramnovi.
Murosan nevěřícně potřásl hlavou. „Ty levné cetky mu příliš nepomohly, ženo. Dojdi si pro hůl. Potom můžeme bojovat."
„Hole a kouzla nedělají čaroděje, muroský tucu." Třebaže Gramn nejspíš nevěděl, co toto aurolanské slůvko znamená, tón Cordina hlasu i její planoucí pohled jasně svědčil o tom, že se nejednalo o žádnou lichotku. „Jsem připravená."
„Tak se čiň."
Zavrtěla hlavou, když uviděla, že Gramn zaujal podobný ledabylý postoj, kterým uvítal Parhama. „Vynasnažím se tě nezklamat."
Mávla spojenými prsteny a ten prostřední se šarlatově rozzářil. Světlo světa znovu spatřil rudý kotouč, který si to obloukem zamířil proti Gramnovi. Murosan pohrdavě vyvolal zelenou jiskru, jež změnila jeho dráhu. Tentokrát kotouč vymrštila vzhůru a mnohonásobně zvětšila jeho oblouk. Gramn na Aurolaňanku spokojeně kývl a bezstarostně na ni zamával, aby ji vyprovokoval k dalšímu útoku.
Prsteny zacinkaly a zavířily v Cordiných obratných rukou. Tentokrát vytvořily dvě ohnivé trubičky, stejné, jaké předtím použil Parham. Plamenný proud byl nyní o něco slabší, avšak daleko rychlejší. Donutil Gramna ustoupit o dva kroky. Teprve pak dokázal pozvednout hůlku a navyklými pohyby ji před sebou roztočit. Vytvořil zlatavý štít, do něhož oheň bezmocně narazil a rozprskl se na všechny strany. Isaura postřehla, že mu udržení kouzla činí potíže, přesto však nepovolil a útoku odolal.

Corde zatřásla prstenovým řetězem, čímž rázem uťala ohnivý příval. Nezraněný Gramn, stojící nyní u samé paty menhiru, se usmál. Hůlka v jeho ruce nehořela a dokonce to vypadalo, že mu plameny nepoškodily ani zbytky roucha. Z hradeb znovu zazněly ovace a jeho úsměv se ještě více rozšířil.
A pak mu zamrzl na rtech.
Povzbuzování lidí na ochozu se změnilo ve výkřiky hrůzy.
Šarlatový kotouč, který byl s takovou lehkostí odražen, dopadl. Stejně jako jeho předchůdce narazil do menhiru, ale tentokrát se mu podařilo velký kámen rozpůlit. Černá masa začala klouzat dolů po roztaveném čediči. Její přední část se zabořila do zmrzlé půdy, zatímco zbytek klesal přímo na muroského čaroděje.
Gramn byl rychlý. Otočil se a namířil proti smrtelné hrozbě hůlku. Z jejího konce vyšlehly světlomodré plameny a opřely se do menhiru. Kámen nejprve zpomalil a pak zcela zastavil, držen jen silou magie. Murosanova záda se prohnula námahou a nohy se mu zabořily hluboko do bahna. Jeho kouzlo však stále účinkovalo.
Corde zamyšleně prohrábla prsteny, které jí ležely v dlani.
Gramn vrhl rychlý pohled přes rameno. „To bys přece…"
„Netřeba."
Murosanova pravá noha uklouzla v blátě.
Kámen na něho dopadl s temným zaduněním a jeho tíha byla taková, že dokonce i Isaura pocítila, jak se jí země zachvěla pod nohama. Husté bahno smíšené s krví se rozstříklo na všechny strany. Pak se hnědá voda v kalužích začala uklidňovat, ale na hladině se ještě dlouho objevovaly a praskaly ojedinělé bubliny.
Výkřiky hrůzy, ozývající se z hradeb, odezněly, ustoupily užaslému tichu.
Corde si ledabyle setřela z tuniky bahnité šmouhy a pak odhodila spojené prsteny. S cinkotem přistály na ztýraném menhiru a zůstaly zde ležet, třpytivé na hladkém černém povrchu. Sluneční paprsky, které se od nich odrážely, hravě kreslily na hradby Porjalu pětici spojených bílých koleček.
V centru aurolanských linií zazněl hlasitý rozkaz. Corde ještě nestačila překonat ani čtvrtinu vzdálenosti, která ji dělila od pozic invazní armády, když promluvily drakonely, drásající vzduch ohněm a hromem. Tucet železných koulí narazilo do hradeb v místě, kde se na nich mihotala sluneční kolečka. Zdivo se drolilo, lidé padali jako podťatí.
Útok na Muroso započal.

Kapitola pátá

Kerrigana probudil křik, ozývající se z ústředních komnat coricu. Posadil se na lůžku a hned v příštím okamžiku jej zaplavila vlna závratě. Bok natáhl ruku, aby mu pomohl udržet rovnováhu. Vzápětí ho ale stáhl z lůžka a jal se jej postrkovat k malému kulatému východu. V hlavním pokoji spatřili rozrušeně gestikulující Silide-tse. Rezolut právě hodil Willovi váček, v němž cinkaly otrávené hvězdice. Z pokoje, který sdílel s Alexií, vyklouzl Havran zastrkující si rubášku do kalhot. Princezna ho následovala jen o pár vteřin později. Stačila si už obléci pozlacenou kroužkovou košili s krátkými rukávy, jež jí dosahovala přibližně ke kolenům.
Odkudsi zazněl zvuk, podobný burácení hromu, a Kerrigan, jehož mysl byla dosud zatemněná spánkem, se podivil, jak je možné, že v nitru hor propukla bouře. Okamžik nato si ale uvědomil, že to někde poblíž musela vystřelit drakonela.
Prsty si pročísl rozcuchané vlasy. „Jak se dostali dovnitř, Silide-tse?"
„Zrádkyně!" Doprovodila svůj výkřik ještě jedním slůvkem, které znělo asi jako „kachadikta", ale čaroděj neměl ani potuchy, co znamená. „Když naše rodiny před staletími opustily Boragul a vydaly se na jih, nechaly znamení pro ostatní, aby nás mohli následovat. Tyto skryté stezky a vchody byly už dlouho zapomenuté, protože je nahradily větší a novější cesty. Ale teď po nich naše příbuzné přivedly nepřátele!"
Rezolut popadl Silide-tse za rameno. „Kolik jich je? Kde jsou? Co chceš, abychom udělali my?"
„Zabíjejte Aurolaňany, šedivky nechte nám. Musíme je zdržet, zpomalit. Stahujeme se do Velkého sálu." Vrhla rychlý pohled na Kerrigana. „A tebe tam budeme potřebovat."
Vorquelf ukázal na Boka. „Ty ho doprovodíš. A vy ostatní - za mnou! Je čas zabíjet!"
Rezolutův příkaz se Kerriganovi zdál být naprosto samozřejmým, ale až krátce poté, co vyběhli z coricu, plně pochopil jeho význam. Když se totiž dostali do Dlouhé síně, uviděl malé hloučky urZrethijských mužů, jak prchají směrem k Velkému sálu. Válečnice s pažemi, jež končily mečovitými čepelemi, sekerami či palcáty, a těly, která pokrývaly pevné pláty s množstvím rašících hrotů a bodců, popoháněly nejpomalejší muže a pak se pohotově otáčely, aby čelily blížícímu se nepříteli.
Protější konec síně již zaplavovali řvouni. Ve středu jejich houfů se valily malé drakonely. V Pevnosti Drakonis se Kerrigan na vlastní oči přesvědčil o ničivém účinku těchto zbraní. Střely z aurolanských dračích kanónů tam bušily do opevnění, odskakovaly do výšky či stranou a během následného letu ztrácely značnou část své vražedné energie. Zde, ve stísněném prostoru síně, to však bylo daleko horší. Dokonce i špatně mířené výstřely se odrážely od zdí a dopadaly do davu ustupujících urZrethiů. Čaroděj spatřil, jak koule zasáhla jednoho z mužů přímo doprostřed zad. Jeho trup se ihned proměnil v obláček krvavé tříště, zatímco hlava a končetiny se rozletěly do stran. Další koule neúnavně trhaly údy a drtily těla. Jejich oběti mohly jen ležet v kalužích vlastní krve a naříkat… Tak dlouho, dokud jejich pronikavý nářek neuťalo další zaburácení.
Lombo se neurvale protlačil zástupem kolem Kerrigana. Pak se postavil na všechny čtyři a vyrazil vstříc postupujícím řvounům. Těsně před první řadou nepřátel roztáhl pracky, předvedl všechny své příšerné drápy a skočil. Síň naplnil jeho strašlivý řev a několik řvounů couvlo, aby uvolnilo cestu mocnému soupeři.
Za nimi však čekala četa drakonetníků. Netvoři jako jeden pozvedli zbraně a stiskli kohoutky. Z hlavní vyšlehly plameny a vyvalil se dým, ozvalo se dunivé staccato výstřelů, jež přihlížejícím divže neprotrhlo ušní bubínky. Lombo

sebou uprostřed skoku trhl a začal se otáčet. Pak se ztěžka svalil na podlahu. Svým tělem sice zpřelámal a rozdrtil kosti několika kvílejícím řvounům, ale již nevstal a zůstal nehybně ležet na boku.
Když Panqui padl, přeběhl Kerriganovi po zádech mráz. Udělal krok kupředu a zoufale si přál, aby se přítel znovu zvedl. Toužil se k němu rozběhnout, seslat kouzlo, aby zjistil rozsah jeho zranění, a pak ještě jedno, kterým by je vyhojil. Ale nemohl. Od Lomba jej totiž dělilo dobrých sto stop.
A na toto volné prostranství se hrnuli další a další řvouni.
Za Panquiho tělem začali nepřátelští drakonetníci znovu nabíjet zbraně. Na rtech řvounů hrály spokojené úsměvy a jejich škodolibý smích se mísil s kakofonií ostatních zvuků, naplňujících síň. Jeden z nich během práce plivl na Lomba a zdvihl prachovnici, aby do drakonety nasypal další dávku výbušné náplně.
Kerriganova levá ruka se instinktivně sevřela v pěst. Pozvedl ji asi do výše ramen a pak s ní prudce škubl kupředu, přičemž rozevřel dlaň. Vylétlo z ní množství zelených jisker, podobných roji rozvzteklených včel, a všechny zamířily ke řvounům. Některé zasáhly postupující válečníky, popálily jim srst a zanechaly černé šmouhy na skvrnitých kožešinách. Jiné však prudce ztratily výšku, proklouzly aurolanskými houfy a dostaly se ke svým skutečným cílům.
Jedna prorazila prachovnici a v jediném okamžiku zapálila hrst střelného prachu. Následný výbuch utrhl řvounovi celou tlapu. Další jiskry se dostaly do styku se střelným prachem přímo v hlavni drakonety. Okamžitě z ní vyšlehly plameny. Jeden ohnivý proud sežehl řvounovu tvář a oslepil ho. Ostatní drakonetníci vyděšeně uskočili od zmrzačeného druha a upustili zbraně.
Dranae zalícil svou drakonetu a stiskl spoušť. Malý záblesk byl hned vzápětí následován větším, doprovázeným hlasitým bouchnutím. Kulka se zabořila řvounovi do břicha. Aurolaňan padl na kolena a pak sebou žuchl na bok. Z rány mu proudem tryskala krev. Velký muž o krok ustoupil, aby mohl znovu nabít. Alexie, Havran, Sayce a Rezolut mezitím tasili meče a vytvořili obrannou hráz.
Napravo se objevila urZrethi s břidlicově šedou kůží. Její levá ruka byla proměněna v hák, zatímco z pravé se stal ostnatý palcát. Z kolen, loktů a ramen jí čněly hrozivé hroty, avšak bylo vidět, že celá zbroj není příliš silná. Šedivka se pohybovala rychle a obratně, ale když se jí do cesty postavila Silide-tse, zaváhala.
Válečnice z Bokagulu změnila své tělo tak, že nyní připomínalo zmenšenou verzi Panquiho. Její široká záda pokrývaly pevné pláty a vytvářely jakési náloketníky, chránící paže. Pravá ruka vypadala jako přibližně čtyři stopy dlouhé kopí a levice teď končila dvojicí nebezpečně vyhlížejících bodců. Nohy Silide-tse se výrazně zkrátily, zatímco chodidla se rozšířila, aby pomohla lépe udržovat rovnováhu.
Šedivka zavrčela a dlouhým skokem zaútočila na svou protivnici. Hák zasvištěl zleva doprava ve snaze zasáhnout její kotník, ale Silide-tse udělala pozpátku přemet, bleskově se postavila na nohy a bodla nepřítelkyni, kterou síla vlastního nepovedeného útoku mrštila kupředu. Kopí propíchlo levé stehno šedivky. Z jejího hrdla se vydral bolestný skřek.
UrZrethijská bojovnice mávla pravou rukou-palcátem a zasáhla Silide-tse do ramena, avšak ostnatá hlavice se jen neškodně odrazila od kostěného plátu.
Tím se bokagulská válečnice ocitla hluboko uvnitř šedivčina krytu a mohla sama začít jednat. Kopí, zabodnuté ve stehně, sebou náhle zaškubalo a pak začalo měknout a chvět se. Zvolna rostlo, až se z něho stalo chapadlo, jež se stále více a více prodlužovalo. Jednou dvakrát plesklo šedivku po zádech, potom se jí ovinulo kolem krku a pevně ho sevřelo. Bojovnice se pokusila osvobodit s pomocí háku, ale Silide-tse v odpověď zvedla levou ruku a zarazila šedivce oba bodce přímo pod prsní kost.
Protivnice chraplavě vykřikla a zkroutila ji křeč. Ještě než stačila zcela znehybnět, vyrvala z ní Silide-tse své bodce a pak švihla chapadlem. Tělo šedivky zavířilo vzduchem a narazilo na dobrých deset stop vzdálenou stěnu síně. Z kroutícího se chapadla skanuly na podlahu tmavé krůpěje krve. Vtom nedaleko zařvaly drakonely.
Silide-tse se otočila k ostatním a vítězoslavně se usmála.
O vteřinu později zahubila tento úsměv ničivá moc koule z drakonely. Zuby se rozlétly do všech stran a jako podivná sprška zabušily na kamenné dlaždice. Hlavy zbavené tělo urZrethi se svalilo na podlahu. Dvakrát se po ní překulilo, přičemž se chapadlo svíjelo jako raněný had, a pak zůstalo ležet bez pohybu. Pouze zvětšující se krvavá kaluž označovala místo, kde ještě před chviličkou vyrůstala hlava.
V tu osudnou chvíli nevystřelila jen jediná drakonela, nýbrž celá baterie. Další zbloudilé koule poskakovaly po sloupkových zábradlích vysokých ochozů a zasypávaly prchající urZrethie kamennými úlomky. Srazily i několik obránkyň, které teď s křikem letěly vstříc několik desítek stop vzdálené podlaze Dlouhé síně. Zuřivě přitom mávaly rukama, jako by se je snažily proměnit v křídla, ale to jejich pád ani trochu nezmírnilo. Všechny se roztříštily o studené kamenné dlaždice. Jiné koule, jež neletěly tak velkým obloukem, poškodily podpěrné pilíře a dopadly přímo do nejhustějšího davu urZrethiů.
Podporováni drakonelami pokračovali řvounští vojáci v postupu. Kerrigan v jejich řadách spatřil vylaeny a sem tam také jiné, o něco vyšší bytosti. Pomyslel si, že se nápadně podobají elfům, tedy až na jejich sněhobílou kožešinu. Neměl ani ponětí, co jsou vlastně zač, ale věděl, že nic podobného ještě v životě neviděl.
Rezolut a ostatní se mezitím utkali s prvními řvouny. Ocel zvonila o ocel, čepele opisovaly ve vzduchu svištivé křivky, ostří trhala skvrnité kožešiny a utínala tlapy. Kerrigan, jemuž se nikdy nedostalo bojového výcviku, záhy zcela ztratil přehled o jednotlivých výpadech a krytech. Střetnutí se pro něho změnilo ve vířivý chaos, doprovázený výkřiky a přerývaným oddechováním. Co chvíli se ozývalo těžké žuchnuti - to když se na podlahu svalilo další bezvládné tělo, ale ještě daleko častěji zaznívaly o něco tišší zvuky dopadu rozličných useknutých částí.
Zaryčela drakoneta. Princezna Sayce se zatočila na místě, masku měla napůl strženou, meč jí s cinkotem vypadl z ruky. S rozhozenýma rukama se bezvládně svezla k zemi. Řvouni zaječeli nadšením, ale dříve než stačili využít získané výhody a prorazit oslabenou řadu obránců, vyrazil Will Norrington a postavil se do vzniklé trhliny. Mladík potřásl hlavou, až se kolem ní rozlétly rudé kapky, vytékající z rány, kterou mu nad levým okem způsobil padající kamenný

odštěpek. Jeho tvář byla z poloviny zalitá krví, přesto však zuřivě mával hvězdicemi, jež pevně svíral v rukou. Vypadalo to, že se hodlá postavit celé hordě ozbrojen jen dvěma kousíčky oceli.
„Ne!" Jeho hlas na okamžik přehlušil okolní rámus. „Při mé krvi - nenechám vás projít!"
Kerrigana neudivilo, že Willovo prohlášení překypuje hněvem, avšak šokovalo jej něco jiného, co doprovázelo ona drzá slova. Ze zloděje zapulzovala magie, magie tak silná, že se ani tak mocný čaroděj jako on neubránil zachvění. Nejbližší vylaen zavřískl a začal zvracet krev, zatímco ostatní se s vytřeštěnýma očima potáceli v agónii. I dvě tři desítky kroků vzdálená bytost se sněhobílou kožešinou klesla na kolena a bitva znenadání utichla -byť jen na několik okamžiků - skoro jako by ztratila dech.
Pak však neúprosný tlak zadních řad postrčil několik řvounů kupředu a jatka začala nanovo.
Peri se sehnula a zvedla zakrvácenou kouli z drakonely. Pak roztáhla křídla a vznesla se do vzduchu. Kerrigan za ní chviličku hleděl a pak ukázal na princeznu Sayce. „Boku, vezmi ji sem. Hned." UrZrethi vyrazil, popadl dívku za ramena a začal ji vléci po podlaze zpátky k čarodějovi.
Qwc kolem něj s bzukotem zakroužil. „Sem, sem, tudy, tudy."
„Stáhněte se!" křikl Rezolut.
Na vzdáleném konci síně, za vlnou řvounů, vystřelila drakonela. Něco se však muselo stát špatně, protože místo očekávaného ohnivého záblesku spatřil Kerrigan jen obrovský plamenný jazyk, olizující nepřátelskou formaci. Těla poletovala vzduchem tu vpravo, tu vlevo. Kutálející se koule se odrážela od stěn a kosila řvouny jako zralé obilí.
Vtom z aurolanských řad znovu zazněl jekot - tentokrát na levém křídle. Kerrigan nechápal co se děje až do chvíle, kdy jeden ze sněhobílých elfů zakřičel a zvedl se do vzduchu, jako kdyby se snažil vzlétnout. Jeho záda se prohnula a pak praskla jako suchá větev. Masivní tlapy, z nichž jedna držela elfa pod krkem a druhá za ocas, mu ohnuly ramena až k bokům a potom odhodily jeho tělo daleko za sebe.
Krví potřísněný Lombo si začal razit cestu hordou, přičemž mával ocasem ze strany na stranu a tesáky trhal nepřátele, kteří se k němu opovážili přiblížit. Jeden nešťastný řvoun se otočil, aby se podíval, kdo že do něj narazil. Lombo se jen maličko sehnul, ukousl mu polovinu hlavy a vyplivl ji do tváře jednomu z jeho druhů.
Havran zaútočil a skolil řvouna, který právě zvedal píku ve snaze Panquiho probodnout. Willova otrávená hvězdice se s nepříjemným mlasknutím zabořila do čela dalšího Aurolaňana a znovu promluvila také Dranaeho drakoneta - tentokrát kulka zmizela v hrdle jedné ze sněhobílých bytostí.
Havran vtáhl Lomba do bezpečí za záda svých druhů a pak se celá skupinka začala pozvolna stahovat. Aurolanské jednotky se vrhly za nimi. Jistě by je přemohly pouhou svou početní převahou, ale zdálo se, že jim něco brání v postupu. Bylo to, jako kdyby podlahu a strop spojovaly neviditelné mříže. Jeden řvoun se od nečekané překážky odrazil a na jeho mordě se objevil nechápavý výraz. Další se natočil bokem a zarputile se pokoušel prodrat onou podivnou bariérou.
Kerrigan se zamračil a rychle seslal kouzlo, aby nalezl stopy magie. Srpek malinkých světélkujících teček zaplál přízračnou zelení - stejnou zelení jako krev, jež třísnila Willův obličej. Při mé krvi - nenechám vás projít.
Bylo to nepochopitelné, ale bylo to tak. Willova krev a přísaha, kterou vyřkl, se spojily a společně vytvořily mocné kouzlo.
„Wille, tvá krev!" Kerrigan si dlaní otřel čelo a pak máchl rukou, jako by se snažil zbavit kapek potu. Will mu věnoval nechápavý pohled, a tak čaroděj znovu zopakoval svůj pohyb. „Udělej to! Pocákej podlahu svou krví. Oni tvou krev nedokáží překročit!"
Zlodějovy oči se rozšířily, ale vzápětí mu zakrvácený obličej rozjasnil úsměv. Přejel si rukou po tváři a zatřepal prsty, takže na podlahu zabubnovaly rudé kapičky. Útočící řvouni se zastavili, jako by narazili do změti neproniknutelných drátů. Will odtančil dál vpravo, přičemž si neustále otíral obličej a kreslil na kamenných dlaždicích šikmou čáru, jež bránila aurolanskému postupu. Nepřátelští vojáci podrážděně vrčeli, ale mladík se jen smál. Když se po něm snažili sápat, hravě mávl rukou a potřísnil je svou krví.
Všichni, koho zasáhly rudé krůpěje, začínali žalostně výt. Krev je spalovala, jako by se jednalo o žhavé magma. Maso nepřátel syčelo a škvířilo se, někdy z něho šlehaly plameny, jindy jen dýmalo, ale výsledek byl vždy stejný - těla, rozpouštějící se přímo před očima. Will se ještě jednou hlasitě zasmál, pak si olízl rty a plivl na nepřátele. Krvavá slina po sobě zanechala kouřící otvor v hrudi dalšího řvouna.
Třebaže Aurolaňané skutečně nemohli projít - s výjimkou míst, kde se jim dařilo protáhnout mezi kapkami - neplatilo to již pro koule z drakonel, kulky z drakonet a zbraně, vržené rozlícenými nepřáteli. Rezolut popadl Willa a táhl jej za sebou, zatímco mladík svou krví úporně třísnil další kamenné dlaždice. Kerrigan použil telekinetické kouzlo, aby odrazil železnou kouli, ale pak se zapotácel, když ho do levého ramena zasáhla kulka z drakonety. Zasažené místo trochu zabolelo, ale zbroj z dračích kostí střelu spolehlivě odrazila. Zůstal po ní pouze kulatý otvor v čarodějově tunice.
Zatímco se stahovali do Velkého sálu, podařilo se hrstce řvounů proklouznout krvavou bariérou a rozběhnout se za nimi. Další Aurolaňané začali šplhat po stěnách, aby se dostali na ochozy, táhnoucí se vysoko nad Dlouhou síní.
Bokagulští urZrethiové ustupovali bez obtíží, Willova krev jim nijak nebránila v pohybu. Několik válečnic vytvořilo zadní stráž a začalo zabíjet řvouny, kterým se podařilo překonat neviditelnou překážku.
Nakonec Dlouhou síň opustili jižním portálem a ocitli se ve Velkém sále Seeggů. Ten tvořil střed celého rozlehlého podzemního města a jeho stěny se zvedaly do závratných výšin. Vchod do Dlouhé síně, byť zajisté obrovský, nesahal ani do poloviny oné nezměrné prostory. Nad ním se podél zdí táhla ještě čtyři patra ochozů, přičemž každé z nich dělily od sousedního asi tři desítky stop. Když zde Kerrigan stanul poprvé, odhadl, že vzdálenost k nejvyššímu bodu klenutého stropu musí činit alespoň dvě stě stop. Silide-tse potvrdila jeho předpoklad a s hrdostí ukázala hostům skvostnou fontánu ve středu Velkého sálu, kolem níž se spojovaly nesčetné mozaikové vzory, pokrývající podlahu.
Voda v ústřední fontáně vesele zurčela, nevšímavá k nářkům přeživších a burácení drakonel. Stříkala vysoko, tak

vysoko, že stříbřité krůpěje vzlétaly až téměř ke stropu. Fontána měla podobu dvou okřídlených postav, klečících jedna těsně vedle druhé. Hlavy měly pokorně skloněné a konečky jejich roztažených křídel se spojovaly asi třicet stop nad podlahou. Právě z těchto míst tryskaly vodní proudy široké jako trup dospělého muže. Shora se snášela vodní tříšť a halila obě sochy do mihotavého hávu.
Bokagulské válečnice vedly Kerrigana a jeho druhy po jednom ze schodišť, která v dlouhých spirálách stoupala kolem Velkého sálu. Mladý čaroděj se již začínal obávat, že obránkyně boj vzdaly a hodlají přenechat střed města nepřátelům, ale na nejvyšším ochozu se malé procesí náhle zastavilo. Bok svěřil bezvládnou Sayce do péče Dranaemu, vzal Adepta za ruku a začal jej kamsi vléci. Kerrigan se chvíli vzpíral takovému zacházení, ale pak si před sebou všiml hloučku urZrethijských čarodějek.
Jedna z nich, s onyxovou kůží, se na něho usmála. „Nevíme, co jsi udělal, abys je zpomalil, ale cítily jsme to až tady."
„Neudělal jsem nic."
„Jsi skromný - to je dobře." Ukázala na své společnice. „Známe způsob, jak je zastavit, ale samy to nedokážeme. Pomůžeš nám?"
Kerrigan přikývl. „Řekněte mi, co mám dělat."
Ukázala dolů na fontánu. „To sousoší. Je třeba, abys ho zničil."
„Zničil ho?" Opřel se lokty o zábradlí ochozu a sledoval, jak se poslední válečnice ženou nahoru po schodech. Seslal kouzlo a zachytil na fontáně stopu po neznámém očarování, jež trochu připomínalo jeho telekinetické zaklínadlo. Ale zatímco on používal magii, aby něco zvedl a manipuloval s tím, tady bylo jejím úkolem cosi držet pod kontrolou. Skutečně se tedy jednalo o stejné kouzlo, jen s obráceným účinkem.
Z Dlouhé síně přilétla koule z drakonely a odrazila se od kamenné zídky, lemující fontánu. Kerrigan otočil hlavu a usmál se na čarodějku. „Už vím, co po mně chceš. Jsi si tím ale skutečně jistá?"
Přikývla a pak se obrátila ke společnicím. „Do toho!"
Všem urZrethiům se ihned prodloužily nohy. Čarodějky rychle zaujaly místa nad portály do sedmi z osmi síní, které se spojovaly ve Velkém sále. Bez povšimnutí nechaly pouze poslední vchod, ten nejsevernější, kterým se dovnitř chystali vtrhnout nepřátelé. Ve stejném okamžiku si sedm čarodějek prodloužilo levé ruce a najednou se dotklo ústředních kamenů oblouků, nad nimiž stály. Účinek se dostavil ihned.
Vzduch se zavlnil přebytkem magie. Bylo to něco dosud beztvarého a nestálého, přesto však dostatečně hmatatelného, aby Kerriganovi naskočila husí kůže. Neviditelná moc se pohybovala v kruhu, nejprve vytryskla u jižního portálu a pak se začala zvolna přesouvat doprava. Postupně zrychlovala a nabírala na síle. Zpočátku mladému čarodějovi připadala jako laskavý vánek, potom však jako horký letní vítr.
Ve vchodu do každé ze sedmi síní se zachvěl vzduch. Jak žár sílil, portály se Kerriganovi rozplývaly před očima. Nejprve měl pocit, jako by je sledoval přes začouzené sklo, a za několik okamžiků se mu zcela ztratily za vzdouvající se oponou podivné mlhy. Po chvíli se ono éterické cosi napnulo jako lodní plachta ve větru a zapečetilo vchody do všech síní - s výjimkou toho, jímž se do Velkého sálu valilo aurolanské vojsko.
Onyxová čarodějka vzala Kerrigana za pravou ruku. „Teď."
Adept se zhluboka nadechl a vzápětí nechal své magické smysly splynout s jejími. Skrze toto spojení se mu do těla vsakovalo horko, jako by se jejich energie mezi sebou svářily a odmítaly spolupracovat. Brzy se však proudění uklidnilo a zrychlilo. Kerrigana náhle ovládla rezavá bolest, přeběhla mu po páteři a pronikla pod kůži, aby se zabořila hluboko do mysli. V ní zběsile zavířila a svinula se do hněvivé spirály.
Čaroděj natáhl levou ruku a v myšlenkách se dotkl sousoší. Sevřel pěst a narazil na odpor. Nenechal se odradit a postupně klouzal níž a níž, až k samé základně. Tu pak pevně uchopil. Vzdáleně si uvědomil úžas, který urZrethi pocítila, když jí došlo, jak velkou mocí ve skutečnosti vládne. Vydechl, zaťal zuby a škubl rukou.
Kámen s rachotem pukl. Kerrigan vyrval sousoší ze srdce fontány.
Z otvoru vytryskl obrovský gejzír. Deset stop široký vodní sloup narazil do klenutého stropu a celý zpěněný se snesl dolů. Kerrigana zasáhla studená vlna, jež ho natolik vyvedla z rovnováhy, že upustil sousoší a couvl o jeden dva kroky zpět. Třebaže prskal a plival vodu, zvědavost ho donutila znovu přistoupit k balustrádě. Naklonil se a sledoval, jak rozběsněný živel víří a vře.
Tak jako u všech fontán, i z této stříkala voda pod tlakem. Magie, kterou objevil v sousoší, však krotila většinu vody, jež se skrývala ve skále, a umožňovala pouze relativně slabému proudu, aby tryskal z jeho středu. Když bylo nyní kouzlo zlomeno a sochy odstraněny, síle živlu již nic nestálo v cestě. Bez jakýchkoli omezení se řítil tunely, které přiváděly vodu do samého srdce podzemní říše.
Hladina v jezeře Osemyr již nyní poklesla o jeden coul. Během týdne vyschne nedaleká orioská řeka. A na konci stejného týdne vznikne severně od Bokagulu nové jezero, zatímco vesnice, postavená v malém ospalém údolíčku, navždy zmizí.
Nyní se však voda mohla valit jen jediným směrem -přímo do Dlouhé síně. První Aurolaňané byli v jistém ohledu těmi nejšťastnějšími. Když do nich narazila stěna ledové vody, většina z nich ztratila vědomí. Ostatní marně zápolili s potopou. Dusili se a zalykali, dokud se, hnáni vlnou, nedostali k neviditelným tyčím, zvedajícím se nad kapkami Willovy krve. Voda měla takovou sílu, že je protlačila na druhou stranu, nikoli však vcelku, ale spíše jako bahno a nečistoty, proudící skrze kanálovou mříž.
Dlouhou síní se přelévaly tisíce a tisíce galonů vody, které smetávaly vše, nač narazily. Řvouni padali a odráželi se od stěn. Proud některé z nich doslova obtočil kolem pilířů a rozdrtil je jako vaječné skořápky. Vlna zvedala drakonely a mávala s nimi, jako by to byly pouhé hračky. Jejich těžké bronzové hlavně rozbíjely hlavy topícím se vojákům. Železné koule se kutálely síní jako oblázky po dně potůčku, zatímco střelný prach jednoduše zmizel v ledovém běsnění, pohrdavě pohlcený potopou.

Voda se hnala dál a dál, až nakonec dosáhla skrytého vchodu, kterým do podzemí pronikly aurolanské jednotky. Z otvoru ve skále vytryskl mocný příval a nepřátelští vojáci, kteří dosud meškali v malé soutěsce, se dali na útěk k nejbližší vyvýšenině, aby na ní nalezli útočiště. Voda rychle naplnila kaňon a hnala se dál na sever, kde se spojila s mělkou říčkou. Ta vystoupila z břehů a zaplavila údolí.
Kerrigan potřásl hlavou. Z konečků vlasů mu stékala studená voda. „Jak dlouho ji necháte volně proudit?"
Čarodějka na něj odhodlaně pohlédla. „I kdyby kvůli tomu mělo vyschnout jezero Osemyr, nebudeme toho litovat. Hodiny nebo staletí - slzavá řeka poteče tak dlouho, dokud bude třeba."
Kapitola šestá

Will se zamračil, když si ho Kerrigan změřil zkoumavým pohledem. Zloděj zvedl ruku a dotkl se stehů, kterými mu Peri zkušeně zašila ránu na čele.
„Hele, Kere, jsem v pořádku, opravdu. Radši běž a použij svoji magii na ty, kteří ji doopravdy potřebují."
„Nepotrvá to dlouho, slibuji."
Will zavrtěl hlavou. „Na jizvě není nic špatného. Určitě se najde někdo, kdo mi koupí jednu dvě rundy za to, že mu povím, jak jsem k ní přišel."
„Když si to přeješ, Wille…" Čaroděj vyčerpaně pokýval hlavou a vrátil se ke své práci.
Po skončení bitvy zavedli urZrethiové skupinku do nového coricu. V nižším ze dvou spojených kulatých pokojů se Kerrigan začal s Bokovou pomocí věnovat Lombovým zraněním. Kulky z drakonet Panquiho spíše omráčily, než aby mu způsobily větší újmu, ale několik jich přece jen okusilo krev. Pro čaroděje nebylo snadné vytahovat malé projektily nebo dávat do pořádku prasklé kostěné pláty - ale mohl za to především sám pacient, jemuž se taková péče ani trochu nezamlouvala.
Když byl Kerrigan jakžtakž spokojen s Lombovým stavem, mohl se začít věnovat ostatním. Po Panquim byla nejvážněji zraněna princezna Sayce. Will vstal, přešel nižší komnatu coricu a po schodech vystoupal do části, která náležela ženám. Tam vešel do kulatého dveřního otvoru, vedoucího do princeznina pokoje.
Na okamžik zaváhal. Měl pocit, že mu srdce buší až kdesi v hrdle. Sayce ležela na lůžku, zachumlaná až po bradu do bílé přikrývky. Její hlava spočívala na saténovém polštáři a nebylo z ní vidět o mnoho víc než hříva ohnivých vlasů. Masku měla sundanou, nahrazovala ji lehounká krajková škraboška. Ta byla bílá stejně jako přikrývka a ještě více zdůrazňovala bledost princezniny pleti.
Pocítil chvilkový strach, že je mrtvá, ale pak si uvědomil, že se jí hrudník pomalu zvedá a zase klesá. Zaplavila ho obrovská úleva. Při pouhém pomyšlení, že by se její oči už nikdy neotevřely, se mu svíralo srdce. Když uviděl, že jen klidně odpočívá, uklidnil se a na rtech se mu objevil úsměv.
Will se otočil k odchodu, protože ji nechtěl rušit, ale vtom se pohnula. Znovu na ni pohlédl a spatřil, že k němu pomalu obrací tvář.
Všiml si, že má levou polovinu obličeje posetou modrými a nachovými skvrnami se žlutým lemováním. Bílá škraboška se podivně vyjímala na pozadí ošklivých modřin. Princezna vyprostila levou ruku zpod přikrývky a zvedla ji, jako by se chtěla dotknout své tváře, ale pak ji raději nechala klesnout na břicho.
„Wille?"
„Ano, jsem to já." Mladík ztěžka polkl, neboť mu selhal hlas. „Jen jsem se chtěl podívat, jak se ti daří."
Tiše si odfrkla a pak sebou škubla. „Hlava mě bolí, jako kdyby mě do ní kopl kůň."
„Můžu zavolat Kerrigana."
„Ne, ne, zapomeň na to." Její hlas nabyl na síle a naléhavosti. „Už toho pro mě udělal dost. Pojď sem. Posaď se."
„Ale neměla bys raději odpočívat?"
„Ležím na kamenné posteli ve skalní díře, což je skoro jako být pohřbená." V očích se jí zablýsklo. „Připadám si, jako by mě polomrtvou strčili do hrobu. To nejsou zrovna dokonalé podmínky pro pohodlný odpočinek, víš."
Will se pousmál a přistoupil blíž. Chvíli uvažoval, že by se mohl posadit na kraj postele, ale ta byla příliš úzká, takže by se v takovém případě musela posunout blíž ke stěně. Místo toho se tedy uvelebil na podlaze, opřel se zády o lůžko a pohlédl na princeznu přes své pravé rameno. „Jsem rád, že se ti daří lépe."
„Měla jsem štěstí. Dranae si myslí, že ten drakonetník nenacpal do své zbraně dost střelného prachu. Kulka mě zasáhla do levého spánku. Trochu mě před ní ochránila maska, ale přece jen mi dokázala nakřápnout lebku. Tvůj přítel se o mě ovšem postaral."
Zloděj se zachvěl. Kerrigan o jejím zranění hovořil jako o stlačené fraktuře, což byl poněkud zvláštní způsob, jak popsat velkou promáčklinu v hlavě. Čarodějovi se podařilo vydolovat kost z mozku a napravit všechny okamžité škody. Při princezniné uzdravování si užil svůj díl bolesti, bylo to pro něho obtížnější, protože se velmi vyčerpal, už když pomáhal urZrethiům zaplavit Velký sál. Přesto však nakonec slavil úspěch.
„Může dát do pořádku i zbytek. Budeš jako nová."
„Tak proč ho nenecháš, aby ti vyhojil obličej?"
Will trochu stísněně pokrčil rameny. Netrápilo ho, že mu zůstane jizva - tedy ne že by po Perrině zkušeném ošetření zbyla velká či nápadná. Věděl, že šrám vytvoří jistý druh pouta mezi ním a Havranem, neboť oba byli zraněni, když bojovali s Chytrinou. Hrdinové vždycky měli jizvy. Willovi někdy dokonce připadalo, že ten, kdo z četných bitev vyvázl nepoznamenán, nemůže být hrdinou.
„Kerrigan má lepší věci na práci než se starat, abych dobře vypadal." Will se usmál. „Taková věc se stejně nejspíš ani nedá zařídit."
Sayce se také usmála. Zpod přikrývky vykoukla její pravá ruka a štíhlé prsty přejely po mladíkových hnědých vlasech.
„V něčem máš možná pravdu, Wille. Byla by to tedy pořádná fuška, abych já vypadala lépe. Na levou polovinu mého

obličeje musí být úžasný pohled."
„Vypadáš fajn."
„To měla být milosrdná lež, Wille? Víš co - zůstaň raději u zlodějiny. Lhaní ti opravdu příliš nejde."
„Já nelžu." Will svraštil čelo a ucítil, jak ho stehy slabě tahají za kůži. Na tvářích se mu objevil ruměnec a jeho zamračený výraz se rychle změnil v připitomělý úšklebek. Byl rád, že ho dívka nemůže vidět. „Vypadáš teď mnohem lépe než těsně poté, co tě zranili."
Sayce slabě přikývla. „Vím, co jsi udělal, Wille. Když mě zasáhli, neztratila jsem vědomí. Aspoň ne hned. Ne že bych si pamatovala přesný sled událostí. Ale moc dobře si vzpomínám na tvůj hlas."
Její prsty si stále jemně pohrávaly s mladíkovými vlasy, otočila však tvář a upřela pohled na matné obrysy stropu. „Byl to pořádný úder. Věděla jsem, že jsem zraněná. Velmi vážně. Myslela jsem si, že zemřu. Ten šok… A bolest… Na levé oko jsem přestala vidět. Nedokázala jsem se pohnout. A pak… Pak, Wille, jsem uslyšela tvůj hlas. Při mé krvi - nenechám vás projít. Život mi unikal z těla, ale na tvůj rozkaz se zastavil. Nenechal jsi ho projít. Nedovolil jsi, abych zemřela. Nemohla jsem… A tak jsem pochopila, že přežiji."
Znovu se na něj podívala a usmála se. „Nedlouho před tebou se tu stavil Kerrigan. Chtěl mi uzdravit obličej, ale já mu řekla, aby šel pryč. A on si jen povzdechl."
Will přikývl. Vychutnával každičký dotek jejích prstů.
„Říkal: 'Co se to s vámi se všemi děje?' Zeptala jsem se, co tím myslí, a on mi pověděl, že ty ses také nenechal vyléčit. Kerrigan si myslí, že to má co dělat se silným úderem do levé strany lebky." Zamyšleně si omotala pramen Willových vlasů kolem prstu. „Když jsem se dozvěděla, že jsi odmítl léčbu, rozhodla jsem se udělat totéž."
„Ale princezno, to přece vůbec nebylo třeba."
„Nerozumíš mi, Wille. Všichni muži, kteří slouží ve tvé Svobodné korouhvi, od tebe chtějí přijmout masku a nosit na ní tvou značku, aby tě uctili. Já udělám něco podobného se svým zraněním. Nechám si tuto modřinu jako připomínku toho, že jsi mi zachránil život."
„Ale já vůbec…"
Sklouzla rukou níž a přitiskla mu ukazováček na rty. „Neříkej nic. V pravý čas jsi udělal to, co bylo potřeba. Vzpomeň si na jakéhokoli hrdinu, kterého znáš. Vzpomeň si na Havrana. Hrdinové neuvažují o tom, že jednají hrdinsky. Oni prostě jen jednají. Vidí, že jich je potřeba, a proto udělají, co musí.
Víš, Wille, nikdy jsem nepochybovala o tom, že jsi právě ten Norrington, o kterém hovoří proroctví. Snad jsem se někdy sama sebe ptala, zda jsi skutečně takový hrdina, jakým bys měl být, ale po dnešku je tato otázka zodpovězena."
Sayce ztěžka vydechla a zamhouřila oči. „Promiň, už zase usínám. Nechci být nezdvořilá…"
Will zvolna vstal, vzal její ruku do své a pak ji opatrně položil na kraj postele. „Jen klidně odpočívej."
„Přijdeš se na mě zase podívat?"
Po té otázce se neubránil zachvění. „Samozřejmě."
„Dobře." Usmála se a zavřela oči.
Její rty se znovu pohnuly, ale Will už slovům nerozuměl. Tak tiše, jak jen dokázal, se vyplížil z pokoje, přičemž si prsty přejížděl po stezích nad levým okem. Dosud je považoval za spojení mezi sebou a Havranem, ale teď z nich Sayce učinila pouto i mezi nimi dvěma. Tato myšlenka ho potěšila.
Zauvažoval o tom hlouběji a jal se v duchu probírat vším, co ho v životě potkalo. Přemýšlel o mýtu, který se kolem sebe snažil vytvořit. Kdysi se toužil stát Willem Mrštným, králem Šerodolu. Chtěl se proslavit jako rival Azurového pavouka. Rezolut tento jeho cíl zesměšnil již při jejich prvním setkání a pak - aniž by se ho ptal na názor - jej vtáhl do sledu neuvěřitelných dobrodružství. Plul lodí na Vilwan a na vlastní oči viděl střet draků. Navštívil Okrannel a stal se svědkem porážky aurolanské armády. V Yslinu a v Meredu byl oslavován a vynášen až do nebes. Zúčastnil se troufalého nájezdu na Wruonu a vyrval úlomek Dračí koruny samotnému Azurovému pavoukovi.
A nyní cestoval podzemními sítěmi Bokagulu, přičemž zachránil muroskou princeznu před hordou řvounů.
Každé z jeho dobrodružství by posloužilo jako dostatečný základ pro napínavý hrdinský zpěv. Během necelého roku toho dokázal víc, než o čem se mu zdálo v nejbujnějších dětských snech. Ve skutečnosti si uvědomil, že kdyby si začal vlastní mýtus budovat teprve ode dne, kdy se setkal s Rezolutem a Havranem, nehrál by v něm už roli hrdiny jeho vzor, Azurový pavouk, nýbrž především sám Will Mrštný.
Ale zároveň s uvědoměním, že ani ne za rok dosáhl všeho, po čem v dětství toužil, mu také došlo, že tento jeho úspěch je ve skutečnosti bezcenný. Princezna Sayce měla pravdu - hrdinové neuvažují o tom, že by měli jednat hrdinsky, a dokonce na své hrdinství ani nejsou pyšní. Třebaže činy, které vykonal, se mohly při zpětném pohledu zdát hrdinskými, svého času byly jen něčím, co bylo nutné udělat. A hlavně - kdyby se toho nezhostil on, jistě by si s tím poradil některý z jeho společníků. Zkrátka a dobře, na jeho činech nebylo nic výjimečného, alespoň ne ve společnosti, s níž cestoval.
Will se pousmál, když si uvědomil, že se kdesi v jeho nitru rozkřičel chlapec, kterým kdysi býval, pobouřený pouhou myšlenkou na to, že není výjimečný. Nikdo není výjimečný, blesklo mu hlavou. Výjimečná je jen doba, ve které žijeme, a ta na nás na všechny klade velké nároky. Rozhlédl se po coricu a kývnutím pozdravil Rezoluta, který vstoupil ve stejnou chvíli jako on, a Kerrigana, jenž huboval Lomba, odmítajícího léčbu.
Qwc zabzučel a přistál Willovi na pravém rameni. „Wille, Wille, máš se dobře?"
„Velmi dobře, Qwc." Zloděj se usmál. „Jsem unavený, rozbolavělý, mám na čele pěkných pár stehů a před sebou dlouhou zimní cestu do Caleda. Vím, že neunikneme bolesti, a bojím se, že by někteří z nás mohli umřít."
„To Qwc nezní jako velmi dobře…"
„Vidíš, a přesto se tak opravdu mám." Will vážně pokýval hlavou. „To díky vám všem, kdo tu jste se mnou."

Kapitola sedmá

Třebaže se generál Markus Adrogans velmi snažil, nepodařilo se mu přijít na způsob, jak dobýt citadelu Tři bratři bez těžkých ztrát své armády. Důmyslné rozmístění všech tří pevností zadržovalo nepřátele již po staletí, a přitom se většina z nich nemusela potýkat se silnými mrazy, které nyní svíraly krajinu. V době předcházející útoku sice již nenapadl žádný nový sníh, avšak chlad proměnil pochod na sever v utrpení.
Všechny Adrogansovy jednotky zaujaly své pozice tři dny před předpokládaným zahájením zteče. Generál tehdy nařídil stavbu dvou obléhacích strojů. Rozhodl se pro velká beranidla se stříškou a silnými bočnicemi. Kvůli této dodatečné ochraně sice byla neuvěřitelně těžká a málo pohyblivá, ovšem pokud v Darovinu přece jen byly drakonely, mohly se alespoň některé koule odrazit od jejich robustní konstrukce. Bylo však sporné, zda stroje přestojí tolik zásahů, aby je vojáci stačili dovléci k první dubové bráně a vyrazit ji.
Jeranský generál rozestavil Černá pírka v dostatečné blízkosti opevnění, aby mohla ostřelovat hlídky a udržovat je v neustálé pohotovosti. Ačkoli neexistoval žádný reálný způsob, jak atakovat Tři bratry po zamrzlé řece, Beala mot Tsuvo a její lidé pro ni přece jen nalezli využití. Proklouzli po ledě v dostatečné vzdálenosti od pevností a dostali se na silnici, vedoucí na sever do Svarskye. Tam se připravili, aby útokem ze zálohy překvapili případné aurolanské posily, spěchající na pomoc ohrožené citadele.
Adrogans se zachumlal do teplého kožichu, pak si kolem krku ještě více utáhl šálu a odplivl si. Slina s tlumeným křupnutím zamrzla ještě v letu. „No, zdá se, že sen vévody Michaila byl přesný, přinejmenším co se počasí týče."
Phfas si odfrkl. „Příliš Svarskyi a Královské těžké jízdě věříš ty."
„Pokud se náš plán zdaří, bude to především jejich zásluhou." Adrogans vrhl letmý pohled za sebe, na cestu, jež se vinula k jihu. Směrem k nim se po ní zvolna plazilo beranidlo, poháněné úsilím mužů z gurolského Kamenického praporu. Sytými, hlubokými a hrdelními hlasy zpívali zvláštní rytmickou píseň. Nápěv, který opakovali pořád dokola, neustále nabýval na síle. Beranidlo, jež připomínalo krytý můstek na kolech, se sunulo kupředu. Těžká kola se otáčela a drtila sníh, zatímco samotný obléhací stroj se při každém pohybu kymácel do všech stran. Vojáci pověsili na bočnice kulaté štíty, natřené rudě, modře, zeleně či zlatě. Pestré barvy se vysmívaly nepříteli a dodávaly beranidlu vpravdě válečnický vzhled.
Olivrejovaní kavaleristé z Královské těžké jízdní korouhve čekali za zatáčkou, kam na ně posádka Darovinu nedohlédla. Jejich koně nedočkavě podupávali, z nozder jim stoupala oblaka páry. Všichni jezdci byli ozbrojeni kopími. Na hrotech některých z nich se třepetaly skvoucí praporce. Ve svých těžkých brněních byli k nerozeznání jeden od druhého. Zbroje sice snižovaly jejich zranitelnost, ale Adrogans přesto věděl, že zaútočí-li, většina z nich se nedožije večera. Jezdce v nitru citadely nutně očekávala krvavá lázeň, ale neexistoval žádný způsob, jak zamítnout žádost vévody Michaila, aby se on a jeho lidé postavili do první linie.
Zatímco se beranidlo pomalu blížilo k Darovinu, nepřátelská aktivita na cimbuří vzrostla. Proti nemotornému obléhacímu stroji vzlétlo několik šípů, ale všem scházela přesnost. Ze vzdáleného břehu řeky se do boje zapojili elfští lučištníci. Dva nebo tři zasáhli věž. Bezvládné tělo jednoho ze řvounů dopadlo na zamrzlou řeku, avšak led pod ním nepovolil. Nad naprasklou sněžnou krustou se pouze zvedl obláček bílého poprašku, jenž se poté zvolna snášel dolů, aby zahalil mrtvolu.
Phfas ukázal prstem na vrcholek Darovinu. „Signalizují oni."
Žlutý prapor, jenž vlál nad nejbližší věží, pomalu klesl a byl vzápětí nahrazen rudým, doplněným o malou černou vlaječku. Na druhém břehu řeky se zablýskla zrcátka v rukou elfů, kteří tímto způsobem sdělovali Adrogansovi, jak na znamení z Darovinu reagují ostatní pevnosti. Ukázalo se, že Varalorsk potvrdil příjem signálu stejnými vlajkami, ke kterým přidal ještě jednu zelenou. Na to Darovin odpověděl stažením a opětovným vyvěšením svého rudého praporu a černé vlaječky.
Adrogans se usmál. „Rudá značí nebezpečí. Černá znamená, že není vážné a že není třeba posílat pomoc. Velitel Darovinu si musí být hodně jistý, že se s útokem dokáže vypořádat sám. To je dobře. Moc dobře." Otočil se k signalistovi, sedícímu na koni po jeho levici. „Ať Černá pírka začnou postupovat k říční věži Darovinu."
„Ano, pane."
Signalista s pomocí zrcátek předal generálův rozkaz elfům. Na pokyn paní Gilthalarwin se její lučištníci vynořili z křovisek na vzdáleném břehu řeky, vytvořili pružnou linii a vyrazili k určenému cíli. Jak se k němu obezřetně přesouvali, vzdálenost mezi jednotlivými elfy se neustále zmenšovala, až se jejich formace stáhla do půlkruhu.
Řvouni je začali ostřelovat z luků. Ale třebaže aurolanští lučištníci měli výškovou převahu a tedy i výhodu většího dostřelu, bylo jejich obranné snažení kvůli nedostatku přesnosti - umocněnému větrem, jenž jim vanul do tváří - pramálo efektivní.
Na to velitel Darovinu zareagoval vysláním posil, které se k říční věži rozběhly po klenutém kamenném mostě. Posádka Darovinu čítala odhadem stovku vojáků a ve věži by se našlo dost místa pro účinné nasazení přibližně poloviny tohoto počtu. Bylo tedy zřejmé, že i když jsou elfové daleko lepšími lučištníky než řvouni, nemají proti takové obraně ani nejmenší šanci a jejich útok by se rovnal sebevraždě.
„Signalisto, sděl Válečným jestřábům, že nastal jejich čas."
Voják se otočil tváří k hoře, tyčící se nad Třemi bratry, a zrcátko v jeho ruce se zablýsklo. Nenásledovala žádná odpověď, žádné znamení, že zpráva byla přijata, ale to Adroganse ani trochu nevyvedlo z míry. Namísto toho, aby se díval vzhůru, upřel pohled na říční věž a s rukama opřenýma o hrušku sedla trpělivě čekal.
První Gyrkyme, kterého spatřil, se pohyboval tak rychle, že si generál byl jistý, že okřídlený válečník nikdy nedokáže zabrzdit svůj střemhlavý let a plynule přejít do stoupání. Gyrkyme pevně složil křídla a spíše padal, než klesal k řece, podoben sebevrahovi, jenž skočil dolů z horského úbočí. V posledním okamžiku však válečník - pouhá svištící hnědá

šmouha - roztáhl křídla, zatočil doleva a hned zase doprava, vítězoslavně zakřičel a mihl se kolem říční věže. Pak se náhle vznesl vzhůru, udělal skvostný výkrut a jal se bezstarostně plachtit ke vzdálenému břehu zamrzlé řeky.
V tu chvíli se z něho měl podle všeho stát snadný cíl, jenomže ve věži, již nechal za zády, zavládl chaos. Tento Gyrkyme i všichni další, kteří letěli za ním, totiž nesli ohnivce. Tato zařízení sestávala z keramické nádržky s olejem a roznětky, která ho zapalovala, jakmile se po dopadu na zem vylil. To ústilo v mohutnou explozi, při níž vysoko šlehaly oranžové plameny a do vzduchu stoupal mastný černý kouř.
Vrcholek věže byl v rychlém sledu zasažen přinejmenším půltuctem ohnivců, jež okamžitě vymazaly ze světa všechny lučištníky, kteří tam stáli. Několik jich přistálo také na klenutém mostě, takže zablokovaly ústupovou cestu a zároveň zabránily příchodu posil. Jedna Gyrkyma, riskujíc život, klesla níž než její druzi a s pozoruhodnou přesností hodila svůj ohnivec do úzké střílny v jednom ze spodních pater. Výbušné zařízení zjevně splnilo účel, neboť oheň se vyvalil ven tímto i dalšími otvory, a v okénku na přivrácené straně věže dokonce uvízla jedna doutnající mrtvola.
Vlajky na vrcholku Darovinu se ihned změnily. Rudá a černá klesly dolů a na jejich místě zavlály dva dlouhé zelené praporce.
Phfas se uchechtl. „Na pomoc žádá dvě legie on. Hlupák!"
Královská těžká korouhev se již klusem dostala na dohled od Darovinu. Když jezdci spatřili vlajkové signály, zaznělo mezi nimi oslavné volání. Také Aurolané si museli uvědomit, co se děje, protože jejich píseň ještě zesílila, zatímco beranidlo sebou prudce škublo a začalo se pohybovat rychleji. Nápěv pulzoval mocí a Adrogans cítil, že v něm Bolest nachází zalíbení. Zdálo se mu, že splývá se zhmožděnými svaly svých vojáků, se skřípotem jejich natažených šlach a horkým brněním zmrzlých prstů u nohou.
Darovinské balisty vystřelily. Adrogansovi se ulevilo, když viděl, že všechny těžké dříky, zakončené stopu dlouhými kovovými hroty, nejsou ani zdaleka tak účinné jako jedna jediná koule z drakonely. Přesto však některé z nich prorazily stříšku a Bolest generálovi ochotně zprostředkovala jedinečnou trýzeň, jež prýštila ze studené oceli, zabodnuté hluboko do lidského masa.
Píseň na úder srdce zakolísala, ztratila rytmus. Hned však zazněla znovu, silnější a vzdorovitější než předtím. Královská těžká jízda se opět pohnula kupředu, ale Adrogans zvedl ruku, aby ji zadržel. Z cinkotu kovových cvočků a chvění svalů vojáků cítil naléhavost, přesto však zavrtěl hlavou. „Počkejte na signál."
Dvě zelené vlajky byly staženy. Když se znovu objevily, přidala se k nim ještě třetí. Na tomto zeleném praporu se skvěla trojice teček.
Phfas zamhouřil oči. „Čarodějové."
Adrogans přikývl. „Přesně jak jsme očekávali." Zrcátko, se kterým manipuloval elfský zvěd na vzdáleném břehu řeky, zablikalo na potvrzení, že se k Darovinu skutečně blíží posily - včetně vylaenů a kryalnirů.
Šaman odhodil svůj plášť, spojil prsty a zvedl ruce nad hlavu, jako by se protahoval. Bylo vidět, že má vrásčitou pokožku posetou množstvím drobných amuletů. Phfas obvykle nosíval kruhy ze zlata nebo jiných vzácných kovů, ale dnes je nahradily bíle natřené drobné kameny, úlomky kostí a dvě sněhodrápí pírka.
Generál se usmál. „Připraven?"
„Ano."
„Pak tedy do toho."
Phfasovy ruce se oddělily od sebe, ale dál zůstaly zvednuté nad hlavou. Šaman roztáhl prsty a ty se slabě zachvěly. Zpod pokožky vystoupily šlachy a naběhlé žíly. Četné šrámy, které mu brázdily tělo, začaly slabě světélkovat a vytvářet složitý vzor, jenž se podobal velké sněhové vločce. Byl však bělejší než samotný sníh.
Potom Phfas křečovitě sevřel ruce v pěsti.
Z horského vrcholku se ozvalo nepříjemné zapraskání. Na zlomek okamžiku zavládlo napjaté ticho, jež bylo přerušeno temným burácením. To rychle nabíralo na hlasitosti, až nakonec přehlušilo píseň i křik z hořící věže.
Phfase stejně jako Adroganse spojovala pouta s yrúny, ovšem jeho nejvěrnějším spojencem byl vzduch. Když sevřel pěsti, vzduch kolem horského vrcholku ztuhl a začal se sunout po svahu. Svou tíhou drtil pevnou krustu a tlačil ji dolů, do vrstvy měkčího a nestabilnějšího prašanu. Sníh se začal uvolňovat a hnán vlastní vahou klouzal níž a níž. Tam, na zledovatělém povrchu, se rychlost jeho pohybu okamžitě zvýšila. Brzy se hnal po horském úbočí jako skutečný bílý vodopád.
Sníh, jenž se tak jemně a lehounce snáší ze zimní oblohy, se zdá být zcela neškodným, avšak tato řvoucí a dunící masa doopravdy naháněla hrůzu. Tuny a tuny sněhu se valily dolů a pohlcovaly velké kusy ledu, osamělé stromy i vyčnívající balvany. To vše se smíchalo v šílenou změť, která narazila na silnici mezi Varalorskem a Darovinem se zuřivostí mořských vln běsnících v nejdivočejší bouři.
Lavina pohřbila aurolanské posily - všechny tři legie. Na silnici zůstalo ležet dobrých dvacet stop sněhu, přičemž mnohé závěje dosahovaly větší výšky než samotné hradby Darovinu. Část bílého přívalu se svezla do řeky a led pod její tíhou pukl. Sníh se neúnavně hrnul do tmavého otvoru a mizel v něm.
Beranidlo se sunulo dál a stalo se terčem dalších spěšných salv z darovinských balist. Zemřelo několik vojáků, ale záhy se obléhací stroj dostal příliš blízko k hradbě, než aby mohl být účinně ostřelován těžkými projektily. Na ochozu nad bránou se sice vyrojili lučištníci, kteří se svými šípy pokoušeli prostřelit stříšku, avšak jejich snaha byla marná.
Adrogans sledoval, jak se záď beranidla zhoupla zpět a hned vzápětí vyrazila do útoku. První náraz zněl, jako by na bránu zdvořile zaklepala čísi olbřímí ruka. Pak se údolím přehnala ozvěna další rány, mnohem těžší a pádnější. Ozval se třetí a potom čtvrtý úder - beranidlo bušilo do dubového dřeva s jakousi osudovou neodvratností. Bylo jasné, že zhroucení brány je pouze otázkou času.
V tom na hradbách z ničeho nic propukl zmatek. Řvouni padali dolů, otáčeli se ve vzduchu a odráželi se od stříšky beranidla. Brána se začala otevírat, nejdříve pomalu, pak stále rychleji a rychleji. Píseň Aurolanů se změnila v kakofonii

válečných pokřiků.
Adrogans nasadil svému koni ostruhy a vyrazil, následován Phfasem a signalistou. Rychle se ohlédl po šamanovi. Phfasova pokožka byla promodralá a bylo vidět, že se stařec chvěje, ale jeho oči stále jasně plály, zatímco na rtech se uhnízdil spokojený úsměv.
„Vidíš, strýčku. Zabralo to."
Phfas přikývl. „To i Zhuskové sami udělat mohli."
„Také že udělali. Jen s trochou pomoci."
Vedle beranidla Adrogans seskočil z koně a s taseným mečem vběhl do pevnůstky. Vojáci z Kamenického praporu se již stačili probít ke vzdálené bráně a otevřít ji. Několik jich utíkalo k obrovské závěji, která blokovala silnici. Na dlažbě leželo několik řvounů se zpřeráženými kostmi, zatímco hrstka dalších se marně pokoušela vyhrabat zpod tun sněhu. Kameničtí rychle ukončili jejich trápení.
Alcidský generál Caro byl sice celý špinavý, ale široce se usmíval. Čekal na Adroganse uprostřed nádvoří Darovinu.
„Vyšlo to dokonale, můj pane. A je pozoruhodné, že tak slavné vítězství přineslo pouhopouhé snížení říční hladiny."
Potíže s dobýváním Tří bratrů se daly ve skutečnosti rozdělit do dvou skupin. Tou první byl problém, jak vylákat jednotky zpoza hradeb na volné prostranství, kde mohly být zmasakrovány. Jistě, pro tento účel se skvěle hodila silnice, na níž by Černá pírka dokázala postřílet většinu posil, mířících do Darovinu, ale v tom případě by elfové museli operovat na zamrzlé řece, otevřeném terénu, kde by byli příliš zranitelní.
Druhá část potíží vyplývala z první - jak se k pevnostem přiblížit nepozorovaně. Generál nejdříve zvažoval vyslání Naliskských horských myslivců, kteří by po lanech sešplhali ze strmého úbočí, ale pak si uvědomil, že by i potom stále zůstali za hradbami, stejně zranitelní jako kterékoli jiné jednotky na silnici. Po řece se teď samozřejmě nedalo vyslat žádné plavidlo, přepravující vojáky, ale i kdyby hladina nebyla zamrzlá, nestálo by to ani za pokus. Jeho oddíly by jen uvízly mezi pevnostmi, plnými odhodlaných obránců.
S řešením nakonec přišel vévoda Michail. Jeho modely byly natolik přesné, že se na nich daly najít dokonce i kamenné tunely, do nichž posádka pevností házela rozličné odpadky, které posléze odplavovala řeka. Tyto chodby by představovaly ideální přístupovou cestu, ale to by nesměly být chráněny dobrými dvaceti stopami ledové vody.
S tím si však poradili zhuskští šamani, kteří patnáct mil proti proudu řeky použili všechnu moc svých yrúnů, aby odklonili tok do starého, již dávno vyschlého ramene. Zatímco se řeka valila k horám a vytvářela u jejich úpatí nové jezero, vydaly se Královy jízdní stráže z Alcidy, Imperiální ocelová legie z Helurcy a větší část Královské jízdní korouhve z Okrannelu pod led. Vojáci se tajně přebrodili přes říční koryto, kterým teď proudilo jen minimum vody, a pronikli do odpadních tunelů. Opatrně se proplížili do útrob pevností a pak, jakmile silnici zavalila lavina, najednou atakovali Darovin i Varalorsk. Prvnímu útoku velel generál Caro, druhému vévoda Michail.
Muž, který vyšplhal na vrcholek Darovinu, zavolal dolů: „Nad Varalorskem se právě objevila zelená vlajka. Elfové hlásí, že tam už míří aurolanské posily."
„Rozumím." Adrogans zvedl ruku a zavolal k sobě velitele jediné čety Královské jízdní korouhve, která zůstala na povrchu, předstírajíc útok. „Kapitáne Dmitriji, ať tví lidé vtáhnou beranidlo sem na nádvoří. Potom nech zavřít bránu a postav k ní stráže."
Důstojník přikývl a vrátil se ke svým podřízeným, aby vydal odpovídající rozkazy.
Adrogans se podíval na Cara. „Není už čas vyrazit do Varalorsku?"
„Až po tobě, můj pane."
Oba generálové se v doprovodu Phfase vydrápali na hromadu sněhu a začali sestupovat k hradbám Varalorsku. V jižní bráně se otevřela malá dvířka. Z těch se vynořil jeden špinavý voják z Královské těžké jízdní korouhve a zamával jim, aby si pospíšili. Adroganse nepřekvapilo, že je nabádá ke spěchu, neboť věděl, že zelená vlajka, přivolávající posily, byla vyvěšena právě Okrany, kteří se tak snažili vylákat nepřátele zpoza opevnění do otevřeného terénu. Na severní hradbě Varalorsku se už jistě skrývali lučištníci, připravení postřílet blížící se Aurolaňany. Na tento okamžik se všichni útočníci velmi těšili a žádný z okranských exulantů o něj samozřejmě nechtěl přijít.
Ale výraz mužovy tváře nebyl ani trochu radostný. „Pospěšte si, generále. Jde o vévodu…"
Adrogans proklouzl dvířky a rychlým krokem následoval vojáka. Jeho průvodce jej vedl Varalorskem. Generál si celkem dobře pamatoval Michailuv model, takže měl přibližnou představu, kde se právě nacházejí. Nejdříve se dostali hluboko do nitra pevnosti a pak začali stoupat po nekonečných schodištích až do jejích nejvyšších pater. Tam voják ukázal na dveře, vedoucí zřejmě do ubikace vrchního velitele citadely, a ustoupil stranou.
Adrogans překročil tělo mrtvého kryalniriho a přistoupil k lehátku, na němž spočíval Michail. Vévodův obličej byl celý popelavý. Na tmavohnědých šatech nebyla krev příliš vidět, ale ani dlaně, které si pevně tiskl k tělu, nedokázaly skrýt rozsah jeho zranění. V břiše mu zela příšerná řezná rána.
Jeranský generál se otočil k Phfasovi. „Přiveď mi elfského léčitele. Hned."
„Ne, generále." Michailuv hlas byl tlumený, stěží hlasitější než pouhý šepot. „Na to už není čas."
Adrogans se na něho znovu podíval a všiml si tenkého pramínku krve, který mu vytékal z koutku úst. Jeden z mužů, kteří se nacházeli v místnosti, ho otřel zarudlým hadříkem. „Věže jsou dobyty. Tvůj plán vyšel."
Umírající okranský šlechtic přikývl. „Já vím. Bylo to přesně jako v mém snu."
Adrogans zamhouřil oči. „Zdálo se ti i o tomhle?"
„O tomhle? Ne." Slabě si odfrkl. „Nebyl bych ani dost odvážný, ani dost hloupý, abych do toho šel, kdybych věděl… V mém snu jsme zvítězili. Slavně. Tím můj sen skonal. A teď končí i můj život."
Zvenku se ozval řev lučištníků, kteří opustili úkryty a začali pobíjet nic netušící aurolanské posily. Jejich křik měl být signálem pro další čekající vojáky z Královské těžké jízdy, aby se vynořili z odpadních tunelů a obsadili Krakoin.
Michail se usmál. „Dobudete Svarskyu, generále. Vím to."

„Budeš u toho se mnou."
„Ne, nebudu. Ale přesto tě budu sledovat." Michail obrátil oči v sloup, a pak jeho tělem otřásla bolestná křeč. V koutku úst se mu objevila další krev, která potřísnila i vévodovy zuby. „Smím požádat o… laskavost?"
Adrogans se k němu sklonil, aby lépe slyšel, neboť hlas umírajícího slábl. „Cokoli."
„Vyřiďte Alexii, že sny se mohou splnit. Vyřiďte jí, aby věřila svým snům."
„To udělám, příteli. To udělám."
Michailovo tělo se ještě jednou zachvělo a pak ochablo.
Adrogans natáhl ruku a zamáčkl vévodovi oči. Zamumlal tichou modlitbu navzdory Bolesti, která mu zatínala paťáty hluboko do břicha. Trhl sebou, pak vzhlédl a podíval se na ostatní příslušníky Královské těžké jízdy, shromážděné kolem lehátka. Michailův neblahý osud je všechny zasáhl a generál si byl jist, že každý z nich by ochotně obětoval život, aby ho zachránil. Dokonce si myslí, že to oni mohou za jeho smrt.
Adrogansův pohled zpřísněl. Když generál po chvíli promluvil, byl jeho hlas pochmurný a neradostný. „Nechce se mi hovořit zle o vévodovi Michailovi, ale přesto vám musím povědět, že lhal. Byl to statečný muž, ten nejstatečnější, protože jedině on a jemu podobní odvážlivci mohli dobýt Varalorsk."
Na okamžik zaváhal. Michailovi muži se na něho překvapeně dívali. Počkal, dokud plně neporozuměli významu jeho slov, a jakmile jim ve tmavých očích problesklo pochopení, pokračoval. „Vévoda ve skutečnosti předvídal svou smrt, ale dobře věděl, že jedině jeho oběť dokáže otevřít brány Tří bratrů. Věděl také, že nám umožní dobytí Svarskye - proto ať si žádný z vás nemyslí, že se jeho smrti dalo zabránit. Položil život za nás za všechny, za Okrannel. Slibte mi, že se postaráte, aby pravda o jeho smrti vešla ve známost. Jeho statečnost bude ještě dlouho oslavována v mnoha písních."
Trojice vojáků z Královské těžké jízdní korouhve přikývla a pak se jeden z nich podíval Adrogansovi zpříma do očí. „Stane se z toho naše svatá povinnost, generále."
„Pak tedy zanechám pána Tří bratrů ve vaší péči." Adrogans jim stroze kývl na rozloučenou a opustil místnost.
Phfas ho kvapně dohonil. „Proč za mrtvého lhát ty?"
„Skutečně jsem lhal, strýčku? Nebo to jen Michail zapomněl na část svého snu?" Adrogans zamhouřil oči. „Vzpomínka na něj požene jeho lidi kupředu ještě silněji, než to kdy dokázal on sám, dokud byl naživu. Chtěl osvobodit Svarskyu a tímto způsobem se mu to skutečně podaří. Svému cíli obětoval vše a my zařídíme, aby jeho úsilí přineslo přesně to ovoce, které zamýšlel."

Kapitola osmá

Když princezna Alexie spatřila výstavní město Caledo, srdce jí na kratičký nevinný okamžik radostně poskočilo. Se svými domy a paláci, postavenými z bílého kamene, se metropole vypínala nad zasněženými pláněmi a sama vypadala jako vybudovaná ze sněhu. V rozích osmiúhelníkového městského opevnění se tyčily obranné bašty, všechny mohutné, se skvostným alabastrovým obložením. Za hradbami vyrůstaly ještě čtyři další věže, pro změnu štíhlé a s ladnými křivkami, spojené vznešenými klenutými mosty. Za městem dřímalo jezero Calessa, pokryté ledem a sněhovými závějemi.
Alexie na Caledo shlížela z východu, z temene pahorku. Bílou krásu, jež se před ní rozprostírala, narušovaly pouze dvě věci. Tou první byl pár velkých černých balvanů kousek od východní brány. Princezna slýchala vyprávět, že se pod takovými kameny utkávají murosští čarodějové, ale dosud všechny podobné historky považovala za výplody fantazie. Přece zde však tyto menhiry skutečně stály, vysoké a impozantní. Ostře kontrastovaly se zbytkem města - ať už co se zbarvení nebo tvaru týče - a působily na ni proto nepříjemně a zlověstně. Alexie v nich však nespatřovala ani tak ukázku moci Murosa, jako spíše hrozivou předzvěst Chytrinina útoku.
Druhý rušivý element byl už o něco povzbudivější. Z oken věží visely vlajky - rudé a modré, zelené a žluté, nachové a zlaté. A na špicích věží vlály podlouhlé praporce, stejně pestrobarevné jako jejich menší sestřičky.
Alexie přitáhla otěže a pozorně si prohlížela Caledo i volné prostranství kolem něj. Pokoušela se vrýt do paměti každičký detail: velebnost a majestát velkého města, jeho klidnou sílu a netknuté hradby. Všimla si, že se nikde poblíž nevznášejí mrchožraví ptáci, a tak si v klidu vychutnávala pokoj metropole na břehu jezera.
Havran zastavil svého koně vedle ní. Pod hřebcovými podkovami zakřoupal sníh. „Je nádherné, že?"
Usmála se a přikývla. „Bojím se, že vzhledem k tomu, co se proti němu žene, bude takové Caledo brzy existovat už jen v našich vzpomínkách."
Havranovi spolu s povzdechem unikl z úst obláček bílé páry. „Ať už bude úspěšná, nebo ne, Chytrinina invaze změní svět."
Alex zvolna přikývla. Už to viděla v Bokagulu, kde šok z nečekaného útoku vyvolal obrovský rozruch mezi tamním obyvatelstvem. UrZrethiové měli za to, že jsou pod svými horami v bezpečí, ale tato iluze byla navždy rozbita na kusy. A třebaže v podzemních síních dosud bouřily debaty, kolik oddílů by mělo být vysláno na pomoc lidským královstvím, bylo již zcela jisté, že se urZrethiové rozhodli jednat a dál nezůstávat stranou. Již nyní obcházely horami malé patroly a další mířily na severovýchod do Sarengulu, aby varovaly své příbuzné. Alex věřila, že bokagulští urZrethiové vyšlou své válečnice na pomoc Caledu, neboť to koneckonců bylo právě zásluhou princezny Sayce, že se jejich skupinka dostala do podzemní říše a zapojila se do její obrany.
Musím jen doufat, že sem dorazí včas.
UrZrethiové velmi štědře projevovali svůj vděk Kerriganovi a ostatním za to, že jim pomohli odrazit invazi. Třebaže díky své vrozené schopnosti měnit tvar těla nemusel podzemní národ používat zbraně a brnění, jeho kováři byli přesto velmi zruční a uměli vyrábět kvalitní válečnou výstroj. Alexie od nich dostala široký meč se zesílenou záštitou a mírně zahnutou čepelí, jež se vyznačovala neuvěřitelnou lehkostí. Ocel, do které byl umně vytepán složitý

vířivý vzor, byla velmi pružná, přesto však i bez použití brousku zůstávala tak ostrá, že dokázala snadno rozpůlit letící pírko.
Murosané i příslušníci Svobodné korouhve byli vybaveni lehkými kroužkovými zbrojemi, které dle slov vojáků vážily méně než hedvábí. UrZrethijští kováři vyrobili pro Rezoluta nové hvězdice, které Vorquelf přijal s trochou nezbytného reptání. Vadilo mu, že své původní zbraně mohl s klidným srdcem nechávat na bojišti, zatímco tyto bude muset pracně sbírat. Ale navzdory všem protestům bylo jasné, že ho dárek potěšil. Peri dostala okřídlenou přilbici, jež byla tak lehká, že ji mohla mít nasazenou i během letu, a Havran zase toulec šípů s širokými ocelovými hroty, které by podle něj dokázaly prorazit dračí šupiny. Willa potěšilo, že k lehké kroužkové košili získal také pár pozlacených náloketníků, do každého z nichž byl zasazen safír velký jako jeho palec.
Princezna Sayce, Kerrigan a Bok však dostali zcela unikátní dary. Muroská princezna obdržela stříbrnou masku jako náhradu za tu, o kterou přišla, když byla postřelena. Do její levé poloviny byl zasazen ametyst jako vzpomínka na nachové modřiny, jež utržila. Navzdory zimě, která v Murosu panovala, se princezna rozhodla, že bude mít novou masku během cesty stále nasazenou. Bezpochyby ještě zvýrazňovala její krásu.
Kerriganovy zásluhy ocenili urZrethiové tím, že mu věnovali hůlku, vyrobenou z jediného podlouhlého kusu křišťálu. Na každém konci byla ovinuta zlatým drátem, posázeným tucty drobounkých drahokamů. Když ji použil, rozmanité vzácné kameny zahořely vnitřním jasem. Jejich různobarevná zář plnila hůlku a obohacovala každé viditelné kouzlo. Alexie sice neměla ponětí, k čemu je to dobré, ale bylo vidět, že z toho má Kerrigan velkou radost, takže to princezna považovala za dobré znamení.
Ale nejpodivnější dárek ze všech zřejmě dostal Bok. Samotná jeho přítomnost byla pro všechny urZrethie značně problematická. Nejraději by si ho vůbec nevšímali, avšak nemohli pominout skutečnost, že to byl právě on, kdo během bitvy odvlekl Sayce do bezpečí. Po dlouhých rokováních mu bylo ze jména odstraněno slůvko „bok", což vyústilo v jeho opětovné přijetí do urZrethijské společnosti. Všichni si však úlevně vydechli, když neprojevil přání setrvat v Bokagulu a místo toho se spolu s Kerriganem vydal na cestu na severozápad, do muroského hlavního města.
Vzdálenost mezi Bokagulem a Caledem urazili za šest dnů, během nichž projížděli předhůřím a mělkými údolími. Cestou je už sice neobtěžovaly sněhové vánice, ale i tak jim život dostatečně znepříjemňovaly hluboké závěje. Čas od času potkávali urZrethijské hlídky, a jednou dokonce narazili na stopy boje, v němž jedna z patrol očividně překvapila a pobila skupinku aurolanských dezertérů. Jinak se však mnoho zajímavého nestalo a výprava proklouzla územím nikoho, aniž by se střetla s nebezpečím.
Kolem Alex a Havrana se tryskem přehnala skupinka Kopiníků. Na hrotu zbraně jednoho z jezdců se třepetala osobní standarta muroské princezny. Muž pozvedl kopí vysoko nad hlavu a v čele oddílu se hnal k městu. Protože se o tom Alexie dozvěděla na snovém shromáždišti Dračího Společenství, nemohla svým druhům povědět, že se Saycin královský otec zlobí na dceru, která se bez jeho vědomí vydala na jih. Domnívala se však, že vysláním čety se zprávou o jejím návratu - a také o příjezdu Norringtona - princezna utlumí jeho hněv a že ji pak Bowmar spíše omilostní.
Alex znovu popohnala koně a v závěsu za Kopiníky sjela po svahu posledního pahorku. „Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než sem Aurolaňané přitáhnou a oblehnou město?"
Havran zavrtěl hlavou. „Ve skutečnosti se to dá jen těžko odhadnout, ale něco mi říká, že to bude spíše dříve než později. Když si Chytrina mohla dovolit vyslat vojsko do Bokagulu, znamená to, že už nejspíš vyřadila ze hry Sarengul. Tím si zabezpečila křídlo a získala výhodnou pozici pro nátlak na Scrainwooda. Teď si klidně může dát s dobýváním Murosa načas. Pro další expanzi jižním směrem se jí otevírá dobrý tucet možných cest, a to ještě ani zdaleka nenastalo léto, kdy bude moci zahájit kampaň ve velkém."
Princezna doufala, že se jí podaří nalézt nějakou chybu v Havranově analýze situace, jenomže pravda byla prostá a znepokojivá zároveň - Chytrina nejdříve izolovala jednotlivá království a pak je pěkně popořadě obsazovala. Žádný stát nemohl bez zahraniční pomoci odolat plné síle její armády a ničivé moci drakonel. Jak aurolanské hordy postupovaly hlouběji do nitra civilizovaného světa, dostávaly se do zemí s vyšším počtem obyvatel, ale to pouze znamenalo, že na jih začínalo proudit stále více uprchlíků.
Alex potřásla hlavou. „Toto město je samozřejmě krásné, ale proti Chytrině nikdy nemůže obstát. Drakonely byly vyvinuty právě proto, aby bořily hradby, jako jsou tyto. Všechny zdejší věže se po pár zásazích zhroutí. Murosané jsou sice proslulí udatností, ale bránit Caledo proti takové síle by bylo šílenství."
„Můžeme jen doufat, že je král Bowmar rozumnější než jeho dcera, ale příliš bych na to nesázel." Havran pokrčil rameny. „Přece jen toho ale existuje dost, co můžeme udělat, abychom Chytrinu zpomalili. A momentálně je pro nás vítězstvím každý den, který se podaří urvat navíc."
Ještě dříve, než se četa Kopiníků dostala k městu, se východní brána otevřela a ven vyjela o něco početnější jednotka, aby ji uvítala. Obě skupiny - menší v rudých a větší v modrých stejnokrojích - se setkaly a na okamžik se promíchaly. Poté jádro většího oddílu vyrazilo směrem k Alexii a ostatním, zatímco Kopiníci v doprovodu modré eskorty zmizeli za městskými hradbami.
Sayce zarazila svého koně po Alexiině pravici, takže si okranská princezna mohla prohlédnout její stříbrný profil. „Tohle nevypadá moc dobře. Ty jezdce vede můj bratr. Nechte mě, abych si s tím poradila."
Slabé zachvění Saycina hlasu Alex pobavilo. „Jak si přeješ."
Jezdci se rychle blížili, zpod podkov koní odletoval sníh, jehož se vzápětí zmocňoval hravý vánek. Když se kousek před nimi zastavili, vyjel kupředu muž, vysoký a hubený, zachumlaný do teplého kožichu. Vítr rozvlnil jeho kapuci a během chvíle ji sfoukl, takže mu spadla na záda. Alex spatřila bujnou kštici dlouhých hnědých vlasů. Maska, která zakrývala mužovu tvář, byla stejně velká jako Saycina, ale namísto rudě či modře -jako u vojáků z jeho jednotky - byla natřena černě.
Je stejně černá jako menhiry před městskou bránou.

Muž přitáhl otěže a kůň poslušně zpomalil, přešel do kroku. Pak zvedl ruku v rukavici na pozdrav. „Vítejte, cestovatelé. Jsem princ Murfin z muroského královského domu. Předpokládám, že před sebou mám princeznu Alexii z Okrannelu?"
Alex přikývla, udivena tím, že oslovil ji a nikoli svou sestru. „Přesně tak. Toto je Kedynův havran. A princeznu Sayce asi znáš."
„To vskutku. Těší mě, že vás dva poznávám." Murfin nevěnoval jediný pohled Sayce, která strnule a zamlkle seděla v sedle. „Můj otec, král Bowmar, vám nabízí své pohostinství a zároveň vám děkuje, že jste přivedli zpět domů jeho vzpurnou dceru."
Dříve, než Alex stačila cokoli říci, dojel ke skupince Will. „Mám takový pocit, že to spíš ona přivedla nás."
Princ se usmál. Skoro to vypadalo, že podobnou poznámku očekával. „A ty, ty budeš zřejmě ten Norrington."
„Jo, dokud se nenajde nějaký lepší." Will popohnal koně a zarazil jej až tehdy, když Murfinovi částečně zakryl výhled na jeho sestru. „Spolu se mnou sem dorazila také Svobodná korouhev z Oriosy, aby pomohla bránit Caledo."
„Tví muži jsou u nás vítáni. Mohou se připojit k ostatním orioským dobrovolníkům, kteří už jsou ve městě. Jsme ti vděční za pomoc." Princův úsměv se na okamžik rozšířil. „Je pro nás velkou ctí, že jste sem všichni dorazili. Už jsme v Caledu zařídili všechno pro vaše pohodlí. Tady kapitán Twynham vás zavede do města a ukáže vám, kde budete ubytováni. Jakmile si odpočinete, otec by vás rád přivítal osobně."
Alex přikývla. „Budeme se těšit."
„Výborně." Murfin vrhl rychlý pohled na Sayce. „A ty, sestro, mě doprovodíš."
Přikývla a pobídla svého koně. Will se k ní už už chystal připojit, ale ona mu položila ruku na paži. „Ne, Wille, raději jeď s ostatními."
„Ale…" Mladík se podíval na ni, pak na jejího bratra a potom opět na ni. „Neměla bys jet řešit potíže sama."
„Tvá starostlivá slova mi nyní musí jako doprovod postačit." Naklonila se a jemně ho políbila na tvář. „Už od chvíle, kdy jsem vyrazila na jih, jsem věděla, jak bude vypadat můj návrat. Brzy se znovu shledáme."
Dotkla se patami koňských boků a zvíře prudce vyrazilo, přičemž předehnalo prince Murfina. Ten se za sestrou okamžitě rozjel, až mu za zády zavlála shozená kapuce. Brzy se jeho koni podařilo srovnat krok s jejím. Princezna nezpomalila, ale ani se bratrovi nepokoušela uniknout. Alex se dokonce zdálo, že k ní vítr přinesl útržky dívčina zvonivého smíchu, ale jistá si nebyla.
Králova těžká kavalerie mezitím vytvořila kolonu, v jejímž čele jel vysoký světlovlasý muž, kapitán Twynham, pověřený péčí o hosty. Moc toho nenamluvil, ale hrdě a vzpřímeně se nesl ve zdobeném sedle. Alex a Havran jej následovali v uctivé vzdálenosti a hned za nimi klusal Will, k němuž se brzy připojil Kerrigan.
Mladý zloděj zamumlal: „Nejsem si vůbec jistý, jestli se mi tenhle Murfin zamlouvá."
Také Kerrigan ztišil hlas. „Takže sis toho také všiml?"
„Všiml čeho, Kere?"
„Kouzla přece." Vilwanský čaroděj se v sedle zavrtěl. „Já ho málem přehlédl. V muroské magii se sice moc nevyznám, ale přece jen mi nakonec došlo, že hned jak k nám dojel, seslal na nás na všechny kouzlo."
Havran se k nim otočil. „Kdyže?"
„Hned jak k nám dojel, opravdu. Tu ruku ve skutečnosti nezvedl jen na pozdrav… Musí to být pěkně mazaný muž, když dokáže mluvit a přitom nenápadně čarovat."
Havran se zamračil. „O jaké kouzlo šlo?"
„Chviličku." Kerrigan zavřel oči, zvedl pravou ruku z hrušky sedla a pak s ní ve vzduchu udělal několik komplikovaných gest, při nichž zvolna pohyboval prsty. „Úplně jistý si nejsem, ale mohl to být nějaký druh diagnostického zaklínadla."
Alex povytáhla obočí. „Že by kontroloval, zda jeho sestra není zraněná?"
Kerrigan opět otevřel oči. „Ano, to by mohlo být ono."
Zasmála se. „No tak to rozhodně nevěstí nic dobrého."
„Jen se směj, ale mně se to přece jen nelíbí." Will si odfrkl. „Nechoval se k ní ani trochu přátelsky. Spíš by jí měl poděkovat."
Havran na něj mrkl. „Nemysli si, že se na ni zlobí. Prostě o ni měl velkou starost."
„No, jestli jí něco provedou, tak…"
„Co uděláš, Wille?"
Zloděj si v odpověď na Havranovu otázku povzdechl. „Není vůbec fér, že si utahuješ z mých planých výhrůžek. Prostě jen doufám, že bude v pořádku, to je všechno."
„Jsem si jistý, že bude." Havran se znovu otočil dopředu, takže jen Alex mohla vidět, že se široce usmívá. „Tvá přítelkyně bude v pořádku, Wille. To mi můžeš věřit."

Když se na předměstí rozloučil se Svobodnou korouhví, zamířil zbytek skupiny v čele s kapitánem Twynhamem k ústřední čtveřici věží. Východní pár náležel k masivní budově královského paláce, zatímco dvě zbylé nesly jména Magická - tu používala Caledská akademie - a Gildovní, v níž měla své kanceláře většina muroských cechů. Vedeni kapitánem prošli palácovou bránou, zabočili doleva a stanuli před Jižní věží. Unavené koně okamžitě převzali čeledíni a odvedli je do stájí, zatímco jejich pánů se ujalo služebnictvo, které je postupně doprovodilo do připravených pokojů.
Alex a Havran se od sebe museli záhy odloučit, protože starý válečník odešel dohlédnout na ubytování vojáků ze Svobodné korouhve. Princezna jej beze slov políbila a pak následovala růžolící ženu středního věku po točitém schodišti do malého apartmá, které se mělo stát jejich dočasným domovem. Prostorný obývací pokoj měl okna obrácená na východ. Zleva se k němu přimykala ložnice s velkou postelí s nebesy, zavalenou množstvím prošívaných přikrývek. Napravo se nacházela koupelna a toaleta. O soukromí se tu starala skládací dřevěná plenta, ozdobená

četnými loveckými výjevy.
V obývacím pokoji již na Alexii čekala štíhlá žena, jen o málo menší, než byla ona sama. Služebná zalapala po dechu, okamžitě padla na koleno a sklonila hlavu. „Prosím o odpuštění, Výsosti, nevěděla jsem…"
Žena zavrtěla hlavou. „Na tom nezáleží, Meg. Nech nás chvíli o samotě. Možná by princezna Alexie uvítala trochu občerstvení…?"
Její hlas byl nenucený a princezně připadalo, že ho odněkud zná. „Teď zrovna nemám hlad, děkuji."
„Dobře tedy." Ženina tvář byla ostřeji řezaná než Saycina, ale při pozornějším pohledu se jejich rodinná podoba nedala přehlédnout. Starší dcera krále Bowmara počkala, až se služebná vzdálí, a pak se jí na rtech objevil úsměv. „Vítám tě, princezno Alexie. Jmenuji se Dayley. Mám neurčitý pocit, že jsme se my dvě už setkaly."
Alex přikývla. Teprve nyní jí došlo, že před ní stojí táž žena, se kterou mluvila na shromáždišti Dračího Společenství. „Těší mě, že se teď vidíme ve skutečnosti."
Okranská princezna napřáhla k Dayley ruku a dočkala se pevného vřelého stisku. Třikrát si potřásly rukama, ale než se stačily pustit, stalo se něco podivného. Alex se zdálo, jako by prodělala jakousi okamžitou změnu. Nedokázala to přesně popsat, ale asi nejvíce se to podobalo pocitům, jež zažívala během snových cest na tajné shromáždiště. Nyní však setrvala v reálném světě a dál stála spolu s Dayley ve svém apartmá v Jižní věži.
Nebyly však samy.
Na východě se odnikud vynořila krásná dívka se sněhobílými vlasy a vlídnou nevinností, vepsanou do rysů a výrazu tváře. Alexinu pozornost okamžitě upoutaly její oči, protože navzdory tomu, že byly poloprůhledné, jiskřily vnitřním stříbřitým světlem. Její ústa se pohybovala a k princezniným uším doléhaly útržky vět: „…Keshi, jsou věci… vítězství… ztráty…" Bylo toho mnohem víc, ale hlasitost tu přibývala, tu ubývala a jednotlivá slova zněla zkomoleně - vyslovená buď příliš pomalu, nebo naopak rychle.
Jakmile Alex pustila princezninu ruku, vidění zmizelo.
Obě ženy se na sebe podívaly, znovu si podaly ruce, ale tentokrát se už vůbec nic nestalo.
Dayley se zamračila. „Samozřejmě jsi to také viděla. Ale co to bylo?"
Alex zavrtěla hlavou. „To nevím."
Zachvěla se a Dayley to musela pocítit přes stisknuté ruce, protože řekla: „Něco ale tušíš, Alexie. O co jde?"
Okranská princezna se zamračila. „Slovo 'Kesh' se nepochybně týkalo Nefrai-keshe, Chytrinina generála. Komunikovala s ním? Pokoušela se ho varovat? Nebo něco podobného?"
Dayley přikývla a vymanila ruku z Alexiina sevření. „To zní logicky, ale proto ses nezachvěla… Proč tedy?"
Alex stísněně pokrčila rameny. „V Meredu Will někoho viděl… Někoho, kdo mu zachránil život. Dívka, kterou jsme spatřily, odpovídala jeho popisu."
„Nějaký spojenec Nefrai-keshe zachránil život Norringtonovi?"
„Tak to alespoň vypadá."
Dayley si ztěžka povzdechla. „Vůbec nevím, co z toho vyvodit. Netuším, zda se jedná o dobrou, nebo špatnou zprávu. Ale budou-li nám bohové nakloněni, možná dostaneme šanci přijít tomu na kloub."

Kapitola devátá

Kerrigana probudil cizí dotek. Bok mu tiskl zhrublou dlaň na ústa a v zárodku zadusil jeho křik. Čaroděj se mu sice pokusil ruku odstrčit, ale jeho snaha byla naprosto marná. UrZrethi ho držel o jeden dva údery srdce déle, než bylo potřeba, a pustil ho teprve tehdy, když se zoufalý Kerrigan přestal bránit.
Mladý čaroděj zamrkal. Po příchodu do pokoje se vůbec nechystal usnout. Pouze si lehl na postel, zatímco Bok odběhl pro zavazadla a po návratu se pustil do zařizování jejich nového domova. Nyní si Kerrigan vzpomněl, že začal zívat a že se proto rozhodl na okamžik zavřít oči - avšak tento okamžik se musel dost protáhnout, neboť ho probudila teprve Boková ruka.
Rym Ramoch, stojící vedle postele, zavrtěl hlavou. „Žádal jsem tě, abys ho probudil, Boku. Ne abys ho vystrašil."
UrZrethi si ihned dřepl na podlahu, sklonil hlavu a omluvně zakňoural.
Kerrigan se nemotorně posadil, přitom se uhodil hlavou o čelo postele. „Au!"
„Tohle už prosím nedělej, Kerrigane. Nemůžeme ti dovolit, aby sis vyrazil mozek z hlavy -ještě se nám totiž bude hodit."
Ramoch prkenně přikročil k polstrované židli, stojící nedaleko kouta, v němž se krčil Bok, a posadil se. „Omlouvám se za svou dlouhou nepřítomnost, ale když jste se vydali oklikou přes Bokagul, bylo pro mě obtížné se k tobě dostat. Věděl jsem ale, kam míříš, takže jsem měl dostatek času, abych sem dorazil ještě před tebou. Zjistil jsem několik věcí, které ti pomohou ve tvém poslání."
„Víš, jak určit polohu úlomků Dračí koruny?"
„Něco takového. Nejdříve ale potřebuji, abys mi vyprávěl, co se dělo v Bokagulu."
Kerrigan zívl. Bok se opatrně připlížil k Ramochově židli. Mocný čaroděj urZrethie bezmyšlenkovitě pohladil po rozcuchaných vlasech a podrbal jej za uchem jako nějaké psisko. Adept uhladil pomačkanou přikrývku, pod kterou spal, a pak začal líčit, co všechno ho potkalo v síních a chodbách pod horami. Rym Ramoch ho ani jednou nepřerušil a protože větší část mužovy tváře halila maska, zatímco zbytek se skrýval ve stínech, nedokázal mladík poznat, zda mu vůbec naslouchá.
Když byl Kerrigan vyprávěním hotov, čaroděj v karmínovém rouchu vážně pokýval hlavou. „Moc, kterou jsi ukázal, na mě dělá dojem. Dokážeš-li ji plně spoutat a využít v zájmu našeho společného cíle, nebude ti schopna vzdorovat ani samotná Chytrina. A celá ta záležitost s Willem a jeho krví je navýsost udivující. Už jsi něco podobného viděl? Už se mu někdy něco podobného přihodilo?"

„No, on sice kleje v jednom kuse, ale tohle… Cítil jsem, jak z něho v pulzech sálá magie. Účinky, které jeho krev měla na Aurolaňany a jejich spojence, byly strašlivé - a neuvěřitelné. Stopy po oné magii jsem nalezl ještě tehdy, když už ze síně vypumpovali všechnu vodu a my jsme přes ni procházeli cestou ven. Vlastně by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby sloupy moci nad místy, kde ukápla jeho krev, dokázaly zastavit i Araftii, letící vysoko nad horami."
Ramoch zabubnoval pravým ukazováčkem na opěradlo židle. „Něco se s ním muselo přihodit… Co je jinak, co se v poslední době změnilo?"
Kerrigan pokrčil rameny. „Myslím, že se mu líbí princezna Sayce. A ta byla těsně předtím, než to celé propuklo, těžce zraněna."
„To je jistě jeden z činitelů, který dodal jeho přísaze na síle, ale musí v tom být ještě něco."
„Vlastně, než jsme se dostali do Bokagulu, v téže době, kdy jsi mě unesl, ho kousl sullanciri. Will říkal, že jej vyléčila dívka v bílém. Teď má na krku dva šrámy, které vypadají trochu jako spáleniny. A je mu pořád zima."
Mocný čaroděj zvedl hlavu. „Prohlédl jsi ho?"
„Ano."
„A?"
„Zdá se, že je zdravý." Kerrigan se zamračil. „Ovšem já nedokážu jeho šrámy najít. Magie by je měla objevit a upozornit na ně jako na něco nepatřičného, ale vypadá to, že jeho tělo je přijalo za svou nedílnou součást."
Ramoch si na okamžik přitiskl prsty levé ruky ke rtům. „Fascinující. Dávej na něho pozor. Hledej další symptomy, další znamení."
„Co se s ním děje? Je v pořádku?"
„Tím jsem si jistý. Více než v pořádku, abych byl přesný. Přesto je ale třeba, abys na něj dohlížel." Ramoch pokýval hlavou. „A teď mi pověz, zda sis na jeho magii všiml něčeho konkrétního, něčeho, co by ji mohlo označit jako jeho vlastní."
Kerrigan se usmál. „O tom jsem už přemýšlel. Ne hned, samozřejmě - měli jsme moc práce s bojováním. Ale později jsem pečlivě prozkoumal místa, kam dopadly krůpěje jeho krve, a našel na nich něco, co obsahovalo Willovu esenci. Dost obtížně se mi to vysvětluje… Zkrátka, když sesílám diagnostické kouzlo, začínají se mi v hloubi mysli objevovat podivné ozvěny. Ve Willově případě to jsou třeba slova, artikulovaná přesně tak, jak to dělá on, nebo třeba nakratičko zahlédnu jeho úsměv. Dokonce se mi stává, že ho vidím stejného, jakým byl tehdy v Yslinu, když se ke mně obrátil zády."
Poslední vzpomínka způsobila, že se Kerrigan zamračil, třebaže k oné události došlo ještě dřív, než se s Willem doopravdy seznámil. Tenkrát ho surově zbila banda výrostků a mladý zloděj, který se toho stal svědkem, mu nepřispěchal na pomoc. Kdyby se to seběhlo obráceně, Kerrigan by neváhal ani chviličku. No, alespoň si myslím, že bych neváhal. Will se mu později omluvil a časem se stal jeho přítelem, ale trocha hořkosti v čarodějovi přesto přetrvávala. Kvůli té noci jsem získal zbroj z dračích kostí…
„To je dobré, Kerrigane, dokonce vynikající. Dokážeš vycítit jeho esenci. Tvá mysl ji umí spojit se vzpomínkami, které na něho máš. To naznačuje, že dovedeš zpracovat mnohem více informací, týkajících se kouzla, než většina ostatních čarodějů."
Kerrigan se usmál. „O tomhle jsem také dost uvažoval. Vycházel jsem přitom z našich předchozích rozhovorů i z toho, co jsem viděl v Bokagulu. A dospěl jsem k sedmi rozměrům, které bych měl umět rozlišit v každém kouzlu. Jedná se o Osobu, Školu, Rasu, Podstatu, Úmysl, Vliv a Zdroj moci. První tři poznám bezpečně. Nalezl jsem rozdíl mezi diagnostickým zaklínadlem, které použil princ Murfin z Caledské akademie, a tím, jaké bych seslal já. A protože jsem si všiml, že se jednalo o diagnostické kouzlo, dokáži zřejmě odhalit i Podstatu a Úmysl. K přemýšlení o Vlivu jsi mě přivedl ty, když jsi mi vyprávěl o poskvrně, která na mně ulpěla po kontaktu s Dračí korunou."
„A co Zdroj moci?"
Mladý čaroděj se zamračil. „Sesílal jsem kouzla, která čerpala z mé vlastní fyzické síly. Přesně tak mě to naučili na Vilwanu, ale očividně existují i jiné způsoby. Za mimořádných okolností jsem musel jednat rychle a čarovat bez přemýšlení - jako když jsem použil diagnostické a vzápětí léčivé zaklínadlo na urZrethijské dítě v matčině děloze. A vůbec jsem potom nebyl unavený. Skoro jako bych energii pro toto kouzlo získal odjinud. Mohu jenom hádat, že kdybych pokračoval ve studiích na Vilwanu, moji učitelé by mi prozradili, jak si brát sílu z odlišných Zdrojů."
„Ve skutečnosti, Kerrigane, tě už těmto odlišným způsobům dávno naučili. Ale tak rafinovaným způsobem, že tyto toky energie nedokážeš kontrolovat vědomě. Kdyby tomu bylo jinak, nebyl bys schopen z těchto zdrojů čerpat." Ramoch lhostejně mávl levou rukou. „Příčiny jsou ovšem v danou chvíli nepodstatné. Tvá analýza je úchvatná, přestože existují rozměry, které jsi přehlédl. Ty jsou ovšem většinou stejně nepodstatné - samé dočasné záležitosti, které mají co do činění s lokálními faktory v době seslání kouzla. Ještě nějaké další postřehy?"
„No, přemýšlel jsem, jak by se dala z někoho, nebo z něčeho odstranit poskvrna. Dokázal jsem pro to vymyslet analogii, ne úplně přesnou, pravda, ale celkem vyhovující. Máme hadřík a na něm flek. Abychom se fleku zbavili, musíme hadřík vyčistit, přebarvit nebo na něj přišít záplatu. Záplata je sice dost primitivní řešení, ale zato jednoduché, je to jako překrýt původní okouzlení novým. Něco podobného udělal už Wheele - aurolanský čaroděj, který zabil mou učitelku - když jedním kouzlem zamaskoval druhé. Já se k témuž uchýlil při tvorbě duplikátu úlomku Dračí koruny. Je tu ovšem problém, že při pozorném prozkoumám není těžké záplatu objevit a spatřit skutečný flek. To jsi učinil ty, když jsi dokázal oddělit magii mé dračí zbroje od poskvrny Dračí koruny."
„Tvá analogie nám musí postačit, přestože vskutku má své mouchy. Budu se jí tedy držet a řeknu, že přebarvení je jen jakýmsi vylepšeným záplatováním. Vpředeš do dané věci ještě více magie, abys odlákal hledače od poskvrny, která bude zamaskována jako součást nějakého jiného většího vzoru."
Kerrigan přikývl. „Ano, řekl bych."

„A vyčištění?"
Mladý čaroděj se na posteli neklidně zavrtěl. „Tím si právě nejsem dvakrát jistý. To by si žádalo zásah přímo do samotné struktury kouzla, při kterém by se nějakým způsobem odstranily poskvrněné aspekty a nahradily se něčím jiným - něčím, co by mohlo, ale nemuselo mít své vlastní poskvrny. Jenomže jen samotné objevování poskvrn a jejich součástí, a navíc zjišťování, jakou funkci plní v kouzlu, by trvalo strašně dlouho. Neméně času by zabrala tvorba odpovídajících náhrad. A to nemluvím o samotném procesu čištění, protože ten by byl… No, řekněme, že by byl hodně obtížný."
„Obtížný, ale ne nemožný?"
Kerrigan svraštil čelo a pokrčil rameny. „Finta je v tom, jak se zbavit všech dalších poskvrn. V obřadním prostředí, v arcanoriu, kde panuje klid, kde všechny složky jsou čisté, kde neexistují žádné vnější vlivy… Tam by to snad šlo."
„A bylo by možné vytvořit jiné kouzlo, jakousi divotvornou iluzi, která by dokázala změnit některý z rozměrů tvé magie? Například by jí vtiskla rasovou poskvrnu, řekněme, elfa, nebo poskvrnu absolventa Caledské akademie?"
Kerrigan udiveně vykulil oči a zaklonil hlavu, přičemž se opět uhodil o čelo postele. „Au!" Promnul si rostoucí bouli na hlavě a pokusil se bolestí zakrýt překvapení. Kdyby tohle někdo zvládl, mohl by skrýt skutečný úmysl kouzla, takže by protivníka zastihl nepřipraveného. Mohl by pak dokonce svést vinu na někoho nebo na něco jiného. Vlastně by potom mohl dělat prakticky cokoli!
„Řekl bych, že by to možné bylo."
„Pravděpodobně to budeme potřebovat. Mám pro tebe další otázku - dají se tvá kouzla identifikovat jako seslaná člověkem, nebo tvá elfská zaklínadla působí elfsky?"
„To nevím." Kerrigan se zamračil. „Je to důležité?"
Bok zachrochtal, jako by to byla jedna z nejhloupějších otázek, které v životě slyšel.
„Ve své analýze jsi opomněl jednu velmi důležitou věc. A to - jakým způsobem chceš objevit všechny potřebné aspekty kouzel?"
„S pomocí zaklínadla."
„No dobře. A teď řekněme, že použijeme tvůj nápad s magickou záplatou. Máme tu kouzlo, skrývající aspekty jiného kouzla. Co když ta záplata bude schopná reakce? Co když bude záplatou kouzlo, vytvořené tak, aby zpět čarodějovi posílalo odlišná hlášení - v závislosti na aspektech zaklínadla, používaného pro jeho sledování?"
„Nejsem si jistý, jestli ti rozumím."
„Tak třeba Will. Vidíš šrámy na jeho krku, ale kouzlo, které na něho sesíláš, ti sděluje, že v něm neproběhla žádná změna. A přitom je jasné - z jeho jizev i z magie, doprovázející přísahu a prolévání krve - že se s ním něco stalo."
Ramoch zvedl ruce. „Předpokládám, že jsi na něho použil elfské diagnostické kouzlo, tak?"
„Žádné lepší neznám."
„Takže tohle zaklínadlo je nejpravděpodobnější, které jsi na něho mohl seslat ty nebo někdo další z jeho okolí?"
Kerrigan pomalu přikývl. „Lidské diagnostické kouzlo není špatné a celkem přesně odhaluje zdroje potíží, ale elfské je lepší. Další variantou by samozřejmě bylo obdobné zaklínadlo urZrethiů, ale to se moc nepoužívá…"
„Jinými slovy, kouzelná záplata, vysílající nulovou odezvu na lidská, elfská a urZrethijská diagnostická zaklínadla, by mohla úspěšně skrýt, co se s Willem stalo. A zároveň dokonale zamaskovat všechny ostatní rozměry původního kouzla, ze kterých bychom mohli vyčíst totožnost a úmysly toho, kdo je na něj seslal."
„Ano, přesně tak." Kerrigan se začal pomalu usmívat. „A totéž by mohlo platit i pro všechna maskovací kouzla, mající skrýt úlomek Dračí koruny. Třeba jsou utkána tak, aby odrážela pátrací magii v závislosti na rase čaroděje, na jeho škole a možná dokonce i na samotné podstatě použitého zaklínadla."
Rym Ramoch hlasitě tleskl rukama. „Výtečně. Pochopil jsi to."
„Doopravdy?" Kerrigan se znovu zamračil. „Ve skutečnosti jsem pěkně zmatený. Získal jsem snad klíč ke zjištění, co se stalo s Willem? Nebo klíč k nalezení úlomků Dračí koruny? Nebo klíč pro ukrytí mé vlastní poskvrny?"
„Trochu ode všeho." Čaroděj v karmínovém rouchu položil ruce do klína. „Rozměry, o kterých jsi hovořil, se totiž trochu překrývají. Poskvrna Dračí koruny je většinou spojená se zdrojem tvé magické energie. Koruna je velmi silný artefakt, tak silný, že nakazil i zdroj tvé moci. Poskvrňuje kouzla, pro něž čerpáš energii z vlastního nitra. Když ovšem použiješ jiné zdroje, bude její vliv daleko menší. Vlastně je dobře, že se nacházíš právě tady v Caledu, protože zdejší čarodějové se před sesíláním důležitých zaklínadel spoléhají na rituální očištění. Myslím, že se to od nich rychle naučíš a příště budeš používat výhradně čistou energii. Určitě se tak zbavíš větší části poskvrny Dračí koruny."
„A moje zbroj?"
„Ta by tě měla znepokojovat ze všeho nejméně. Na světě není mnoho bytostí schopných rozpoznat toto kouzlo, a navíc úmysl, se kterým ji nosíš, se diametrálně liší od úmyslu jejího prvního uživatele."
Mladý čaroděj se upřeně podíval na svého nového učitele. „Když o tom přemýšlím, mám skoro pocit, že jsi musel žít už v Kirúnových časech."
„Může to být správný pocit. Ale stejně tak se můžeš i mýlit. Vzpomeň si na to, co jsem ti před chvílí říkal o divotvorných iluzích. Ta má by nemusela být zvlášť precizní, ale přitom by bohatě postačila mým účelům."
Zamluvil to, napadlo Kerrigana. Ale nepopřel.
„Tvým prvním úkolem bude magická očista, Adepte Reesi. Pozorně poslouchej, co ti budou říkat, a do puntíku vyplň jejich pokyny. Tohle je jediné kouzlo, které nemusíš nijak upravovat. Přinejmenším ne hned."
Povytáhl obočí. „Takže jednoho dne…?"
„Půjde-li všechno podle plánu, pak ano. Ale zatím je to na hony vzdálené tomu, co je doopravdy potřeba udělat."
„A to je?"
„Měl jsem pocit, že to už víš." Ramoch trochu naklonil hlavu. „Maskovací kouzla identifikují pátrací na základě jejich

určitých rozměrů. Jakmile odhalí podstatu vyhledávacího zaklínadla, poznají, jaké zkreslené výsledky mají poslat zpátky. Musíš tedy vytvořit vlastní kouzlo, kterým maskování zmateš a proklouzneš kolem něj."
„Dobře, už rozumím. S tvou pomocí se mi to určitě podaří."
„Mou pomoc budeš, zdá se, muset oželet." Ramoch zvedl ruku. „Nikdo nesmí vědět, že tu jsem, Kerrigane. Třebaže obyvatelé Caleda jsou většinou spolehliví, někteří z nich přece jen skrytě donášejí nepříteli. Zjistí-li Ne-skartu, že se nacházím ve městě, dostaneme se do ještě větších potíží, než jakým čelíme nyní. Budu tě navštěvovat tak často, jak to jen půjde, ale má přítomnost musí zůstat tajemstvím."
„Ale… Co když tě budu potřebovat?"
Ramoch vstal a uklonil se mu. „Sice si myslíš, že mě potřebuješ, Adepte Reesi, ale mýlíš se. Všechno nutné už totiž máš dávno v sobě. Já jsem pouhý katalyzátor - přinejmenším momentálně. Věř, že se vším, čemu zde budeš muset čelit, si dokážeš poradit jen s přispěním své vrozené opatrnosti a inteligence. A pokud dojde k nějaké změně, máš mé slovo, že ti co nejrychleji přispěchám na pomoc."
Kerrigan si odfrkl. „Dokud tě tedy neuvidím, mohu si být jistý, že zvládnu cokoli, s čím se střetnu?"
„Ano. Nebo to taky může znamenat, že mě mí nepřátelé zabili."
„To není zrovna uklidňující."
„Já tě ale vůbec nemínil uklidňovat." Ramoch se zasmál. „V těchto těžkých časech je klid vzácností. Začni tedy pracovat, aby se to změnilo."

Kapitola desátá

Will se ve velkém pokoji, ve kterém ho Murosané ubytovali, chvěl zimou. Na Bokagulu se mu kromě jiného zamlouvalo, že komnaty, v nichž tam bydlel, byly malé, a proto snáze udržovaly teplo. Zde se sice přikryl silnou dekou, ale i tak si přál, aby se jeho prostorná postel nacházela blíže ke krbu, aby samotný tento krb byl větší a aby se oheň v něm konečně pořádně rozhořel. Židle, které stály poblíž hučících plamenů, vypadaly celkem pohodlně a Will již začínal zvažovat, že z nich vytvoří jakési lůžko, na něž se slastně svalí, zachumlán do přikrývky.
Sluha, který jej prve vedl do pokoje, slíbil, že se brzy vrátí a donese mu víno a trochu chleba. Will se proto nevzrušoval slabým zaklepáním na dveře a dál prohmatával deku, aby se ujistil, že je dostatečně silná. Teprve když se zaklepání ozvalo znovu, trochu zvedl hlavu a zavolal: „Dále!"
„Omlouvám se, že ruším, lorde Norringtone." Will prudce otočil hlavu ke dveřím, protože ten hlas poznal. Ale jakmile spatřil mluvčí, zaváhal. Pochopil, že jeho návštěvnicí je Sayce, ale jen díky stříbrné masce s ametysty, nebýt jí, nejspíš by mu vůbec nedošlo, koho má před sebou. Místo známého červeného jezdeckého obleku měla na sobě prostou tmavomodrou róbu, volně přepásanou bílou šňůrou. Dívčina ramena byla mírně svěšená a oči sklopené. V rukou držela stříbrný podnos s konvicí vína, jediným mosazným pohárem, malým kulatým bochníkem tmavého chleba a kouskem sýra.
Will k ní rychle přikročil a vzal jí podnos. Postavil ho na stolek blízko krbu a otočil se, aby ji přivítal, ale Sayce se už stačila uvelebit na jedné z židlí. „Co se děje, princezno?"
Zavrtěla hlavou a rusé vlasy jí na okamžik zakryly tvář. Zpod okraje stříbrné masky vyklouzly slzy, stekly jí po tvářích a skanuly na róbu. Sayce si přitiskla levou dlaň ke rtům a pak si druhou rukou rázně otřela obličej.
„Prosím, Wille, promiň mi to. Neměla jsem v úmyslu se před tebou rozplakat."
„Co bych ti vlastně měl promíjet?" Will před ní klesl na koleno. „Co je špatně? Někdo ti ublížil?"
„Fyzicky ne. Jen mému srdci." Popotáhla a pak zvedla hlavu natolik, aby mu hleděla zpříma do očí. „Otec se na mě strašlivě rozhněval, protože jsem odjela bez jeho souhlasu. Klade mi za vinu smrt každého Kopiníka, chápe to jako mé osobní selhání. Nezáleží na tom, že se na tuto výpravu přihlásili dobrovolně. Budu muset prosit o odpuštění jejich rodiny - což bych udělala stejně, to přece víš - a také jsem byla zbavena své hodnosti. Ve skutečnosti se mě otec téměř zřekl."
Zármutek v jejím hlase pohroužil tesáky hluboko do Willova srdce. Mladík začal otáčet prstenem, který mu věnovala, ve snaze si ho sundat, ale princezna mu rychle sevřela ruku ve svých dlaních. „Ne, Wille, to ne, nech si ho. Ty pozemky byly po právu mé, mohla jsem je darovat komukoli - a jsem ráda, že je nyní vlastníš právě ty. Ani trochu nelituji, že jsem se tak rozhodla. Udělala jsem to, abych zachránila Muroso. Teď jsi tady, v mé vlasti, a na ničem jiném nezáleží."
„Princezno, nemohu si ho nechat." Will ztěžka polkl. Stěží dokázal uvěřit, že něco takového vyslovil. Kdyby prsten ukradl, považoval by ho za svůj právoplatný majetek a klidně by přísahal na hrob své matky, že se v jeho rodině předává z generace na generaci. Sebemenší náznak obvinění z krádeže by v takovém případě pokládal za smrtelnou urážku. „Protože, víš, já se na šlechtice moc nehodím."
Sayce se usmála. „Jsi daleko víc šlechtic než mnozí, kteří se jimi narodili. To jsem měla příležitost poznat. Abys věděl, podařilo se ti změnit můj způsob myšlení." Pokrčila rameny a její úsměv se rozšířil. „A teď, když bych si měla zoufat sebevíc, mě dokážeš rozveselit. Umíš zařídit, abych se cítila… Abych se cítila šťastná." Pevněji stiskla jeho ruku. „A za to ti nikdy nemohu dostatečně poděkovat."
„Ale já přece…" Will na okamžik zmlkl, najednou nevěděl, co říci. Ale ve skutečnosti se v jeho mlčení skrývalo něco víc. Pocítil zvláštní mravenčení v podbřišku. Bylo mu čím dál větší horko a cítil, jak mu hoří tváře. V ústech měl náhle úplně sucho. Pomalu vstal a opatrně osvobodil ruku ze Sayceina sevření. Udělal to neochotně, zdráhavě, avšak s vědomím, že to udělat musí.
Otočil se k podnosu a poháru. „Nedáš si trochu vína, princezno? Vypadá to, že máme jen jednu číši."
Její hlas zjemněl. „Kdyby ses se mnou o ni podělil, byla bych poctěna."

Will beze slov přikývl a nalil víno. Ani trochu se mu nezamlouvalo, jak se mu přitom chvěje ruka, a ze všech sil se snažil třes ovládnout. Postavil konvici zpět na podnos, otočil se a natáhl levici, aby princezně nabídl nápoj.
Ona se však pro něj nenatáhla. Místo toho zvedla ruce k týlu hlavy a rozvázala uzlík, držící stříbrnou masku. Sayce si ji ostýchavě sňala a pak mu věnovala zamyšlený pohled. „Wille, myslíš si, že jsem hezká?"
Nebyl schopen slova. Modřina na levém spánku již stačila zežloutnout, ale v žádném případě nekazila dívčinu krásu. Rovný nos, vysoké lícní kosti a plné rty vytvářely spolu s modrýma očima, světlou pletí a rusými vlasy neuvěřitelně půvabný, vábivý celek. Will již sice viděl většinu její tváře, když se zotavovala ze zranění a nosila škrabošku, ale krajka přece jen skrývala hravou sprškupih na nose a lících.
Okamžitě sklopila zrak. „Nemusíš nic říkat. Tvé mlčení hovoří za vše."
„Ne, počkej, princezno…" Will k ní přiskočil a podařilo se mu rozlít trochu vína. Sice jí nepokropil róbu, zato si zmáčel dlaň a část rukávu.
A v tom okamžiku byla u něj, vzala jeho levou ruku do své pravé, jemně, ale pevně ji sevřela a pomohla mu udržet pohár. Její levá ruka se dotkla Willovy natažené pravice. Prsty se propletly s jeho a zvedly mu dlaň k jejím rtům. Něžně ho políbila na hřbet ruky, jednou a hned vzápětí podruhé.
„Princezno…"
„Wille, zachránil jsi mi život," odpověděla, sotva popadajíc dech. „A brzy zachráníš mou vlast. Změnil jsi způsob, jakým jsem nahlížela na život a vůbec na to, jak to na světě chodí. Vydala jsem se do Mereda, abych našla zachránce světa, jaký jsem doposud znala, ale nalezla jsem člověka, který mi k nohám položil svět úplně nový."
Vzala mu z levé ruky pohár a napila se. Pak mladíka s úsměvem políbila. Na rtech mu zůstala chuť vína. O jeho tvář se otřely její vlasy a on cítil, jak se k němu dívka tiskne celým svým tělem. Víno, její vůně, měkkost róby, jež se mu otírala o nohy, a dokonce i tlak uzlíku na šňůře kolem jejího pasu - to vše obohatilo slast z doteku dívčích úst a spojilo se do jediného nepopsatelného pocitu, který přemohl všechny Willovy smysly.
Levou rukou ji objal kolem pasu a ještě pevněji si ji k sobě přivinul. Nereagovalo na ni pouze jeho tělo. Poprvé za strašně dlouhou dobu mu nebyla zima - naopak se mu zdálo, že každou chvíli shoří. A jakmile mu její stehna těsně přilnula k tělu, bylo nepochybné, že si nemůže nevšimnout jeho odezvy.
V jeho mysli - byť se všechno stalo tak náhle - mu to celé připadalo přiměřené stavu věcí. On byl hrdina. Ona byla krásná princezna. Zachránil jí život. Chystal se zachránit její národ. Proč by se do něj tedy neměla zamilovat, neměla ho chtít? Proč by neměla toužit projevit mu svůj vděk? Tak to prostě na světě chodilo. O podobných věcech vyprávěly stovky, ne-li tisíce balad a pár takových písní by se nepochybně dobře vyjímalo i v budoucím cyklu zpěvů o Willovi Mrštném, králi Šerodolu.
Ale i když jedna část jeho osobnosti spatřovala v tom, že v něm našla zalíbení, něco náležitého, jiná část - pravda, o dost menší - se proti tomu bouřila. Už přece zjistil, že se život nepodobá cyklu zpěvů. Třebaže jí zachránil život, třebaže se mu od začátku líbila, neexistoval důvod, proč by se měl on líbit jí. Jen proto, že se choval vlídně ke svým mužům? Protože proléval svou krev, aby ji ochránil? Totéž by se dalo říci i o spoustě jiných lidí, přičemž většina z nich patřila mezi občany Murosa. V jistém ohledu to nedávalo žádný smysl, ale vzrušení a touha, která v něm plála, mu nedala čas na rozmyšlenou.
Její další polibek byl hlubší, vášnivější. Stále spojeni objetím začali couvat od krbu k posteli. Will si nebyl jistý, jak se stalo, že pohár skončil na nočním stolku, ale její osvobozená pravá ruka se mu znenáhla zabořila do vlasů. Dívčiny prsty voněly vínem. Pevně se chytily pramenu vlasů a trochu za ně zatahaly. Tak ho donutily zaklonit hlavu, takže jej mohla políbit na krk a pod levé ucho.
Pak Will zavadil nohou o okraj postele a svalil se na záda. Pokusil se z lůžka zvednout, ale Sayce mu opřela dlaň o břicho a přitlačila jej zpět na přikrývku. Uvolnil se a ona zvedla ruku, aby si mohla přetáhnout róbu přes hlavu. Byla teď úplně nahá - až na smyčku bílé šňůry, která se jí ovíjela kolem pasu.
Již dříve si myslel, že je velmi krásná, ale když ji nyní spatřil, jak nad ním stojí bez šatů, jednoduše mu to vzalo dech. Měla drobná pevná ňadra s růžovými bradavkami, zkrášlená světlým popraškem pih. Od silných ramen přes útlé boky až po ladné obliny zadečku byla její pleť smetanově bílá. Opřela se levým kolenem o kraj postele a Will se okamžik kochal hrou svalů na jejím stehně.
„Líbím se ti, můj pane?"
Will přikývl a v těle mu zaběsnily plameny. „Velmi, princezno."
„To je dobře. Ale toužím se ti zalíbit ještě víc."
Neuvěřitelně jemně a citlivě mu svlékla šaty a pokryla jeho tělo láskyplnými polibky a něžným laskáním. Přiměla jej, aby se maličko posunul, a poté vklouzla do postele za ním, položila se na něj a začala ho líbat znovu a znovu. Zvolna se pohybovala nahoru a dolů a její prsty, vlasy a rty rozněcovaly každičký kousek jeho bytosti.
Pak si jej vnořila hluboko do sebe, až se její boky dotkly Willových. Políbila jej, hluboce a horoucně. Zároveň se pohybovala dopředu a dozadu, boky se jí zvedaly a zase klesaly. Čas od času ji naléhavost vlastního těla zrazovala, ale kdykoli podléhala vášni a mladík již pod ní začínal přerývaně oddechovat, vždy opět zpomalovala a nahrazovala rychlost plynulostí pohybů. Dívka ho svou touhou donutila, aby se pohyboval zároveň s ní a podvolil se rytmu, který udávala. Jejich obnažená těla, pokrytá krůpějemi potu, se zmítala na pomačkané přikrývce.
A potom, na konci pomíjivé věčnosti, již Willovu vášeň nemohlo nic zadržet. Sayce se k němu ještě pevněji přitiskla a zahrnula mu hrdlo polibky, zatímco její vlastní tělo se třáslo jako v horečce. Jeho vzdechy přehlušily její steny, ale on je přesto vnímal jako chvění na svém krku, jež splývalo s překotným tlukotem srdce.
Leželi v posteli a jejich těžké oddechování se pozvolna uklidňovalo, měnilo se ve spokojený, uvolněný dech. Někdy v tu chvíli Will usnul. Nevěděl, na jak dlouho, ale když se probudil, Sayce spala vedle něj, opřená hlavou o jeho pravé rameno. Oba byli přikrytí dekou. Mladík se pokusil pohnout, ale ona se k němu jen ještě pevněji přitiskla a cosi

zamumlala. Slovům sice nebylo rozumět, ale jemný hlas a hřejivé laskání jejího dechu ho donutilo zavřít oči a znovu se oddat spánku.

Nedlouho před rozbřeskem jej Sayce probudila polibkem a pak mu přiložila ke rtům ukazováček. „Můj drahý, drahý Wille, musím tě teď opustit. Vůbec jsem neměla v úmyslu se tu zdržet celou noc, ale… nedokázala jsem se přimět k odchodu."
Políbil ji na dlaň. „Nemusíš nikam chodit." „Ne, Wille, musím. Kdyby se můj otec dozvěděl, že jsem s tebou strávila noc… Ach, Wille, to by nebylo to pravé. Vidím ve tvých očích bolest. Ne, ne, tebe si můj otec velmi váží. To jen o mně nesmýšlí právě nejlépe. Jistě by ti řekl, že nejsem hodná citů tak důležitého člověka, jako jsi ty."
Will zamrkal. Třebaže se ještě úplně neprobudil, na tom, co od dívky právě uslyšel, mu něco nesedělo. Nemělo by to být spíš obráceně? „Princezno, tvůj otec si přece o tobě nemůže něco takového myslet."
Tiše se zasmála a políbila ho na rameno. „Ale přesto je tomu tak. Alespoň nyní. Předtím si mě vážil a začne znovu, jen co jeho zlost opadne. A pak, Wille, pak ať se to klidně dozví. Ale ne dřív. Protože kdyby se na mě doopravdy rozhněval, mohl by mě poslat pryč a to bych nepřenesla přes srdce."
„Ani já ne…"
Sayce se široce usmála. „Wille, setkáme-li se někde na veřejnosti, budeme se muset chovat obezřetně, ale v soukromí…"
„Ty se vrátíš?" Marně se snažil z hlasu vypudit nedůvěru a pak se začervenal. Byl si celkem jistý, že takovou otázku ještě žádný z hrdinů epických zpěvů nikdy nepoložil. Alespoň ne takovým způsobem.
„Jestli se vrátím? Samozřejmě. Ach Wille, kdyby nebylo mého otce, byla bych ti nablízku třeba neustále. Myslím, že…" Náhle zmlkla.
„Že co, princezno?" Zničehonic se mu stáhl žaludek. Myslel si, že ví, co se chystá říci. Měl z toho radost, ale zároveň jej to děsilo.
„Myslím, že jsem sobecká, když uvažuji o tom, že k břemenu, které tě tíží, přidám ještě jedno, lorde Norringtone." Jemně ho políbila na ústa a pak na čelo. „Ale chovám k tobě hluboké city, Wille. Velmi hluboké."
„Princezno, já…"
Znovu mu ke rtům přitiskla ukazováček. „Raději nic neříkej, můj pane. Vůbec nic. Vím, co se skrývá ve tvém srdci. A to mi stačí."
Sayce se v tichosti oblékla a usmála se, když si všimla, že ji pozoruje. Naplnila pohár vínem, napila se a před odchodem mladíka ještě jednou spěšně políbila. Will se převalil na bok, zvedl se na lokti a hleděl za ní, dokud nezavřela dveře. Potom se opět skácel na postel a zabořil hlavu do polštáře.
Nebyl si jistý, co si má myslet, ani co má cítit, třebaže věděl, že přinejmenším po fyzické stránce je na tom velmi dobře. Když přičichl k přikrývce, zjistil, že je dosud plná vůně jejího parfému. Když se jí zhluboka nadechl, zmatek v jeho mysli se utišil. S úsměvem na rtech a hlavou plnou vzpomínek znovu usnul.

Probudil ho sluha. Přinesl snídani, kterou se Will rozhodl spořádat na stole vedle krbu. Sluha znovu rozdmýchal oheň, protože mladík opět pocítil zimu, které ho nedokázala zbavit ani horká koupel. Během očisty se Will pokoušel nemyslet na Sayce, neboť se obával, že by jej tělo mohlo zradit v přítomnosti sluhy. Jeho snaha však vedla pouze k tomu, že nedokázal uvažovat o ničem jiném než o ní. Konkrétně si představoval, jaké by to bylo, kdyby mu dělala společnost ve vaně plné horké vody.
Nakonec mu pomohl chlad, který ustavičně cítil. Třebaže ho dříve považoval za prokletí, nyní se z něho stalo požehnání, protože zchladil vzrušení a skryl všechny viditelné příznaky. Vylezl z vany, utřel se dosucha huňatým ručníkem a poté se oblékl co nejrychleji a nejtepleji, jak to jen šlo.
Sluha zjevně předvídal, že se Will bude mít k odchodu, protože včasně rozložil jeho šatstvo před krbem a usušil je. Zloděj na sebe natáhl svršky a usmál se. Když si zapnul opasek, vylovil z váčku zlatou minci a hodil ji mladému muži.
„Díky."
Sluha, který byl zhruba o čtyři roky starší než Will, minci chytil a chvíli ji otáčel v prstech. „Já děkuji vám, můj pane."
„Vůbec není zač." Will se usmál a přivázal si masku na pravé předloktí. „Řekl bych, že jsem připraven k odchodu."
„Výborně, můj pane." Sluha se uklonil. „Bude mi velkým potěšením vás nyní odvést k Jeho Výsosti."

Kapitola jedenáctá

Alexie se usmála, když Will v doprovodu sluhy vstoupil do malého předpokoje, ve kterém se shromáždila jejich skupinka. „Dobře, vypadá to, že jsme kompletní."
Zloděj se rozhlédl po tmavé komnatě s kamennými stěnami a princezně se zdálo, že se začervenal. „Museli jste na mě čekat?"
Rezolut si odfrkl, zavrtěl se na hrubě otesané lavici a opřel se zády o zeď. „Všichni musíme čekat, ale na tom není nic divného, když země krále, se kterým se máme setkat, čelí invazi. Ale ve srovnání s důvody tvého zdržení nepřátelský vpád jistě bledne."
„Zaspal jsem." Will ztišil hlas a sklopil oči. Princeznu napadlo, že pravděpodobně lže. Svědčil o tom i ruměnec v jeho tváři. „Nikdo mi předtím neřekl, že se budu muset dostavit před krále."
Havran se usmál a plácl mladíka po zádech. „Všichni jsme byli unavení. Měli jsme za sebou dlouhou cestu. A měkkou teplou postel jsem uvítal i já."
Alex přikývla na souhlas. „Krom toho jsme strávili dost času úvahami, jak bychom tady mohli být nápomocni."

Než se stačila pustit do vysvětlování, dveře za jejími zády se otevřely. Stanul v nich muž v barvách Královых stráží a usmál se na ně. Alexie na jeho uniformě nespatřila žádné hodnostní insignie, ale šediny v jeho vousech, jizvy na pažích i četné stuhy, zdobící tmavomodrou masku, napovídaly, že už v armádě slouží dost dlouho na to, aby se vypracoval na ty nejvyšší posty. „Následujte mě, prosím."
Alexie za ním vyrazila jako první. Princezna na sobě měla šedohnědý kožený oblek se vzpínajícím se okřídleným koněm - symbolem Okrannelu - na levé straně prsou. Tvář jí skrývala bílá krajková zdvořilostní škraboška. Havran, kráčející za ní, si žádnou masku nenasadil. Neučinili tak ani Rezolut, Qwc a Lombo. Kerrigan obdržel masku z černého krajkoví, zatímco Peri, Bok a Dranae dostali škrabošky stejně bílé, jako byla ta princeznina. Will měl svou masku jako obvykle přivázanou k pravému předloktí.
Jejich průvodce je nejprve vedl dlouhou chodbou a pak zabočil na točité schodiště. Chvíli po něm stoupali, až je zavedlo do velkého obdélníkového pokoje s poměrně nízkým stropem. Dovnitř vstoupili dveřmi v jedné ze širších stěn a první, čeho si všimli, byl velký krb naproti vchodu. Po jeho stranách se nacházely dvoje zavřené dveře. Větší část stěn pokrývaly fresky, zatímco na zbytku visely barevné mapy. V komnatě stálo několik podlouhlých jednoduchých stolů, obtížených taktickými modely různých oblastí Murosa.
Alexie byla s podobnými modely velmi dobře obeznámena. Pracovala s nimi již kdysi v Gyrvirgulu, když si na nich přehrávala rozličné bitvy minulosti a vymýšlela jejich nové a lepší taktické varianty. Později je viděla používat generála Adroganse, který s jejich pomocí plánoval tažení do Okrannelu. Na stolech ležely malé dřevěné kostičky pomalované různými barvami a vzory pro odlišení jednotlivých oddílů, jež symbolizovaly.
Kolem modelů a map neustále obcházeli čarodějové. Každý z nich držel v rukou břidlicovou destičku, o níž se domnívala, že se jedná o arcanslata. Někde na frontě museli jiní čarodějové pozorovat nepřítele a posílat informace zpět do Caleda, sem do hlavního štábu krále Bowmara. Bylo-li na jejich zprávy spolehnutí, získávali díky nim Murosané nad protivníkem obrovskou taktickou výhodu.
„Zde jsou vaši hosté, Výsosti."
Alexie se podívala stejným směrem jako jejich průvodce. Očekávala, že od jednoho ze stolů vzhlédne nějaký shrbený stařec a pozdraví je, avšak na důstojníkova slova zareagoval vysoký štíhlý muž v černém rouchu a s tváří skrytou za maskou čaroděje. Ihned několika náznými kroky překonal vzdálenost, která je dělila. Zblízka si Alexie povšimla ojedinělých prošedivělých pramenů v jeho hustých tmavých vlasech a plnovousu, jinak ale muž vypadal spíše jako vrstevník prince Murfina. Kdybych neznala pravdu, asi bych tipovala, že jsou bratři. Nejvíce ji překvapilo, že kam až její paměť sahala, byl králem Murosa vždy právě Bowmar. Ale muž, který stál před ní, stěží vypadal, že by mohl být otcem princezny Sayce - o princezně Dayley a princi Murfinovi ani nemluvě.
Vlastně ani neočekávala, že půjde o čaroděje. Slyšela o něm, že je mistrný stratég, a dokonce prostudovala několik menších bitev, v nichž zvítězil, když se proti němu vzbouřil jeden z vévodů a pokusil se připojit své panství k Saporcii. Ukázal tehdy velký talent pro využití terénu a pro správné rozmístění jednotek. Z toho důvodu si myslela, že bude mít co do činění s vojákem, ale zjevně se mýlila.
„Těší mě, že vás všechny poznávám." Král se slabě usmál a zdálo se, že se tento úsměv odráží i v jeho tmavých očích. Nevypadal zcela upřímně, to ne, ale dost na to, aby se Alexie v jeho přítomnosti necítila rozpačitě. .Samozřejmě uspořádám bál, na kterém budeme formálně představeni, ale již nyní o vás vím vše, co vědět potřebuji. Omlouvám se za způsob, jakým jste byli přivedeni do mé země. Věžte ale, že vašeho příchodu ani v nejmenším neželím. Dorazili jste totiž v kritickém čase."
Odvrátil se od nich a pohybem ruky je vyzval, aby ho následovali. Vydali se za ním k jednomu ze stolů s deskou vyhlazenou smirkovým papírem. Model na něm znázorňoval město na břehu řeky. Aurolanské jednotky na daném úseku fronty měly proti Murosanům početní převahu tři ku jedné a již se jim podařilo město obsadit. Oddíly obránců byly roztroušeny kolem silnice, vedoucí na jih. Na té leželo ještě několik neobarvených kostiček, které představovaly houfy běženců.
„Toto město se jmenuje Porjal. Vládl mu můj bratranec, ale ten je nyní mrtev. Zemřeli i dva z jeho synů, zatímco třetí byl zraněn a evakuován za frontovou linii. Zadní stráži teď velí jeho nejstarší dcera. Zdržuje nepřátele, aby poskytla uprchlíkům čas uniknout na západ do Navvalu a ještě dál. Jistě chápete, že to běženci nebudou mít jednoduché. Čeká je dlouhá cesta a oni ji budou muset překonat navzdory nepříznivému počasí."
Alexie přikývla. „Sdílím vaši bolest, Výsosti."
„Jsi velmi laskavá, princezno Alexie. Až budu mít čas, budu truchlit nad jejich smrtí i nad neblahým osudem mého města. Nyní mě však nejvíce znepokojují důsledky, které má pád Porjalu na situaci na bojišti." Bowmar zkřížil ruce na hrudi. „Klíčem k tomu všemu jsou samozřejmě drakonely. Postavili jsme se jim jako kterémukoli jinému nepříteli. Naši čarodějové se utkali s jejich čaroději, dost jich zabili a sami utrpěli jisté ztráty. Navzdory všem varováním ale můj bratranec příliš důvěřoval hradbám Porjalu. Dokonce je nechal zpevnit kouzly. Nakonec vskutku vydržely víc zásahů než opevnění Lurrii v Sebcii, ale po čase byly stejně proraženy. Bratranec slíbil, že se udrží nejméně měsíc - ale ve skutečnosti byla jeho obrana rozdrcena během necelého týdne."
Havran kývl směrem ke stolu. „Nakolik aktuální je tato situace?"
„Poslední informace jsme dostali za rozbřesku. Další zprávy by měly přijít už brzy, nejpozději v poledne. Když ne, bude to znamenat, že jsou naši čarodějové na frontě mrtví. Potom by nás čekal nesmírný masakr."
Alexie si pozorně prohlížela situaci. Muroský terén tvořila povětšinou zvlněná pahorkatina, jež se svažovala na západ k moři a zase stoupala jižně k Saporcijské vysočině a jihovýchodně k Bokagulu. Krajina byla místy porostlá lesy, takže se dala bránit snáze než ploché a holé pláně severu. Drsná zima, na kterou byly aurolanské jednotky zvyklé, však tuto výhodu stírala, a naopak ještě ztěžovala akce Murosanů.
Většina obyvatel země žila podél mořského pobřeží, výjimku představovalo lidnaté Caledo a o málo menší město

Zamsina dále na jihu. Právě v něm se sbíhaly silnice z Oriosy a Saporcie a zabočovaly na sever do Caleda nebo na západ k pobřeží. Severně od metropole vedla jediná rovná silnice přímo k hranicím Sebcie.
Obranná situace nebyla ani trochu příznivá. Aurolaňané měli nyní dva možné cíle. Tím prvním byla města na pobřeží. Již se zmocnili Porjalu, a kdyby pokračovali v ofenzívě tímto směrem, mohli by vpadnout do Saporcie a dokonce ohrozit Loquellyn. Tím by získali výhodu zásobování po moři, což byla mnohem rychlejší a bezpečnější trasa než ta pozemní, kolem dobyté Pevnosti Drakonis.
A oni budou čím dál více závislí na zásobování. Když se městské hradby dají zpevnit s pomocí magie, kamenů nebo kombinací obojího, budou Aurolaňané nuceni použít více střelného prachu a koulí, aby je prolomili. Krom toho, že by to nepříteli poskytlo další přísun zásob, dobytí pobřežních měst by zároveň odřízlo Murosany a obyvatele severní Saporcie od lodních dodávek potravin a dalších věcí potřebných pro přežití. Z těchto dvou důvodů by bylo obsazení pobřežních měst dokonalým strategickým tahem.
Druhým možným cílem bylo samotné Caledo. Jako metropole celého království představovalo ideální kořist z politického hlediska. Kdyby se ho podařilo dobýt, bylo by to jako kdyby Chytrina zemi usekla hlavu. Murosané by ztratili vůli bojovat. V myslích některých by dokonce stát jako takový přestal existovat. Někteří šlechtici by jistě využili rozpadu centrální moci, aby se spojili s okupanty a zachránili svá panství. Další by vyhlásili nezávislost a užívali si ji tak dlouho, dokud k jejich městům nepřitáhnou Aurolaňané, nezboří hradby a nepovraždí obyvatelstvo.
Pouhé pomyšlení, že by se Caledo nedokázalo účinně bránit, bylo neméně hrozné než skutečná ztráta města. I kdyby bylo pobřeží ztraceno, metropole by se ještě nějakou dobu dokázala udržet. Ale v případě jejího pádu by byla šance na organizovaný odpor proti Chytrině nenávratně ztracena. Vláda sice mohla být evakuována do Zamsiny, ale obsazení Caleda by poskytlo Aurolaňanům čas na dobytí pobřežních měst. Zbytek Murosa by potom byl odsouzen k pomalému vyhladovění.
Král Bowmar pohlédl na Alexii, jako by jí dokázal číst myšlenky. „Je to zlé. Mohou zaútočit na pobřeží, takže bych měl posílit jeho obranu. Ale mohou atakovat i metropoli, takže si nemohu dovolit ji oslabit. Nemám dost vojska, abych zachránil obě oblasti, a přitom ztráta jedné nevyhnutelně vyústí i v pád druhé. Chytrininy drakonely rozdrtí hradby a zmasakrují naše vojáky."
„Potom je musíme zastavit."
Alexie se na Willa podívala. „To se snáze řekne, než udělá."
„Já vím, ale nemožné to není." Mladý zloděj se vedle ní vmáčkl ke kraji stolu. „Podívej, já už drakonely viděl. Jediný způsob, jak zabránit, aby zničily opevnění, je postavit ještě větší opevnění. Předpokládám, že právě o to se chceš pokusit. Nebo jim nedovolit, aby se dostaly na dostřel…" Náhle významně zvýšil hlas. „Nebo… nedokážeme-li je udržet mimo dostřel, musíme alespoň snížit jejich údernou sílu."
Král se na něho upřeně podíval. „Nejsem si jist, zda ti rozumím, lorde Norringtone."
Will si zhluboka povzdechl. „V Bokagulu byla princezna Sayce postřelena z drakonety. Dranaeho napadlo, že jeden ze řvounů nenacpal do své zbraně dost střelného prachu - proto přežila. Kulka ji nezasáhla s takovou silou, s jakou by mohla. Tak mě napadlo, že když nebudou mít střelný prach, nebudou moci drakonely používat. A protože víme, kde se nacházejí aurolanské oddíly, můžeme poslat pár lidí za jejich linie, aby přepadali jejich konvoje a kradli jim zásoby."
Alexie se usmála. Udivilo ji, že se Will znenadání pokusil o taktickou úvahu, ale opět se stalo, že vojenskou operaci zredukoval na praktické uplatnění zlodějiny. „Velmi dobře, Wille. Myslím, že jsi to z poloviny vymyslel."
„Fakticky?"
Položila mu ruku na rameno. „Ano. Výsosti, Will má pravdu. Jediný způsob, jak zpomalit aurolanskou armádu, je narušit její zásobovací trasy. To znamená, že tví lidé musejí během ústupu zničit vše, co nebudou schopni odnést s sebou. Je zima. Země neposkytuje žádnou obživu a dokonce ani Chytrinino vojsko dlouho nevydrží, když bude mít kolem sebe k jídlu leda tak sníh. Chápu, že to není příjemné rozhodnutí, ale všechno, z čeho by Aurolaňané mohli mít nějaký prospěch, musí lehnout popelem."
Král přikývl. „Již jsme zahájili přesun zásob a hospodářských zvířat. Zničili jsme i několik mostů, ale zatím jsme nespálili žádnou vesnici. Ale napravíme to."
„Není jiná možnost. Druhou nutností je, jak navrhoval Will, udržet drakonely mimo dostřel městských opevnění. Díky tvým spolehlivým informacím je to proveditelné. Můžeme na klíčových místech přecházet do protiútoků a chystat léčky. Můžeme napadnout čelo aurolanské armády, zastavit ho a přimět je čekat na příchod těžších jednotek, potřebných k prolomení obrany. Než ale dorazí, naši vojáci se stáhnou. Svým konáním umožní tvým lidem zničit nebo odvézt zásoby a zároveň donutí Aurolaňany, aby přešlapovali na území, na kterém nemohou najít žádnou obživu."
Král Bowmar si zamyšleně pohladil plnovous. „Je to tak prosté, že se stydím, že mě to samotného nenapadlo. Byli jsme tolik hrdí na pevnost našich hradeb a na schopnosti našich čarodějů. Udělali jsme z měst ohniska obrany, ale když teď čelíme síle, které nečiní potíže je rozdrtit, proměnila se naše strategie v pouhé čekání na zkázu. Nejsem si jistý, zda tato hloubková obrana Chytrinu porazí, ale nepochybuji, že ji zpomalí."
Alexie zavrtěla hlavou. „Není důvod, proč by ses měl stydět. Tato válka se nepodobá žádné, která jí předcházela."
„A přece jsi ty ihned našla nejefektivnější řešení, jak se bránit."
Pokrčila rameny. Neexistoval způsob, jak mu vysvětlit, že ji celý život učili, kterak porazit nepřátele disponující konvenčními zbraněmi. Ona si ale již v dětství uvědomila ničivou sílu drakonel a pochopila, že dokáží proměnit kterékoli město na Jihu v hromadu sutin. Jakákoli nehybná armáda si tváří v tvář drakonelám přímo koledovala o zmasakrování, takže jedinou odpovědí na aurolanské dračí kanóny byly vysoce pohyblivé jednotky, schopné obtěžovat protivníka tak dlouho, dokud se jeho postup nezastaví. Alex vždy věřila, že se Chytrina vrátí, takže s drakonelami počítala a přemýšlela, jak se jim bránit. Tady v Murosu jí terén dával skvělou příležitost pro vybudování solidní obrany.
„Ještě se potřebujeme rozhodnout, Výsosti, které ze tvých jednotek se nejvíce hodí pro plnění různých úkolů. Budeme

potřebovat městské sbory pro posílení obrany měst. Potom mobilní obranné sbory, které budou schopné udeřit, zadržet a zpomalit nepřítele a poté včas ustoupit před jeho hlavními silami. A dále…"
„Budeš potřebovat lovce a zabijáky." Rezolutův zvučný hlas se rozlehl místností. „Organizaci této jednotky si vezmeme na starost já a Havran. Strávili jsme čtvrtstoletí pronásledováním Chytrinin přisluhovačů. Nemáš nikoho lepšího, než jsme my."
Alexie se usmála. „Také mám nějaké zkušenosti v taktice, o které mluvíš."
Vorquelfovy stříbřité oči se na ni upřely a zaplály s takovou intenzitou, že se neubránila zachvění. „Prosím, princezno Alexie, nemysli si, že nedůvěřuji tvým schopnostem nebo že o tobě vůbec nějak pochybuji. S námi ale nepůjdeš."
Snažila se skrýt překvapení. „Proč ne?"
Havran se usmál. „Protože, princezno, pouze ty víš, jak zacházet s tvými mobilními obrannými sbory. Tudíž bys je právě ty měla mít na starosti. Budou-li jejich operace úspěšné, dobře. Když ne, pochopíš proč a jistě rychle provedeš potřebné změny, aby se úspěšnými staly. Jiná možnost neexistuje."
Zdráhavost, kterou zaslechla v Havranově hlase, jí poskytla útěchu. V duchu si představovala, jak vyráží do boje po jeho boku. Ocitnou se tam venku, uprostřed divočiny, volní jako ptáci, a budou dotírat na aurolanské karavany. Dva lidé bez národů, útočící na nepřítele, chystajícího se všechny národy vymazat z mapy. Věděla ale, že tato svoboda a veselí jsou pouhou chimérou. Ve skutečnosti se jen chtěla zbavit břemene zodpovědnosti, pro niž byla vycvičena, a být se po boku muže, kterého milovala.
Z jeho hlasu poznala, že ani Havran se od ní nechce odloučit, skryla však úsměv, který jí toto zjištění vyloudilo na rtech. Oba věděli, že musí své touhy podřídit vyšším zájmům a že mají důležitější povinnosti. Dokud Chytrininy armády nebudou poraženy a ona sama zabita, všechen poklid a radost, jež spolu poznají, budou jen iluzí, která může být až příliš snadno rozervána na kusy.
Will se na ni podíval. „Neboj se, Výsosti. Já se o Havrana postarám."
Bowmar se zamračil. „Myslel jsem si, lorde Norringtone, že zůstaneš zde, abys pozvedal ducha mých lidí."
„To není moc dobrý nápad." Will si povzdechl. „Chytrina mě chce zabít, takže když budu pořád zůstávat na jednom místě, udělám z takového místa její hlavní terč. Půjdu s Havranem a Rezolutem. Jediná věc, která je pro její vojáky horší než strach z toho, že na ně čekám, je vědomí, že jsem se už pustil do jejich zabíjení."
Havran vrhl letmý pohled na Rezoluta a pak potřásl hlavou. „Tvé rozhodnutí, Wille, nepovažuji za konečné. Ještě si o něm promluvíme."
„S tím jsem počítal, Havrane." Zloděj pokrčil rameny. „Můžeme mluvit jak dlouho chceme, ale vždycky se dobereme k jedinému závěru - máme plán, jak zastavit Chytrinu, a lidi, kteří jsou schopni to provést. Všechno, co stojí mezi námi a krveprolitím, je jen ztráta času."

Kapitola dvanáctá

Isauru trápily žalostné výkřiky rozléhající se v ulicích Porjalu. Samozřejmě chápala, že město je potřeba zpacifikovat. Zteč nakonec dopadla úspěšně, ale odpor, s nímž se setkala, byl opravdu zuřivý. Lord Neskartu byl nucen použít všechnu svou moc, aby zrušil kouzla, opravující pobořené hradby. Drakonely musely proměnit opevnění nejprve ve štěrk a potom v prach, než mohly jednotky její matky vůbec vstoupit do města.
Když se již chystaly k závěrečnému náporu, vyrazil zpoza hradeb těžce ozbrojený oddíl a zamířil na západ podél mořského pobřeží. Aurolanští vojáci, kteří vešli do města, se pak stali příliš sebejistými, neboť předpokládali, že v něm už nezůstal nikdo schopný klást odpor. V jistém ohledu se nemýlili, protože v Porjalu skutečně setrvalo jen málo lidí. Ale ti všichni byli vychytralí a prováděli sebevražedné útoky, nečekané přepady ze zálohy a používali našlápne pasti, které zohavovaly, mrzačily a někdy i zabíjely.
Vzhledem ke ztrátám mezi čaroději, kteří přijeli na jih spolu s Neskartem, byla Isaura nucena pomáhat léčitelům pečujícím o zraněné. Přidala se k Vetovi, pokoušejícímu se zacelit rány několika grichotkům. Jeden z nich spadl do jámy a nabodl se na zaostřené dřevěné kolíky trčící z jejího dna. Několik se jich silou nárazu zlomilo tak, že dlouho bránily jeho druhům, aby ho vytáhli. Další měli přeražené nebo rozdrcené ruce, vykloubená ramena nebo nohy zlomené padajícími balvany či kutálejícími se kládami. Chodidla mnoha jiných propíchly páry železných hřebíků ohnutých v pravém úhlu a uprostřed svařených. Všechny jejich hroty byly zašpičatělé - mohly být libovolně rozhozeny po zemi a některý z nich vždycky čněl vzhůru.
Když prvně spatřila všechny ty zraněné, nevěřícně zavrtěla hlavou. Isaura samozřejmě již předtím zaslechla bolestný nářek a kňourání, ale to ji nedokázalo připravit na krví potřísněné kožešiny, rozervané maso a oči rozšířené příšernou agónií. Účelem zbraní, které byly proti řvounům použity, očividně nebylo zabíjení. Dřevěné kolíky nedosahovaly dostatečné délky, aby se zabodly hluboko do těla. Všechny pasti měly jen zraňovat, ale to Isauře nedávalo vůbec žádný smysl.
Vetova bělostná kožešina zrudla až po lokty a karmínové kapičky mu potečkovaly hruď. Kryalniri se podíval na Isauru a dal se do vysvětlování: „Oni nechtějí zabíjet, má paní. Mrtvý voják potřebuje jenom jámu v zemi. Ale tito si žádají péči, stravu a ubytování, dokud se nezotaví natolik, aby se mohli vrátit domů nebo zpátky do války. Mrtvolu můžeme nechat ležet, ale raněného spolubojovníka musíme zachránit. A v zájmu zachování jeho života jsou zachránci často nuceni riskovat ty své."
„Ale je to tak kruté."
„Právě proto s nimi bojujeme." Kryalniri se rozhlédl kolem sebe po bílém koberci raněných. „Když je nezastavíme, přijdou oni k nám a totéž udělají našim lidem."
Represálie a odvetné akce byly rychlé a neúprosné. Větší část předměstí mezi vnějšími a vnitřními hradbami se změnila

v sutiny, ale centrum a ulice kolem nábřeží zůstaly prakticky netknuté. Městem procházely speciální čety, vyháněly lidi z úkrytů a shromažďovaly je do houfů na náměstích. Někteří obránci byli zaživa upáleni a městem vířil hustý páchnoucí dým z velkých vater. Další byli ukřižováni a ponecháni napospas pomalé smrti. Jejich křik postrádal kvílivou naléhavost upalovaných, ale jak zvolna slábl, stával se snad ještě odpornějším.
Když jeden nářek dozněl, vždy ho nahradily další, rovněž pozvolna utichající.
Isaura chápala smysl odvety a nutnost potrestat zatvrzelé obyvatele města. Bylo potřeba jim vzít odvahu, jinak by dál pokračovali ve svých krutostech. Třebaže dokázala porozumět jejich touze ochránit své domovy, jejich zvyky - ať už v boji, nebo v každodenním životě - svědčily o velké hrubosti a necivilizovanosti. S takovým nemyslícím stádem se nelze domluvit. Rozumí pouze jazyku síly.
Ale navzdory tomu, že to všechno chápala, drsný způsob porobení města ji přesto znepokojoval. Spolu s dospělými byly totiž zabíjeny i děti. Isaura věřila zprávám, že děti často zaváděly aurolanské vojáky do pastí, ale měla za to, že pouze napodobují dospělé. Lord Neskartu z nich vybral hrstku nejtalentovanějších, aby byly dopraveny zpět do Konservatoře, převychovány a vycvičeny v magických naukách. Dívka si ale říkala, zda by se stejně nedaly vykoupit všechny zdejší děti. Stačilo by jim přece jen ukázat pomýlenost jejich dosavadního způsobu života.
S touto myšlenkou se probudila - alespoň doufala, že ji probudila právě ona a nikoli tichnoucí ozvěny výkřiků. Byla v pokušení použít magické pouto, které s ní spojovalo Nefrai-keshe, podělit se s ním o své starosti a navrhnout mu plán na záchranu dětí, ale nakonec od toho upustila. Když se s ním totiž spojila naposledy, spatřila na okamžik obraz dvou žen. Velmi ji vyděsil, byť netušila proč. To kvůli němu se nyní - tak pozdě večer, když venku divoce vyl vítr - rozhodla raději vzdát rozhovoru s králem sullanciriů.
Byla si jistá, že znovu neusne, a tak vyklouzla z postele, jež se nacházela v pokoji v nezničeném křídle vévodova paláce. Oblékla si modré roucho, přepásala si ho zlatou hedvábnou šňůrou a bosá se vydala do ztemnělých chodeb. Věděla, že riskuje, neboť by se tu stále ještě mohli potulovat rebelové, ale ani trochu se nebála. Byla rozhodnuta naleznout Neskarta a pohovořit si s ním o nápravě porjalských dětí.
Musela jít hluboko do nitra budovy a pak začít stoupat po četných schodištích. Do horních chodeb proudil rozbitými okny a velkým otvorem ve zdi chladný večerní vzduch, ale jí zima připadala stále ještě mírná. Spěchala kolem unavených grichotků držících hlídky na odpočívadlech v nižších patrech. Čím výš se dostávala, tím byli řvounští strážní vyšší a silnější. Měli na sobě čistý oděv a jejich skupinám veleli kryalniriové.
Nikdo se ji nepokoušel zastavit ani jí klást otázky, takže nakonec bez překážek vstoupila do neokázalé komnaty, dříve místa konání vévodových oficiálních slyšení. Strop podepíralo osm pilířů, jež nebyly příliš vysoké, takže je celé osvětlovaly pochodně, planoucí dole na stěnách. Na čtveřici postav, které se shromáždily v pokoji, shlížely nádherné fresky, vyobrazující mýtické lovy na obří ještěry a temeryxy.
Lord Neskartu stál ve společnosti dvou dalších sullanciriů, velících invazi do Murosa. Anarus, jehož tělo pokrývala hustá kožešina a hlava připomínala vlčí, zkřivil pysky a zavrčel pozdrav. Nemohl ji sice vidět ani slyšet, jak vchází, ale citlivé dravci nozdry se mu rozšířily, když zachytily její pach. Jeho pozdrav měl být zřejmě přívětivý, ale záblesk vlčích tesáků a zavinění mocných svalů nevypadalo zrovna dvakrát vlídně. Anarus by pravděpodobně neuměl vyhlížet srdečně, ani kdyby se snažil.
Tythsai zvolna směrem k Isauře sklonila hlavu, ale nejednalo se tak docela o projev úcty. Stejně jako několik dalších matčiných generálů vstoupila i ona do služeb Aurolanu až po smrti. Řada hrubých stehů, která jí udržovala hlavu na krku, se rozhodně nedala přehlédnout a stejně tak ani absence pravé paže z masa a krve. Isaura si vzpomínala, jak jí byla ruka před desetiletími přišita podobně jako hlava. Později ji však nahradila první z několika mechanických končetin, čímž se Tythsai připodobnila podivné meckanshii. Její nynější paže vypadala jako vyrobená ze rtuti - ale až na tento podstatný detail působila vcelku obyčejně.
Čtvrtý člen skupinky okamžitě klesl na koleno. I když ale sklonil hlavu, stále zůstával o pořádný kus vyšší než dívka. Černý plášť, který měl na sobě, jej halil od ramen až po chodidla. Vzdouval se vlivem četných kostěných bodců, vyčnívajících z ramen, paží, kolen a zad. Široký obličej byl - navzdory páru zahnutých tesáků barvy slonové kosti a tmavozeleným šupinám, jež ho pokrývaly -mnohem jemnější a přátelštější než Anarův. Bytost jedinkrát mrkla velkýma tmavýma očima a pak sklopila zrak.
„Výsosti, jsem poctěn."
Isaura mu kývla na pozdrav a bělostné vlasy jí po ramenou sklouzly dopředu. „Naelrosi, to je nečekané. Neměl jsi být v Pevnosti Drakonis?"
Naelrosova hlava zůstala skloněná a zdálo se, že se jí neodvažuje pohlédnout do očí. „Vydal jsem se na jih, Výsosti, protože jsem zklamal Císařovnu. Přivedl jsem s sebou své jednotky, aby pomohly na frontě a aby pokračovaly v hledání. Z Drakonis byl ukraden jeden z úlomků. Moji podřízení po něm v terénu stále pátrají, ale je možné, že se zlodějové pokusí uniknout sem na jih. Najdeme je, slibuji. A zatím se tu pro mé vojáky jistě najde využití."
Tvá pomoc je vítaná, Naelrosi.
Po této poznámce Anarus vztekle cvakl zuby. „Využití se pro ně určitě najde, ale nemysli si, že bychom si neporadili i bez nich.“ Vlčí sullanciri přistoupil ke stolu, na němž byla rozložena velká mapa Murosa. Na jejích rozích stály těžké stříbrné svícny a vedle Porjalu se už horký vosk stačil rozlít po papíru. „Jediným možným cílem našeho útoku je Caledo. Jakmile usekneme hlavu, zhyne i zbytek těla."
Protože to však je nejzjevnější cíl, Anare, bude i nejlépe bráněný.
„Záleží na tom? Nám přece nemohou odolat!" Sullanciri se nahrbil a drápatými prackami rozsekl vzduch. „Protože my máme tu moc - ať s tvými lidmi, nebo bez nich, Naelrosi - abychom jejich metropoli rozdrtili."
Naelros se pomalu vztyčil a vyrazil k mapě. Kráčel zvolna a plynule, ale přesto jeho dlouhé nohy jakoby polykaly vzdálenost. O hranu stolu jimi zavadil ani ne ve výši kolen, takže se musel sehnout, aby jedním ze svých drápů

poklepal na mapu. „Dobytí pobřežních měst by bylo o dost snazší. Jakmile se jich zmocníme, budeme moci klidně počkat na posily a další zásoby, zatímco oni nedostanou vůbec nic. Zablokujeme hranici se Saporcií a Muroso nám samo padne k nohám."
„Když obsadíme Caledo, pobřežní města nám otevřou brány." Anarus se otočil a kývl na Tythsai. „V tom jsme zajedno, že?"
Ženská sullanciri neodpověděla, ale sevřela pravou ruku v pěst. Její prsty z tekutého kovu snadno pronikly dlaní a v podobě ostrých hrotů se vynořily na druhé straně. Pěst se zvětšila a během chvíle se změnila v ostnatý palcát. Z jeho hlavice vyrostl dlouhý bodec, kterým poklepala na tečku, jež na mapě označovala Caledo.
Neskartu natáhl ruku, přičemž se jeho paže i prsty prodloužily natolik, že se to vzpíralo zdravému rozumu. Konečkem prstu přejel po linii pobřeží. Tady se ale nacházejí lepší a hůře bráněné cíle.
Z Anarova hrdla se vydralo tlumené zavrčení. „Čeho se bojíš?"
Ničeho. Ale ztráty mezi mými studenty i úbytky zásob střelného prachu jsou větší, než jsme předpokládali. Když ovládneme přístavy, budeme moci doplnit válečný materiál a zároveň odříznout nepřátele od dodávek.
Anarus si odfrkl. „A to je důvod, proč této invazi nevelíš ty. Copak si myslíš, že k nám zásoby začnou proudit okamžitě? Jistě, můžeme vyslat lodě z Vorquellynu, ale do té doby už dávno stačíme zvítězit díky dodávkám, proudícím na jih po pevnině. Věř mi, neexistuje způsob, jak by nás Jižané mohli porazit."
Potom podceňuješ čaroděje Murosa.
„Ne. Spoléhám ale na tebe, že mě jich zbavíš."
To se také stane. Ale co Norrington? Co Alexie z Okrannelu?
Anarus už už začal znovu vrčet, ale byl přerušen Isauřiným zalapáním po dechu. „Ona je tady!"
Via muž k ní prudce otočil hlavu. „Kdo? Tvá matka?"
„Ne, tahle Alexie." Isaura si přitiskla dlaně ke spánkům. Když Neskartu, komunikující v obrazech, pronesl jméno Alexie, odpovídal její zjev dokonale oné světlovlasé ženě, kterou spatřila během rozhovoru s Nefrai-keshem. „Je v Caledu."
„Jak to víš?"
Naelros z nozder vyfoukl páru. „Dokonce i já jsem zaslechl zvěsti, že se Norrington vydal na sever do Murosa. Alexie cestuje spolu s ním. Bude nám těžkou protivnicí."
„Protivnicí bez drakonel." Anarus vrhl postranní pohled na Naelrose. „Protivnicí bez pomoci tebe a tvých příbuzných."
„Těm nevelíš ty, Anare. Nám může poroučet jedině sama Císařovna." Drakomorf zamhouřil tmavé oči. Jeho hlas se ztišil, aniž by ztratil cokoli ze svého zabarvení. „Dobyl jsi Porjal, ale zdržel ses u něj déle než u kteréhokoli z předchozích měst. V Caledu na tebe čeká ještě urputnější obrana. Můžeš sice počítat s posilami, ale říkám ti, že když budeš dál trvat na útoku proti Jižanům v místě, kde jsou nejsilnější, budou tě tvá vítězství stát tolik, že to celé invazi zlomí vaz."
„Kdyby tvé prorocké vize byly přesné, Naelrosi, jistě bys dokázal předvídat krádež úlomku Dračí koruny. Svým výkonem jsi naši Paní ani trochu nepotěšil. Já naopak ano, a právě proto tu teď velím. Vítám tvou sílu, jistě, ale je to má vize, která nás dostala tak daleko a která nás záhy posune ještě mnohem dál."
Poklepal prstem na mapu. „Caledo padne. A nějaká osiřelá princeznička z Okrannelu ani zlodějský bastard z Alcidy na tom nedokáží nic změnit. Císařovna si přeje, aby Muroso bylo dobyto, a tak se i stane. Než nadejde jaro, bude tato země patřit nám."

Kapitola třináctá

Will pootevřenými dveřmi nakoukl do pokoje princezny Alexie, jako by se předtím, než zaklepe na sloupek zárubně, chtěl ujistit, zda je uvnitř sama. „Promiň, nechci tě rušit…"
Alex, sedící na židli poblíž krbu, vzhlédla a otočila se k němu. Právě se připravovala ke vstupu na shromáždiště Dračího Společenství, aby se tam pokusila dozvědět něco o aurolanských operacích na jiných bojištích, ale zlá předtucha, která se jí zmocnila při pohledu na mladíkovu tvář, ji donutila se tohoto úmyslu vzdát. „Ne, Wille, to je v pořádku. Co se děje? Jak ti mohu pomoci?"
Zloděj zaváhal a pak zvolna promluvil: „No, říkal jsem si… Hmm, fakticky bys mi mohla pomoct, víš." Vešel do pokoje a zvedl pravou ruku, v níž držel malou pergamenovou obálku. „Dostal jsem tenhle vzkaz, ale… Neumím číst."
Alex ho pobídla, aby k ní přistoupil blíž, a on tak zdráhavě učinil. To ji překvapilo, neboť nebyla zvyklá, aby se choval tak ostýchavě. A už vůbec ne od doby, co začali sestavovat útočnou skupinu mající za úkol přepadat Chytrininy zásobovací konvoje. „Mohl ti to přece přečíst Havran. Nebo Rezolut."
Stísněně pokrčil rameny. „Zašel bych za nimi, ale mají moc práce. Kerrigan taky. Teda, tím fakt nechci naznačit, že ty nemáš, ale…"
„To je v pořádku, nic se nestalo." Vzala si od něho obálku a chvíli ji otáčela v rukou. Byla zalepená rudým voskem, ale pečeť jí nic neříkala. Adresa na opačné straně byla dokonale čitelná, napsaná pevnou rukou, a sdělovala, že dopis má být doručen Willu Norringtonovi v Caledu. Třebaže nic nenapovídalo, kdo je odesílatelem, Alex si byla celkem jistá, že text na pergamenu psala žena.
Znepokojený výraz v mladíkově tváři svědčil o tom, že to rovněž ví, a to částečně vysvětlovalo jeho neochotu zajít za Havranem nebo Rezolutem. „Nepíše se tu, od koho je, ale adresátem jsi rozhodně ty. Někdo ti ho poslal sem do Caleda."
„Tak není odsud?"
„Jak to myslíš odsud?"
„Z tohoto paláce nebo tak."
„Pravděpodobně ne." Zavrtěla hlavou a ukázala na druhou volnou židli. „Jestli chceš, můžeš se posadit."

„Až vyjedeme do války, nasedím se v sedle ještě dost. Zůstanu stát." Will několikrát váhavě přešlápl na místě, pak došel k židli, na kterou ukazovala, a opřel se rukama o opěradlo. „Mohla bys ho otevřít, prosím?"
„To nejspíš musím, mám-li jej přečíst, že ano?" Přejela nehtem po obálce a rozlomila pečeť. Vytáhla dva složené listy pergamenu a pohlédla na spodek druhého z nich. „Je tady podpis - Ta, kterou jsi zachránil."
Will se zamračil a ve tváři se mu usadil zmučený výraz. „Opravdu?"
Alex přelétla pohledem první list. „Drahý lorde Norringtone, od vašeho odjezdu z Mereda vládne ve městě rozruch."
Ze zlodějovy tváře se vytratila úzkost a on se zazubil. „To musí být od Sephi!"
Princezna se zamračila. „Od té Scrainwoodovy špiónky?"
„Bývalé. To proto řekla, že ty a Havran jste manželé. Chtěla mi pomoci, takže jsem z ní udělal svoji agentku." Will obešel židli a posadil se na kraj. „Co se tam píše dál?"
Alexie rychle prostudovala oba listy. „Většinou to jsou dvorské drby. Linchmerova zmizení si ve městě všimli skoro okamžitě. Mezi lidmi se povídá, že je buď s tebou, nebo spolu s Kenleighem vyrazili do Pevnosti Drakonis, aby zachránili Erlestoka, přivedli ho do vlasti a dosadili na trůn. Všelijací jasnovidci šíří historky, že starší princ je dosud naživu, ale Sephi si myslí, že jen přihřívají polívčičku skupině šlechticů připravené svrhnout krále. Když budou vyzdvihovat Erlestoka jako vzor všech možných ctností, bude král Scrainwood vypadat ještě hůř, což rozhněvá jeho poddané. Jeden z těch vzpurných šlechticů byl už ale nalezen mrtev, takže Sephi předpokládá, že vypukla jakási stínová válka mezi mocnými. A to samozřejmě není vůbec dobré."
Will se zamračil a zavrtěl hlavou. „Oriosa - ať už je slabá, jak chce - je lepší než žádná Oriosa. Když se rozpadne, Chytrinina armáda se přes ni bez odporu převalí."
„To je naprostá pravda." Alexie se podívala na druhý list. „A tady se zas píše, že král Scrainwood je podezřele často vídán ve společnosti Noldy Norringtonové. Navrhovala bych to raději neříkat Kenleighovi."
„Tak v tom jsme zajedno."
Alexie si povzdechla. „Vypadá to zle. Má praprateta a král Scrainwood spolu tak dlouho kuli pikle, až se jim podařilo přesvědčit světové panovníky, aby se ani ne za měsíc sešli v Narrizu a dohodli se na nových strategiích. Byly rozeslány pozvánky a mnozí králové již vyrazili na cestu. Král Bowmar se o tom nezmínil, což buďto znamená, že toto setkání považuje za hloupost, nebo…"
„…nebo ho vůbec nepozvali, protože mají za to, že do začátku setkání bude stejně mrtvý." Zloděj na okamžik zavřel oči. „Předpokládají, že Chytrina po pádu Murosa hned nevpochoduje do Saporcie."
Ale co když s tím naopak počítají? Skutečnosti, vyplývající z tohoto nepříjemného pomyšlení, Alex překvapily. Dokázala by uvěřit, že se Scrainwood chystá vlákat ostatní panovníky do pasti, ale Taťána? To nedávalo smysl. Jediným možným rozluštěním této hádanky bylo, že se prapratetě nějakým způsobem podařilo přesvědčit Scrainwooda, aby začal Chytrině vzdorovat. Ostatně, s aurolanskými hordami připravenými vtrhnout do jeho země to možná ani nebylo příliš obtížné.
„Nedokážu odhadnout, co si myslí, Wille." Alex si povzdechla a pokusila se zkrotit chvění, které se jí zmocnilo. „Dopis končí těmito řádky - vězte, že obyvatelé Mereda si vzali vaše slova k srdci. Muži z tvé Svobodné korouhve jim dali vynikající příklad. Ve všech krajích se formují nezávislé milice a připravují se na obranu vlasti. Uprchlíkům se dostává vřelého přijetí a je o ně dobře postaráno. Najdou se dokonce i tací, kteří si myslí, že v případě smrti obou princů byste měl na trůn nastoupit vy. Ráda bych je při šíření tohoto názoru podpořila, ale bude nejlepší, když zůstanu ve skrytu. Takto nejlépe posloužím vám a vašemu poslání. Doufám, že vás nezklamu."
Will se pohodlně usadil na židli a z hrudi se mu vydral úlevný výdech. „Díky. Asi bych jí měl odepsat, že? Rád bych to udělal - tedy kdybych uměl psát a ještě věděl, na jakou adresu jí poslat ten dopis."
„To je problém." Alexie znovu složila pergameny a schovala je zpět do obálky. „No, a teď bys mi mohl konečně povědět o jiném problému - o tom, kvůli kterému jsi za mnou ve skutečnosti přišel."
Zlodějovy oči se na okamžik rozšířily překvapením, ale hned v příštím okamžiku jeho tvář nabyla toho nejnevinnějšího výrazu. „Ale o nic jiného nešlo, opravdu. Jen o dopis."
„Wille, přišel jsi za mnou, protože jsi mi důvěřoval. A i když se ukázalo, že podpis 'Ta, kterou jsi zachránil' značí Sephi, mohl by, pokud vím, klidně patřit ještě alespoň jedné ženě, kterou znám."
„Ve skutečnosti by se tak mohly podepsat ještě dvě." Will pokrčil rameny. „Ale druhou určitě znát nebudeš."
„Ne, ovšem tu první ano. Je odsud a právě ona tě znepokojovala. Protože ty ses mylně domníval, že ti napsala Sayce."
Alexie vstala, zavřela dveře a znovu se posadila. „Proč by ti měl vzkaz od princezny dělat starosti? A proč by ses ho měl bát ukázat Havranovi, Rezolutovi nebo Kerriganovi?"
„No, víš, ono je to taková… Taková romantická věc. Kerrigan by to prostě nedokázal pochopit."
Usmála se. „Wille, nemyslím si, že se pro řešení otázek, týkajících se romantiky, hodím o mnoho více než Kerrigan."
„Ale ty jsi, no, alespoň ses už s někým líbala." Will se nervózně zavrtěl na židli. „Chci říct, že Havran taky, samozřejmě. Líbal se s tebou, ale určitě neví, co si ženy myslí. No a co se týče Rezoluta…"
Zvedla ruku. „Předpokládám, že na Rezolutovi se shodujeme." Alex se naklonila a opřela se lokty o kolena. „Pomohu ti, jak jen budu moci, ale myslím, že by sis měl ve svých citech raději udělat jasno sám. Já jsem na takové věci vážně špatná."
„Prosím, princezno, tohle neříkej." Úpěnlivá prosba v jeho hlase jí pronikla hluboko do srdce. „Já nemůžu… Sám vůbec netuším, kdo, co a proč, zvlášť když já teď odjíždím a Sayce půjde s tebou. Takže chci říct… No prostě, víš, co chci říct."
Svěsil hlavu a ona natáhla ruku, aby ho pohladila po vlasech. „Wille, prosím tě, pověz mi, co se stalo."
Zhluboka si povzdechl a pak pokýval hlavou. „No dobrá, je to takhle. Když jsme byli v Bokagulu, líbila se mi. Byli jsme přátelé. Věkově je mi nejblíž ze všech lidí, co s námi cestují, teda kromě Kerrigana, který je samozřejmě fajn, jenomže

někdy mluví a já rozumím jednotlivým slovům, ale jinak vůbec netuším, o čem vypráví. Ale Sayce ve mně neviděla nějakého malého zlodějíčka, ale hrdinu, takže si se mnou povídala úplně jinak. Chci říct, že ty, Havran, Rezolut a vůbec všichni se mnou taky mluvíte moc pěkně, ale s ní to prostě bylo tak nějak odlišné, chápeš? Povídal jsem si s ní rád. Hrozně moc rád. No a pak, když ji střelili a ona padla na zem, pěkně mě to vzalo. Naštval jsem se a řekl jsem, co jsem řekl, i když netuším, co a proč se potom vlastně stalo. Ale zkrátka se to stalo a ona byla zachráněna. No, a pak jsem s ní mluvil znovu, když se zotavovala ze zranění, myslím, a ona byla vděčná, hladila mě po vlasech a to se mi taky líbilo."
Alex se musela hodně snažit, aby si ve tváři zachovala účastný výraz. Ve skutečnosti se ale chtěla široce usmát, protože Willův pocit úzkosti byl až dětsky nevinný a směšný, třebaže jemu samotnému tak nepřipadal. „Není důvod, proč by se ti to líbit nemělo, Wille."
Přikývl. „Fajn. A pak jsme spolu cestou do Caleda rozmlouvali ještě víc, což bylo taky fajn, ale potom, když jsme sem dorazili, hmm…" Will sevřel princeznino pravou ruku a zatvářil se neuvěřitelně vážně. „Musíš mi slíbit, že nikomu neprozradíš, co ti teď povím. Slib mi to, prosím."
„Slibuji."
„Fajn, fajn. No, tak když jsme přijeli do Caleda, Sayce za mnou přišla. Jakože do mého pokoje. A zůstala se mnou. A další noc to udělala zas. Vlastně dokonce i tu minulou noc. A, a… Myslím, že mě miluje, a ona se mi taky hodně líbí, ale já ji nemiluji, jenomže ona si myslí, že jo, no a teď, když musím odjet, tak…" Jeho hlas poklesl v hlasitý šepot. „Já nevím. Já prostě nevím!"
Alexie pocítila, jak jí v nitru roste mrazivý pocit. Ona a Havran společně strávili všechny noci v Caledu a statečně si přiznali, že jejich odloučení je nutnost, zapříčiněná okolnostmi. Nasadili si prstýnky a byli vděční za pouto, které je jejich prostřednictvím spojovalo. Vzpomněli si i na přísahu, že ten z nich, kdo zůstane naživu, pomstí smrt toho druhého, ale oba pevně věřili, že to nikdy nebude třeba.
Beznaděj ve Willově hlase pouze protrhla hráz a uvolnila všechny emoce, které dosud zadržovala. Strach z Havranovy ztráty, z toho, že už jej nikdy neuvidí, ji zasáhl jako rána kladivem. Trýznily ji obavy, že Havran zemře v bolestech, nebo že ona skoná, aniž by ho naposledy spatřila, aniž by mohla spočinout v jeho náručí. Pocit pustoty, prýštící ze studené prázdné postele, se jí zabodl do srdce jako ledový rampouch a donutil ji, aby zděšeně zalapala po dechu.
Will se na ni podíval. „Co se stalo? Co jsem udělal?"
„Nic, Wille. Vůbec nic." Věnovala mu povzbudivý úsměv. „Jinými slovy ses ptal na to, co máš říct Sayce, až se budete loučit, že?"
Přikývl. „Musíš mi pomoct." Potřásl hlavou a dlaněmi si zakryl oči. „Ve všech písních se zpívá jedině o pravé lásce, o tom, jak milence bolí jejich odloučení. Člověk pak ví, že se časem znovu setkají, nebo že jeden z nich zemře opravdu hroznou smrtí a ten druhý se potom se zlomeným srdcem usouží, nebo bude toho druhého milovat navěky, až se s ním znovu shledá v nějakém jiném životě… Nebo prostě něco takového. Ale o něčem, co by se podobalo mé situaci, se nezpívá nic. Vůbec nic."
„To proto, že tvá situace je příliš ze života, než aby o ní vznikla dobrá píseň."
Svěsil ruce a upřeně se na ni zadíval. „Strávil jsem celou minulou noc civěním do stropu a nepřišel jsem na nic jiného, než co jsi mi právě řekla."
„Vím, že ti moc nepomáhám." Zhluboka se nadechla a pokusila se uspořádat si myšlenky. „Když si myslíš, že tě doopravdy miluje… Počkej, jsi si úplně jistý, že ty ji nemiluješ?"
„No, podle všech písní…"
„Na písně zapomeň. Pověz, co cítíš ty sám."
Zavrtěl hlavou. „Jsem zmatený. Chci říct, že jsem taky dost tumpachový z toho, že jsem Norrington a že mě Chytrina chce zabít, ale ve srovnání s tímhle zmatkem je celé moje velké předurčení jako pírko. Miluješ ty Havrana? Jak to víš, jak to poznáš? Co přesně cítíš?"
Alex začala odpovídat, ale slova jí uvízla na jazyku. Přemíra citů, jež v ní bouřila, jí stáhla hrdlo, ale zároveň na jejích rtech vyloudila úsměv, jímž záhy nakazila i Willa. „Úplně všechno, Wille. Ale řekla bych, že většinou cítím, že on je odpovědí na všechny otázky, které jsem nikdy neuměla položit. Naplňuje touhy a potřeby, o nichž jsem předtím nevěděla, že je mám. Je pro mě stejně důležitý jako vzduch, voda nebo jídlo."
Zloděj se usmál. „No tak tohle je přesně to, co se zpívá v písních."
„Ale ne totéž, co cítíš k Sayce?"
Zavrtěl hlavou. „Já nevím. Chci říct, že se mi líbí. Je to má přítelkyně a já s ní rád trávím čas. Bude mi chybět a vůbec, ale…"
Alex přikývla. „Existuje šance, že bys ji začal milovat? Pokud si vzpomínám, některé písně vyprávějí o lásce, která přichází až s časem."
„No jo. Nevím. Možná." Pokrčil rameny. „A právě kvůli tomu je to tak těžké, rozumíš? Ona mě miluje, a když jí povím, že já ji ne, tak jí zlomím srdce, jenže jestli se potom ukáže, že ji ve skutečnosti miluji, pak… Jenomže ona by mě milovat neměla. Někdy si říkám, že necítí lásku ke mně, ale k tomu Norringtonovi. Miluje toho borce, který ji zachránil a který zachrání její národ. Vidí ve mně člověka, kterým možná vůbec nejsem, víš?"
Princezna se na něho chápavě usmála. „Vím. Když se setkávám se svými lidmi, s okranskými exulanty, dívají se na mě trochu podobně. Věří, že vykonám velké věci. Během let se naučili milovat svou představu člověka, který naplní jejich očekávání. Ten člověk nejsem opravdová já, ale snažit se jim to vysvětlit je jen ztráta času."
„Radíš mi, abych jí pro jistotu neříkal nic?"
„Ne, ve skutečnosti ti radím něco jiného." Alex se zamračila. „Říkám ti tohle - ty i Sayce se oba vydáváte na velmi nebezpečné cesty. Nikde není řečeno, že vy dva, nebo koneckonců i Havran a já, tuhle válku přežijeme. V časech, jako jsou tyto, všichni potřebujeme přátele. Když tě miluje a když by ses ty mohl naučit milovat ji, není vůbec špatné ji

nechat, aby si myslela, že i ty k ní chováš lásku. Tam venku nás čeká spousta bolesti a utrpení, takže není potřeba vytvářet další."
Povytáhl obočí. „Mám tedy lhát?"
„Kladeš tuto otázku s větší lehkostí, než je mi příjemné, Wille."
„No, v Šerodolu byla pravda horké zboží, co člověka dokázalo dostat do potíží. A lež byla jen prostředek k přežití."
„Ne, nemyslím si, že bys měl lhát, ale ani si nemyslím, že bys sis měl zavírat nějaké dveře. Klidně se může stát -tedy pokud zvítězíme - že…"
„Až zvítězíme."
„Jistě, až zvítězíme, že se spolu přestěhujete k tomu jezeru, které ti darovala, budete mít spoustu dětí a budete žít šťastně do konce svých dní."
Will se zašklebil. „Titul orioského krále by se mi zamlouval víc."
„Vlastně bych na tamním trůnu také raději viděla tebe."
„Ale řekl bych, že to, co mi povídáš, dává smysl. Když v téhle válce jeden z nás zahyne, nebude pro něj vůbec špatné vědět, že je milován, nebo si to alespoň myslet. Nevím, ale řekl bych, že to dokáže usnadnit umírání…"
„Hej." Naklonila se k němu a popadla ho za košili. „Ať vás tam venku ani nenapadne umírat. Tebe, Havrana ani Rezoluta, prostě žádného z vás."
Will se široce usmál. „Tak jo, ale jedině když slíbíš, že nezemřete ty, Sayce, Kerrigan a Peri. Co říkáš? Platí?"
„Platí." Alex na něho mrkla. „Musíš si rozmyslet, co jí povíš. A kdy."
„Vím. Zapracuji na tom."
„Uprostřed noci?"
„Nejspíš." Vstal a pak se neočekávaně naklonil a políbil ji na temeno hlavy. „Děkuji ti."
Také Alex vstala a přivinula Willa k sobě. „Ráda jsem ti pomohla. Nechtěla bych, aby něco odpoutávalo tvoji pozornost, když musíš tam venku narušovat dodávky střelného prachu, který má být použit proti mně a mým oddílům."
„Hlavně nějak zařiď, aby mi nedobyli můj krásný hrad u jezera, ano?" Osvobodil se z objetí a rychle jí zasalutoval. „Ale kdybys ho potřebovala použít k vojenským účelům, tak máš předem mé svolení."
„Hodně štěstí, Wille."
Mladý zloděj zavrtěl hlavou. „Schovej si štěstí pro sebe. Jsem Norrington, vzpomínáš? A nic víc nepotřebuji."

Kapitola čtrnáctá

Nebe bylo za úsvitu dne, kdy měl oddíl záškodníků vyrazit na sever, čisté, bez jediného mráčku, panoval však třeskutý mráz. Will, stojící na balkonu Jižní věže a shlížející na palácové nádvoří, se pod silnou vrstvou kožešin zachvěl, ale vůbec za to nemohla zima. Měl pocit, že se zasněžené pláně za městskými hradbami táhnou na sever až donekonečna. Byly prázdné - nikde žádný pohyb, žádná známka života. Krajina vypadala mrtvě a jen pomyšlení, že by něco mohlo přežít cestu na sever, se zdálo být pouhou fantazií.
Věděl ovšem, že obojí není pravda - jak zdání, že se na pláních nic nehýbe, tak i to, že na nich nic nepřežije. Podle zpráv muroských zvědů opustily hlavní síly aurolanské armády Porjal a zamířily na jih proti Caledu. Běženci z Porjalu již byli v půli cesty k pobřežnímu městu Navval, odkud se měli vydat dál podél Srpového moře. Jejich cílem bylo městečko Palosa, nacházející se nedaleko jezera Eori. Will si nebyl jistý, zda byla tato volba znamením osudu, nebo jen vyplývala z toho, že se jednalo o nejpříhodnější ústupovou trasu. Palosa se nacházela velmi blízko hranic Saporcie, takže se uprchlíci mohli v případě nutnosti přesunout do relativního bezpečí sousední země.
Oni před hrozbou utíkají, zato my jí pojedeme vstříc. Will potřásl hlavou, pak se usmál a kývl na vojáky ze Svobodné korouhve, kteří dole na nádvoří připravovali koně na cestu. Všichni na jeho potřesení hlavou zareagovali tak, že začali znovu kontrolovat vše, co dosud udělali, neboť měli za to, že jim tím dává najevo nespokojenost. Jakmile ale viděli jeho přívětivé kývnutí, uklidnili se, oplatili mu úsměv a pokračovali v práci.
Svobodná korouhev, kterou nyní tvořili rovným dílem murosští uprchlíci a oriosští dobrovolníci, byla jedním ze tří oddílů, které měly vyrazit na sever. Dalším byla jednotka muroských Kopiníků - Královnina jízdní garda -v bílých uniformách se zkrácenými rudými rukávy. Původně měly být tyto dva oddíly, jež dohromady čítaly asi dvě stovky vojáků, spolu s členy Korunní čety, jak se mezi lidmi začalo říkat druhům princezny Alexie, jedinými, které byly pověřeny záškodnickými operacemi na severu. Sloužili v nich samí zkušení nebo alespoň nadšení lidé, ale všichni si stále uchovávali kontakt s realitou. Měli před sebou nebezpečné operace a existovala nemalá pravděpodobnost, že všichni zahynou.
Jejich šance na přežití se o něco zvýšily, když do Caleda přijela rota meckanshii. Stalo se tak odpoledne téhož dne, kdy Will hovořil s princeznou Alexií. Jednotce velel plukovník Sallitt Hawkins a všichni jeho vojáci byli vyzbrojeni drakonetami. Plukovník si promluvil s králem Bowmarem a Willovi se později doneslo, že se polokovoví válečníci chtěli původně vrátit do Pevnosti Drakonis, nebo, nebude-li to již možné, „způsobovat nepříteli maximální potíže."
Meckanshii nejdříve neměli být součástí záškodnického sboru, ale plukovník Hawkins téměř okamžitě navázal spolupráci s Wheatlym, díky níž byly jeho zásoby spojeny s materiálem zbytku výpravy. Ke všeobecnému překvapení projevil Lindenmere nemalou zdatnost při třídění a rozdělování zásob. Dokázal rovněž slušně odhadnout, kolik kusů všech věcí a materiálu budou během operací potřebovat. Seveřan mu pomáhal s taháním a vláčením těžkých balíků a vypadalo to, že si oba muži díky své píli získali opravdové uznání ostatních vojáků Svobodné korouhve a stali se jejími plnohodnotnými členy.
A Lindenmere pohubl a už není taková měkkota. Kerrigan ostatně taky. Will sledoval, jak se mladý čaroděj vynořuje z věže a kráčí přes nádvoří. Ve tváři měl sice stále svůj obvyklý nejapný a trochu bázlivý výraz, ale už se tolik nehrbil,

takže vypadal vyšší, zatímco jeho břicho se viditelně zmenšilo. To samozřejmě ještě neznamenalo, že by se byť jen přiblížil k vypracované Dranaeho postavě, ale s trochou představivosti by jej někdo mohl považovat za mladšího bratra nebo bratrance obrovitého muže.
„O čem přemýšlíš, lorde Norringtone?"
Saycina otázka ho překvapila nejen proto, že se jí povedlo k němu připlížit, aniž by si jí všiml. Zvolna se otočil a usmál se na ni. Její tvář se ihned rozjasnila a mladík měl pocit, že mu z toho žaludek udělal přemet pozpátku. „Přemýšlel jsem, jak moc dokáže válka změnit lidi. Dokonce i takové, o kterých by si jeden myslel, že se změnit nemohou. Lindenmere pravděpodobně nikdy v životě nevykonával těžkou práci, a přitom tam dole teď dře jako mezek, a vůbec si nestěžuje. A Kerrigan se taky mění…"
„Co ty?'
Will zavřel oči a přikývl. „Ani ne před rokem jsem byl obyčejný kapsář. Kradl jsem všechno, co jsem dokázal uzvednout, a pravidelně jsem dostával nařezáno od mého pána i od nepřátel. Celý můj svět tvořilo takových šest bloků na šířku a zrovna tolik na délku. Kdyby se mě tehdy někdo zeptal, jestli ho chci opustit, řekl bych ne. Ale přece jsem teď tady, daleko na severu, a dobrovolně se hlásím na misi, kde možná umřu a zcela nepochybně přijdu k úhoně. Ostatně, totéž platí i pro všechny ty lidi pod námi."
Sayce se k němu pomalu přiblížila a on otevřel oči. Až do této chvíle na veřejnosti skrývala city, které k němu chovala, ale nyní, ani ne hodinu před jeho odjezdem, se rozhodla hodit veškerou opatrnost za hlavu. Zvedla ruku a něžně ho pohladila po rameni.
„Také jsem se změnila, Wille."
„Já vím."
Sayce se usmála a věnovala mladíkovi pohled, o němž si byl jistý, že se mu bude zjevovat ve snech a zahřívat ho za mrazivých nocí. „Jak si myslíš, že jsem se změnila?"
Pohlédl jí zpříma do očí a pak se na ni pobaveně usmál. „Vyrůstala jsi jako členka královské rodiny, ale byla jsi stále ještě mladá, takže jsi nikdy nepoznala zodpovědnost. Teď už víš, že ve skutečnosti nejsi zproštěná povinností plynoucích z tvého původu. Přijala jsi je za své a děláš vše, co je ve tvých silách, abys je splnila."
Saycina tvář na okamžik ztuhla a pak dívka sklopila oči. „Vyznáš se ve mně až neuvěřitelně dobře, lorde Norringtone."
„Vyznat se v tobě není vůbec jednoduché, princezno. Jenomže tvůj příběh je v něčem podobný mému a to mi usnadnilo práci." Vyprostil pravou ruku, chráněnou rukavicí, zpod svého těžkého kožichu. Jemně ji uchopil bradu palcem a ukazováčkem a zvedl jí hlavu, aby se mu znovu dívala zpříma do očí. „Tohle je neobyčejná doba a žádá si od nás neobyčejné činy. Je pravda, že děláme jenom to, co dělat musíme, ale i tak na to můžeme být hrdí, ba dokonce v tom nacházet potěšení."
„Ano, přesně tak. Já…"
Will jí přitiskl palec ke rtům, aby ji umlčel. „Sayce, pojedeš s princeznou Alexií a budeš bojovat, abys zdržela armády, které se valí proti tomuto městu. Já vyrážím na sever. Ani jeden z nás neví, co přinese budoucnost. Můžeme zemřít, což je špatné, ale ještě ne nejhorší. Také můžeme být vážně zraněni. Třeba se někomu podaří z nás udělat meckanshii, ale třeba ne. Nebo můžeme být zajati a mučeni. Kdo si může být jistý, že nepodlehne? Mohou se z nás stát noví sullanciriové."
Zamrkala a v jejích očích se zaleskly slzy. Zatím se jí je ale podařilo zadržet. „Co mi to povídáš, Wille?"
Znovu se na ni usmál. „To, co ti chci říci, princezno, je, že naše budoucnost je nejistá, zato minulost, čas, který jsme tady strávili - strávili spolu - je věčná. Nikdo nám ji nemůže vzít. Nevím, jestli ještě někdy budeme moci stát bok po boku jako teď. Dokonce ani nevím, zda po všem, co nás čeká, v nás ještě někdo pozná lidi, kterými jsme nyní. Ale hlavní je, že jsme byli spolu. Na to nezapomeneme. Přinejmenším já na to zapomenout nedokážu. A ani nechci. Vzpomínky mi budou v nadcházejících dnech jedinou útěchou."
Sayce k němu přistoupila blíž a sevřela ho v náručí. Přitiskla pravou tvář k jeho a on pocítil palčivost jejích slz. Objal ji, držel ji tak pevně, jak jen dokázal. Vlastní emoce ho překvapily, protože i když věděl, že ji nemiluje, nedokázal se od ní odtrhnout, pustit ji. Za chvíli ano, ale teď ještě ne.
Svíral ji a ona se k němu tiskla. A oba alespoň na kratičký okamžik zapomněli na hrůzy, které je očekávaly.

Otevřenými vraty stájí viděla Alexie Willa a Sayce, stojící na balkonu věže. Sledovala, jak se objali, a v duchu si přála, aby mohla slyšet, co mladík povídal. Jestliže se jemu podařilo utřídit city, pak by mi snad něco v jeho slovech mohlo pomoci, abych si udělala pořádek v těch svých.
Sice trochu přemýšlela, co řekne Havranovi na rozloučenou, ale jen během těch vzácných okamžiků, kdy nebyli spolu. Panovala mezi nimi nevyřčená dohoda, že takové chvíle - k oboustrannému potěšení - omezí na nezbytné minimum, ale někdy se stávalo, že si přítomnost jednoho z nich vyžadovaly neodkladné záležitosti. Toho rána se například musela vzdálit, aby si vyslechla poslední zprávy ze severu, ale dohodla se s ním, že se setkají ve stájích. Už tu chvíli čekala, ale Havran měl zpoždění.
„Omlouvám se, že vyrušuji, princezno Alexie. Ale mohl bych vás požádat o laskavost?"
Otočila se a zvolna se rodící úsměv jí ztuhl na rtech. Hlas toho, kdo promluvil, byl na první poslech podobný Havranovu, ale stačila chvilička, aby jí došlo, že ve skutečnosti patří někomu jinému. „Plukovníku Hawkinsi, co pro tebe mohu udělat?"
Meckanshii, zahalený do teplého kožešinového oblečení a s palečnicí nasazenou na levé ruce, sklopil oči. Okolo pravého okraje černé masky se mu stříbřitě leskly kovové kroužky nahrazující kůži. „Chci vás poprosit, abyste mě představila vašemu manželovi."
„Ale…" Zaváhala. „Ty už ho přece znáš."

„Kvůli tomu vás o to nežádám, Výsosti."
Za jeho zády tiše promluvil Havran. „Žádá tě proto, lásko, že já s ním mluvit nechci. Přišel za mnou, ale já ho poslal pryč."
Alexie zaslechla bolest v Havranově hlase, zatímco ve tváři Sallitta se objevil ztrápený výraz. Otočil se k Havranovi. „Ale proč jsi to udělal?"
„Protože kromě Alexie, Willa a Rezoluta žádnou rodinu nemám." Havranův hlas naplnil trpký hněv. „Míval jsem, ano, ale to už je dávno."
Sallitt zvedl hlavu. „Totéž platí i o mně."
„Pořád máš svoji masku. Takže máš i rodinu."
„Ale ne svou úplnou rodinu." Meckanshii s kovovým skřípotem sevřel pravou ruku v pěst. „Tarrante, ty vůbec nevíš, jak to celé bylo."
Havran si odfrkl. „To není těžké odhadnout." Alexie chytila Havrana za levé předloktí. „Dej mu šanci." Starý válečník přikývl a z jeho postoje se vytratila i sebemenší špetka napětí.
Sallitt pomalu rozevřel kovovou ruku. „Po tažení napříč Okrannelem, během něhož jsem byl zraněn, mě dopravili zpět do Valsiny. Stalo se to ještě dřív, než drakoniský baron přišel na to, jak tvořit meckanshii. Byl jsem k ničemu. Tobě strhli masku, ale já netušil proč. Náš otec nám všem zakázal vyslovovat tvé jméno. Věděl jsem, že nejsi mrtvý, a kdybych byl zdráv, pokusil bych se tě najít.
Potom se začala šířit vyprávění, že jsi zemřel, že jsi neunesl hanbu a spáchal sebevraždu. Nevěřil jsem jim, ale neměl jsem žádné důkazy o opaku. O několik let později, dlouho předtím, než jsem uslyšel první píseň o Kedynovu havranovi, pro mě poslal drakoniský baron a udělal ze mě to, čím jsem nyní. Znovu dal mému životu smysl. Začal jsem sloužit v Pevnosti Drakonis, nikoli proto, abych - jak tvrdí někteří - očistil jméno naší rodiny, ale proto, abych pokračoval v boji, jehož jsme byli oba součástí."
Havran neřekl nic, ale začal se stěží postřehnutelně chvět.
Sallittovy oříškově hnědé oči se zaleskly zpod masky. „Někteří meckanshii trpí tím, čemu se mezi námi říká 'kovová únava'. Zmáhá je snaha chovat se jako lidské bytosti, protože těmi už evidentně nejsme. Proto se snaží zapomenout na to, kým bývali, protože i když nás naše zmrzačení už nebolí, pořád nás trýzní na psychické úrovni. Také jsem si tím prošel. Navíc jsem musel přestát to, jak se náš otec změnil, a ještě se vyrovnat se ztrátou mladšího bratra. Měl jsem ovšem štěstí v neštěstí. Potkal jsem Jancis a oženil se s ní - každý den se teď modlím, aby byla ještě naživu. Vrátila zpět mou lidskou polovinu a právě tahle polovina mě donutila, abych po tobě dál pátral, bratře. A abych ti pověděl, že jsem nikdy ani na okamžik neuvěřil tomu, co se o tobě říkalo."
Muž, který býval Tarrantem Hawkinsem, vzhlédl. „Ale když ses v Tolsinu dozvěděl, kdo jsem, odjel jsi."
„To ano, ale jen proto, že jsem se cítil zrazený." Sallitt zamhouřil oči. „Dlouho jsme cestovali společně. Dokonce jsi mi zachránil život, ale přesto ses mi nesvěřil, kdo doopravdy jsi. Myslel sis, že to poznám sám? Jistě, doprovázel tě Rezolut, ochraňoval jsi Norringtona - ano, teď to vypadá hrozně prostě, ale tehdy ne. Byl jsi Havran, živoucí legenda. Kdybys pocházel z Oriosy, nosil bys masku. Takto jsem uvažoval, a proto jsem si vás nedokázal spojit. Ty jsi ale věděl, kdo jsem. Věděl jsi to, ale přesto jsi mi nedůvěřoval. To mi ublížilo a vyvolalo ve mně pochybnosti."
Havran na okamžik stiskl rty a pak pomalu přikývl. „Máš pravdu. Zachoval jsem se k tobě nespravedlivě. Strávil jsem příliš mnoho let odmítáním skutečnosti, že jsem Tarrant Hawkins. A tak i když jsem věděl, že jsi můj bratr, nenašel jsem odhodlání s tím něco udělat. Také jsem si užil svůj díl bolesti, víš."
„Řekl bych, že to chápu." Starší Hawkins se kousl do rtu. „Nikdo z naší rodiny nevěří obviněním, která byla proti tobě vznesena. I když o tobě otec nikdy nemluvil, my ostatní jsme to tajně dělávali. Já ale vím, že ve tvou vinu nevěřil ani on. Myslím, že se pravdu dozvěděl až poté, co ti strhl masku."
Havran zavrtěl hlavou. „Náš otec měl své důvody pro to, co udělal. Jak se… Jak se jim všem daří?"
„Otec zemřel asi před šesti lety. Ve spánku. Matka teď žije u Ellice. Všichni ostatní se mají dobře." Mdle se usmál. „Cestou budeme mít dost času, abych ti o nich o všech pořádně povyprávěl."
„Možná ano." Havran přikývl. Jeho upjatý výraz se pomalu uvolňoval. „Prožil jsem víc let jako Havran než jako tvůj mladší bratr. Nějakou chvíli mi asi potrvá, než se do té role zase dokážu vžít."
„Mým mladším bratrem jsi přestal být v den, kdy jsi opustil Valsinu. To jsem poznal už při našem dávném setkání v Pevnosti Drakonis. Mladšího bratra ani nepotřebuji. Ale přítele a spolubojovníka, jemuž mohu důvěřovat, na druhou stranu…"
Havran napřáhl levici a pevně sevřel bratrovu nekovovou ruku. „To beru."
Sallitt kývl Alexii na rozloučenou. „Děkuji vám, Výsosti. Nechám vás dva o samotě. Musím se postarat ještě o pár věd. Hodně štěstí, princezno."
„Tobě také, plukovníku."
Navzdory polokovovému tělu odkráčel meckanshii překvapivě tiše. Alexie se na Havrana usmála. „Myslím, že je dobře, že sis s ním promluvil."
„Proč?"
„Protože vím, že rodina byla pro tebe velmi důležitá. Když s ní obnovíš vazby, jedině ti to prospěje."
Havran si povzdechl. „Doufám, že máš pravdu. Tady a teď mě ale nejvíce zajímá má nová rodina."
„Potěšilo mě, že jsi mě do ní zahrnul."
„Ty jsi má rodina."
„Ne, také do ní patří Rezolut, který se o sebe dokáže postarat, a Will." Natáhla ruku a zastrčila mu dlouhý pramen prošedivělých vlasů za ucho. „Když už ho zmiňuji - je možné, že si s tebou bude cestou chtít promluvit o Sayce. Prokaž mu laskavost a vyslechni ho."

Havran vzhlédl a přestal koni utahovat sedlový popruh. „Co se děje? Čeho jsem si nevšiml?"
„On a princezna Sayce se velmi sblížili. Rozloučení pro ně pro oba nebude vůbec snadné." Alex se zdálo, že jí hrdlo ucpal jakýsi nepříjemný žmolek. Polkla, aby se ho zbavila. „Vlastně to nebude snadné ani pro mě."
„Já vím." Havran přikývl, přikročil k ní a levým palcem ji pohladil po pravé líci. Alexie zamhouřila oči a tváří se přitiskla k jeho dlani. „Alexie, tohoto loučení jsem se hrozil daleko víc než popravy, kterou mi chystali v Oriose. Vlastně jsem se ho bál víc než čehokoli v mém dosavadním životě."
Věnoval jí slabý úsměv a položil pravou ruku na její rameno. „Existovaly časy - vlastně celé dekády, mám-li být přesný - kdy pro mě výpravy, jako je tato, nic neznamenaly. Vydával jsem se na ně s lehkým srdcem, ne proto, že bych byl hloupý nebo snad toužil zemřít, ale prostě proto, že to byla má práce. Byl to život, který jsem si vybral. Nebo možná život, který si vybral mě - ani nevím, co z toho lépe vystihuje skutečnost. Rezolut a já jsme prostě vyráželi na sever obtěžovat Chytrininy oddíly a kdybychom se nevrátili, znamenalo by to jen další zlomenou přísahu a ještě jedno proroctví, které neprošlo zkouškou a ukázalo se být falešným.
Nikdy jsem svůj život nepovažoval za prázdný, ale teprve když jsi mi do něj vkráčela ty, zatoužil jsem i po jiných věcech než jen po Chytrinině smrti. Ano, to samozřejmě pořád ještě chci, ale teď pro to mám trochu odlišný důvod. Když zemře, získáme naději na lepší zítřky nejen pro svět, ale i pro nás a pro naše potomky."
Náhle se zachvěla. „Ty bys se mnou chtěl mít děti?"
„Až bude po všem, řekl bych, že se už Will o sebe dokáže postarat sám. Rezolut získá vlast, které se bude muset věnovat, a já zkrátka nebudu mít co na práci."
„Havrane, nedělej si legraci, prosím."
„Odpusť mi to. Ale já nežertoval."
Znovu jí palcem přejel po líci. Snad byl tento jeho dotek trochu hrubý a nemotorný, ale Alexie z něho cítila velkou sílu a věděla, že se v jejich dětech tato síla spojí s její. Budou urostlé, budou odvážné a bystré, budou houževnatě usilovat, aby se ze světa stalo lepší místo pro život. Zvedla pravou ruku a přitiskla jí jeho dlaň ke své tváři, zatímco levicí si klouzala k pasu.
Okamžitě si vzpomněla, jak si v Meredu přejela rukou po břiše, aby šokovala svou prapratetu. Tentokrát si ale doopravdy přála, aby nahmatala, jak se dme. Chtěla cítit, jak v jejím nitru procitá nový život.
To jí otřáslo. Celý život strávila výcvikem. Pečlivě z ní ukovali dokonalou zbraň, s úkolem osvobodit vlast. Ano, již dříve uvažovala o tom, že se vdá a bude mít děti, ale vždy to považovala za něco vzdáleného, k čemu dojde až po osvobození. Podobně jako mnoho jiných šlechtičen a válečnic nosila nákotník, očarovaný elfy, který měl bránit početí. Děti by jí totiž pouze ještě více zkomplikovaly život.
Ale teď, tady, s Havranem je chtěla. Když o nich přemýšlela, dokázala si je všechny dokonale představit, každičkou etapu jejich dospívání. Nemluvně spící na Havranově hrudi, dcerku s rozevlátými zlatými vlásky, sedící na poníkovi a křičící nadšením, a syna, dosud příliš mladého, než aby se pravidelně holil, ale již vysokého a silného, oděného v kroužkové zbroji a kdykoli připraveného vyrazit bránit svou vlast. Všechny tyto obrazy i množství dalších se jí mihly myslí během jediného okamžiku.
„Princezno?"
Havranova tichá otázka ji vrátila zpět do reality. Zamrkala, sevřela jeho ruku ve své, pak otočila hlavu a políbila jej na dlaň. „Já je chci také, víš. Budu mít s tebou děti. Havrane, ať už jako královna Okrannelu, nebo potulná žoldačka cestující s mužem, kterého miluje."
Mezi jeho prošedivělým vousem a kníry probleskl úsměv. „Určitě budeme mít děti, má lásko, tolik, kolik jen budeš chtít. A všechny budou konat velké věci. To, co učiníme my, nebude nic ve srovnání s tím, co dokáží ony."
Havran to řekl s takovou jistotou, že mu jednoduše nemohla neuvěřit. Nemohla - přestože věděla, že mezi nimi a splněním jejich snů stále stojí Chytrina, její hordy a nespočet dalších protivenství. Jeho slova však nějakým způsobem vybudovala ideál budoucnosti, stvořila cíl, k němuž mohla směřovat. Pevně se rozhodla, že nikomu nedovolí, aby ji o tuto budoucnost připravil.
„Vím, že máš pravdu, lásko." Stiskla mu levou ruku a pak vklouzla do jeho náruče. „Budeš mi strašně chybět. Tohle loučení dokážu snést jedině proto, že vím, že se znovu shledáme, založíme rodinu a budeme společně vychovávat děti."
Přivinul ji k sobě a ona se ponořila do jeho hřejivého objetí. „A v tom to právě je, princezno. Ty a já, vlastně všichni co jsou tady, budou bojovat za budoucnost plnou nadějí. Jediná možnost, jak zahubit naději, je zabít všechny, kdo nějakou mají. Nepochybuji, že by Chytrina klidně zašla tak daleko, ale myslím, že něco takového není ani v jejích silách."
„Pokud ovšem znovu nesestaví Dračí korunu."
Havran se zachvěl. „O důvod víc, proč ji zastavit už tady v Murosu."
Alexie se od něho zdráhavě odtáhla. „Dáš na sebe pozor, že ano?"
Přikývl. „Budu podstupovat jen nutné riziko."
Stroze se na něho podívala. „Moc dlouho jsi doprovázel Rezoluta. Z toho, co vy dva považujete za nutné riziko, by i Kedynovi spadlo srdce do kalhot."
Havran si odfrkl a políbil ji na čelo. „Budu opatrný. A ty se snaž být také."
„Slibuji, lásko." Alexie se na něho prohnaně zazubila. „Koneckonců bychom počínaje dneškem měli jít příkladem našim dětem."
„Přesně tak." Havran se na ni usmál. „Miluji tě, Alexie. Vrátím se k tobě. Budoucnost je naše a nikdo nám ji nedokáže vzít."

Kapitola patnáctá

Pro Erlestoka a jeho druhy bylo zjištění, že je severní brána Sarengulu zničená, dobré i špatné zároveň. Dobré proto, že jim nikdo nebránil ve vstupu. Všichni členové oddílu pochopitelně s radostí uvítali možnost skrýt se před mrazem ve vyhřátém podzemí. Již dva týdny putovali na jih a trochu na východ, neustále stíháni aurolanskými pátrači. Bylo nepochybné, že podhorské síně říše urZrethiů výrazně zrychlí jejich postup. S trochou štěstí by se v nich dokonce mohli ztratit pronásledovatelům.
Co na ně ale čekalo?
Jullagh-tse Seegg se orientovala podle značek, jež byly pro Erlestokovy oči zcela nepostřehnutelné, a brzy zavedla skupinu do úzké horské soutěsky táhnoucí se k bráně. Konec kaňonu byl částečně zavátý sněhem, z něhož tu a tam vyčnívala mrtvá těla obránců i útočníků posypaná bělostným popraškem. Sníh zdobil též plastiky kolem kulatého vstupního otvoru. Kamenné urZrethijské válečnice, zahánějící na ústup draka, pokrývala jinovatka. Třebaže toto vypodobnění bylo zajisté povzbudivé, rozlámané kusy brány, povalující se pod obloukem, zapuzovaly všechny dobré pocity.
Jullagh-tse, váhavě našlapující prodlouženýma nohama, dovnitř nakoukla jako první. Chvíli upřeně hleděla do přítmí a pak se vrátila, aby se o výsledky pozorování podělila s ostatními. „Viděla jsem jenom sníh, necítila vůbec nic a slyšela pouze slabé hvízdání větru. Toto byla jen jedna z mnoha vstupních bran. Nebyla dokonce ani hlavní. Třeba útočníci pronikli hlouběji do podzemí, ale obránci je již odřízli a pobili."
Princ se zamračil. „Snad. Ale to, že znovu neobsadili vchod a že tady nevidíme žádné čerstvé stopy po bojích, mi vůbec nepřipadá dobré. A to raději ani nepřemýšlím, jak se jim podařilo vyrazit tak obrovskou bránu."
Ryswin mávl směrem ke vchodu do podzemí svým lukem. „Je sice pravda, že byla pevná, ale po několika zásazích z drakonely nemohla nepovolit."
„Možná." Verrum pokýval hlavou. Zvedl ruku a ukázal na vysoké a příkré stěny soutěsky. „Kdyby se tam skrývala třeba jen hrstka urZrethiů, mohla by se v příhodnou chvíli vynořit a bez obtíží zmasakrovat nepřátele tady dole. To znamená, že Aurolaňané museli místní zastihnout nepřipravené, překvapivě obsadit pozice nahoře a teprve potom udeřit na bránu. Skoro jako by jim pomáhali sami urZrethiové…"
Jullagh-tse neoblomně zavrtěla hlavou. „Žádný urZrethi by nezradil svou vlast."
„Vůbec to nemusel být někdo ze zdejších, Jullagh-tse. Vzpomínáš na staré příběhy o tom, že urZrethiové, kteří zůstali v Boragulu, uzavřeli spojenectví s Chytrinou?" Ryswin zamyšleně potřásl hlavou. „Ti by určitě věděli, s jakou obranou tu mohou počítat a jak se s ní vypořádat. Zavedli by nepřátele na správná místa a lapili by místní do jejich vlastních pastí."
UrZrethi zaváhala a pak zdráhavě přikývla. „Jestliže máš pravdu a útočníci skutečně měli za průvodkyně naše ztracené příbuzné, pak by to mohlo být vskutku zlé. Ty z Boragulu sem dokonce mohly přijít a tvrdit, že jsou uprchlými otrokyněmi. Místní by jim jistě poskytli přístřeší, čímž by jim dali příležitost rozvrátit Sarengul zevnitř."
Jancis Ironsidová se podívala na Erlestoka. „Jaké máte plány. Výsosti?"
Princ si sundal z ramene čtyřče. „Uvnitř zanecháme méně stop než venku v divočině. Bude pro nás snazší projít pod horami než přes ně. Navíc je důležité zjistit, jak se věci v Sarengulu ve skutečnosti mají. Pošleme o tom zprávu prostřednictvím arcanslata. Naši přátelé na jihu se musejí dozvědět, co se tu stalo."
Elfský lučištník zamhouřil modré oči. „Ale vzhledem k tomu, co neseme - je vstup do říše, kterou možná ovládá nepřítel, skutečně tak dobrý nápad?"
„Pravděpodobně ne, ale přechod těchto hor uprostřed zimy je ještě horší." Erlestoke se rozhlédl po členech své skupiny. Tři elfové a jedna urZrethi přestáli dvě stě mil dlouhou cestu celkem bez komplikací. Nejhůře na tom byla evidentně Jilandessa, ale pouze proto, že musela neustále pečovat o zdraví ostatních. Pro zbytek vojáků - ať už byli staří či mladí, lidé či meckanshii - představoval pochod tvrdou zkoušku. Erlestoke si jen stěží vzpomínal, kdy byl naposledy v teple, a na okamžik, kdy ho netrápila bolest svalů, již zapomněl úplně. Rozhovory nad studenými jídly se poslední dobou vždy měnily ve snění o těch teplých a morálka v oddílu, zpočátku vynikající, začala pomalu, ale jistě upadat.
Princ ukázal svou drakonetou na tmavý otvor v horském úbočí. „Už dva týdny jsme na útěku. Zatím jsme měli štěstí a pronásledovatelé nás nedostihli, ale pořád je máme v patách. Tady v Sarengulu se nám naskýtá příležitost se jich nadobro zbavit. Když přitom zabijeme pár Aurolaňanů a pomůžeme místním urZrethiům, bude to jedině dobré. Třeba nám pak na oplátku pomohou dostat se na jih. Ale každopádně zde na tom budeme mnohem lépe než nahoře v horách. Společně to zvládneme - stejně jako jsme to zvládali doposud. Souhlasíte?"
Elf přikývl. On a Finnrisie, druhá elfská lučištnice, se přesunuli dopředu. Našlapovali tak lehce, že za nimi ve sněhu nezůstávaly žádné stopy - přinejmenším Erlestoke je neviděl. Zbytek skupiny se s čtyřčaty v rukou brodil závějemi za nimi. Všichni si cestou kontrolovali funkčnost doutnáků a zámků, aby se ujistili, že mají zbraně připravené k výstřelu. Každým okamžikem mohli narazit na nepřátele.
Oba elfové vystoupali po schodech k otvoru, vedoucímu do podzemí, a poté Finnrisie tiše vklouzla dovnitř. Ryswin ji po několika okamžicích následoval. Za ním rychle vstoupila Jullagh-tse. Zmizela v přítmí jen na chviličku - pak se znovu vynořila a mávnutím ruky vyzvala své druhy, aby se k ní připojili.
Světlo, odrážející se od sněhu, pronikalo do síně a odhalovalo malou závěj a kolem ní několik zledovatělých mrtvol. Erlestoke v nich poznal hrstku řvounů, vylaena, dvojici urZrethiů a běsa. Komnata byla též plná roztroušených trosek svědčících o tom, že pro zničení brány byla použita drakonela nebo nálož střelného prachu.
Zatímco vojáci pod Verrumovým vedením zajišťovali okolí, Erlestoke se obrátil k Jullagh-tse. „Nějaké návrhy kam dál?"
Ukázala na východ, ke vzdálenému konci vstupní haly. „Tudy bychom se dostali do jedné z Hlavních chodeb. Konkrétně tahle vede ze severu na jih. Jednu její část jsem už navštívila, ale tehdy jsem do ní vešla z jihu. V těch

místech se kříží s jiným velkým tunelem, táhnoucím se od severovýchodu na jihozápad, jinými slovy z Murosa do Nybalu. Byla by to nejpřímější cesta, ale je na ní největší šance potkat nepřítele."
„Máme nějaké další možnosti?"
Přikývla. „Podél Hlavních chodeb se rozkládají města a vesnice. Někdy tunely dokonce vedou přímo jimi, takže obytné bloky jsou postaveny všude kolem nich - nad nimi, pod nimi i po stranách. Řada vesnic se ale nachází opodál a má vlastní chodby. Ještě jiné tunely vedou hluboko pod zem - do dolů nebo ke studním. Vedle sítě chodeb, která je běžně známá, existuje ještě jedna, o níž vědí pouze zasvěcení.
Problém je v tom, že útočníci mohli postupovat Hlavní chodbou, aniž by se vůbec dozvěděli o vzdálenějších vesnicích. Ostatně, jejich obyvatelé mohli zatarasit své tunely takovým způsobem, že by vetřelcům trvalo věčnost, než by se dostali dovnitř. Vesnice mají dostatek zásob potravin a vody, aby vydrželi mnohaměsíční, ne-li rovnou mnohaleté obléhání. Krom toho vedou ze všech vesnic tajné chodby na povrch."
Princ si promnul svůj čerstvě rašící plnovous. „Když se někdo rozhodne, že nás tudy nenechá projít, ocitneme se v pasti. A co je ještě horší - mohli bychom být do pasti vlákáni. Vypadá to, že nejlepší bude cestovat většími chodbami a menších využívat pouze v případě nutnosti. Jinou alternativu nejspíš ani nemáme."
Jullagh-tse přikývla. „Přece jen tu je jedna povzbudivá věc. Cestou jsme nenarazili na žádné aurolanské posily, které by sem mířily. Chytrina si musí myslet, že zdejší urZrethiové jsou poraženi nebo dokonce porobeni. Aurolanští vojáci zřejmě mají za to, že nikdo nemůže postupovat v jejich týlu, jinak by tu zanechali hlídky. Když si dáme pozor, myslím, že by se nám mohlo podařit proniknout na druhou stranu."
„Ano. Lepší malá naděje než žádná."
Princ vstal a dal znamení ostatním, aby se vydali na východ. Byl hrdý na obratnost, s níž se jeho vojáci přesouvali z jednoho úkrytu do dalšího, přičemž v čele se plížili elfové, zatímco urZrethi tvořila zadní stráž. Jak pronikali hlouběji do nitra podzemí, světla ubývalo, takže jim přicházely vhod bystré elfské oči. Ale i lidé se činili. Opatrně postupovali, zatímco zkoumali zšeřelé síně urZrethiů.
Stopy po útoku se nedaly přehlédnout. Stěny byly místy potřísněny tmavou krví a ve vzduchu se vznášel puch rozkládajících se mrtvol. Jilandessa použila jednoduchou magii, aby zjistila podrobnosti o některých obětech, a všechna kouzla jí sdělila, že zde leží už dlouho. Pravda, ne tak dlouho, jako byl jejich oddíl na cestě, ale téměř.
Rány, jimiž byla některá těla doslova poseta, svědčily o brutálnosti vetřelců. Viděli nemluvňata, která zemřela v náručí svých rodičů. Jedno z dětí bylo dokonce zabito stejnou kulkou z drakonety, která zahubila jeho matku. V souladu s urZrethijskými zvyky zůstali mrtví ležet na místě, kde padli, ale Erlestoke si byl jistý, že by je obránci, čelící prudkému aurolanskému útoku, nedokázali odnést, ani kdyby chtěli.
Vetřelci však též nevyvázli beze ztrát. Jejich mrtvoly se porůznu válely v chodbách i v síních, ale nebylo jich ani zdaleka dost, aby to Erlestoka povzbudilo. Když v duchu porovnával ztráty na straně urZrethijských válečnic s těmi aurolanskými, nevyzníval poměr pro obyvatele Sarengulu vůbec dobře. Těla civilistů raději ani nepočítal, protože si nechtěl ještě více kazit náladu. Bylo mu jasné, že pokaždé, když nepřátelé prolomili obrannou linii, následovaly šílené krvavé orgie.
Jakmile dorazili na křižovatku se severojižním tunelem, mrtvých znatelně ubylo. Erlestoke odhadoval, že když byla vstupní brána zničena, poplašná zvěst se rychle roznesla podzemím a obyvatelé měst a vesnic kolem Hlavních chodeb byli evakuováni hlouběji do útrob hor. Tím urZrethiové výrazně snížili další ztráty na životech a pokud měli štěstí, Aurolaňané je minuli bez povšimnutí.
Později toho odpoledne narazili na malý opuštěný komplex pokojů. Nepřátelé ho sice vydrancovali, ale nedali si pořádně záležet. Jullagh-tse objevila skrýš se zásobou dřeva, potravin a vína, navíc se jim povedlo provizorně opravit a zatarasit dveře. Té noci si poprvé po dlouhé době užili teplého jídla a podařilo se jim i trochu odpočinout, aniž by je každou chvíli probouzela vlezlá zima.
Teplá snídaně a vydatný spánek celý oddíl vzpružily. Morálka se začala zvedat a dokonce padly odvážné návrhy, že by se měli před Aurolaňany přestat ukrývat a začít na ně dotírat. Vojáci si doplnili zásoby a poté se obezřetně vydali na další cestu.
Druhý den uběhl klidně. Erlestoke si nemohl nevšimnout, že všichni dychtí postupovat co nejrychleji, neboť tunel, jímž se ubírali, byl široký, s vysokým stropem a bez jakýchkoli známek bojů. Aurolanský zvyk kálet na všechno, co vypadalo alespoň trochu ozdobně, byl zajisté nepříjemný, ale ani fekálie, jimiž byla zapatlána většina fresek, nedokázaly narušit velkolepost jedné z Hlavních chodeb Sarengulu. Skvostné sochy, zdobící opěrné pilíře a lemující balustrády, hrdě vzdorovaly znesvěcení. Erlestoka napadlo, že i kdyby se Aurolaňanům podařilo Sarengul ovládnout, nikdy by jim nezačal doopravdy patřit - a že by podhorská říše s radostí uvítala každého osvoboditele.
Navečer se zastavili v další opuštěné strážnici, kde opět nalezli dostatek jídla, pití a palivového dříví. Erlestokovi připadalo divné, že urZrethiové, kteří toto místo stačili včas opustit, se sem po odchodu nepřátel nevrátili - ať už proto, aby tyto zásoby odnesli, nebo aby je zničili či otrávili. Ani Jullagh-tse to neuměla vysvětlit, ale vojáky potěšilo, že je vše netknuté, a že tedy mohou strávit další noc v relativním pohodlí a bezpečí.
Hned třetího dne se však iluze bezpečí zcela rozplynula, neboť konečně zjistili, proč žádný urZrethi znovu nevstoupil do Hlavní chodby. Tunel směřoval na jih a Jullagh-tse oznámila, že se blíží k jednomu z větších měst, jež leželo na křižovatce s dalšími chodbami, podobně významnými jako ta, kterou procházeli. Ještě dříve, než si mohli v mdlém světle prohlédnout stopy oněch neblahých událostí, pocítili nepříjemný zápach a - což bylo ještě horší - uslyšeli zvuky ohavné hostiny.
Mláďata sněhodrápů, jen o trochu větší než psi, ohlodávala těla padlých.
Na obrovské válcovité křižovatce se sbíhaly tunely ze všech pater podhorské říše. Vysoké stěny prostory lemoval nespočet spirálovitých schodišť. Směrové šipky, vytesané do kamenných bloků, ukazovaly cestovatelům nejkratší

trasy, po kterých se mohli dostat na různá místa podzemí. Třebaže většina křižovatky zůstávala skrytá v hustých stínech, bylo nepochybné, že kypí životem a aktivitou.
Tím životem však byli pouze mladí temeryxové, zatímco jejich činnost spočívala v požírání rozkládajících se těl. Někteří opeření dravci se do nafouknutých mrtvol zažrali tak hluboko, že jim z nich trčely jen hlavičky, a přesto dál líně hodovali na hnijícím mase.
Erlestoke neměl nejmenších pochyb o tom, co se zde odehrálo. UrZrethijští obránci se stahovali před aurolanským náporem. Chytrinini vojáci je co nejrychleji pronásledovali, ovšem nepodnikli žádná opatření, aby předešli napadení ze zálohy. Když se vetřelci dostali na křižovatku, zahájili urZrethiové zničující protiútok.
Naneštěstí však jeho síla nebyla dostatečná.
Za porážku urZrethiů nejspíš částečně mohly drakonely a drakonety. Princ spatřil dostatek důkazů o škodách, které tyto zbraně napáchaly. Koule z drakonely, kutálející se po jednom ze spirálovitých schodišť, sice nakonec ztratila hybnost a zastavila se, ale během své ničivé pouti doslova sklízela ruce a nohy obránců. Těla urZrethijských čarodějek byla do jednoho proděravělá desítkami kulek. Po jejich smrti ovládla bojiště aurolanská černokněžná magie, které se již nic nedokázalo postavit.
Ale o konečném vítězství nepřátel nakonec zřejmě rozhodli sněžní běsi, neboť všude byly vidět četné známky jejich přítomnosti. Nejenže se tu a tam povalovaly mrtvoly zčernalé a sežehnuté jejich kouzly, ale i celé velké úseky zdí se roztavily nebo úplně vypařily. Samotná síla aurolanské magie prince uvedla v úžas, zatímco ze stop krutosti, se kterou byla používána, se mu dělalo špatně.
Pro běsy se našlo uplatnění i po bitvě. Jejich magie roztavila dosud netknuté části stěn a ruce a nohy zajatých urZrethiů byly vmáčknuty do žhavé horniny. Kameny záhy znovu ztvrdly a pevně sevřely své oběti - ve skutečnosti se to hodně podobalo ukřižování. Třebaže by urZrethiové za běžných okolností dokázali změnit tvar svých těl a uniknout, všichni byli po bitvě k smrti vyčerpaní a mnozí utrpěli těžká zranění. Nemohli ani pomýšlet na namáhavou transformaci a jejich trýznitelé to jistě dobře věděli.
Erlestoke kdysi slyšel, že smrt ukřižováním není ani trochu snadná. Zde urZrethiové viseli na stěnách a každý jejich nádech byl o něco pracnější nežli předchozí. Tlak vnitřních orgánů postupně snižoval kapacitu plic a vedl k pomalému udušení. Křičené prosby o slitování se musely zvolna měnit ve sténám, potom v kňourání a přerývané oddechování a nakonec v hrůzné předsmrtné chroptění.
Jilandessa začala sesílat kouzlo, ale pak zavrtěla hlavou. „Zbytečné. Není těžké poznat, že k bitvě došlo před týdnem, snad i o trochu dřív. Tito urZrethiové zůstali naživu dva tři dny, nejsilnější možná celých pět."
Princ přikývl. Válcovitou místností se musela znovu a znovu rozléhat ozvěna kvílení umírajících a šířit se podhorskými síněmi jako zlý vítr. Nikdo, kdo věděl o protiútoku a slyšel zvuky jeho smutného konce, se sem neodvážil přijít. Někteří možná postřehli úryvky tichnoucího křiku zajatců, ale měli za to, že tyto zvuky vydávají Aurolaňané, což je ještě více vyděsilo a přimělo všechny urZrethie, aby setrvali v úkrytech.
Jullagh-tse Seegg ukázala na jih. „Aurolaňané odešli tímto směrem. Budeme-li je následovat, brzy je doženeme."
Erlestoke se zamračil. „Nejprve se někam ukryjeme. Pak se vrátíme stejnou cestou a pokusíme se najít menší rovnoběžný tunel. Když se nám to nepovede, budeme postupovat za nimi. Určitě se už nenechají polapit do stejné pasti jako tady, ale to, co zde vidíme, ještě neznamená, že se jim už napříště nikdo neodváží postavit na odpor. Naším cílem je dostat se na druhou stranu hor -a my to zvládneme. Nějak."
Naposledy přelétl pohledem stěny místnosti. „My to totiž zvládnout musíme. Protože když selžeme, bude spousta dalších míst vypadat stejně, ne-li ještě hůř."

Kapitola šestnáctá

Že toto setkání bude důležité, pochopila princezna Alexie ještě dřív, než spatřila oba krále Bowmary. Muž, jenž jí byl prvně představen jako Bowmar, byl totiž ve skutečnosti korunním princem Bowmarem. Když je nyní viděla oba, jak stojí vedle sebe v komnatě plné modelů a map, nedokázala si představit, že by mohli existovat dva odlišnější lidé. Spojovaly je snad pouze stejné masky a velmi podobná roucha, která měli na sobě. Starší Bowmar byl plešatějící, shrbený a o dost menší než jeho syn, Alexii něčím připomínal jejího děda.
Když však skutečný král promluvil, zdálo se, že není o mnoho starší než následník trůnu. Jeho řeč byla dokonale srozumitelná a prozrazovala zdravý rozum a bystrou mysl. Rozuměl - ne, oni rozuměli, opravila se Alexie -strategické situaci svého národa jako málokterý panovník a pohlížel na ni střízlivě, bez zbytečného defétizmu. Král neztrácel odhodlání ani při pohledu na nepříznivý vývoj na mapách a modelech.
Krize, které Muroso čelilo, donutila oba Bowmary, aby podnikli tu nejnebezpečnější a nejradikálnější výměnu kouzel. Princezně se dostalo vysvětlení, že vzhledem k jejich pokrevnímu příbuzenství a dlouhým rokům, během nichž král nejen vychovával svého dědice, ale také ho zasvěcoval do tajů magie, smýšleli oba muži prakticky totožně. Společně vymysleli kouzlo, jež bylo variací na starší zaklínadlo sesílané dvěma čaroději současně a vytvářející mezi nimi velmi pevnou vazbu. Otec a syn nyní sdíleli všechny své znalosti.
Korunní princ jí řekl: „Není to tak, že bychom měli jedinou mysl. Ve skutečnosti jen disponujeme stejnými vzpomínkami. Můžeme využívat zkušeností toho druhého. Zatímco jeden z nás odpočívá, druhý může dál pracovat."
Třebaže Alexie chápala princip fungování této magie, raději příliš neuvažovala o jejích důsledcích, neboť ji to silně zneklidňovalo. Poskytnout někomu přístup k vlastním vzpomínkám bylo věcí, na kterou by ona sama nikdy nepřistoupila. Jednalo se o tak velkou oběť vlastního já, že se to vzpíralo veškeré představivosti.
Ale na druhou stranu, já sama byla vychována proto, abych byla plně k dispozici své vlasti… Je tedy možné, že bych se od nich až tolik nelišila? Smířila se s tím, že její život bude naprosto podřízen potřebám Okrannelu, a tak tomu také

bylo - přinejmenším do okamžiku, kdy se zamilovala do Havrana. Jí však alespoň zůstávala iluze svobodné vůle, zatímco oba krále o ni magie zcela připravila.
Starší král studoval model s nejnovějším vývojem situace u Porjalu. „Pronásledování běženců, mířících do Navvalu, nebylo myšleno vážně. Máme zprávy, že sullanciriové přeskupují hordu a že první oddíly už vytáhly na jih, sem do Caleda. S tím jsme ovšem počítali. Strategii, jak se s nimi vypořádat, nám laskavě poradila princezna Alexie."
Ukázal na malou jednotku nějakých šedesát mil severovýchodně od metropole. „Svobodní záškodníci by měli být přibližně tady. Nedostali jsme informace, prozrazující jejich přesnou polohu, ale odhadujeme, že by měli dorazit zhruba do této oblasti. Rychlost jejich postupu je slušná a protože se aurolanská horda přesouvá na jih, brzy se ocitnou v jejím týlu a budou moci začít napadat zásobovací karavany."
Bowmar starší zvedl malou dřevěnou kostičku, reprezentující vojenský oddíl tábořící hned za hradbami hlavního města. „Tyto jednotky, jádro naší armády, se vydají na sever po silnici do Porjalu a zastaví se v Zelených údolích, kde se poprvé střetnou s nepřítelem. Dáme Aurolaňanům vědět, že tam jsme, aby proti nám vyslali několik oddílů. Jakmile jim způsobíme dostatečné ztráty, stáhneme se. Pronásledovatele pak přepadneme ze zálohy, a tak je přesvědčíme, že musí postupovat pomaleji a opatrněji."
Alexie přikývla. Byť používal množné číslo, starší král Bowmar ve skutečnosti neměl doprovázet tento sbor sestávající ze čtyř elitních pluků. Z nich byl jen jediný jízdní, ale zato nejlepší v celém Murosu - tvořený třemi lehkými korouhvemi pro rychlé přepady a jednou těžkou pro ničivé nájezdy. Ze tří pěchotních pluků se jeden skládal ze zkušených zvědů a ostrostřelců. Ti se měli rozdělit do malých útočných skupin a znepříjemňovat nepříteli postup. Zbylé dva pluky sestávaly z klasické pěchoty. Dostaly za úkol v případě potřeby pomoci ostatním jednotkám, udeřit na Aurolaňany a zdržet je.
V čele sboru měl ve skutečnosti stanout korunní princ Bowmar. Alexie se dozvěděla, že vzdálenost, jež jej dělí od jeho otce, má vliv na rychlost přístupu ke vzpomínkám toho druhého. Starší král tedy nespatří totéž, co jeho syn, hned ve stejném okamžiku jako on. Vládcové Murosa řekli princezně, že toto zdržení čítá přibližně hodinu na tři čtyři míle vzdálenosti. Zprávy arcanslata budou samozřejmě rychlejší, ale zase poněkud znehodnocené nedostatkem podrobností.
Král Bowmar upřel tmavé oči na Alexii. „Ty, princezno, povedeš sekundární sbor po silnici do Navvalu. Budeš postupovat souběžně s hlavními silami. To ti umožní kdykoli udeřit na východ a zasáhnout aurolanskou hordu z boku."
Přikývla. „Svou úlohu znám." Trochu ji trápilo, že Murosané přijali její strategii a jí samotné svěřili menší armádu, ale brzy se té hořkosti zbavila. Byla zde koneckonců cizinkou, navíc mladou a v očích mnoha lidí nevyzkoušenou, a tedy nespolehlivou. Vlastně by měla považovat za čest, že jí byly přiděleny celé dva pluky prvotřídní kavalerie. Přála si, aby tu s ní byli její Vlci, ale to samozřejmě nebylo možné. Bojovali kdesi v dalekém Okrannelu pod velením generála Adroganse.
V očích starého muže se na okamžik zablýsklo, zatímco jeho syn se pousmál. „Och, princezno, dobře víme, že bys na Aurolaňany ráda udeřila, jakmile vytvoří kolonu, aby pokračovali v pochodu na jih. Jestliže to okolnosti dovolí, nebudeme ti v tom bránit."
„Věřím, že bych jim způsobila těžké ztráty, ale udělám to jen tehdy, když to pro mé podřízené nebude představovat přehnané riziko." Mluvila klidně a vyrovnaně, ale musela se velmi snažit, aby potlačila úsměv. Slovo „přehnané" použila schválně, aby se distancovala od šíleného nutného rizika, do něhož se pouštěli Havran a Rezolut.
Korunní princ si zkřížil ruce na prsou. „Princezna Sayce tě žádá, aby se mohla připojit ke tvému sboru."
Alexie se zamračila. „Myslela jsem si, že měla být součástí mého sboru už od samého začátku."
„To ano, ale já nesouhlasím, aby tě doprovázela." Princezna Dayley vrhla na bratra rozhněvaný pohled. „Sayce už toho udělala více než dost."
Alex si dlaněmi promnula oči. Dayley promluvila tónem, jejž obvykle používají matky hájící své děti. Spojovalo-li ji s její matkou stejné pouto jako prince Bowmara s otcem, daly se z toho vyvodit takové důsledky, až z toho šla hlava kolem.
Okranská princezna zamrkala a vzpomněla si, že Dayley není čarodějka, nýbrž jen členka Společenství. Pokud se jednalo o něco důležitého, o čem si myslela, že bych to měla vědět, ale s nikým dalším už o tom nemluvit, mohla mi to sdělit na shromáždišti. Nezbývá tedy, než předpokládat, že se jedná o nějakou vnitřní muroskou záležitost.
Alexie zamyšleně pokývala hlavou. „Je pravda, že toho Sayce vykonala hodně. Vyrazila na jih, našla Norringtona a přivedla ho sem. Projevila odvahu a v Bokagulu málem přišla o život. Ale teď, když je ohrožena samotná existence jejího národa, si nejsem jistá, zda o tom, že už udělala dost, může rozhodnout někdo jiný než ona samotná. Vojáci, kteří ji doprovázeli během troufalé výpravy na jih, náleželi ke Královým šarlatovým kopiníkům a tento pluk teď tvoří polovinu mého sboru. Pochopitelně si nemyslím, že je pro ně nezbytná - ať už jako velitelka nebo jakási morální vzpruha - ale může se snadno zhostit obou úloh, a to navýsost dobře. Když ji necháte, aby se ke mně připojila, uvítám to."
Dayley zavrtěla hlavou. „Kdyby se vydala do války, dala by v sázku příliš mnoho." Pohlédla nejprve na bratra a potom na otce. „Sayce by měla odjet na jih do Alcidy, nebo na západ, pokud by Loquelfové souhlasili ji přijmout a postarat se o ni."
„Postarat se o ni?" Alexie se zamračila. „O čem to mluvíš?"
Tvář Dayley nabyla přísného výrazu. „Má sestra je těhotná. S Norringtonem."
Alexie se zachvěla a ruka se jí sama sevřela v pěst. „Takže to celé byla fraška? Poslali jste ji, aby Willa svedla?"
Starší král zavrtěl hlavou. „Ne my." Letmo pohlédl na Dayley. „To já."
Korunní princ Bowmar měl dost taktu na to, aby se zatvářil překvapeně, ačkoli Alexie by dala přednost výrazu naprostého zděšení. Zato Dayley zrudla jako pivoňka.

Okranská princezna si změřila pohledem královy děti a pak se znovu otočila k panovníkovi. „Nevím, co na to říci. Vlastně ani nevím, co si mám myslet."
„Můžeš si myslet co chceš, princezno, ale věz, že jsem udělal jen to, co bylo nezbytné. Pokud je proroctví pravdivé, pak je krev Norringtonů velmi důležitá a já chtěl zajistit, aby nezmizela. Ne kvůli svému národu, ale kvůli budoucnosti." Král Bowmar sevřel rty do tenké čárky. „Sama jsi mohla vidět, jak neschopní jsou mí urození kolegové z jiných zemí tváří v tvář Chytrinině hrozbě. Sebcie je ztracena, ale nikoho to ani nevzrušilo, natož aby shromáždil vojsko a vyhnal okupanty. Můj národ čelí invazi, ale přesto sem kromě tebe, tvých druhů a hrstky orioských dobrovolníků nepřišli žádní zahraniční vojáci, aby nám pomohli v boji s aurolanskou hordou. Nejsem právě optimista, co se týče budoucnosti mého národa v krátkém časovém horizontu, ale udělám všechno pro to, aby se proroctví mohlo naplnit alespoň v pozdějších letech."
Dayley upřela pohled na dřevěnou podlahu. „Vyrazit na jih a svést Norringtona jsem ve skutečnosti dostala za úkol já. Ale sestra, která se mnou vždy soupeřila, se rozhodla, že se vydá na cestu jako první a sama přiměje Norringtona, aby přijel do Murosa. Svedla ho a svůj plán dovršila právě zde - to proto, abych se stala svědkyní jejího triumfu. Ale jí to pořád nestačí, takže chce pokračovat v hrdinské dráze a bojovat po tvém boku."
Alex se podívala na korunního prince. „Copak jsi o tom nic nevěděl?"
Zavrtěl hlavou. „Měl jsem plno starostí s vojenskými operacemi a neměl jsem čas se přehrabovat v otcově mysli. A teď musím litovat, že jsem to neudělal. Kdybych to totiž věděl, nikdy bych s tím nesouhlasil."
„Na tvém souhlasu nebo nesouhlasu vůbec nezáleží, synu. Královská koruna s sebou přináší zodpovědnost. Kdybys byl na mém místě, jednal bys stejně."
Alexie tomu pořád nemohla uvěřit. Stále si vzpomínala, jak moc byl Will zmatený, když si s ní před odjezdem přišel promluvit. Měl strach, že zlomí Saycino srdce. Bál se, že by se mohla cítit zneužitá, ale přitom byl celou dobu zneužíván jedině on sám.
Vzhlédla. „Zamyslete se nad sebou, pro všechny bohy! Co je to s vámi?"
„Přemýšlet mohu jedině o blahu svého národa."
Ale princezna na to odmítavě mávla rukou. „Schováváš se za ušlechtilými slovy, jako by to ostatním mohlo znemožnit, aby prohlédli tvé lži. Chystáš takovou malou pomstu, že ano? Když Muroso padne, protože mu ostatní království nepřijdou na pomoc, budeš mít Norringtona, jehož budou ostatní panovníci potřebovat, aby si zachránili vlastní říše. A nepokoušej se to popřít, protože skutečnost, že jsi Willa lstí přiměl, aby počal dítě - obzvláště s jednou z tvých vlastních dcer - dokazuje, že tě nevedly žádné altruistické pohnutky."
Starší Bowmar zavrtěl hlavou. „Bylo nezbytné to udržet v tajnosti. Jinak by to Chytrina mohla zjistit a nechat dítě zabít."
„Tak takhle průhlednou lež jsem už dlouho neslyšela." Alexie přimhouřila fialkové oči. „Ty jsi to totiž asi nepochopil - nejde o jakéhokoli Norringtona, nýbrž o toho Norringtona. Pokud by byla důležitá jen krev, trávil by Will noc co noc vytvářením hordy malých Norringtonů. Pak bych s ním snad otěhotněla i já sama."
Náhle ji navzdory hněvu něco napadlo. Nasupeně pohlédla na Dayley. „Sayce neví, že je těhotná, mám pravdu? Někdo použil magii, aby to zjistil dříve než ona."
„Ví to."
„Lžeš dobře, ale ne dost na to, abych ti uvěřila. Kdyby to věděla, těžko by mě chtěla na válečném tažení doprovázet."
Skutečný král se na ni pozorně zadíval. „Teď to ale víš ty. Změnilo to něco? Pořád ji hodláš vzít s sebou do boje?"
„A riskovat ztrátu dítěte? Ano, ale jen proto, abych dostala Sayce z tvého dosahu." Alexie si prsty projela vlasy. „Nejprve král Scrainwood a teď ty. Podporují vaše pokrytectví ty masky, nebo je to něčím jiným? Nerozumím tomu a ani nechci. Stěžuješ si, že se ostatní věnují politikaření a vůbec ti nepomáhají, ale ty děláš totéž -také hraješ své hry. Pomysli ale, že jednou z figurek je mladý muž, který se vydal na sever, aby zachránil tvůj národ. Mladý muž, který tvůj národ dost možná zachránit dokáže."
Dříve, než k tomu kdokoli stačil něco poznamenat, přikročil ke stolu jeden ze štábních čarodějů a položil hrst barevných kostiček na samý kraj modelu, do Sarengulu. Několik jich oznamovalo, že se říší urZrethiů pohybují Aurolaňané. To Alexii nijak zvlášť neudivilo, neboť si byla jistá, že útok na Bokagul mohl být podniknut pouze v případě neutralizace Sarengulu - ať už jeho dobytím, nebo uzavřením spojenectví.
Vtom čaroděj umístil do horského masívu další kostičku. Nebyla nijak označená a nic nevypovídalo o národnosti znázorňované jednotky.
„Omlouvám se, že vyrušuji, můj pane, ale tato informace nám byla předána z Alcidy. Skupinka vojáků z Pevnosti Drakonis se dostala do podzemí Sarengulu a ohlásila, že tam vpadly aurolanské jednotky. Není známo mnoho podrobností, ale vypadá to, že velké části říše urZrethiů padly už před dvěma týdny. Oddíl z Drakonis postupuje na jih, ale není jisté, nač tam narazí a zda se mu vůbec podán uniknout z hor."
Král Bowmar přikývl. „Dohlédni, ať jim je předána odpověď, aby - pokud se odtud dostanou - zamířili sem do Caleda."
„Jistě, Výsosti."
Starší Bowmar se podíval na Alexii. „Když teď máme potvrzeno, že Sarengul padl, stává se situace ještě katastrofálnější než dosud. Chytrina se již při pochodu na jih nemusí ničeho obávat a může proti nám soustředit celou svou moc. Proto nelituji žádných kroků, které jsem podnikl, abych ochránil svůj národ."
Alexie promluvila ledovým hlasem: „Ale nebyl jsi čirou náhodou jedním z těch, kdo po poslední válce s Chytrinou označili vyprávění Tarranta Hawkinse za výmysl? Jakpak jsi využil oddechový čas, který tvé království získalo?"
Starší král zaváhal a korunní princ na něj upřel ohromený pohled. „Otče? Ty jsi věděl, že se Chytrina jednoho dne vrátí?“
„Byla to pouhá domněnka."

Korunní princ zavrtěl hlavou. „Mně nic nalhat nemůžeš, protože mám všechny tvé vzpomínky z té doby. Věděl jsi, že jednáš špatně. Věděl jsi, že Chytrina zaútočí znovu. A přesto jsi nic neudělal!"
Králova ramena poklesla. „Doufám, synu, že budeš moudřejší, než jsem byl já."
Korunní princ přikývl. „To doufám také, protože jinak bude budoucnost - ať už s Norringtonovým dítětem, nebo bez něj - zatraceně krátká a krvavá."
Alexie si odfrkla. „Obávám se, že bude krátká a krvavá tak jako tak."
Korunní princ Bowmar na ni vážně pohlédl. „Pak nechť se jedná o jejich krev a jejich čas. Zajistím, abys pravidelně dostávala hlášení o mých aktivitách. Jsem si jistý, že sestra s tebou bude v naprostém bezpečí."
„Také tě budu stále informovat. A postarám se o ni, to slibuji." Alexie zabodla pohled do krále. „Ale ne kvůli tvé budoucnosti, ale kvůli té Willově. To, co jsi udělal, je zlé. Doufejme, že z toho nevzejde něco ještě horšího."
Král Bowmar vzhlédl. „Nevím, co považuješ za zlé a horší."
Alexie zavrtěla hlavou. „Ty jsi chtěl stvořit dalšího Norringtona pro případ, že by ten stávající nebyl tím Norringtonem. Ale co když se teď tvůj vnuk díky své krvi opravdu stal oním prorokovaným hrdinou? Tím bys Willa připravil o jeho důležitost, vzal bys mu moc, která se v něm možná rodila. Je klidně možné, že jako ten Norrington mohl dokázat velké věci. Ale teď - kdoví? Jsem si jistá, že bez ohledu na protivenství bude Will Norrington dělat, co bude v jeho silách, aby ti pomohl. Ale pokud mu tvé pletichy ublíží, draze zaplatíš za to, že jsi ho zradil… A s tebou zaplatí i celý tvůj národ."

Kapitola sedmnáctá

Kerrigan Reese považoval rituální očištění, které podstupovali murosští čarodějové, za spíše teologickou záležitost, jež nemohla výrazným způsobem ovlivnit jejich magické schopnosti. Dokázal pochopit, že se někteří lidé chtějí omýt před modlitbou ke svému bohu, avšak on sám neuctíval žádné konkrétní mocnosti. Ostatně, ani jeden z bohů nebyl patronem čarodějů, a tak byli magikové co se víry týče navýsost vlažní. Kerrigan věděl, že se Yrulph Kirún pokoušel svého času povznést nad svou lidskou přirozenost a stát se bohem, ale napadlo ho, že i kdyby uspěl, stěží by získal mnoho následovníků.
Když někdo dokáže dennodenně dělat věci, které ostatním připadají jako zázraky, pak jsou pro něho všichni bohové vlastně zbyteční.
Ale týden, jenž strávil v Caledu, ho přiměl pozměnit počáteční názory na rituál. Princ Murfin mu ukázal, jak ho správně provádět - přitom neskrýval skepsi, že by někdo z Vilwanu mohl pochopit jeho význam. Kerrigan, který byl zvyklý studovat u mnoha různých učitelů, pozorně naslouchal všem instrukcím a plnil je do puntíku.
Během posledních pěti dní opakoval očistný rituál každé ráno hned po probuzení. Ale dnes, kdy měl spolu s princeznou Alexií a jejím sborem vyrazit na cestu do Navvalu, cítil potřebu podstoupit obřad silněji než kdykoli předtím. Když sestupoval do komnaty hluboko pod palácem, uvažoval, že i když si nikdy nepřipadal skutečně očištěný, rituál ho velice uklidňoval a pomáhal mu utřídit si myšlenky.
V malém výklenku se svlékl a podíval se dolů. Pro svou tloušťku se nahý nikdy necítil příliš pohodlně. Byť se během dospívání na Vilwanu nedostával příliš často do styku s lidmi svého věku, přece si dokázal až příliš dobře vybavit hihňání a smích, který se ozýval, kdykoli míjel nějaký hlouček Učedníků. Nikdo se ho neodvažoval zesměšňovat otevřeně, protože všichni znali jeho moc a báli se jí, ale děti přesto uměly být kruté - jako ke každému, kdo se od nich nějak odlišoval. Protože neměl možnost se s nimi spřátelit, nebo je alespoň přimět změnit názor, musel mlčky žít se svou hanbou.
A aby sám sebe utěšil - cpal se.
Slabě se usmál. Velmi brzy poznal, že s ním jsou jeho učitelé povinni trávit mnoho času, dokonce v jeho společnosti i jíst. Přinejmenším co se stravy týče ho na Vilwanu velmi rozmazlovali, takže si mohl říci prakticky o cokoli. Jídlem totiž býval odměňován za dobré výkony, zatímco když se mu nedařilo, nedostával třeba vůbec nic. Kerrigan se záhy naučil, co má ten který učitel rád, a začal toho využívat ve svůj prospěch. Když se k němu choval slušně, nechal pro něj přinést jeho oblíbené jídlo, a pokud ho rozzlobil, objednal něco, z čeho se mu zvedal žaludek. Jemu samotnému to bylo vcelku jedno. Dokázal spořádat vše, a to dokonce v pořádném množství. Jídlo se tak pro něj stalo zdrojem moci, zatímco rostoucí tělo si žádalo stále větší a větší přísun potravy.
Z tloušťky se stal očividný terč pro jeho nepřátele. Kerrigan si na poznámky ohledně své tělnatosti zvykl, přinejmenším se naučil skrývat bolest, kterou mu způsobovaly, takže si nikdo v jeho okolí nemohl všimnout, jak moc mu to ubližuje. Tlakový zjevný zdroj posměchu navíc většinu lidí dokonale uspokojoval, takže se nenamáhali pátrat hlouběji po jiných zranitelných místech - takových, která neuměl tak dobře bránit.
Přejel si rukou po hrudi a s uspokojením zjistil, že mu na ní vyrašilo pár nových chloupků. Věděl, že nejspíš nikdy nebude tak chlupatý jako Havran nebo Dranae, ale aspoň už nebude holý jako novorozeně. Zatímco na Vilwanu se k němu neustále chovali jako k děcku, poté, co opustil ostrov a začal cestovat po světě se svými druhy, na něj začalo být pohlíženo skoro jako na dospělého. A i mé tělo s tím souhlasí.
Chlupy, které mu rostly na hrudi, nepředstavovaly jedinou změnu. Také výrazně ztratil na váze. Nedokázal odhadnout, jak moc, ale objem břicha se mu znatelně zmenšil. Ne že by si teď neustále viděl na prsty u nohou, ale dokázal na ně dohlédnout daleko častěji než dříve a opasek si mohl utáhnout o pěkných pár dírek.
Kerrigan opustil výklenek a postavil se na první z rituálních stanovišť. Již dříve si všiml, že se v Caledské akademii při obřadech často míchaly různé věci. Klekl si do nevelké dřevěné krabice, dlouhé i široké zhruba yard a na výšku dosahující přibližně šesti coulů. Směs písku a popela, jíž byla naplněná, pod jeho koleny tichounce zakřoupala. Nabral si plné hrsti té sypké černé hmoty -v níž popel reprezentoval element ohně, zatímco písek zastával úlohu země - a začal

si ji roztírat po těle. Pod nehty mu uvízla tmavá špína a jeho kůže nabyla šedivého nádechu. Vmasíroval si směs do vlasů a pomazal si s ní celé tělo, přičemž na místa, kam nedosáhl, jednoduše hodil jednu dvě hrsti. Drhl se pískem a popelem tak dlouho, dokud ho pleť nezačala nepříjemně pálit a štípat.
Nakonec si směsí namazal stehna a pak se v malém obláčku prachu postavil na nohy. Nebylo pochyb, že je opravdu hodně špinavý, a tak zoufale zatoužil po očistě. Zavrtěl chodidly a zabořil se do směsi až po kotníky, neboť se chtěl ujistit, že na nich nezůstane jediné čisté místečko. Pak vylezl z krabice a vykročil k dalšímu stanovišti.
Před ním se nacházel kulatý bazének s vařící vodou. K jeho středu vedlo několik kamenných cestiček stáčejících se do spirál. Byly celkem čtyři a začínaly v místě, do něhož byla vyryta runa odpovídající jednomu z elementů. Kroutily se sem a tam, přičemž každý další kámen byl o něco větší než předchozí. Samostatný prostřední kámen dělila od poslední části každé spirály vzdálenost jednoho kroku. Nad bazénkem rejdily tenké jazýčky páry a když se k němu Kerrigan přiblížil, kůži mu olízlo horko.
Pára znamená vzduch, oheň a vodu. Ty kameny zase symbolizují zemi. Vstoupil na ohnivou spirálu - prostě proto, že se po ní dosud nikdy nevydal. Při každém z osmi kroků se zhluboka nadechl a nechal si myslí prolétnout jednu určitou myšlenku. Na prvním kameni si měl vybavit své poslední jídlo, což udělal snadno a lehce, byť to nebyla zrovna nejpříjemnější vzpomínka. V Caledu již byl zaveden přídělový systém, takže svou porci považoval za žalostně nedostatečnou.
Jakmile si ji představil, pokusil se ji vytěsnit z mysli. Když se mu to podařilo, udělal další krok a pak ještě jeden, zatímco si vybavoval rozmanité věci od všedních po exotické a od fyzických přes citové až po filozofické. Pokaždé, když se mu povedlo zapudit nějakou myšlenku a on se mohl přesunout na následující kámen, pozbyl část starostí a jeho mysl se ponořila do ještě hlubšího klidu.
Na předposledním kameni, největším na ohnivé cestičce, klesl na kolena. Kámen nebyl vůbec měkký, ale když se opřel o paty a co nejpohodlněji se uvelebil, příliš ho netlačil do kolen ani do holení. Volně svěsil ruce podél boků a zavřel oči. Když se zbavil všech zrakových vjemů, cítil o to intenzivněji proužky páry, jak ho laskají a škádlí. Hned po nich se dostavovaly závany chladnějšího vzduchu, které ho nutily se chvět, ale velmi záhy mu horko a pára opět pokryly tělo krůpějemi potu.
Zatímco klečel na ohnivém kameni, uvědomil si Kerrigan, jak hrozně je špinavý. Toužil se očistit. Toužil, aby jej kůže přestala svědět. Když ho polil pot a tělo mu potřísnila vlhkost, začal povlak prachu a špíny zvolna mizet. Mladík cítil, jak z něho stéká, jak mu odkapává z brady na hrudník, jak mu proudí dolů po krku a hromadí se v záhybech tuku nad klínem. V očích ho štípal pot a zanechával na rtech slanou pachuť. Pronikal mu do uší a pálil v odřeninách, které si způsobil, když se drhl pískem. Vlasy měl celé zmáčené a jedna dvě kapičky mu nerozhodně visely na špičce nosu.
Kerrigan cítil, jak se mu spolu s potem odplavují z těla také všechny negativní vlivy a zla, veškeré jedovaté myšlenky a názory, a dokonce i poskvrna Dračí koruny. Touha po fyzické očistě se spojila s přáním zbavit se věcí, jež ho znečišťovaly po psychické stránce. Jednoduše je ze sebe nechal vytéci v podobě krůpějí potu. Nepodařilo se mu zapudit všechny, to ne, ale dost na to, aby zakusil velikánskou úlevu.
A pak, ve chvíli, kdy se mu zdálo, že se již dostal dost daleko, vstal a vkročil na prostřední kámen. Princ Murfin ho nazýval kamenem znovuzrození. Když se na něj postavil prvně, řekl mu princ, aby se připravil, a Kerrigan si tehdy chvíli říkal, nač asi.
Teď už to věděl.
Připravil se a zvedl obličej ke stropu.
Ledová voda nejprve tekla tenkým pramínkem, který skropil jeho tvář s něhou jarního deštíku. Kerrigan se trochu pohnul a nechal ho, aby mu spláchl pot a špínu z očí. Vzápětí sklonil hlavu a nahrbil ramena, neboť to, co předtím bylo jen čůrkem, se změnilo v příval. Studená voda se přes něj valila s takovou prudkostí, že mu to bralo dech. Jeden náraz střídal druhý a všechny smývaly prach a pot a pokrývaly jeho kůži pupínky. Mladý čaroděj prskal, pleť ho pálila a brněla. Silně se zachvěl, vodní krůpěje mu odlétly z rozcuchaných vlasů a zabubnovaly na hladinu bazénku.
Dech syčel Kerriganovi přes zaťaté zuby, zatímco po spirále země kráčel do jiného výklenku. Nalezl v něm deku, do níž se ihned zachumlal. Murfin mu vysvětlil, že voda, stékající na kámen znovuzrození, se jako led vysekává ze zamrzlého jezera Calessa. Poté se rozpouští pod slunečními paprsky, aby to byli právě ctihodní Sluneční otec a Jezerní matka, kdo uvítají očištěného zpět do života.
Nechal si z vlasů kanout vodu a posadil se. Symbolickými vyjádřeními sice nepohrdal, ale tohle mu přece jen připadalo přehnané. Na druhou stranu teď byl čistý a studená voda ho rozhodně dokázala vzpružit. Po rituálu se cítil dokonale klidný a vyrovnaný a - což bylo ze všeho nejlepší - byl schopen identifikovat některé prvky poskvrny, kterou v něm zanechal úlomek Dračí koruny. Bylo jich nepochybně méně než dříve, v době, než začal podstupovat obřady, skoro jako by se s každou očistou obrušovaly.
Zatímco zkoumal zbytky poskvrny, začal přemýšlet nad tím, jak objevit úlomky Dračí koruny. Pokud bylo to, co mu Rym pověděl, pravda, pak by se každý, kdo by se pokoušel artefakty ukrýt, snažil zrušit nebo obalamutit pátrací kouzla. Ochranné zaklínadlo by muselo buďto zahalit úlomek před vyhledávací magií, nebo by ji muselo přemoci a donutit ji, aby svému sesílateli nahlásila negativní výsledky.
V obou přístupech k ochraně artefaktů byla klíčová skutečnost, že použitá magie musí nejdříve rozpoznat pátrací kouzlo, aby ho dokázala porazit. Během rozhovoru s Rýmem vyjmenoval sedm zásadních rozměrů, s jejichž pomocí se dala veškerá zaklínadla popsat a zařadit. V případě vyhledávacího kouzla byla nejsnáze odhalitelná jeho podstata. Pátrací magie se snažila naleznout určité cíle a poté výsledky nahlásit čarodějovi. Trvání procesu i kvalita získaných dat závisely na celé řadě faktorů. Stávalo se, že sesílatel čekal velmi dlouho a nabyté informace přesto nestály za nic.
Kerrigan doufal, že se vyhledávací kouzla, vyučovaná na Caledské akademii, budou výrazně lišit od těch vilwanských, ale k jeho zklamání byla prakticky identická. Zaklínadlo nejprve vytvářelo určitou obecnou šablonu, která využívala

informace, vložené sesílatelem, a pak vyráželo do světa, aby nalezlo něco, co jí odpovídalo. Kdyby Kerrigan chtěl například najít kočku, nějakou by si představil a seslal kouzlo. Čím více podrobnostmi by ho obohatil - například věkem, jménem, zbarvením, jizvami, pohlavím a podobně - tím větší by měl šanci, že objeví konkrétní zvíře.
Kouzlo by jej ovšem zcela zahltilo zprávami o všech možných kočkách. Dokonce i kdyby se mu skutečně podařilo lokalizovat zamýšlené zvíře, byla by doba, než by se k němu o tom dostala zpráva, tak dlouhá, že by během ní kočka klidně stačila odejít jinam. Potom by musel začínat od nuly - seslat nové kouzlo a opět čekat.
Kerrigan objevil základní nedostatek v pátracích kouzlech a byl si celkem jistý, že si ho musel všimnout už někdo před ním. Nikdo se ho však nenamáhal opravit a vymyslet nové zaklínadlo, které by už tuto vadu neobsahovalo. Nedostatek byl následující - kouzla byla pomalá a nešikovná, protože vyhledávala každý objekt, porovnávala ho se šablonou a poté zvažovala, nakolik odpovídá popisu. Shodoval-li se ve většině parametrů, zaklínadlo nahlásilo čarodějovi, že uspělo a nalezlo určený cíl. Z toho vyplývalo, že by kritériím pátrání po černé kočce mohla docela dobře vyhovět i soška černé kočky - obzvlášť pokud by sesílatel zapomněl přidat výraz „živá" jako jeden z vyhledávacích aspektů.
Nyní začal Kerrigan hloubat nad pátracím kouzlem, které by fungovalo daleko svižněji. Napadlo ho, že by měl uspořádat jednotlivé parametry, které potřeboval, a přimět kouzlo, aby danou věc zamítlo ihned po zjištění, že se v některém z nich neshoduje. V případě úlomku Dračí koruny by začal s vylučováním čehokoli, co postrádá magickou podstatu, pak čehokoli neobsahujícího drahokam, čehokoli nemajícího dostatečnou hmotnost a nakonec čehokoli, co bylo vyrobeno dříve než před sedmi stoletími. Ve výsledku by obrátil vyhledávací zaklínadla naruby a spoléhal na to, že vypátrají ukryté úlomky, neboť jejich ochranná kouzla nedokáží poznat podstatu jeho magie a zareagovat na ni.
Pak přišel na něco ještě lepšího. Rozhodl se udělat zpětné hlášení kouzla daleko preciznějším. Jakmile by zaklínadlo nalezlo vyhovující objekt, spustila by se sekundární magie. Ta by vyprodukovala dvojici - Kerrigan si nebyl úplně jistý, jak je nazvat, a litoval, že tu není Will se svou hlavou plnou báječných nápadů - heroldů. Jeden z nich by se rozletěl půl míle na sever, zatímco druhý stejně daleko na jih od cíle, čímž by mu ulehčili jeho přesné zaměření. Protože by se oba pohybovali určitou pevně stanovenou rychlostí a každý by vysílal zprávu, obsahující vektorové a časové údaje, mohl by Kerrigan snadno spočítat, jak daleko se hledaná věc nachází, a určit její přesnou polohu. Skvělé na tom bylo, že heroldi nebudou obsahovat žádná data o samotném dli, takže veškerá ochranná kouzla, bránící úniku informací - například taková, jež umí oklamat pátrací zaklínadla a donutit je nahlásit nulové výsledky - budou naprosto bezmocná.
Samozřejmě ještě neměl vymyšlené úplně všechny detaily. Heroldové už byli prakticky hotoví a připravení k použití, ale vytváření hierarchie vyhledávacích parametrů a dolaďování posledních nesrovnalostí bylo velmi obtížné. Byl si ale jistý, že si se vším poradí ani ne během týdne. Své nové kouzlo hodlal nejprve zkusmo seslat na Oriosu, aby se ujistil, že rudý úlomek je stále na svém místě.
Kerrigan se usmál a šťastně si povzdechl. Doufal, že Ryma Ramocha potěší pokroky, které učinil. Dostal jsem se o další krůček blíž k zastavení Chytriny. Pokud mu tohle neudělá radost, tak už opravdu nevím, co by mohlo.

Kapitola osmnáctá

Generálu Adrogansovi tato bitva nedávala smysl. Přímo před ním, vzdálená ani ne tucet mil, se rozkládala Svarskya. Ve vzpomínkách ji viděl jako oslnivé město plné vysokých věží a mohutných zdí, avšak nyní bylo zčernalé a pobořené. Na několika místech nad ním dokonce stoupal dým, jako by obránci už museli odrazit nejednu zteč. V přístavní zátoce kotvila početná flotila a generál choval podezření, že do města dopravila posily.
Po silnici, vedoucí podél řeky na sever k hlavnímu městu, postupoval velmi obezřetně. Z Guraninské vysočiny nejprve do Tří bratrů dorazily jednotky, ze kterých byla sestavena nová posádka této významné citadely. Horalé měli z generálova vítězství obrovskou radost a mezi jednotlivými klany dokonce propukly hádky o to, kterou ze tří pevností budou jeho válečníci střežit. Když si takovým způsobem zabezpečil týl a dovolil svým oddílům krátký odpočinek, vyrazil Adrogans na sever. Vyslal kupředu generála Cara s jeho Alcidskými jízdními strážemi, aby prováděl průzkum bojem, zatímco elfští lučištníci a lidé Bealy mot Tsuvo se rozptýlili po krajině.
Mezi Třemi bratry a Svarskyí se nacházelo pouze jediné příhodné bojiště, na němž by ho Aurolaňané mohli zastavit ještě před hradbami metropole. Údolí, které si řeka vyhloubila v horách, se tam rozšiřovalo a měnilo se v širé pobřežní pláně. Aby se vyhnula mokřinám na východě, zatáčela cesta na druhý břeh řeky Svar. V onom místě se nad hladinou klenul velký kamenný most, známý jako Svarský. Oba jeho konce byly opevněné a odhodlaná posádka na něm mohla snadno odrazit jakýkoli útok.
Caro se svou korouhví těžké kavalerie dorazil k mostu a zjistil, že je hájený jen hrstkou nepřátel. Protože by na příchod pěchoty museli čekat několik dní, generál a jeho vojáci sami statečně obsadili most a připravili se k jeho obraně. Jakmile se zpráva o tom donesla k hlavním silám, požádal alcidský pěchotní pluk Královых těžkých stráží o dovolení pospíšit si kupředu a pomoci krajanům. Bylo mu vyhověno.
Gyrkymští zvědové a poslové neustále létali sem a tam, aby si Adrogans udržel přehled o situaci předvoje, ale ve většině jejich zpráv stálo jen to, že se vůbec nic neděje. Až tehdy, když se jádro spojeneckých sil přiblížilo k mostu na vzdálenost jednodenního pochodu, přesunuli Aurolaňané na jih lehký pěchotní pluk a podnikli první útok.
Alcidané zteč bez problémů odrazili. Třebaže nepřáteli nezpůsobili vážnější škody - odhadem ani ne stovku mrtvých a zraněných - ztráty na jejich straně byly ještě mnohem zanedbatelnější. Aurolanské jednotky se stáhly, ale záhy opustily Svarskyu další nepřátelské síly, včetně korouhve lehké jízdy na sněhodrápech a pluku těžké pěchoty, který zahrnoval také několik hoargounů a kryalnirů.
Co Adroganse nejvíce překvapilo - ba přímo ohromilo - byla skutečnost, že se Aurolaňané sešikovali dál na sever, než bylo nutné, a nechali si tak podúrovňovou silnicí odříznout celé východní křídlo od hlavní části formace. Toto křídlo bylo nyní lapeno mezi řekou a cestou, čímž byla výrazně omezena jeho schopnost manévrovat. Adrogans ve

skutečnosti pochyboval, že bude vůbec schopné zasáhnout do bitvy. Krom toho aurolanské rozestavení umožňovalo generálovým jednotkám, aby po mostě nerušené přešly na protější břeh a tam se zformovaly do širokých linií.
Zdálo se, že jej nepřátelé vyzývají na klasickou bitvu, v níž měl na své straně jak početní převahu, tak i výhodnější terén. Adrogansovi by to dávalo smysl jedině tehdy, kdyby protivník disponoval drakonelami. Ničivá síla těchto zbraní by dokázala způsobit vážné ztráty jeho sevřeným formacím, avšak bez ní bylo aurolanské vojsko odsouzeno k záhubě.
Adrogans si pozorně prohlížel budoucí bojiště. Od mostu se země začínala postupně svažovat k pláním kolem města. Ani silná sněhová pokrývka nedokázala skrýt prohloubeninu, kterou vytvářela cesta, táhnoucí se krajinou. Tam, kde byla krajina mírně zvlněná, se silnice zařezávala do hloubky zhruba deseti stop a nacházela se tedy téměř na úrovni okolního terénu, ale na většině míst se jednalo o pět stop hlubokou brázdu plnou sněhu, která se jako bílý had vinula přímo skrze nepřátelskou formaci.
Slabý vítr si pohrával s vlaječkami na hrotech kopí a čechral kožešiny Aurolaňanů. Zledovatělý sníh, zvednutý vánkem ze země, skřípal o ocelové přilbice. Koně přešlapovali a vydechovali velká oblaka páry, zatímco na opačné straně bojiště sněhodrápi skláněli hlavy a uhlazovali si bělostné peří na hrudích. Hoargouni se pomalu kolébali ze strany na stranu v souladu s poryvy větříku. Hodně se podobali mohutným dubům, takovým, z jejichž kmenů byly vyrobeny jejich hrůzu nahánějící kyje.
Obě strany byly připraveny k boji, ale Adrogans si klidně mohl dovolit vyčkávat. Věděl, že Aurolaňané musejí zaútočit do kopce, takže byl více než ochotný přenechat jim iniciativu. Nebude pro ně vůbec snadné zachovat sílu náporu a jakmile jednou zakolísají, vydá své kavalerii rozkaz k nájezdu. Nepřátelé si nejenže mizerně zvolili bojiště, ale také neprokázali mnoho umu při rozmísťování. Neměl potuchy, nač ještě čekají, ale byl si jistý, že pokud se včas nestáhnou, jen málo jich opustí bitevní pole živých.
A pak to Adrogans uviděl - vysoko nad městem. Klesalo to mračny jako ohnivá koule, nechávajíc za sebou chvost hustého bílého dýmu. Plamenný meteor narazil do nejvyšší ze zbývajících věží a explodoval ve sprše hořících trosek. Přímo vzhůru vytryskl monumentální ohnivý pilíř a dotkl se nasupených šedivých mračen. Generálovi se na kratičký okamžik zdálo, že ucítil žár, který z něho sálal.
Aurolanská horda zařvala jako jediná obrovská bytost a vzápětí se její řady pohnuly.
Tohle nebyl jen signál k útoku… To dorazil Nefrai-kesh. Adrogans zamhouřil oči. Aurolanský generál zaujal pozici na dvanáct mil vzdálené městské věži, ze které měl skvělý výhled na bojiště. Rozhodl se svou armádu jen sledovat a nikoli stanout v jejím čele - jaký však pro to měl důvod, Adrogans netušil. Jeranskému generálovi však na tom vlastně ani nezáleželo. Jen počkej, já ti předvedu takovou podívanou…
Adrogans se v sedle svého koně otočil a promluvil k signalistovi. „Zatrub na poplach pro Savarské rytíře a Matravskou lehkou."
Muž pozvedl mosazný roh ke rtům a zadul do něj. První táhlý zvuk byl určen jízdě ze Savarra, zatímco druhý - mírně odlišný - žoldnéřské korouhvi. Následovalo krátké poplašné zatroubení a po něm opět specifické signály pro určené jednotky. Nad oběma formacemi se zatřepetaly praporce oznamující přijetí rozkazu.
Podúrovňová silnice způsobovala Aurolaňanům ještě více potíží, než Adrogans očekával. Celé jejich pravé křídlo bylo prakticky izolované, zatímco nejzápadnější oddíly měly velmi špatné spojení se středem. Zmíněné jednotky byly tvořeny především těžkou pěchotou a jejich formace při pohybu po zasněžené silnici ztratily soudržnost. Jednotlivé řady se promíchaly, tím se staly zranitelnými.
„Signalisto, zatrub k postupu na levém křídle."
Voják splnil rozkaz a levé křídlo Adrogansovy armády vyrazilo vpřed. Jeho jádro tvořily Jeranské horské stráže - pluk těžké infanterie. Jako rezervu nasadil generál nepravidelnou Svoinskou pěchotu, neboť se zatím zdráhal vyslat tuto jednotku do skutečného boje. Jistě, potřebovala nabrat zkušenosti, ale ne tady a teď. Taková bitva by se pro novobrance zřejmě změnila v krvavou lázeň.
Aurolanská horda začala stoupat do kopce, přičemž zvolna nabírala rychlost. Nepřátelé pochodovali za sílícího dunění velkých bubnů a cosi hlasitě skandovali ve své mateřštině. Generál tomu nerozuměl, ale intonace jejich hlasů mu připadala zvláštním způsobem rouhačská. Adrogans cítil, jak ho Bolest zezadu objímá a boří mu spáry do hrudi, ale dařilo se mu ji ignorovat. Již brzy se na bojišti najde dostatek utrpení, kterým se bude moci nasytit, a krom toho momentálně nepotřeboval použít její moc.
Čím více se nepřátelský postup zrychloval, tím znatelněji se narušovala a bortila formace na aurolanském východním křídle. Adrogans vydal rozkaz a připravené jízdní oddíly se rozjely. Od podkov, bušících do silnice, odlétával sníh. Netrvalo dlouho a kavalerie v plném trysku narazila na pěchotu.
Bílý sníh se změnil v karmínový. Válely se v něm desítky umírajících, kteří se svíjeli kolem zlomených kopí.
Koně s páteří přeraženou úderem kyje některého hoargouna kolem sebe bili podkovanými kopyty a pronikavě ržáli. Ledovcoví obři, probodnutí tucty kopí, se potáceli a jeden za druhým umírali. Někteří se jen hroutili na silnici, zatímco jiní pozpátku klopýtali a drtili řvouny širokými chodidly.
Kryalniriové a vylaenové sice sesílali kouzla, ale Phfas a jeho zhuskští krajané je s pomocí yrúnů většinou stačili včas rušit. Ke slovu se konečně dostali i příslušníci malého kontingentu vilwanských bojových čarodějů, kteří proti nepříteli používali vlastní zaklínadla. Přitom se zaměřovali především na aurolanské magiky, čímž je nutili, aby si volili mezi sebeobranou a smrtí. Překvapivě mnoho se jich rozhodlo pro druhou variantu. Dokonce ještě když umírali, stále sesílali děsivé ohnivé koule, které měnily v popel jezdce a vytvářely široké mezery v šicích pěchoty.
Gyrkymové bičovali aurolanskou formaci plameny. Při svých střemhlavých náletech shazovali tucty ohnivců, které vybuchovaly buďto nárazem na některého nepřátelského vojáka nebo po dopadu na zem. Tři z nich zasáhly jediného hoargouna v samém středu aurolanského uskupení a proměnily ho v živoucí pochodeň. V bolestech narážel do svých druhů či je zašlapával do sněhu a přitom vydával zvuky natolik příšerné, že z nich tuhla krev v žilách všem, kdo je

slyšeli. Další ohnivce vnesly zmatek mezi sněhodrápy. Několik jich zabily, zatímco řadu dalších zdeptaly natolik, že se dosud klidnými řadami nepřátelské kavalerie začaly šířit vlny paniky.
Nad Adrogansovými oddíly zaznělo oslavné volání, neboť vojáci uviděli, že se aurolanská formace pomalu rozpadá. Nepřátelé nalevo byli plně zaměstnáni bojem a krok za krokem ustupovali, takže se střed protivníka začínal nebezpečně vysouvat. Vzhledem k tomu, že východní křídlo bylo příliš daleko, než aby mu přispěchalo na pomoc, otevíral se dostatek prostoru pro ničivý nájezd Alcidských nebo Jeranských jízdních stráží. Vypadalo to jako učebnicový příklad správného vedení boje. Ve skutečnosti šlo všechno tak skvěle, až to generála Adroganse začínalo znervózňovat.
A pak spatřil něco podivného.
Hořící hoargoun poskakoval a točil se dokolečka, ale ani jednou se nepokusil uhasit plameny, které ho stravovaly. Místo toho najednou silnými prsty škubl za kožený popruh, který měl na sobě. Ten byl připevněn k brašně z těžké plachtoviny, nikoli nepodobné těm, v nichž jeho vojáci nosívali zásoby. Až na to, že je s sebou nikdo netahá do boje. Do brašny, velikostně odpovídající ledovcovému obrovi, by se klidně vešli tři voli, a bylo patrné, že je nacpaná nějakým neznámým nákladem.
Adrogans ještě okamžik pozoroval hoargouna, když vtom ucítil, jak mu Bolest znenáhla zabořila tesáky do týla. Ukázal na obra a zakřičel na Phfase, ale už ve chvíli, kdy to učinil, věděl, že je pozdě.
Hoargounovo břímě explodovalo.
Obr se v mžiku proměnil v obláček rudé mlhy - jeho tělo zůstalo relativně netknuté pouze od půli stehen dolů. Plameny chvíli bouřily v místě, kde býval jeho hrudník, a pak nad krajinou zaburácel hromový výbuch, jenž srazil mnohé vojáky k zemi, rozházel po okolí sníh, a dokonce prolomil led na řece. Do všech stran se rozlétla smrtonosná sprška střel. Několik Gyrkymů bylo rozerváno na cáry, zbylo po nich pouze zakrvácené peří, snášející se z oblohy. Také hrstku Savarských rytířů, jíž se podařilo objet střed aurolanské formace, zasáhla exploze plnou silou. Malé olověné kuličky a zubaté kusy zahnutého železa snadno pronikaly zbrojí. Ostré keramické střepy se zařezávaly hluboko do masa, zatímco samotná síla výbuchu byla taková, že povalila koně i s jezdci.
Ale třebaže exploze způsobila Savarským rytířům značné ztráty, daleko více škod napáchala v řadách Aurolaňanů. Doslova a do písmene spolkla prostředek jejich formace. Vojáky, které nezabila, alespoň zranila, a všichni pěšáci byli sraženi k zemi. Omráčení a zcela dezorientovaní se pokoušeli postavit na nohy. Mnozí z nich se nechápavě ohlíželi, aby zjistili, co se vlastně stalo.
A přesně v té době na ně narazily Adrogansovy jednotky. Nezaznělo zatroubení k útoku ani nebylo vyvěšeno žádné vlajkové znamení. Jedna z kuliček roztříštila roh a s ním i ruku, která ho držela, ale vojáci nepotřebovali signál, aby poznali, kdy se mají vrhnout do boje. Byli šokovaní a nemálo jich utrpělo zranění, ale všem jim vřela krev v žilách a dychtili vybít si zlost na nepříteli.
Zatímco se snažil zkrotit splašeného koně, otřel si Adrogans krev, která mu stékala do pravého oka. Něco jej muselo zasáhnout a říznout ho, ale bolest z ranky bledla ve srovnání s vlnami čiré agónie, jimiž ho zaplavoval yrún. Utrpení v něm vířilo jako svíjející se ohnivý sloup, ale jemu se ho nakonec podařilo uchopit a ovládnout. Teprve poté mohl znovu upřít pohled na bojiště.
Tam, po jeho levici, zápolil se svou brašnou další hoargoun. Tento obr sice nehořel, ale z břemene, které si zvedl nad hlavu, stoupal tenounký proužek dýmu. Netvor prudce pohnul rukama dozadu - vypadalo to, že se připravuje k dlouhému hodu, který dostane pekelné zařízení přímo doprostřed formace Jeranských horských stráží.
Adrogans ukázal levou rukou na hoargouna a povolil uzdu Bolesti. Obra zasáhla vlna nejčiřejší agónie, která mu napnula svaly a prohnula záda. Netvor pozpátku klopýtl a tíha nákladu jej nezadržitelně stáhla k zemi. Po dopadu zmizel v oblaku sněhu, zatímco brašna mu vypadla z rukou, jedinkrát se odrazila a pak explodovala.
Po tomto výbuchu se aurolanské levé křídlo doslova vypařilo.
A stejně tak zmizely i plameny na věži ve vzdálené Svarskyi.

Vyšlo najevo, že výbušné zařízení nesl ještě jeden další hoargoun, který však padl již během prvního nájezdu. Někdo z vojáků navrhl, aby se takovýmto věcem začalo říkat bumbágly, a protože nikdo nepřišel s lepším termínem, tato přezdívka jim už zůstala. Vilwanští čarodějové a několik zbrojířů dovlekli ukořistěnou brašnu do malého výmolu a otevřeli ji. Uvnitř nalezli soudek střelného prachu vybavený dlouhým doutnákem a obklopený kuličkami, železem a keramickými střepinami. Vypadalo to, že se zařízení nejspíš mělo používat tak, jak to chtěl učinit druhý hoargoun, ale jeden z bojových čarodějů poznamenal, že se popruh nesundává právě snadno - a už vůbec ne uprostřed bitvy.
Chtěl snad Nefrai-kesh, aby ti hoargouni spáchali sebevraždu? Generál pohlédl na sever, směrem k městu. Na věžích a rozbitých zdech hořela světla stejně jako v domech, které obklopovaly vnitřní a starší část města. Že by mi tím sděloval, že od této chvíle budu muset takovým věcem čelit na každém kroku?
Tato vyhlídka Adrogansem na okamžik otřásla.
Phfas se mu postavil po boku a rovněž se podíval na Svarskyu. „Ty jako varování bereš to, ano?"
„Dokážeš vymyslet lepší interpretaci, strýčku?"
Scvrklý stařík přikývl. „Když pes nechce prát se, štěká on víc než ten, co chce."
Adrogans to chvíli zvažoval a pak pokýval hlavou. „I kdyby tahle zařízení zafungovala, stejně by nedokázala napáchat dostatečné škody, aby jeho armáda zvítězila. A kdyby doufal, že mu použití bumbáglů přinese úspěch, nasadil by je už proti našemu předvoji na mostě. Máš pravdu. Asi hraje nějakou docela odlišnou hru. Nejhorší ale je, že vůbec netuším, o co by se mohlo jednat."
Zhuskský šaman si odfrkl. „Hloupý je on, když hry hraje, zatímco válčíme my."
„Jistě, ale možná usiluje o něco většího."
„To ale nezastaví tebe, abys Svarskyu získal, ano?"

Adrogans se usmál a položil ruku na Phfasovo rameno. „Nezastaví. Ale kdybych věděl, o co usiluje, mohl bych se pokusit získat i to."
„Nerad vás ruším, generále, ale právě jsem dopsal zprávu o bitvě, kterou pošleme do Lakaslinu prostřednictvím arcanslata." Čaroděj obstarávající spojení podal Adrogansovi pergamen a pak seslal světelné kouzlo, aby bylo vidět na text. „Vyhovuje vám, pane?"
Jeranský generál pomalu přikývl. „Tohle poputuje do mého soukromého archívu. V nové verzi vypusť veškeré zmínky o bumbáglech a připiš zásluhy o vítězství výhradně našim jednotkám a ne zkáze, kterou ty věci napáchaly."
„Ale pane, neměli bychom varovat ostatní před těmito zařízeními a-"
„Možná ano, ale tady selhaly, takže je možné, že už podruhé nebudou použity." Adrogans se opět zamyšleně zahleděl na město. „Když donutíme lidi tam doma, aby se začali bát věcí, které možná ani nikdy neuvidí, jedině tím nahrajeme Aurolaňanům. A já nepříteli žádným způsobem pomáhat nehodlám."
„Ano pane." Spojovací čaroděj se uklonil a vzdálil se.
Phfas se usmál. „Že by věděl už ty, co chce on?"
„Ve skutečnosti ne, ale oba se snad shodneme na tom, že mi Nefrai-kesh dnešní bitvou poslal jistý vzkaz. Jen si teď myslím, že tato zpráva byla určena jen mně a nikomu dalšímu." Poškrábal si čerstvě zašitou jizvičku nad pravým okem. „Pro všechny ostatní proto není důležitá, ale já sám si ji hodlám vzít k srdci."

Kapitola devatenáctá

Racionálně uvažující Will chápal, že napadání zásobovacích karavan nebude ani trochu jednoduché. Chytrinina invazní armáda si dennodenně žádala množství dodávek a posil, což znamenalo, že se na jih musela nepřetržitě valit spousta vojáků a válečného materiálu. Už jen tažná zvířata a jejich doprovod v případě každého konvoje přečíslovala záškodnickou jednotku, kterou sestavili. Věděl, že kdyby plánoval analogický útok na karavanu obchodníka s drahokamy, potřeboval by pro něj daleko více lidí, a navíc by usiloval, aby střetnutí proběhlo na místě, jež by si zvolil on sám.
Zkušenosti, kterých Havran a Rezolut nabyli v průběhu desetiletí rychlých úderů a ústupů, spojené se znalostmi místní krajiny, jimiž disponovali murosští Kopiníci, však komandu poskytly určitou výhodu. Záškodníkům nahrávala do karet také řada neobvyklých taktik - jako kácení stromů na stezky, používané Aurolaňany, či prohazování malých kamenných ukazatelů směru, díky němuž se karavany nejednou vydávaly po špatných cestách a dostávaly se přesně tam, kde je útočníci chtěli mít.
Havran a Rezolut stanovili neměnná pravidla, kterými se při napadeních ze zálohy museli všichni řídit. Hlavním cílem byli vždy nepřátelští čarodějové, takže úvodní výstřely - ať už z luků, nebo z drakonet - měly zabít právě je. Dalšími na řadě byla tažná zvířata. Saně zbavené spřežení se stávaly nepohyblivými a tedy už nemohly dopravit zásoby k cíli. Když měli záškodníci příležitost odříznout část konvoje a zmocnit se dodávek, ochotně to udělali, ale vše, k čemu se nedokázali dostat, bez lítosti spálili.
Již při prvním obléhání Pevnosti Drakonis Havran poznal, jakou ničivou sílu může mít vůz naložený střelným prachem, a tak se při ostřelování karavan zápalnými šípy muniční vozy stávaly oblíbenými terči. Když se některý podařilo zasáhnout, vrhali se vojáci do nejbližšího úkrytu a čekali na nevyhnutelný výsledek.
Havran a Rezolut promýšleli každý útok do nejmenších detailů. Vždycky si nechávali alespoň jednu náhradní ústupovou cestu, jež měla ztížit případné pronásledování. Po úvodní salvě z drakonet, která skolila vozky a čaroděje, začínaly z jiného směru pršet šípy, zasahující tažná zvířata. A jakmile se jednotky, pověřené ochranou karavany, vzpamatovaly a odhodlaly k protiútoku, byly i ony postříleny lučištníky a drakonetníky skrývajícími se v záloze.
Za šest dnů, které strávili v divočině, se stačili postarat celkem o čtyři nepřátelské skupiny - dvě byly součástí stejného konvoje, který rozdělila sněhová vánice. Jednu z těchto karavan přepadli, když se Aurolaňané utábořili na noc. A právě ze vzpomínek na onen útok Willa dosud trochu mrazilo v zádech.
Jednalo se vlastně o předvoj velkého zásobovacího konvoje. Jeho velitel se rozhodl zastavit a raději počkat na hlavní kolonu. Na obhajobu tohoto důstojníka bylo třeba podotknout, že sněžení skutečně houstlo a čím dál víc ztěžovalo postup. Pro utáboření zvolil místo na závětrné straně linie pahorků, kde byli do jisté míry chráněni před běsnícím vichrem. Vlivem terénu se karavana velmi roztáhla a kvůli vánici nemohly stráže na jedné straně ležení vidět ani slyšet, co se děje na opačném konci.
Zatímco si Aurolaňané stavěli tábor, Rezolut a ostatní je bystře sledovali a zvažovali, jak na ně nejlépe zaútočit. Vypozorovali, kde který ze strážců spí, a zvolili z masy vozů a saní ty nejdůležitější. Tato část karavany přepravovala jen minimum střelného prachu, takže namísto toho, aby ho vyhodili do povětří, rozhodli se jej záškodníci co nejvíce ukořistit, aby si drakonetníci doplnili tenčící se zásoby munice.
Ačkoli byli řvouni obvykle nočními tvory, při dlouhé a namáhavé cestě na jih si sáhli až na dno svých sil. Z bouře se stala skvělá výmluva pro vítaný odpočinek. A kdyby kvílení větru nepřehlušilo kradmý postup útočného komanda, jistě by se o to postaral skřehotavý a burácející chór chrápání, rozléhající se nocí.
Will měl dosud před očima Rezoluta, jak se nehlučně žene tmou, aby se dostal k prvnímu strážnému dříve, než si podřimující netvor všimne nebezpečí. Vorquelf se k němu přiblížil proti větru, aby jej řvoun nemohl ucítit. O jeho přítomnosti se proto prvně dozvěděl až tehdy, když mu čenich sevřela silná ruka. Hned vzápětí přejelo přes netvorovo hrdlo ostří dlouhého nože.
Byť jeho tělo tvořil z poloviny kov, připlížil se Sallitt Hawkins ke druhému ze strážců neméně tiše. Řvoun se ohlédl a začenichal, neboť jeho nozdry polechtal pach krve, ale ve stejném okamžiku mu krk objala pravá paže meckanshii. Útočník si levou rukou chytil vlastní kovové zápěstí, pak se pootočil a trhnutím povalil netvora na pravý bok.

Následovalo další škubnutí, tentokrát kratší a prudší. Ozvalo se tlumené prasknutí a Sallitt pustil řvouna, který se bezvládně svalil do sněhu se zlomeným vazem.
Will se se zbytkem jednotky dal do pohybu. Záškodníci vstoupili do nic netušícího ležení podobni legii nehmotných přízraků. Dlouhé nože a garoty se rychle postaraly o zbylé hlídky a několik nešťastných řvounů, kteří vylezli ze stanů, aby se napili nebo si ulevili. Rezolut rozřízl plentu stanu velícího důstojníka a zarazil jednu ze svých otrávených hvězdic do hrudi rozespalého netvora.
Zatímco se jádro komanda propracovávalo ke středu tábora, nařídil Will svým lidem ze Svobodné korouhve, aby vyrabovali muniční sáně. Splnili tento úkol bez odmlouvání a s minimálním zdržením a zanedlouho se stáhli na místo, kde na ně čekal Havran s Kopiníky. Will se starému válečníkovi beze slova postavil po boku a čekal. Zbylí záškodníci se po skupinkách trousili ven z tábora. Jako poslední se vrátil Rezolut.
Havran se na něho podíval. „Žádné skalpy?" otázal se tlumeně.
Vorquelf udělal zcela neobvyklou věc - na okamžik se usmál. „Já skalpuji jenom válečníky."
Jeho odpověď si našla cestu hluboko do Willova nitra. Zamrazilo ho. Samozřejmě chápal, že tito řvouni byli pro Chytrinino válečné snažení neméně důležití než ti, kteří se bili v prvních liniích. Bez pravidelných dodávek potravin by její armáda nedokázala pokračovat v ofenzívě a byla by odsouzena ke smrti hladem. Bez přísunu střelného prachu by nemohla prorážet městská opevnění. Každý řvoun, jehož v táboře zabili, by svou činností mohl ublížit hned několika muroským vojákům či civilistům.
Ale i když tohle všechno věděl, stejně nedokázal zapudit nepříjemnou myšlenku, že zmasakrovaní Aurolaňané nebyli válečníci. Někteří byli staří, jiní zase příliš mladí a našlo se mezi nimi i pár zmrzačených či zaostalých jedinců, ale za skutečné vojáky se dala označit jen hrstka z nich. Jistě, kdyby měli v rukou dlouhé nože, asi by se pokoušeli bránit, ale naprostá většina z nich postrádala bojový výcvik a neuměla zabíjet. Ani náhodou nedosahovali formátu nepřátel, se kterými měli co do činění v minulosti, a jejich nemilosrdná likvidace připadala mladíkovi skoro jako vražda.
Jedna jeho část připouštěla, že jejich smrt byla nezbytná. Přesto se ale necítil ve své kůži, neboť se mu nelíbilo, že musí vynášet nezvratné rozsudky. Skutečnost, že se Chytrina rozhodla, že musí zemřít, ho ještě neopravňovala k tomu, aby on na oplátku rozhodoval o osudech jiných. Ovšem na druhou stranu - tím, že je zabil, jim zabránil, aby zabili jeho nebo jeho přátele. Dalo se to samozřejmě ospravedlnit jako sebeobrana, jenomže i tak to mělo pramálo společného s válečnou slávou, o níž se zpívalo v písních.
Jak útoky pokračovaly, začínaly mezi záškodníky vznikat pevné vazby. Havran to podporoval tím, že spojoval oddíly pro splnění určitého úkolu nebo přiděloval jedny skupiny na pomoc jiným. Tím se budovala důvěra a v případech, kdy byla nezbytná důkladná příprava, měl každý radost, že se má na koho spolehnout.
U zrodu dalšího pozoruhodného zvyku stáli meckanshii, avšak postupně se rozšířil po celém sboru. Polokovoví vojáci z Pevnosti Drakonis, jejichž vlastí bývala Oriosa, nechali své životní masky ve svém starém působišti, takže nyní všichni nosili jednoduché černé škrabošky bez jakýchkoli ozdob. Ačkoli se o tom nehovořilo, každý věděl, proč právě černá barva - nikdo z nich totiž nechoval ani nejmenší naději, že tuto válku přežije. Prostřednictvím černých masek se vysmívali smrti a záhy si podobné vyrobili a nasadili jak Murosané, tak i příslušníci Willovy Svobodné korouhve. Meckanshii dokonce vyrobili černé škrabošky pro Lomba, Qwc, Dranaeho a Rezoluta. Všichni čtyři si je brzy osvojili. Will žádnou černou masku nedostal. Jakmile ale překonal počáteční uraženost, že se na něho zapomnělo, pochopil, proč tomu tak musí být. Vojáci vroucně věřili v Proroctví o Norringtonovi. Kdyby měli všichni zemřít, zahynul by Will až jako poslední. Dokud on vzdoroval smrti, naděje stále žila.
Toho odpoledne, předtím než nasedli na koně a vyrazili na další nájezd, přistoupil Sallitt Hawkins ke svému bratrovi. V kovové ruce držel černou masku. „Byli bychom poctěni, kdyby sis ji nasadil a připojil se k nám."
Havran, který si právě zasouval luk do sedlového pouzdra, se křečovitě chytil třmenu. Ramena mu na okamžik poklesla a pak se mu ve tváři objevil pochmurný výraz. „Víš přece, že nemohu nosit masku. Ta moje mi byla stržena už před mnoha lety. Byl jsem neprávem odsouzen a na tom se stále nic nezměnilo."
Sallitt tam mlčky stál a řemínky masky slabě povlávaly ve větru. Will viděl, že má pevně sevřené rty a zamhouřené oči. Stříbřité kovové kroužky, které mu nahrazovaly kůži na pravé polovině obličeje, ostře kontrastovaly s jeho zrzavými vlasy a bledostí skutečné lidské pleti. Ale ač nevypadaly jako součást živoucí bytosti, přece se vlnily jako rozpohybované podivnými svaly. Chladný kov se v mnoha ohledech podobal skutečné kůži a Will dokonce spatřil žílu, pulzující pod stříbřitou obšívkou.
Starší Hawkins promluvil klidným hlasem, ale bylo znát, že má hrdlo stažené přemírou pocitů. „O tom jsme přemýšleli. Maska byla stržena Tarrantu Hawkinsovi. Mnohé pozdější události dokázaly, že se jednalo o špatné rozhodnutí. Jenomže my nyní masku nenabízíme Tarrantu Hawkinsovi. Nabízíme ji tobě, Kedynův havrane. Na minulosti nezáleží. Záleží jen na tom, že sis čest nosit masku zasloužil už nesčetněkrát."
Ale Havrana nepřesvědčil. Starý válečník jen mlčky zavrtěl hlavou.
Will k nim přistoupil a vzal Sallittovi masku. Podíval se na Havrana. „V Meredu jsi mě uznal za svého lenního pána. Již kdysi jsi přijal masku z rukou Norringtona. Vezmeš si nyní tuto - kvůli mně? Kvůli našemu oddílu?"
Prošedivělý muž pomalu přikývl a klesl na koleno. Will se nad ním sklonil a nasadil mu masku, přičemž do zavazovaného uzlíku, nezapomněl zachytit pramen vlasů. „Ve skutečnosti tomu vůbec není tak, že z tebe přijetí masky učinilo právoplatného člena našeho oddílu, Havrane. Naopak, to všichni ostatní se nasazením masek připojili k tobě a Rezolutovi ve vaší válce proti Chytrině."
Norrington ustoupil stranou, odvázal si masku z pravého předloktí a pomalu si ji nasadil. Zvedl ruce, aby si ji přivázal, ale zjistil, že se tohoto úkolu již stačil zhostit Havran. „Norringtonovi vždy pomáhá Hawkins, můj pane."
Will se usmál, když ucítil, jak se uzlík utahuje a tahá jej za vlasy. „Díky, Havrane." Vzhlédl a spatřil ostatní vojáky - především ty z Oriosy - jak se široce usmívají.

Will jejich úsměvy napodobil. „No, teď, když už to celé máme z krku, bychom se měli vrátit do práce. Čeká nás ještě spousta zabíjení. Taková spousta, že si musíme dost pospíšit, jestli to máme všechno stihnout."

Kapitola dvacátá

Ještě než se vydala na cestu do Navvalu, zjistila princezna Alexie, že její strategie slaví první úspěchy. Korunní princ Bowmar odjel s jádrem svého vojska - dvěma korouhvemi těžké kavalerie - na sever po porjalské silnici a zastavil se v kopcovité krajině, kde se připravil ke střetu s nepřítelem. Přesně podle očekávání se dostal do potyčky s aurolanským předvojem, který se zanedlouho stáhl, aby vyčkal příchodu hlavních sil. Když nepřátelský generál, jímž byl podle zpráv arcanslata jeden ze sullancirů, dorazil na bojiště, muroská jízda ustoupila k další linii pahorků, přitom jí poskytly podporu právě doraziví pěchotní pluky.
Aurolaňané se několikrát pokusili nasadit do boje drakonely, ale narazili přitom na řadu obtíží. Kdykoli je rozmístili v příliš malé vzdálenosti od jízdních formací, podnikali murosští vojáci drzé nájezdy, při kterých ničili zbraně a pobíjeli jejich posádky. Aby dračí kanóny ochránil, přesouval je nepřátelský velitel napříště výhradně za dostatečné podpory pěchoty, již navíc musela jistit kavalerie. I na to ale byli obránci připravení. Jejich jízdní oddíly se vždy včas odpoutávaly z boje a stahovaly se do bezpečí vrchů, ve kterých se - za pomoci magie rozmrazující půdu - předem zakopala infanterie. Drakonely proto byly nuceny střílet nahoru a po dobře ukrytých cílech.
Pravda, nepřátelé měli k dispozici chrliče - jakési přikrčené drakonely s krátkými hlavněmi, odpalující koule naplněné střelným prachem, které explodovaly nad nepřátelskými pozicemi. Will dal těmto projektilům před časem přezdívku vozembouchy a vojáci se jich velmi obávali, neboť se po výbuchu tříštily na tucty smrtících střepin. Ale ačkoli byly tyto zbraně proti zakopaným obráncům účinnější nežli skutečné drakonely, musely být rozmístěny poměrně blízko kopce, jenž měly ostřelovat, což nebylo pokaždé možné.
Muroské pozice na pahorcích nebyly v žádném případě nezranitelné. Postavení, jako byla ta jejich, byla dobývána už odnepaměti. Pokud měl nepřítel dostatek rychle se pohybujících vojáků, nakonec obranu obvykle zdolal a převalil se přes ni. Musel za to sice zaplatit děsivou cenu, ale byl to jediný způsob, jak zvítězit.
No, vlastně nikoli jediný, napomenula se Alexie. Stačilo by použít draka, který by letěl nad linií pahorků a spaloval obránce zaživa. Princezna se už na vlastní oči přesvědčila o ničivé síle dračích plamenů. Městečko Porasena ve východní Alcidě přestalo existovat ani ne pět minut poté, co jimi bylo zasaženo.
Dle očekávání vyčlenil aurolanský velitel ze své armády silný oddíl, který měl vyrazit na západ, proniknout mezerou v linii pahorků a pokusit se vpadnout Murosanům do zad. Kdyby se jeho plán zdařil, dostali by se obránci do nepříjemné situace. Dvě korouhve lehké kavalerie by sice nejspíš nezastavily masový ústup, ale mohly by ho zpomalit a zdržet až do doby, než by se do boje zapojily hlavní síly. Přinejmenším by aurolanská lehká jízda dokázala přervat spojení s týlem a zablokovat přísun zásob, proudících po silnici, čímž by obranné postavení výrazně oslabila.
Nad lehkou kavalerií vlál praporec se čtyřmi rozpolcenými lebkami - bílou, rudou, modrou a zelenou. Tvořilo ji asi šest set vojáků, především rvounů a vylaenů, ale rovněž několik lidských odpadlíku. Pod příkrovem tmy vyrazila na sever, jako by mířila zpět do Porjalu, ale pak znenáhla zabočila do kopců a svižně se rozjela na západ. Noční obloha byla silně zatažená a z měsíce zbýval pouze uzounký srpek, takže šance, že by Murosané mohli spatřit nepřítele, byla minimální.
Alexie měla ovšem tu výhodu, že jí pomáhala Gyrkyma. Okřídlenou válečnici nebylo na pozadí tmavé oblohy vidět, ale ona sama měla tak bystré oči, že se z nočního průzkumu vrátila s přesným hlášením o početním stavu a směru postupu obkličovacího sboru. Oklika, kterou Aurolaňané jeli, nebyla delší než deset mil. Tuto vzdálenost mohli překonat během noci a k ránu již začít operovat za muroskými liniemi.
Byť se zdálo, že jejich strategie nemá chybu, ve skutečnosti byla založena na mylných informacích. Nad muroskými obrannými postaveními vlála celá řada praporů jednotlivých oddílů - mezi nimi i ten patřící Králově těžké jízdě, proslulému pluku, jemuž velela Alexie osobně. Ale třebaže se jeho vlajka dosud vlnila ve větru spolu s ostatními, samotná jednotka se již stačila přesunout do úplně nových pozic.
Ve skutečnosti se sešikovala v zalesněných kopcích nad údolím, kterým měli projíždět Aurolaňané. Tuto rokli vyhloubila dlouhá staletí jarních záplav, takže -i když byla poměrně úzká - měla ploché dno, po němž tekla malá bystřina. Potok zcela zapadal sníh a ten, ač nehluboký, byl zledovatělý a ztvrdlý jako kámen. Nepřátelé se po něm hnali nocí a neměli ani potuchy o pohromě, jež je měla záhy stihnout.
Prvního varování se jim dostalo až tehdy, když se První korouhev Královy těžké kavalerie vynořila z lesa na severu. Tři stovky těžkých jezdců vyrazily z porostu a řítily se na Aurolaňany. Jejich cílem byl chvost nepřátelské kolony. Proto vyčkali, až je minou poslední Chytrinini vojáci, a teprve potom podnikli nájezd. Navzdory tomu, že je od protivníka dělilo celých pět set yardů, pobídli hned na začátku koně do plného trysku. To znamenalo, že až narazí na nejbližší sněhodrápy, budou již na samé hranici účinného nájezdu a jejich nápor přijde o valnou část síly.
Aurolaňané evidentně dobře znali limity těžké kavalerie. Zadní jednotky jejich kolony bez váhání vyrazily kupředu, aby ještě prodloužily vzdálenost, kterou budou Murosané muset překonat, zatímco čelo se rozdělilo na dvě poloviny. Jedna zabočila na sever a druhá na jih - jejich úkolem bylo útočníky obklíčit a napadnout je ze stran. Vzhledem k tomu, že Aurolaňané měli nad Murosany početní převahu dva ku jedné, zdálo se, že nájezd nejen odrazí, ale ještě na oplátku rozsekají všechny obrněné jezdce na kusy.
Nepřátelé na přepad reagovali podle prvního ze tří možných scénářů a Alex rozmístila své oddíly tak, aby mohly patřičně odpovědět na kterýkoli z nich. Do bitvy se okamžitě zapojila Druhá a Třetí korouhev - jedna zaútočila ze severu, zatímco druhá z jihu. Než se Aurolaňané vzpamatovali z šoku, byla přední část jejich kolony, chystající se k protiúderu, náhle sevřená v ocelových kleštích.
Byť byli sněhodrápi obávanými bojovníky, co do váhy se ani zdaleka nevyrovnali válečným koním. Jejich zpřelámaná

těla vířila vzduchem a všude poletovalo bílé peří. Rozdrcení sněhodrápi vřeštěli a skřehotali, když do nich bušila podkovaná kopyta. Kopí probodávala řvouny a svíjející seje zvedala ze sedel. Výkřiky, řev, jekot a kňučení bojujících se mísily s řinčením kovu a suchým praskotem dřeva i kostí.
Jednotky, tvořící chvost aurolanské kolony, se staly svědky zkázy, jež doslova semlela jejich spolubojovníky. Okamžitě tryskem vyrazily kupředu, aby včas projely kolem bitvou zaneprázdněných těžkých kavaleristů a získaly dostatečný náskok. Snad si myslely, že se takto zachrání, ale Alex věděla, že jsou na velkém omylu. Nepřátelé se hnali na západ, k místu, kde se údolí znovu začínalo zužovat. Tam se jistě chystali zmizet v lese a oklikou se vrátit zpět, aby podali hlášení svým nadřízeným.
Jenomže Králova těžká jízda měla ještě jednu korouhev a ta již na Aurolaňany čekala. Zaujala natolik výhodnou pozici, že by nepřítele nejspíš zastavila, i kdyby se na útěk dala celá jeho armáda. Alex svěřila velení nad touto korouhví Sayce a mladá muroská princezna meškala se zahájením nájezdu až do poslední chvíle. Pak se Čtvrtá vyvalila z lesů a zasáhla Aurolaňany jako poryv vichru. Čelní kopiníci vytvořili v jejich houfu hlubokou rýhu, zatímco ozbrojenci s meči ze druhé vlny rozsekali vše, co zbylo.
Sayce přijela k Alexii obklopené vojáky ze Třetí korouhve. Okranská princezna již stačila seskočit ze sedla a nyní uřezávala praporec se čtyřmi lebkami ze zlomené tyče. „Jsou do jednoho mrtví, Alexie."
„Jaké máme ztráty?"
Sayce vrhla rychlý pohled do šera. „Čtyři mrtví. Šrámů a škrábanců je dost - většinu způsobili sněhodrápi. Asi tucet koní se zřejmě nedožije rána."
„Doveď nejvážněji raněné ke Kerriganovi. Ať je dá do pořádku natolik, aby byli schopni jízdy. Dále potřebuji, abys vybrala čtyři ze svých nejlepších jezdců a vyrazila s nimi ke svému bratrovi. Pověz mu, co se tu stalo."
Sayce nechápavě potřásla hlavou. „Ale můžeme mu to přece sdělit přes arcanslata."
Alexie si zastrčila dýku do pouzdra, připnutého k vysoké botě, a pak se napřímila. „Jistě, jenomže je možné, že Chytrina nalezla způsob, jak špehovat používaný arcanslata. Ráda bych se vyhnula zbytečnému prozrazení naší polohy."
„Na to jsem nepomyslela."
Alexie přikývla. Ani ona o tomto problému příliš neuvažovala, dokud se náhodou nezeptala Kerrigana, jak si krátí čas během jízdy na sever. Dostalo se jí vysvětlení, že pracuje na úplně novém typu vyhledávacích kouzel, která se nebudou podobat ničemu, co bylo dosud vytvořeno. S jejich pomocí bude možné vypátrat prakticky jakoukoli magickou věc - dokonce i úlomek Dračí koruny nebo nějaký jiný artefakt. Jako příklad uvedl, že by pak mohl klidně využít jejího snubního prstýnku pro přesné určení místa, kde se momentálně nachází Havran. Vzápětí váhavě poznamenal, že si alespoň myslí, že to bude fungovat. Potom se ho princezna otázala na možnosti objevení arcanslata.
Kerrigan se usmál a zamyšleně zvedl oči v sloup. „Možné to je, ale jedině když jsou destičky zrovna používány. Za normálních okolností nejsou zrovna moc magické. Ale moje nové kouzlo bude hledat jenom důležité věci."
Alexie si dosud nenašla čas, aby mu vysvětlila, jak důležitý arcanslata může být, ale vycházela z jednoduchého předpokladu, že všechno, co dokáže Kerrigan, zvládne Chytrina také. Podobná domněnka možná přisuzovala aurolanské Císařovně příliš mnoho moci, ale Alexie věděla, že nepřítele je lepší přeceňovat nežli naopak.
Přistoupil k ní voják nesoucí useknutou hlavu aurolanského velícího důstojníka. Alexie mu podala praporec a muž do něho hlavu škodolibě zabalil. Poté ho ovinul několika koženými řemínky, aby vznikl úhledný malý balíček. „Vše je připraveno, Výsosti."
„Děkuji."
Perrina přistála vedle princezny a složila křídla. „Pokud se nemýlím, sestřičko, žádnému se nepodařilo uniknout. V lesích se sice potuluje několik sněhodrápů, ale ty můžeme klidně ulovit, až se rozední."
„Díky, Peri." Alexie ukázala na balíček, který držel voják. „Pokud tě to nebude obtěžovat, mohla bys ho doručit aurolanskému vrchnímu veliteli?"
„Spolu s pozdravem od tebe?"
Alexie se podívala na svou usmívající se sestřičku a zavrtěla hlavou. „Ne, nechci, aby ses k nim tolik přibližovala."
Peri převzala balíček, udělala krok zpět a roztáhla křídla. „Tvou zprávu v pořádku obdrží, na to se můžeš spolehnout, Alex."
„Pak si tedy počkám na odpověď."

Isaura vycítila Anarovu zuřivost ještě předtím, než uslyšela zoufalé vlčí vytí, kterým ji dával najevo. Vyklouzla z teplého kožešinového pytle, v němž spala, a začala se oblékat. Dávala si přitom načas. Věděla, že se setkání se sullancirim nevyhne, ale kdyby se před ním objevila jako první, zaměřil by svou zlobu právě na ni, a to se jí moc nezamlouvalo.
Když nabrala tak velké zpoždění, jak to jen bylo možné, vyrazila do nepřehledného bludiště průchodů v nitru obrovského velitelského stanu. Vstoupila do ústřední komnaty a zjistila, že sem Neskartu a Naelros dorazili před ní. Po Tythsai nebylo ani památky, ale to dívku příliš neudivovalo, neboť věděla, že nemrtvá sullanciri, zbavená běžných smyslů i potřeby spánku, často tráví noci venku, kde pozoruje a zkoumá.
Uprostřed stolu ležela na zmuchlané a krví prosáklé tkanině hlava řvouna. Podle složitých vzorů, jež byly bílou barvou naneseny na jeho obličej, poznala, že se jednalo o nějakého důstojníka. Ale až když si pozorně prohlédla pomačkaný kus hadru a uvědomila si, že byl původně praporcem, pochopila význam, který useknutá hlava měla.
Neskartův obličej zkapalněl a přesunul se na opačnou stranu těla, aby se mohl podívat na nově příchozí.
Donesla ji Alexiina ochočená Gyrkyma. Obkličovací manévr selhal.
Isaura pohlédla na Naelrose. Byl to on, kdo navrhoval, aby byla do operace nasazena početnější jednotka, ale Anarus dal raději přednost rychlosti. Dívku náhle napadlo, že se sullanciri chová s přibývajícím měsícem stále ukvapeněji, jako

by v něm nabývala vrchu jeho divoká vlčí podstata.
Drakomorf vzal její pohled na vědomí nenápadným kývnutím, ale zůstal zticha.
Vlčí sullanciri rozběsněně přecházel sem a tam. Vždy, když se otáčel, díval se na zkrvavenou hlavu a cvakal čelistmi. Polovinu času trávil nadáváním, zatímco v mezidobích temně mručel. Oči mu zlověstně plály a vrčení s hrozivou pravidelností obnažovalo jeho příšerné tesáky. Vztek a zuřivost z něj sálaly jako žár z kráteru sopky.
Potom náhle vzhlédl a sklopil chlupaté uši. Vyplázl dlouhý jazyk a olízl si jím mordu, pak se trochu nahrbil a spojil si drápaté pracky za zády. „Právě se nám vyjasnilo hned několik věcí. Zaprvé si Murosané vzali ponaučení z neblahého osudu, který postihl Sebcii. Jediný způsob, jak nám zabránit, abychom oblehli jejich města a zničili je, je vůbec nás k těmto městům nepustit. Toho dosahují tím, že blokují silnice a odvážejí nebo likvidují veškeré zásoby. Už brzy ale získáme čerstvé posily a dodávky z Porjalu, takže jednotky, které nám momentálně čelí, se stanou zbytečnými."
Naelros přikývl. „Pokud si to budeš přát, lorde Anare, shromáždím své vojáky a uštvu jejich záškodníky."
„Ne, ne, to nebude třeba," zavrčel Anarus, ale z jeho hlasu se již vytratila většina zuřivosti. „Tvé jednotky se pro štvanice nehodí o nic lépe nežli ty mé. Navíc pro tebe mám odlišný úkol. Vezmeš svůj pluk, dva další, a ještě jeden prapor drakonel. S tímto vojskem bez meškání vytáhneš proti Navvalu."
Je moudré rozdělovat síly?
Vrčení, jež odpovědělo na Neskartovu poznámku, bylo vskutku hrozivé. „Nezpochybňuj má rozhodnutí, čaroději. Taková armáda bude stačit, aby ohrozila Navval. Když naši vojáci oblehnou město a nikdo mu nepřijde na pomoc, ztratí obyvatelé odvahu a sami nám otevřou brány. Bez dostatečného počtu obránců si drakonely snadno poradí s opevněním a změní ho v trosky. Tento náš tah donutí krále Bowmara, aby oslabil sbor, se kterým se tu potýkáme, a poslal jeho část do Navvalu. Jinak město ztratí."
Isaura zvedla ruku. „Lorde Anare, lidé z Murosa si velice váží svých čarodějů. Dokud všichni, kteří pobývají v Navvalu, nezemřou, město nekapituluje."
„Samozřejmě, princezno. To je očividné." Sullanciri mávl rukou směrem, kde se nacházely muroské pozice. „Tady v okolí není žádný z těch černých šutrů, co se pod nimi tak rádi perou, takže jejich čarodějové tvrdohlavě odmítají všechny výzvy, aby se utkali s našimi. Lord Neskartu a jeho žáci zde tedy pouze marní čas. Proto je rovněž pošlu do Navvalu. Ty, princezno, je můžeš doprovodit, nebo tu zůstat -jak je libo."
Půjde se mnou. Mám na starosti její bezpečí.
„Pak tedy dobře konej svou povinnost, příteli." Anarus se otočil a podíval se na drakomorfa. „Nějaké otázky?"
„Kolik času mám na dobytí Navvalu?"
Sullanciriho oči se zvolna pohybovaly sem a tam, jak zvažoval odpověď. „Měly by ti stačit dva týdny."
„A mám pro splnění tohoto úkolu dostatek střelného prachu a potravin?"
„Pokud nevyplýtváš to první a nenecháš své vojáky, aby se přespříliš nacpávali tím druhým, pak ano." Anarus zamhouřil oči. „Budeš dostávat zásoby z Porjalu, protože odtud je to do Navvalu daleko blíž než k mým pozicím. Já si stále vystačím s dodávkami, které dopravují karavany ze severu."
Naelros přikývl. „A požádáš Císařovnu o další pomoc?"
„To jsem udělal. Už dávno." Z Anarova hrdla se vydralo zavrčení. „Vrať se ke mně se zprávou o pádu Navvalu. Nebo se nevracej vůbec."
V Naelrosových tmavých očích se mihlo cosi prastarého. Isaura nevěděla, oč se přesně jednalo, ale zasáhlo to všechny její smysly. Skrýval se v tom zároveň hněv a pohrdání, ale bylo toho ještě víc, mnohem víc. Vše dohromady vytvářelo tak sevřený a komplikovaný vzor, že mohla jedině žasnout, jak málo mu rozumí. Samozřejmě, Naelros se chystal splnit sullanciriovy rozkazy - přinejmenším tento - avšak co učiní poté, co se vrátí s hlášením o úspěchu, nedokázala a ani nechtěla předvídat.
Ale ať už to bylo cokoli, Isaura si byla jistá, že to nebude nic tak pošetilého jako Anarův kvapně vyštěknutý rozkaz.

Kapitola dvacátá první

Studenti aurolanské Konservatoře připadali Kerriganu Reesovi navýsost otravní. Seděli ve svých stanech v samém srdci tábora obléhatelů a sesílali vyhledávací kouzla jedno za druhým. Nejenže používali pátrací magii jakýmsi staromódním a lajdáckým způsobem, jemuž se právě snažil přijít na kloub, ale navíc bylo až směšně snadné se s nimi vypořádat.
Jakmile dorazilo hlášení, že se třetina nepřátelské armády vydala na severozápad k Navvalu, rozkázala princezna Alexie, aby i její jednotky urychleně zahájily přesun k tomuto městu a dosáhly ho ještě před Aurolaňany. Zatímco kavalerie vytvořila zadržovací sbor, jenž ztěžoval postup protivníka, pospíšily si Zamsinské stráže, pluk lehké pěchoty, do Navvalu. Kerrigan cestoval spolu s nimi a zanedlouho se ocitl za hradbami pobřežního města. Byl ubytován v komnatách zdejší fakulty Caledské akademie.
Měl nutkání jednoduše ignorovat aurolanská kouzla, ale nedávný rozhovor s princeznou Alexií mu připomněl práci, kterou dělal pro generála Adroganse během své nedlouhé účasti na tažení do Okrannelu. Tehdy sepsal několik fiktivních dopisů a jiných listin, jež údajně pocházely od jednotky, která se skrytě pohybovala tamní krajinou. Generál pak zařídil, aby se dokumenty dostaly do rukou nepřítele, a oklamaní Aurolaňané obětovali mnoho času a prostředků na nalezení neexistujícího vojska.
Takovýmto způsobem byl Kerrigan prvně zasvěcen do tajů dezinformací. Bylo mu jasné, že budou-li si Aurolaňané myslet, že město brání více vojáků, než tomu bylo ve skutečnosti, dají si se ztečí načas - a totéž pochopitelně platilo i naopak. Kdyby je dokázal přimět k podcenění početního stavu navvalské posádky, mohl by je nalákat do pasti, zatímco jeho přecenění by je možná donutilo, aby se stáhli.

Kerrigan věnoval trochu času analýze aurolanských kouzel a uvědomil si, že slouží především pro počítání ohnišť, mečů, kopí, šípů a dospělých, roztříděných na základě pohlaví. Informace jednotlivých nepřátelských čarodějů se od sebe musely do jisté míry lišit, ale když si je navzájem porovnali a udělali průměr, získali relativně přesnou představu o tom, kdo a co na ně čeká za městským opevněním.
Přehrabovat se v hlášeních každého zaklínadla by bylo hodně pracné, a tak si Kerrigan pečlivě vybíral, nač se zaměří. Volil nejpreciznější kouzla s nejuniverzálnějšími vyhledávacími šablonami a trochu si s nimi pohrával. Nejdříve je vždy prozkoumal a odhalil způsob, jímž posílala hlášení. Poté použil dvojici kouzel, kterou sám vymyslel. Jedno informace vyhledávalo a likvidovalo, zatímco druhé je rovněž vyhledávalo - ale následně zdvojovalo.
Obě zaklínadla pracovala perfektně a potvrzovala Kerriganovy domněnky o principech fungování maskovacích kouzel, jež mají něco skrýt před magickým vyhledáváním. Přesněji, skrýt před tím jejich staromódním vyhledáváním. Pro jistotu také vytvořil jiné zaklínadlo, které nacházelo protikouzla, blokující magii, která pozměňovala informace. Sesílal ho často, ale nikdy nepřineslo žádné výsledky. Byl kvůli tomu trochu zklamaný, ačkoli z toho vyplývalo, že nepřítel vůbec netuší, že je obětí lsti.
Na čarodějích z Konservatoře ho ale nejvíce štvala tvrdošíjná neodbytnost, se kterou znovu a znovu sesílali svá nanicovatá kouzla. Skoro kvůli nim neměl čas, aby zapracoval na vyhledávacím zaklínadle pro úlomky Dračí koruny. Přesto se však pozdě odpoledne druhého dne pobytu v Navvalu rozhodl, že už je připravené k vyzkoušení. Na okamžik se přestal věnovat pátrací magii, soustředil se a seslal svůj výtvor.
Kerrigan si nedokázal pomoci - prostě sám se sebou musel být spokojený. V jeho kouzlu se snoubilo množství aspektů a stylů. Kroutilo se a splétalo, zpočátku neodlišitelné od organického předíva elfských zaklínadel, ale než jeho úponky stačily příliš zesílit, rozplynuly se jako magie urZrethiů. Když kouzlo znovu nabylo podoby, získalo hrany a úhly typické pro lidská zaklínadla, ale tento zašpičatělý škraloup záhy praskal, jak se zpod něho draly elfské úponky.
Seslal kouzlo směrem na východ, k aurolanskému ležení. Původně měl v plánu ho zaměřit na Meredo, v němž, jak věděl, se skutečně nacházel jeden z úlomků, avšak vzdálenost by hlášení zbytečně zdržela a on se příliš dychtil dozvědět, zda jeho magie funguje. Kdyby obléhatelé měli úlomek Dračí koruny, byl si jistý, že se o tom dozví velmi záhy. Soustředil kouzlo do úzkého oblouku, jenž se při pohybu vpřed neustále roztahoval. Po troše počítání dospěl k závěru, že rychlost jeho pohybu bude zpočátku zhruba jedna míle za minutu, ale že bude vlivem rozšiřujícího se oblouku postupně klesat. To znamenalo, že by k němu hlasem z aurolanského tábora mělo dorazit za několik vteřin.
Čekal.
Nic však nepřicházelo.
Dvě minuty. Tři. Čas se vlekl s neuvěřitelnou leností, čtyři minuty. Pak pět.
Zamračil se. Dovedl si představit tři možné příčiny toho, co se stalo. Zaprvé - v aurolanském ležení se nenacházel žádný úlomek Dračí koruny. Zadruhé - a toto pomyšlení se mu ani trochu nezamlouvalo - tam úlomek byl, ale magie, která ho maskovala, jeho kouzlo přemohla. A úplně nejméně se mu líbila zbývající varianta. Zaklínadlo zkrátka nezafungovalo a jeho snažení přišlo nazmar.
Právě nápravě této třetí možnosti se musel věnovat ze všeho nejdříve. Předělal své kouzlo. Namísto vyhledávání úlomku Dračí koruny se tentokrát rozhodl pro něco jednoduššího. Zvolil si cíl, o kterém se zmiňovala princezna Alexie, tedy břidlicové tabulky arcanslata. Vzpomněl si na své tvrzení, že je lze nalézt jen tehdy, jsou-li právě používány, ale věděl, že to není úplná pravda. Tak jako tak na nich musela ulpět poskvrna z používané magie - jen ji bude obtížnější objevit. Přesto se pevně rozhodl, že se tím nenechá odradit. Vypracoval vyhledávací parametry a seslal kouzlo.
Tentokrát ho zaměřil hned dvěma směry a neviditelná magie se rozlétla na východ a na jih.
I kdyby Aurolaňané žádné neměli, vím, že korunní princ a král ano.
Za několik vteřin k němu dorazila hlášení o třech arcanslata. Jedna tabulka se nacházela v aurolanském táboře, zatímco dvě další v samotném Navvalu. Kerrigan věděl, že kouzlu nějakou dobu potrvá, než se dostane ke korunnímu princi a do Caleda, a tak mu nezbývalo, než nečinně sedět a čekat.
Ale dříve, než se mu výsledky kouzla mihly hlavou, stalo se něco docela jiného. Přehnalo se to přes celý Navval - narazilo to do města silněji než poryv nejzuřivější vichřice. Připomínalo mu to bouři, v níž vřely a vířily uvolněné magické energie. Zabořila mu do mysli drápy s příšerným kovovým skřípotem, jenž ho na okamžik zbavil schopnosti rozumně uvažovat, a pak se mu do duše pohroužil ohnivý bodec.
Podvědomě si zvedl ruce ke spánkům a spadl ze židle. Bolest teď proudila každičkou žilkou jeho těla. Jenomže Adeptova mysl, zocelená mnohaletým výcvikem, se rychle vzpamatovala. Rychle identifikovala kouzlo a přichystala na ně odpověď. Jeho prsty se zkroutily a rty začaly mumlat formuli protizaklínadla.
V tom mu do tváře prudce narazil kalamář, těžký a plný inkoustu. Roztříštil se sice o zbroj z dračích kostí, jež se vynořila a ochránila čaroděje před zraněním, ale černý inkoust mu přesto polil obličej. S vrčením se zvedl na kolena a podíval se na Boka. „Proč jsi to udělal?"
UrZrethi držel v pravici botu připravenou k hodu. „Necho, necho, necho."
Kerrigan si opět zvedl ruce k bolavé hlavě, do níž mu magická bouře právě zarazila další tryznivý hrot. Celý se nahrbil a zalapal po dechu. Pak ho kouzlo propustilo a on znovu dopadl na podlahu. Chvíli bezvládně ležel a když konečně zvedl hlavu, zjistil, že Bok již dřepí vedle něj.
UrZrethi se mu jal otírat inkoust cípem přikrývky, jež ležela na lůžku. Čaroděj měl sto chutí od sebe tu ohavně páchnoucí bytost odstrčit, protože se na ni stále vztekal, ale něžnost, se kterou o něho pečovala, mu to nedovolila. Hněv z něho začal vyprchávat. „Proč, Boku?"
„Necho."
Kerrigan zavřel oči a zavrtěl hlavou. Jeho mysl se postupně pročišťovala a on si začínal dávat dohromady souvislosti. Někde v nepřátelském táboře přebýval mocný čaroděj, který na město seslal divoké kouzlo, jež působilo výhradně na

jiné magiky. Bylo samozřejmě bolestivé, matoucí a protivné, ale ve skutečnosti nedokázalo napáchat mnoho škod. Když tak o tom uvažoval - bylo vlastně velmi snadné se proti němu bránit. Vždyť se jednalo jen o variaci na otravná kouzla, jimž se učili již začínající čarodějové a používali je při cvičných soubojích se svými vrstevníky.
A protože tohle zaklínadlo všichni známe a víme, jak se proti němu bránit, okamžitě jsme pochopili, oč se jedná, a použili příslušné protikouzlo, abychom ho odrazili. Kerrigan široce otevřel oči. „Pomoz mi, Boku."
UrZrethi jej zvedl na nohy a pak si dřepl vedle jeho pravé holeně, zatímco se nepříčetně šklebil.
Kerrigan mu kývnutím poděkoval, potom se otočil a seslal kouzlo. Hnalo se městem a na své pouti pátralo po hlášeních, která posílala vyhledávací magie studentů Konservatoře. A bylo jich skutečně mnoho. Každé z nich oznamovalo přítomnost čaroděje bránícího se útoku.
Vilwanský Adept potřásl hlavou. „Byli jsme jako děti. On zakouzlil a my jsme zareagovali. Doslova jsme mu naservírovali informace, kolik je v Navvalu čarodějů a jak jsme zhruba mocní. Přiznávám, že nebýt tebe, udělal bych přesně totéž, Boku. Moc ti děkuji."
„Bok, Bok." UrZrethi začal divoce hopsat napravo od Kerrigana, pak dlouhými skoky doběhl do svého rohu a stočil se do klubíčka na hromadě kožešin.
Čaroděj si otřel tolik inkoustu, kolik jen bylo možné, a potom si šel umýt obličej a ruce. Přitom se celou dobu pokoušel někam zařadit pocit, který z nepřátelského kouzla měl. Pečlivě prozkoumal jeho jednotlivé rozměry a získal určitou představu o tom, kdo ho seslal. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jednoduché zaklínadlo, nevyžadovalo příliš mnoho kreativity. Kerrigan nepochyboval, že kouzlo nese poskvrnu Konservatoře.
Jenomže v něm bylo i něco víc. Pod pozlátkem aurolanské magie nalezl pevné vilwanské základy. A někde mezi nimi se schovávalo ještě cosi dalšího natolik nenápadně, že mu to málem uniklo. Kdyby to nebylo tak mocné, pravděpodobně by to přehlédl. Vytvářelo to vazbu mezi Vilwanem a Konservatoří. Jedna magie se prudce a radikálně transformovala v druhou. S něčím takovým se dosud nesetkal.
Něco ho napadlo. Sehnul se a začal se přehrabovat ve svých zavazadlech. Nakonec nalezl věc, kterou hledal -magickou hůlku. Nejednalo se o dar od obyvatel Bokagulu, ale o něco daleko prostšího. Čaroděj z Konservatoře jménem Wheele říkal, že mu ji osobně věnoval jeho pán, aby s ní zabil Orlu, Kerriganovu poslední učitelku. Adept na hůlku opatrně seslal kouzlo a okamžitě na ní objevil stejnou poskvrnu, kterou před chvílí cítil z otravného kouzla. Již tedy nemohlo být pochyb.
Posadil se na kraj postele a měl pocit, že mu krev tuhne v žilách. To kouzlo seslal sullanciri Neskartu, jenž kdysi býval Heslinem. Je tam venku a přesně ví, kolik je v Navvalu čarodějů a jak jsou mocní. Přesně… Až na jednu maličkost. Neví o mně.
Kerrigan sevřel hůlku pevněji a uvědomil si, že se ho zmocňuje hněv. Neskartu umožnil mizerně vycvičenému magikovi, aby zahubil Orlu, skvělou bojovou čarodějku a vilwanskou Magistryni. Kerrigan náhle pocítil obrovskou touhu po pomstě. Tuto touhu v něm ještě přiživovala skutečnost, že se mu Orlu nepovedlo zachránit, a také prudce nakažlivá, zákeřná povaha kouzel, která ji zabila. V tu chvíli si ze všeho nejvíce přál, aby Neskartu stanul před ním a on ho mohl rozervat na kusy.
Ale nedlouho poté, co se v něm tato myšlenka zrodila, ji odsunul do pozadí. Pro souboj se sullancirim se nehodil o nic víc než pro zvedání horského masívu. Byl samozřejmě mocný a skutečnost, že Neskartu nevěděl o jeho přítomnosti v Navvalu, mu poskytovala výhodu momentu překvapení, ale to mu ještě ani zdaleka nezaručovalo vítězství. No, vlastně mi ho nezaručuje nic, ale když do toho nepůjdu já, jistě se o to pokusí jiní- obyčejní čarodějové, které rozmáčkne jako mouchy.
S problémem, co nyní podniknout, se Kerrigan potýkal tak dlouho, dokud neusnul. Ale řešení se mu nepodařilo najít ani ve spánku. Jeho neklidná, přerušovaná dřímota skončila překvapivě rychle. Otevřel oči a přikrývka mu sklouzla po tučném břiše. Zřejmě ve spánku přece jen přišel jak na to a to ho probudilo.
Jenomže tomu tak nebylo. Ovšem objevil se jiný problém, a to tak zásadní, že se mladík zachvěl. Skopl přikrývku, natáhl si kalhoty a košili a vyrazil z pokoje do chodeb věže. Když vybíhal ven, došlo mu, že si neobul boty, ale nenamáhal se pro ně vracet. Pádil ulicemi, až se ocitl před vévodovým palácem. Když ho stráže spatřily, nechaly ho projít - navzdory tomu, že už bylo po půlnoci.
Ač odfukoval a lapal po dechu, dokázal vyběhnout po schodech věže a zabušit na dveře Alexiina pokoje. Nedostalo se mu odpovědi, a tak zaklepal znovu. „Otevři… To jsem já, Kerrigan." Ztěžka se opřel o dveře. „Je to důležité."
Dveře vrzly a otevřely se tak nečekaně, že ztratil rovnováhu. Peri ho na poslední chvíli zachytila. Alexie si již stačila obléknout župan a právě si zavazovala šňůru kolem pasu. Třebaže se právě probudila, fialkové oči měla bdělé a ostražité.
„Co se děje, Kerrigane?"
„Nedávno jsem seslal kouzlo, abych se pokusil najít úlomky Dračí koruny. Zkusmo jsem ho namířil na aurolanské ležení. A přišlo mi nulové hlášení."
„To je dobře." Zamračila se. „Měl jsi mi to ale říct už dřív."
„Ne, ne, ty mi nerozumíš." Napřímil se, zhluboka se nadechl a ukázal na východ. „To zaklínadlo nakonec přece jen uspělo. Jeden úlomek našlo. Pohybuje se naprosto otevřeně, bez jakýchkoli maskovacích kouzel nebo podobných věcí. Je v Sarengulu. A jestli se už nedostal do Chytrininých rukou, tak se to brzy stane!"

Kapitola dvacátá druhá

Will se rychle sklonil, aby se vyhnul čepeli řvounova dlouhého nože, a než se soupeř vzpamatoval, vrhl se nečekaně kupředu. Hlavou narazil do netvorových prsou, ten ztratil rovnováhu a pozpátku se svalil do sněhu. Mladík byl v

mžiku na něm a oběma rukama zarazil zbytek zlomeného dlouhého nože do Aurolaňanovy hrudi. Nepřítele neochránila ani kožená zbroj. Jeho zuřivé vrčení se změnilo v zakňourání a když Will prudce trhl jílcem nahoru a vzápětí dolů, řvoun ochabl a znehybněl.
Kolem mladíkova levého ramene zasvištěl šíp. Proletěl tak blízko, že téměř cítil, jak se mu o tvář otírá jeho opeření. Vzápětí mu za zády zazněla pořádná rána, následovaná tlumeným zabubláním. Will se otočil a spatřil dalšího řvouna, jak sebou pocukává na zemi. Jeden z Havranových šípů mu doslova přišpendlil srdce k páteři.
Zloděj vyprostil dlouhý nůž z těla mrtvého právě včas, aby vyskočil a odrazil jím nízko vedené seknutí. Dříve než stačil bodnout vzhůru, do protivníkova odkrytého břicha, mihla se vedle něj velkým obloukem Lombova packa. Zasáhla vrčícího řvouna zprava do obličeje a otočila mu hlavu kolem dokola. Praskot kostí zněl jako vzdálené zaburácení hromu. Will nevěděl, zda tento zvuk vydal krk, anebo lebka, ale neměl žádnou chuť to zjišťovat.
„Dík, Lombo."
Zasvištěly další šípy. To se ustupující záškodníci na okamžik zastavili a jali se řvouny ostřelovat. Pár nepřátel padlo, ale ostatní běželi dál, byť mnohým trčelo z těla třeba hned několik opeřených dříků. Byli rozhodnutí dostihnout unikající kořist, takže úporně pokračovali v pronásledování po řídce zalesněném úbočí kopce.
Nalevo se náhle objevila řada záblesků, následovaná pronikavým třeskem drakonet. Salva se zahryzla do řad řvounů - někteří klesli na kolena, jiní se jako podťatí zhroutili do závějí. Několik se jich otočilo tváří k nové hrozbě, ale aby se s ní mohli vypořádat, museli by přeběhnout na druhou stranu svahu. I kdyby se o to však chtěli pokusit, nedostali příležitost. Snesla se mezi ně totiž nová sprška šípů. Tři čtyři netvory zabila, řadu dalších zranila. Po střelbě z drakonet to byla poslední kapka, jež řvounům vzala zbytek odhodlání. Všichni, kteří toho ještě byli schopní, se začali stahovat zpět k úpatí pahorku.
Will a ostatní záškodníci pokračovali ve výstupu, třebaže Lombovi se viditelně nechtělo nechat nepřátele uniknout.
„Pojď, Lombo. Těch se ještě nazabíjíš…"
„Tyhle lámat dobře," zažehral Panqui.
„To jo, tyhle Rezolut už určitě skalpuje."
Přepadení, které vyústilo ve střetnutí na svahu kopce, bylo pro obě strany ve skutečnosti výsledkem řady šťastných náhod - jenže záškodníkům přálo štěstí o trochu víc. Havranovi a Rezolutovi muži zakopali do sněhu hned vedle silnice, vedoucí kolem pahorku, soudek střelného prachu. Pak si pohráli s ukazateli směru, aby do těchto míst přilákali karavanu. Na lep jim sedla jedna malá, která se, jak zpočátku předpokládali, někde oddělila od početnější skupiny. Když kolem zahrabaného soudku projížděly nejvíce naložené sáně, záškodníci ho odpálili. Byť původně doufali v lepší kořist, sáně, jež se staly jejich cílem, zjevně převážely velkou zásobu potravin.
Alespoň si to mysleli.
Ukázalo se však, že se Aurolaňané rozhodli nastražit na záškodníky vlastní past, a tak vytvořili malý oddíl hrající roli návnady. Sáně - všechny s vysokými bočnicemi a přikryté plachtovinou - nepřepravovaly jídlo, nýbrž vojáky. Kdyby na ně záškodníci zaútočili běžným způsobem, čekaly by je určitě ošklivé ztráty, ne-li přímo masakr.
Naštěstí pro ně ale exploze soudku rozmetala na kusy dvoje sáně, další pár převrátila a uvrhla karavanu ve zmatek. Pouze stráže, které ovšem byly taktéž prvotřídními válečníky, se rychle a sveřepě vrhly na útočníky. Tehdy však přinesla ovoce Havranova pečlivá příprava. Ústup záškodníků kryli přesní lučištníci a drakonetníci, kteří nejen zmařili pronásledování, ale ještě způsobili nepříteli citelné ztráty.
Třebaže se jim podařilo uniknout z nastražené pasti, skutečnost, že se objevily karavany-návnady, nebyla ani trochu povzbudivá. Všichni samozřejmě věděli, že je pouze otázkou času, než proti nim Aurolaňané vyšlou vojsko. Záškodníky těšilo, že nutí nepřítele, aby plýtval dalšími zdroji, ale zahájení aktivního pronásledování vážně omezovalo jejich schopnost pokračovat v přepadávání karavan.
Will poklepal Havrana po rameni. „Díky za ten výstřel."
„Jen plním svou povinnost, můj pane." Starý válečník doprovodil svá slova mrknutím zpod černé masky a srdečným úsměvem, aby to nevypadalo, že si Willa dobírá. „Díky, že jsi do mé blízkosti přilákal dost cílů na odstřel."
„Opravdu jsem udělal právě tohle?"
„No to doufám. Protože cokoli jiného by byla pěkná hloupost."
Will měl už už na jazyku kousavou odpověď, ale spolkl ji, protože se k nim přiblížili Sallitt Hawkins a Rezolut. Rty Havranova staršího bratra byly sevřené do pochmurné tenké čárky. „Vzhledem k tomu, kde se zrovna teď nacházíme, bych řekl, že na nás pořádají hon. Pravděpodobně je na sever odtud jeden oddíl a další na jihu. Oba se pohybují na východ. Poslali proti nám tuhle vějičku v naději, že by nás mohla zlikvidovat, ale jsem si jistý, že někde na západě čeká na hlášení ještě mnohem početnější vojsko."
Havran přikývl. „Nejspíš se spoléhají na pravidelné spojení prostřednictvím arcanslata. Když se jeden z oddílů náhle odmlčí, bude to pro ostatní stejně jasná zpráva jako kompletní hlášení. Očividně jsme je rozčílili.'"
„A budeme je rozčilovat dál." Rezolut vycenil zuby jako lítý dravec. „Jednotka na jihu se pohybuje členitějším terénem než ta na severu. Když teď zabočíme zpátky ke Caledu, bez problémů se jí dokážeme vyhnout. Nebo -což by bylo ještě lepší - bychom ji mohli vystopovat, ze zálohy na ni udeřit a pak ustoupit do metropole."
Will se zamračil a poklepal si na masku. „Myslel jsem si, že je jenom prťavá šance, že se z těchto nájezdů vrátíme živí."
Sallitt potřásl hlavou. „Jen proto, že se vysmíváme smrti, jí ještě nemusíme spěchat do náruče."
Což o to, kdyby se smrt u Willa zastavila, ochotně by jí řekl, aby vypadla, ale kdesi ve vzdáleném koutku mysli věděl, že je odsouzen k záhubě. Chlad, který neustále cítil - či alespoň jeho část - způsobovala právě smrt, jež ho pomalu ohlodávala. Nedokázal vysvětlit, proč si je tolik jistý. Snad za to do jisté míry mohla skutečnost, že se hrdinové zpěvů málokdy dočkali šťastného konce. Jen hrstka se jich dožila požehnaného věku. I když Will nikdy neuvažoval, jaký bude jeho život, řekněme, za nějakých třicet let, nyní si začínal myslet, že bude mít štěstí, zůstane-li naživu ještě třicet

týdnů.
Možná dokonce jen třicet dní…
Vrhl letmý pohled na Havrana a musel se obdivovat jeho ostře řezaným rysům, vráskám a jizvám, kterými ho obdařil věk. Stejné pocity zažíval také při pohledu na Sallitta, jenž kvůli polokovové tváři vypadal ještě více staře. Dokonce i Rezolutovi, jehož těla se, stejně jako u všech elfů, jen pramálo dotýkalo stárnutí, se ve stříbřitých očích zračil nespočet prožitých roků. Všichni tři viděli ze života více, než si Will vůbec dokázal představit. Nemohl se jim vyrovnat a pochyboval, že k tomu někdy dostane příležitost. Konali velké činy a vzdorovali strašným nebezpečím jako skuteční hrdinové, ale přesto nebyli zvlášť opěvovaní, protože neuvízli v komplikované síti proroctví.
Tihle se požehnaného věku možná dožijí.
Willovi přeběhl po zádech mráz. Takže tohle bylo ono - to neuchopitelné cosi, co oddělovalo obyčejné lidi od hrdinů. Každý se chtěl dožít požehnaného věku. Lidé odjakživa chtěli, aby se jim vedlo dobře, aby viděli vyrůstat své děti a vnoučata. Toužili žít tak dobře, jak to jen jde, aby pro své potomky vybudovali ještě lepší podmínky, lepší svět. Všichni tvrdě pracovali, aby toho dosáhli.
Jenomže hrdinové pracovali ještě tvrději. Byli ochotni obětovat své životy, aby ostatní - lidé, kteří s nimi nebyli nijak spříznění, kteří o nich dokonce možná ani nikdy neslyšeli - mohli žít naplno. Hrdinové byli ochotni investovat své životy do životů jiných, dát je v sázku, aby ostatní zachránili před zlem. A to i navzdory tomu, že si zachránění své záchrany vůbec nemuseli být vědomi.
Will se rozhlédl po údolí, do něhož právě scházeli. Muži a ženy sbírali své věci, sedlali koně a pomáhali jeden druhému. Našli se zde i volní koně s prázdnými sedly, neboť jejich výpravy byly spojeny s obrovským rizikem. Nemálo lidí zemřelo a další byli zraněni tak vážně, že nebylo jisté, zda přežijí. A našlo se dost takových, jimž šrámy z bojů zůstanou na celý život - bez ohledu na to, jak krátký tento život může být.
Každý z těch lidí byl hrdinou. Jasně o tom hovořily jejich černé masky. Všichni se rozhodli opustit život, který dříve žili, a vydat se plnit úkol, jenž bude v případě Chytrinina vítězství považován v lepším případě za pošetilost a v tom horším za totální selhání.
Ale je nás vůbec možné obvinit z toho, že neděláme vše, co je v našich silách? Meckanshii se shlukli k sobě a Will je s údivem pozoroval. Byli to muži a ženy, kteří si z bojů odnesli strašlivé zmrzačení. Všichni se rozhodli chopit druhé šance, již jim dávala magie spojující dohromady maso a kov. Sallittova pravá paže byla těžce poškozena úderem sullanciriho válečné sekyry. Někde si ji sice nechal kladivem vyklepat do původní podoby, ale Willovi nemohly uniknout zbytkové prasklinky táhnoucí se kovem. Neměl potuchy, jak se asi cítil, když mu kovář narovnával zkroucené kovové kosti. Ale pomyslem, že by někdo mohl považovat vše, co meckanshii musel přestát, jen aby se znovu vrátil do boje, za nedostatečnou oběť, ho na okamžik úplně ochromilo.
Co se jeho Svobodné korouhve týče, stále nepřestával dumat, jaká síla tyto lidi přiměla, aby opustili své domovy a následovali neznámého mladíka do cizí země, vstříc boji s nepřítelem, jenž se snažil zničit všechny země. Změřil si pohledem nevlastního bratra, který tu vůbec nemusel být. Pak se podíval na Linchmera, jenž mohl zůstat v bezpečí, oddělený od Chytrinių hord celou armádou Oriosy. Každý, kdo by chtěl tvrdit, že tito lidé nejsou hrdiny, by musel být šílený.
Když se prvně setkal s Rezolutem a Havranem, Vorquelf se mu vysmíval, že se chce stát hrdinou - tedy takovým hrdinou, který odpovídal jeho tehdejším ideálům. Will si tenkrát myslel, že hrdinství sestává z činů, o kterých se zpívá v písních, ale nyní si uvědomil, že hrdinové, v jejichž kůži se kdysi toužil ocitnout, jsou stěží hodni tohoto slova. Ač ve skrytu duše chápal, že hrdinové musejí mnoho obětovat, soustředil se jen na slávu, jež je provázela.
Zachvěl se. Být zmrzlý a hladový nemělo se slávou příliš společného. Být zmrzlý a hladový se ani zvlášť neslučovalo s hrdinstvím, neboť obojímu musela dennodenně čelit celá řada lidí. Rozdíl, napadlo ho, spočívá v tom, že záškodníci překonávají mráz a hubené denní příděly pro dobrou věc. Ne snad, že by kvůli tomu byli lepší než ostatní lidé, jenomže ti obvykle nemusejí hladovět za ztížených podmínek. Nějakou dobu se bez jídla obejde každý - ale kdo to dokáže, zatímco bojuje s nelítostným nepřítelem?
Kolik lidí by do toho dobrovolně šlo? Will si rukama objal hruď, aby zahnal vlezlou zimu. A kolik by jich přitom neváhalo zemřít, a ještě na to být hrdí?
Tok jeho myšlenek přerušil příchod čaroděje majícího na starosti arcanslata. „Havrane, tohle nám právě přišlo z Caleda. Hned dvě zprávy. Jedna je stará: do podzemí Sarengulu vpadly aurolanské jednotky a vypadá to, že velké části říše urZrethiů byly ztraceny již před dvěma týdny."
Havran přikývl. „Zdá se, že plán ustoupit na východ a ztratit se v horách už nepřipadá v úvahu. Asi se budeme řídit tvým návrhem, Rezolute."
Spojovací čaroděj zavrtěl hlavou. „To ještě není to nejdůležitější. V Sarengulu se nachází úlomek Dračí koruny. V podzemí je také skupina lidí z Pevnosti Drakonis. Nevíme, zda ho mají právě oni, nebo jestli ho pouze pronásledují, ale jisté je jedno - úlomek Dračí koruny je uprostřed tunelů, které se hemží Aurolaňany."
Meckanshii si kovovým prstem poklepal na bradu. „Určitě je u vojáků z Drakonisu. Kdyby ho měli nepřátelé, už by mířil na sever. A kdyby naši lidé šli po stopách Aurolaňanů, stálo by ve zprávě, abychom se tam vydali a pomohli jim ho získat."
Rezolut přikývl. „O tom, že úlomek mají vojáci z Drakonisu, se hlášení nezmiňuje jen proto, aby se to nějakým způsobem nedozvěděli nepřátelští špehové. Jak se vůbec přišlo na to, že je úlomek právě tam?"
Spojovací čaroděj zavrtěl hlavou. „O tom se tady nic nepíše."
Havran a Will promluvili ve stejnou chvíli. „Kerrigan."
„Pokud to opravdu zjistil Kerrigan, pak jsem nakloněn zprávě důvěřovat." Rezolutovy stříbřité oči se změnily v pár uzounkých srpků. „Musíme předpokládat, že se pohybuje. Je potřeba, abychom byli neustále informováni o jeho

poloze. Když nás budou navigovat, snadno najdeme vojáky i úlomek."
„Počkej chvíli, Rezolute." Havran mávl rukou na západ. „Když vyrazíme do hor, půjdou za námi i naši pronásledovatelé. Mohli bychom najít úlomek a vzápětí zjistit, že nám odřízli všechny únikové cesty."
„To je sice pravda, ale když před nimi začneme ustupovat, třeba nám přestanou jít po krku tak zarputile. Koneckonců jim jde hlavně o ukončení útoků na karavany."
Will zvedl ruku. „A co když se nepřátelé o něm dozví?"
„Pochybuji, že by mohli ještě víc toužit po naší smrti." Vorquelf pokrčil rameny. „Na jejich pohnutkách nezáleží - zabijeme je tak jako tak. V horách bude o něco obtížnější nás nalézt a nám nezbývá, než z této výhody vytěžit maximum."

Kapitola dvacátá třetí

Pocit, že je neustále sledován, se Erlestokovi vůbec nezamlouval. Již skoro týden se jeho lidé pohybovali podzemím Sarengulu. Byli rozhodnuti držet se tak blízko aurolanských vojsk, jak se jen dalo, a v případě, že by urZrethiové znovu zaútočili, hodlali využít průlomu v nepřátelských liniích a uniknout do bezpečí.
Alespoň doufal, že to skutečně bude bezpečí.
Tento plán však stavěl na tom, co považovali za logické chování každé vojenské jednotky. Jádro aurolanské armády pokračovalo v pochodu Hlavní chodbou. Čas od času docházelo k drobným potyčkám s místními, ale žádný z urZrethijských útoků Chytrinino vojsko vážněji neohrozil. Aurolaňané bez potíží postupovali dál a Erlestoke je následoval, přičemž ignoroval boční tunely vybíhající z Hlavní chodby.
Pak udělal nepřátelský velitel klasickou chybu a rozdělil svou armádu. Vyčlenil z ní menší jednotku, jež se vydala do jednoho z vedlejších tunelů. Erlestokovi lidé zpočátku přehlédli stopy jejího odbočení a teprve když se vrátila do Hlavní chodby, pochopili, že ji mají za zády. Pokusili se ukrýt a počkat, až je mine a opět se spojí s hlavními silami, ale to se nestalo. Místo toho začali kolem jejich skrýše rejdit aurolanští zvědové a jim nezbylo než znovu vyrazit na cestu - prakticky v obklíčení.
Také jádro nepřátelských sil si začalo počínat mnohem chytřeji. Erlestokova skupina teď nacházela daleko méně přehlédnutých zásob a to, co přece jen objevili, bylo mnohdy otrávené nebo zaminované. Během prvních několika dní ještě neměli žádný důvod se domnívat, že Aurolaňanům jde o víc než jen o zničení hrstky urZrethijských opozdilců, ale po čtyřech dnech se pronásledování nápadně zintenzívnilo a vojáci z Pevnosti Drakonis byli nuceni ustoupit do postranních chodeb a menších průchodů.
Jullagh-tse sice již dříve vypravovala, že se všude kolem Hlavní chodby rozkládají města a vesnice, ale Erlestoke jejím slovům plně porozuměl až tehdy, když se v několika z nich sám ocitl. Některá byla vybudována kolem velkého válcovitého sálu, v jehož zdech zely dveřní otvory do množství coricu, zatímco jiná tvořila skutečná coricová bludiště, vytesaná do skály, když horníci sledovali hadovitá zakřivení rudných žil.
Erlestoke a jeho lidé se právě pohybovali jedním z takovýchto těžařských měst. Jeho úzké uličky se lámaly v podivných úhlech. Jednou z nich dlouho kráčeli nahoru, pak zahnuli doleva a museli pro změnu prudce sestoupit dolů. Dostali se k širokému schodišti, jež měli podle Jullagh-tse zdolat a pak odbočit doprava. Okna, jež na ono schodiště shlížela, byla prázdná a tmavá, ale každou chvíli se v nich mohli vynořit lučištníci nebo drakonetníci. Na schodech nebylo jediného úkrytu a vojáci by na nich představovali ideální cíle. Princ navíc neviděl žádný vchod do prostory za okny, takže i kdyby se jim povedlo dostat nahoru, bylo by pro ně nesmírně obtížné zlikvidovat ostřelovače.
Ačkoli věděl, že jsou pronásledováni, nemohl tušit, zda se je některým nepřátelům doopravdy podařilo předhonit a nastražit na ně past. Opuštěnost městečka v něm pouze zvyšovala pocit nejistoty. To, že tu scházely jakékoli stopy po masakru, bylo nepochybně dobré znamení, ale ještě to neznamenalo, že zdejší kamenné stěny nepotřísní spousta krve, než se některým z nich podaří uniknout.
Pokud se to vůbec někomu podaří.
Vědomí, že je pronásledován, mu nevadilo ani zdaleka tolik jako předtucha, že nepřátelé odhalili, jak cenný náklad nese. Rád by si myslel, že to jen nějaká skupinka nepřátel náhodou narazila na jejich stopy a vydala se po nich, ale v hloubi duše chápal, že skutečnost je horší. Tvrdošíjnost, se kterou po nich šli, svědčila o tom, že dobře vědí o úlomku Dračí koruny. Ale jak? Měl za to, že se v útrobách Pevnosti Drakonis zbavili všech svědků skutečnosti, že se zmocnili artefaktu, ale očividně se mýlil.
Ještě více ho deprimovalo, že pronásledování vůbec nebylo chaotické, naopak svou organizovaností předčilo veškerá jeho očekávání. Řvouni obyčejně nedostatek rozumu vynahrazovali silou skupiny, ale teď to nedělali. Třebaže se Erlestokovi stále ještě zdálo, že si on a jeho lidé svobodně volí další cestu, nepřátelské oddíly jim nepochybně odřezávaly možné únikové trasy jednu za druhou. Princova skupina teď mohla postupovat pouze kupředu a bylo jen otázkou času, kdy narazí na číhající Aurolaňany.
Erlestoke se přikrčil u paty schodiště, pak se otočil a dal znamení Ryswinovi a Finnrisii, aby začali opatrně vystupovat nahoru. Poté mávl na Jancis a ta poklekla vedle něj. Společně teď měli dokonalý výhled na okna a mohli ostřelovat nepřátele, pokud by se v nich znenadání objevili.
Pravda, byla to dost zoufalá taktika, která mohla vyústit hned v několik, vždy špatných, konců. Ačkoli by se oba elfové mohli přitisknout ke zdi a ztížit práci ostřelovačům, bylo možné, že se za odbočkou skrývají další řvouni očekávající na příchod průzkumníků. Jiná možnost však neexistovala, a tak elfové s připravenými luky proklouzli kolem prince a meckanshii a rozběhli se nahoru po schodech.
Schodiště ve skutečnosti nebylo až tak příkré, ale jednotlivé schody byly přece jen příliš velké, než aby po nich elfové dokázali pohodlně utíkat. Pro urZrethie, kteří si mohli prodloužit nohy na libovolnou délku, to samozřejmě

nepředstavovalo žádný problém, avšak oba lučištníky to stálo drahocenné vteřiny.
Erlestoke pozvedl své čtyřče a zamířil na okno nejvíce vpravo. Kdyby v něm číhal ostřelovač, mohl by snadno zasáhnout běžící Finnrisii. Napnul zrak a pátral po sebemenším pohybu ve tmě za oknem. Teď! Doopravdy něco spatřil? Nebo ho smysly oklamaly? Musel si být jistý, neboť zvuk výstřelu by nepochybně přilákal pronásledovatele, kteří se plížili bludištěm ulic opuštěného městečka.
Čekal a čekal. Kouř ze zapáleného doutnáku ho štípal v očích, ale netroufal si zamrkat, neboť se bál, že by mohl během té chviličky něco přehlédnout. Představil si, co by udělal, kdyby v okně skutečně někoho spatřil - nejspíš řvounského střelce, jak napíná tětivu luku. Erlestoke by ihned pevněji sevřel drakonetu, stiskl spoušť a doufal, že až zbraň vyplivne oheň, zaburácí a hustý kouř se rozptýlí, spatří Finnrisii živou a zdravou na vrcholu schodiště, zatímco z okna poteče pramínek tmavé krve.
Nakonec, po chvilce, jež se mu zdála být celou věčností, elfové zdolali poslední schod. Aniž by byť jen na okamžik zaváhali, zabočili oba doprava a v mžiku mu zmizeli z očí. Erlestoke naslouchal, zda se neozvou zvuky boje. Když nic neuslyšel, otočil se a mávl na zbytek skupiny, aby vyrazil po schodech. Brzy se kolem něho přehnal poslední voják a on zůstal spolu s Jancis coby zadní stráž.
A tehdy konečně něco uviděl. Vynořilo se to ze tmy prázdných chodeb městečka. Bylo to něco, co si až příliš dobře pamatoval z minulosti. Stěží srostlé žebro ho zabolelo, když bez přemýšlení zalícil drakonetu. Stiskl kohoutek, aniž by pohlédl na meckanshii. Z křesadla vylétla jiskra a nálož střelného prachu na zlomek vteřiny bíle zahořela. Pak čtyřče zaburácelo a prince uhodil do ramena zpětný ráz. Vyšlehly plameny, zasvištěla kulka.
Levou rukou pohnul s posuvnou pákou dopředu a dozadu, aby pootočil hlavně. Nová, dosud nabitá, s tichým kovovým cvaknutím zapadla na místo. Ihned ji namířil stejným směrem, kterým před chviličkou vystřelil. Tam, ve vzdálenosti asi dvaceti yardů, spatřil v řídnoucím kouři obrovitou postavu v plášti, jak klesá na koleno. Byl to tentýž neznámý netvor, jenž ho v Pevnosti Drakonis uhodil do hrudi. Bytost se opřela jednou rukou o podlahu, aby udržela rovnováhu. Druhá paže, stále skrytá pod pláštěm, připadala princi jako pouhý pahýl. Za netvorem se shromáždil hlouček řvounů. Jeden z nich právě bezvládně padl na zem, zasažený Jancisinou kulkou.
Erlestoke znovu vystřelil a postavil se. I druhá kulka zasáhla podivnou bytost a srazila ji dozadu, na její masivní ocas. Plášť se přitom rozhrnul, takže uviděl, že pravá paže je skutečně zmrzačená, useknutá těsně pod loktem. Také levá noha, nyní rovněž odhalená, vypadala světlejší než zbytek těla a rozhodně hubenější - jako kdyby zakrněla v důsledku vážného zranění.
„Jancis, zpátky!"
Postavila se a vystřelila, pak znovu hbitě pootočila hlavně drakonety. Další řvoun se zhroutil s proraženou lebkou.
„Tahle hlaveň vždycky zbytečně zaniká."
„Pochybuji, že by je to zajímalo."
Oba jistými kroky ustupovali nahoru po schodišti. Erlestoke zatáhl za páku a posunul do bojové polohy třetí hlaveň. Zatímco couval, stále jí mířil na váhající skupinku nepřátel. Jeden ze řvounů to nevydržel, vyběhl prvních pár schodů a začal na ně výsměšně gestikulovat. Než jej však stačili zastřelit, stáhl se zpět mezi své druhy.
Meckanshii vrhla na prince letmý pohled. „Teď na nás zaútočí,'"
„Já vím." Erlestoke se usmál, když se zezdola ozvalo táhlé zavytí. Oba se ihned otočili a vyběhli po zbývajících schodech. Nahoře se zastavili a najednou vypálili do hloučku, který se proti nim hrnul. Jeden řvoun padl -těžko říci, čí výstřel ho skolil - a strhl s sebou dva další, ale to valící se vlnu nemohlo zastavit.
Oba se chladnokrevně chopili pák a připravili k palbě poslední nabité hlavně. Věděli, že během několika okamžiků budou moci nacpat ústí svých zbraní přímo do chřtánů blížících se netvorů. Přinejmenším dva by určitě zabili - možná i více, kdyby kulky nabraly správný směr - ale dříve, než by skrze dým spatřili účinky svého počínání, naporcovaly by je dlouhé nože na chvějící se plátky krvavého masa.
Shora, z oken nad schodištěm, zarachotila překvapivá salva a zaryla se do davu útočníků. Řvouni se otáčeli a cukali sebou, skrze proděravělé kožešiny a vycpávané vesty jim prýštila krev. Erlestoke vystřelil bez míření přímo před sebe a okamžik poté, co stiskl spoušť, se hlava nejbližšího řvouna rozprskla jako přezrálý meloun.
Jinému řvounovi se povedlo doběhnout k Jancis, ale, ta ušetřila poslední kulku. Místo toho odrazila chabé seknutí kovovou levou paží a pak rychlým stiskem mechanických prstů rozdrtila netvorovo hrdlo. Dusící se řvoun se odpotácel, klopýtl přes zkrvavené tělo jednoho ze svých druhů a bezmocně sklouzl dolů po schodech.
Meckanshii a Erlestoke rychle vběhli do chodby vpravo. Po několika krocích se zužovala, stáčela se doleva a stoupala, až je zavedla na malé nádvoří. Dveře po jejich levici nepochybně ústily do místnosti s okny. Zazněly z ní ještě tři výstřely a pak se ozval Ryswinův veselý hlas: „Je po všem."
Erlestoke sklonil hlavu a vešel do komnaty. „Moc bych nesázel, že ta věc zůstane ležet dlouho. Napálil jsem to do ní dvakrát, ale…"
Elf se zamračil. „Co je zač?"
„Myslím, že netvor z Pevnosti Drakonis. Stejný, co střežil úlomek."
„Pořád se hýbe." Verrum zvedl čtyřče, zamířil a stiskl kohoutek. „A teď už zase ne."
Erlestoke se otočil k Jullagh-tse. „Ten útok byl v podstatě sebevražedný. Pochybuji, že by ho ta věc podnikla a obětovala přitom celou svoji jednotku, kdyby se nás nesnažila zahnat do pasti. Máme nějakou jinou možnost, než pokračovat vpřed?"
UrZrethi přikývla. „Máme. Tohle je těžařské město… Ale nebude se ti to zamlouvat."
Verrum opět vystřelil. „Ta potvora má ale páru."
„Právě teď nejsem vybíravý. Bude se mi zamlouvat cokoli, pokud nás to dostane co nejdál od té věci."
Jullagh-tse ukázala nahoru. „Tohle město je položené celkem vysoko, takže získává vodu z vlastních cisteren. Když se

staví podobná osada, hledáme nejprve lom, v němž taje sníh a vsakuje se pod zem. Stačí nám tedy naleznout vnitřní nádrž, kde se hromadí stékající voda, a pak násilím vniknout do jedné z rour. Vlezeme do ní a budeme se jí plazit tak dlouho, dokud se nedostaneme na povrch."
„Jak velké jsou ty roury, o kterých mluvíš?"
Pokrčila rameny. „Ta věc, co po nás jde, se do nich určitě nevejde."
„A jsi si jistá, že my ostatní ano?"
„Nejsem, Výsosti."
Erlestoke si přejel dlaní po rtech. „Ale ty bys mohla změnit tvar těla tak, abys jí mohla prolézt, že ano? O tom není pochyb, tak?"
„Ano."
„No dobrá, mám plán. Pojďme najít cestu ven. Když ji budeme moci použít všichni - skvěle. Když ne, úlomek dostaneš ty. Odneseš ho tak daleko, jak to jen půjde." Erlestoke jí položil ruce na ramena. „A nechci slyšet žádné patetické: 'Ne, já vás tu nenechám.' Nikdo z nás netouží zůstat v podzemí, ale jestli to nepůjde jinak, smíříme se s tím."
„Ano, Výsosti. Já vím."
„Dobře."
Zazněl další výstřel a Verrum zaklel. „Zatraceně, Nygale, půjči mi svoji drakonetu."
Erlestoke se podíval na statného zbrojíře. „Minul jsi?"
Prošedivělý válečník zavrtěl hlavou. „Právě že ne. Zasáhl jsem ji přímo doprostřed prsou, jenomže se nezdá, že by jí to zvlášť vadilo. Ale vím, kde jsem chyboval. Už ji nenechám znovu vstát." Zvedl půjčenou drakonetu a stiskl kohoutek. „A je to. Zlomil jsem jí levou nohu - tím jsem si jistý." Verrum pokýval hlavou. „Už se začala plazit pryč od schodiště."
„Dobře. Možná nám to poskytne trochu času."
Jilandessa na něho letmo pohlédla. „Bude to ale stačit?"
„Kdoví? Právě teď jsem spokojen s tím, co máme." Orioský princ jí věnoval povzbudivý úsměv. „O tom, zda to bude stačit, rozhodne to, jak s naším časem naložíme."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Isaura si dlaněmi zacpala uši, aby neslyšela křik hořícího čaroděje. Murosan, který se odvážil postavit Corde v magickém souboji, se proměnil v doutnající hromádku. Lidé na hradbách Navvalu odvrátili pohledy nebo se odpotáceli pryč.
Dívka seděla před Naelrosovým velkým stanem, postaveným dobrých pět set yardů od města, takže nemohla cítit zápach spáleného masa. Byla za to neskonale vděčná, neboť jí to umožnilo uniknout alespoň jednomu z aspektů tohoto ošklivého výjevu. Pro ni, Chytrininu dceru, neexistoval žádný způsob, jak se vyhnout sledování kolbiště, neboť všichni svěřenci lorda Neskarta vzdávali před odchodem do boje hold jí, svému mistrovi a Naelrosovi. Kdyby se rozhodla vzdálit, mělo by to neblahý vliv na morálku vojska, takže odhodlaně setrvávala na svém místě a přihlížela střetnutím čarodějů.
Navíc, jedna její část se ani trochu nezdráhala pozorovat, jak nepřátelé její matky umírají. Sice by dala přednost, aby byli rozumnými argumenty donuceni změnit své smýšlení, ale chápala, že armáda, utábořená na dohled od městských hradeb, není právě nejlepším základem pro dosažení kompromisu. Zkrátka a dobře - Murosané vzdorovali její matce a byli tedy hrozbou. A hrozby je potřeba odstranit.
Například s pomocí soubojů na život a na smrt mezi čaroději.
Isaura obdivovala chladnokrevnou odvahu, se kterou bojovníci obou stran přicházeli na kolbiště. Ačkoli byli smrtelnými nepřáteli, stále si navzájem projevovali úctu. Neskartu byl při výběru protivníků pro své studenty navýsost pečlivý. Ještě před začátkem soubojů seslal kouzlo, které mu odhalilo počet a sílu čarodějů v Navvalu. Na základě získaných informací pak upravoval taktiku jednotlivých střetnutí.
Aurolaňané si v soubojích vedli velmi dobře. Zatímco na jejich straně byla zabita hrstka kryalnirů a dva Neskartovi žáci, obránci města přišli o celý tucet čarodějů, z nichž poslední čtyři zemřeli v řadě za sebou. O likvidaci dvou z nich se postarala Corde, která nyní dávala najevo, že by ráda podstoupila ještě třetí střetnutí. Třebaže to vypadalo jako pošetilé rozhodnutí, skutečnost byla jiná. Murosané měli ve zvyku vysílat do boje nejdříve své nejlepší čaroděje, takže se kvalita protivníků postupně snižovala.
Neskartu, v jehož těle vířily všechny barvy duhy, seděl mezi Isaurou a Naelrosem. Díky svému proměnlivému tělu nepotřeboval židli. Už jim zbývají jen Učedníci a ti všichni budou brzy smeteni. Zdá se, Naelrosi, že tě, co se magie týče, čeká jen minimální odpor.
Drakomorf pomalu přikývl. Ani on nepotřeboval židli a seděl v podřepu, opíraje se o silný ocas. Jeho tělo halil splývavý plášť, takže z něho Isaura viděla pouze velké oči, lesknoucí se ve stínu kápě. „Není potřeba spěchat. Čím déle budeme čekat, tím budou slabší. A naše zásoby střelného prachu mezitím vzrostou."
Řekl to pevným a vyrovnaným hlasem, ale Isaura přesto ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Přihlížela pádu Porjalu a stala se svědkyní surovosti, se kterou bylo město podmaněno. Anarus soustředil palbu baterií drakonel do jediného místa, takže zanedlouho zbořila část opevnění. Průlomem pak dovnitř vtrhla armáda. Následovala strašlivá jatka a během několika hodin bylo město obsazeno.
Naelros však dostal na dobytí Navvalu dva týdny a vypadalo to, že z nich hodlá využít každičkou minutu. Drakonely byly na jeho rozkaz namířeny tak, že přestřelovaly hradby a bořily budovy uvnitř města. Dokazovaly tím, že opevnění je jako obrana naprosto neúčinné. To mohlo postačit jako důvod ke kapitulaci - přičemž by hradby Navvalu zůstaly nedotčené a by bylo velmi obtížné město znovu dobýt.

Isaura si uvědomovala, že tato strategie šetří aurolanské životy, a schvalovala ji. Jen se jí nelíbilo, že znamenala vyhlášení války těm, kteří nebyli vojáky. Totéž samozřejmě zažila i v Porjalu - ale tam to bylo vyústěním krvelačného běsnění při zteči města. Zde však byla smrt jen otázkou náhody a jejím jediným účelem bylo vystrašit obyvatele natolik, aby se neopovážili ani pomýšlet na odpor.
Někdy si ovšem říkala, jestli toto nahodilé zabíjení naopak nezvýší odhodlanost obránců. Přemýšlela, zda Naelros vůbec bere takovou možnost v úvahu. Jako drakomorf byl pravděpodobně stár už několik století - byť jeho stávající mysl možná obsahovala pouze několik vědomých dekád - a jeho pohled na lidi se nepochybně lišil od jejího. Byla dokonce ochotná předpokládat, že kontakty s Neskartovými studenty ji mohly vést k přecenění jejich schopností, neboť sullanciriho žáky se stávali výhradně ti nejlepší z lidí, kteří po všech stránkách překonávali běžné jedince své rasy.
Když se o své úvahy podělila s Naelrosem, drakomorf jí za ně zdvořile poděkoval. „Zvážím tvá slova, princezno." Jeho hlas byl plný upřímnosti, ale nic dalšího, týkajícího se závěrů, kterých se dobrala, již nedodal. Místo toho se plně soustředil na přípravy a nezdálo se, že by byť jen maličko pozměnil své plány.
V bráně Navvalu se opět otevřela malá dvířka pro čaroděje. Protlačil se jimi tělnatý tmavovlasý mladík a vyrazil ke kolbišti. Na sobě měl jednoduché tmavohnědé roucho, přepásané bílou šňůrou. Ani tkanina nedokázala skrýt jeho velké baňaté panděro natřásající se při každém kroku. Snažil se působit odhodlaně, ale vydrželo mu to jen do chvíle, než k němu vítr donesl mastný dým z dohořívající mrtvoly. Ihned neohrabaně uhnul stranou, na okamžik se zapotácel a nebýt černého menhiru, jehož se zachytil, jistě by se svalil na zem. Neznámý potřásl hlavou a zvolna se napřímil.
Z aurolanských postavení se ozval smích a chichot, ale jeho to podle všeho ani trochu nevylekalo. Uhladil si roucho a pak zvedl bradu. „Jsem Kerrigan Reese, Adept z Vilwanu. Přišel jsem, abych bojoval."
Zvedl pravou paži a pomalu s ní namířil před sebe. V ruce sevřené v pěst držel malou hůlku. Mezi prsty se mu na chvíli objevila namodralá záře, která vzápětí povylétla výš a vytvořila světélkující kouli. Pohybem dlaně ji uvedl do pohybu a ona se jala poskakovat závějemi mezi Navvalem a aurolanskými pozicemi. Hnala se kupředu tu krátkými, tu dlouhými skoky, pak se vymrštila vzhůru a zasvištěla nad hlavami udivených vojáků. Ještě chvíli se kutálela a nakonec se zastavila před lordem Neskartem.
Sullanciriho tělo se přelilo dolů. Klesl na koleno a ponořil ruku do magické sféry. Sevřel prsty, jak překonával odpor kouzla, a jeho postava na okamžik nabyla stejného namodralého odstínu. Bleskově se znovu napřímil a modř se rozplynula v reji ostatních barev, jež se rozproudily rychleji než kdy předtím.
Velmi zajímavé.
Drakomorf zvedl ruku, aby zakryl zívnutí. „Proč?"
Tento čaroděj nebyl odhalen kouzlem, které jsem seslal na Navval. A hůlku, již drží, jsem vytvořil já. Daroval jsem ji svému žákovi jménem Wheele. Použil ji, aby zabil jednu mou starou známou.
Isaura si prohlížela mladíka. Z hnědého roucha vyplývalo, že jeho hlavním oborem je teleportační magie - ačkoli bylo možné, že to byl prostě jen jediný čarodějnický oděv, který dokázal najít. Připadalo jí trochu divné, že v muroském městě pobývá nějaký Vilwaňan, neboť magikové z obou škol se většinou neměli příliš v lásce. To, že podle muroského zvyku vstoupil do soubojového kruhu, bylo neobvyklé a troufalost, s níž se opovážil vyzvat samotného sullanciriho, vyrážela dech.
Je mladý a hloupý… Nebo mladý, ale navzdory tomu velmi moudrý?
Corde, která dosud stála v kruhu, se k němu otočila. „Jsem Corde z Konservatoře Aurolanu. Přijímám tvou výzvu."
Ne, Corde. Neskartův rozkaz se stěží dotkl Isauřiny mysli, ale přesto ji donutil sebou škubnout. Jeden z kryalniriů, který měl tu smůlu, že stál mezi sullancirim a čarodějkou, jím však byl zasažen plnou silou a v křečích se zhroutil do sněhu. Také s Corde myšlenkový příkaz velmi otřásl, ale ona to téměř nedala najevo. Zdvořile se uklonila a rázným krokem se vydala zpět k aurolanskému ležení.
Naelros si stáhl kápi a podíval se na sullanciriho. „Hodláš snad přijmout jeho výzvu?"
Proč bych neměl? Třímá mou hůlku a očividně je odhodlán pomstít Orlinu smrt. Nemá proti mně žádnou šanci a pokud hůlku použije, pouze si tím zpečetí rozsudek smrti. Bez dalších komentářů zvedl sullanciri levou nohu a udělal krok. To, co následovalo, se vzpíralo popisu. Během mrknutí oka totiž stanul jen nějakých deset yardů od Adepta. Tělem se mu jako tygří pruhy vlnily barvy.
Naelros zavrtěl hlavou. „Je tak hloupý."
„Tím si nejsem jistá."
Vzduchem se na okamžik mihl drakomorfův rozeklaný jazýček. „Ach, ty myslíš toho chlapce…"
Isaura soustředěně pozorovala Kerrigana. Byl otylý a nešikovný, ale skrývalo se v něm něco… Něco víc. Ne že by ji přitahoval sexuálně, to ne. Někteří Murosané ji upoutali právě takovýmto způsobem, ale Kerrigan ji nezajímal ani v nejmenším. Když nad tím chvíli hloubala, zjistila, že za to nemůže ani tak jeho vzhled jako spíše něco jiného, co při pohledu na něj pociťovala.
Něco jako… Příbuzenství?
Ano, byli nějakým způsobem spojení, ale povaha tohoto pouta byla zcela mimo možnosti jejího chápání. Jako kdyby se pokoušela uslyšet barvu nebo ochutnat píseň. Prostě postrádala prostředky k tomu, aby vyjádřila, co cítí.
Neskartovy tekuté prsty opsaly plavný kruh. Jsi mladší. Máš právo prvního úderu.
Kerrigan pokrčil rameny a pak si spojil ruce, ve kterých držel hůlku, za zády. „Vyzyvatelem jsem já. Udeř ty."
Nad aurolanskými liniemi znovu zaburácel smích.
Naelrosovy nozdry se rozšířily. „Cítím z toho chlapce strach, ano. Ale není ho dost. Není ho ani zdaleka dost!"
Isaura zavrtěla hlavou. Věděla o předivu síly, které se hromadilo kolem Neskarta. Sullanciri sice čerpal z čistých a silných proudů, ale nenořil se hlouběji a setrvával na hladině, což omezovalo jeho možnosti. Moc, kterou vládl, byla

jistě obrovská, ale ve skutečnosti představovala pouhý zlomek toho, čím by disponoval, kdyby plně pochopil podstatu magie. Neskartu pomalu zvedal pravou ruku a jeho prsty přitom měnily tvar, jak prováděly sérii komplikovaných pohybů. Po chvíli ukázal na Kerrigana a seslal první kouzlo.
Stříbřitě bílá oslnivost útoku Isauru nepřekvapila, neboť věděla, že se sullanciri pokusí okamžitě zahltit obranu protivníka. Vzduchem zasyčel mohutný jiskřivý blesk. Během úderu srdce překonal vzdálenost, která oddělovala oba soupeře. Čirá energie žhavě zaplála a sníh se v mžiku změnil v páru.
Blesk však mladíka nezasáhl. Místo toho se náhle zatřepotal a začal se ve vzduchu svíjet jako had. Přitom z něho vystřelovaly menší blesky podobné úponkům podivné popínavé rostliny. Jako malé stříbřité čepele zuřivě dotíraly na mladíka. Některé bodaly a další sekaly, jak se snažily proniknout jeho obranou, ale žádnému se to nepovedlo. Blesky okolo Adepta vířily rychleji a rychleji, stahovaly se, jako by se jej pokoušely rozdrtit, ale stříbřité běsnění zvolna ochabovalo a měnilo se v ektoplazmatickou mlhu. Když se rozptýlila i ta, dívka znovu uviděla Kerrigana - nehybného, nedotčeného a nezraněného.
Isaura natáhla ruce a pocítila vytrácející se energii Neskartova kouzla. Ale po síle, kterou použil Kerrigan, aby mu vzdoroval, nebylo ani stopy. Nechápala to. Magii blokovala pouze jiná magie - to bylo neměnné pravidlo. Schopný čaroděj by samozřejmě dokázal zrušit či odklonit kouzlo s pomocí slabšího, nenápadného zaklínadla. Ale jedině v tom případě, že by se vyznal v magii mnohem lépe než útočník.
Znamená to tedy, že Neskarta převyšuje natolik, že… Ne, něco takového prostě není možné.
Kerrigan pomalu přikývl. „Prosím, byl jsi Magistrem z Vilwanu. Z úcty ke tvému někdejšímu postavení ti nabízím druhý úder."
Barvy, ženoucí se Neskartovým tělem, se roztančily jako hnané vichřicí po hladině rozbouřeného moře. Obě jeho ruce se zvedly a přelily se přibližně do výše ramen. Pak na okamžik poklesly a hned se zase vymrštily vzhůru. Během těchto pohybů se kolem sullanciriho shromažďovala síla. Pára z tajícího sněhu začala houstnout a plazit se ke Kerriganovi. Šplhala po jeho rouchu a cestou zamrzala. Zdálo se, že mladík musí být během několika okamžiků pohřben pod silnou vrstvou ledu. Zbaven přísunu kyslíku se zhroutí a Neskartu jej nechá zemřít udušením.
Takový byl úmysl kouzla. Ve skutečnosti se však opar sice zvedl a pokryl lem Kerriganova roucha námrazou, ale led se nedostal dál než ke kolenům. Pára stoupala vzhůru, stále výš a výš, kolem mladíkova břicha, hrudi, obličeje. A pak, aniž by mu ublížila, zavířila nad jeho hlavou v podobě hřibovitého oblaku. Ten se svíjel a vřel tak dlouho, dokud sullanciri nespustil ruce a tak ho rozptýlil.
Naelros zamrkal tmavýma očima, „Tak, teď už cítím mnoho strachu i já."
„Z toho chlapce?"
„Ne."
Vilwanský mladík se Neskartovi uklonil potřetí. „Znal jsi mou učitelku. Způsobil jsi její smrt. Proto ti dovolím třetí úder - ale ten bude poslední."
Neskartu neodpověděl, ale hněv z něho doslova sálal. Dokonce i Isaura sebou trhla, ale mladík se ani nehnul.
Sullanciriho tělo se měnilo, jak v něm narůstala zuřivost, a bytnělo nashromážděnou mocí. Neskartu rostl a zvětšoval se, jeho stínové svaly se nadýmaly a ze zad mu rašila obrovská dračí křídla. Barvy v něm poletovaly jako o závod, odrážely se sem a tam jako polapené v uzavřené nádobě, měnily se a neustále jasněly. Do těla mu proudilo nepředstavitelné množství energie - daleko více, než si Isaura myslela, že dokáže pojmout a použít pro sesílání kouzel.
Sullanciri se pootočil, zvedl křídlo vysoko nad menhir, a popadl velký kámen oběma rukama. Několikrát s ním zacloumal ze strany na stranu, jako by se jednalo o zub, jejž bylo potřeba vytrhnout z dásně. A pak jej jednoduše vyrval ze země. Z balvanu odpadaly blátivé hroudy. Neskartu ho zvedl nad hlavu a mrštil na Adepta.
Isaura nepostřehla, že by se Kerrigan snažil bránit s pomocí magie. Místo toho toporně a nešikovně odtančil stranou. Balvan s temným zaduněním dopadl na zem. Dívka - třebaže seděla poměrně daleko od kolbiště - pocítila zachvění.
Náraz připravil Kerrigana o rovnováhu a přiměl jej, aby si dřepl na tlustou zadnici.
Mladík přejel dlaní po černém kameni a pravou rukou sevřel jeho kraj.
Konec! Neskartova triumfální myšlenka byla tak silná, že Isaura na okamžik přestala dýchat. Mohutný sullanciri se sklonil a znovu popadl balvan. Svalstvo na zádech i na pažích se mu napnulo. Nelidské úsilí ještě zdůrazňovaly syté barvy, které se zmocnily jeho těla. Ještě jedinkrát se kámen zvedne do vzduchu. Ještě jedinkrát dopadne. A z Kerrigana pod tou nesmírnou tíhou nezůstane ani mastný flek.
Balvan se nepohnul.
Adept se nevzrušeně - navzdory nepředstavitelné námaze vynakládané sullancirim - převalil na kolena a pak se s rukama opřenýma o kámen pomalu vztyčil. Ačkoli balvan přistál na trávníku, jenž se vlivem kouzel a tajícího sněhu změnil v bláto, Neskartu by snad snáze uzvedl celý Navval. Veškerá jeho snaha byla nanic.
Kerriganův hlas zpřísněl. „Dost. Měl jsi možnost udeřit třikrát. Jednou proto, že jsem tě vyzval. Podruhé proto, že jsme studovali na stejné akademii. A potřetí proto, že jsi spáchal to, co jsi spáchal."
Neskartovy ruce s nestvůrnými drápy pustily zjizvený kámen. Sullanciri se napřímil, ale přitom roztáhl křídla, takže vypadal ještě větší. Barvy v něm přestaly uhánět sem a tam. Nyní zvolna proudily v zářivých klikatých pruzích.
Teď tedy udeříš ty.
Kerrigan pomalu přikývl a vzal hůlku do jedné ruky. „Ano."
Barvy v sullancirim opět zrychlily. Před bojem říkal, že si Kerrigan použitím hůlky zpečetí rozsudek smrti. Isaura věděla, že Neskartu věnoval svým nejslibnějším a zároveň nejzáludnějším studentům dary podobné této hůlce. Ačkoli s jejich pomocí dokázali snáze ovládat magii, bylo používání těchto artefaktů v jistém ohledu riskantní. Sullanciri totiž mohl jejich prostřednictvím zlikvidovat případného rebela.
Isaura se přistihla při myšlence, že by měla zakřičet varování, ale nedokázala to. Matka jí řekla, že bude zrazena, a nyní

ve své mysli znovu a znovu slyšela ozvěnu jejích slov. Ne, nebudu to já, kdo ji zradí.
O úder srdce později pochopila, že varování ani zrady nebude zapotřebí.
Mladík se podíval na bytost, která se před ním tyčila. „Vím hned dvě věci. Když s pomocí této hůlky sešlu kouzlo, zabiješ mě. Ale když tuto hůlku použiji, zabiji tebe."
Moc se začala do Kerrigana vlévat tak rychle, že Isaura ucítila, jak se její proudy stáčejí, aby vyhověly čarodějovu přání. Neskartu se jal vztyčovat obrany proti množství známých i neznámých bojových kouzel, ale vůbec na tom nezáleželo. Sullanciri přehlédl to, co bylo na útočníkovi nejpodstatnější. Kdyby byl o něco pozornější, snad by se dokázal správně připravit a uniknout záhubě.
Ačkoli o tom Isaura silně pochybovala.
Kerrigan nebyl bojový čaroděj. Své kouzlo neseslal skrze hůlku, nýbrž na hůlku - tu hůlku, kterou Neskartu sám očaroval. Magie jí dodala přímo neskutečné zrychlení. Během okamžiku se změnila v rozmazanou šmouhu.
Podobná šípu se zabořila Neskartovi do hrudi a celá zmizela v jeho těle. Na zádech, přímo mezi roztaženými křídly, mu napnula kůži a vytvořila hrbolek. Hůlka zvedla sullanciriho do vzduchu a odmrštila jej s takovou rychlostí, že za ním ruce a nohy zavlály jako fábory. Když dopadl na zem, mocná křídla poklesla a o chvíli později znehybněl i zbytek těla - zůstal z něho pouhý tmavý tvar ohraničenými bouřícími barvami. Pak Isaura uslyšela hromové zaburácení, které jí ještě dlouho rezonovalo v hrudi. Tmavý obrys sebou škubl a vymrštil se vzhůru, kde zmizel v obláčku bělostného oparu.
Po zaburácení nastalo ticho. Ve tvářích všech přihlížejících se zračil úžas. Pouze Adept zachoval klid. Chvíli s mírně zvědavým výrazem hleděl k obloze a pak si otřel ruce o lem roucha. Když skončil s očistou, nespokojeně se podíval na menhir. Poté téměř ledabyle zagestikuloval a vrátil balvan do původní polohy.
Napravo od Isaury vyštěkl dělostřelecký důstojník rozkaz. Do otvůrku v hlavni jedné z drakonel pronikla jiskra a zapálila střelný prach. Vyvalil se syčící kouř a okamžik nato zbraň zařvala. Vyplivnuté plameny následovala železná koule. Jedinkrát se odrazila od země, přitom rozstříkla vodu a rozházela vlhkou zeminu, a narazila do Kerrigana.
Mladík ztuhl. Koule jej zasáhla přímo do prsou a odhodila alespoň o dva tucty stop. Z aurolanských pozic se ozvaly radostné výkřiky a členové posádky drakonely si začali navzájem blahopřát k přesnému zásahu.
Náhle se Adept potácivě zvedl na nohy. Jeho pohyby byly nejisté, ale zdálo se, že čerpá sílu z oslavných výkřiků diváků nahoře na hradbách. Dovrávoral k místu, kde na zemi ležela dýmající koule, neobratně ji uchopil a zvedl. Pak se kolébavou chůzí vydal zpět k bráně, zatímco si přehazoval horký projektil z ruky do ruky.
Naelros vyskočil a zavrčel na posádku drakonely. Řvouni zakňourali a skryli se za svou zbraní. Pak se drakomorf otočil a pohlédl na dívku. „Využije kouli pro vytvoření kouzel odrážejících všechno, co má tentýž původ, že ano?"
Isaura přikývla. „Pocházejí-li všechny naše koule z téže slévárny, nebo byla-li ruda, z níž jsou vyrobeny, vytěžena na stejném místě, pak by se mu to mohlo povést."
„Úspěch ale není zaručen?"
„Po tom, co jsem tu dnes viděla, si už nejsem jistá vůbec ničím."
Drakomorf pomalu pokýval hlavou. „Tím se tedy leccos mění." Pohodlně se opřel o ocas. „Bude potřeba změnit plány."
Naprostý klid, jenž naplnil jeho hlas, ji překvapil. „Zabil sullanciriho a je nesmírně mocný. Nechceš mi doufám říci, že hodláš pokračovat v obléhání?"
Naelros na ni upřel temný pohled. „Je mocný, ale není nejmocnější. Jeho příchod mnohé změnil, ale my se dokážeme přizpůsobit. Dostane-li se nám té správné pomoci, bude Navval ke spokojenosti tvé matky brzy náš."

Kapitola dvacátá pátá

Svarskya se rozkládala před Adrogansem - stará a zmrzačená. Domy se opile nakláněly nad ulicemi. Mnohé z věží se zřítily, rozdrtily budovy a zbrázdily náměstí kamennými šrámy. Vnější město kdysi bývalo krásné a hradby, jež ho obklopovaly, sluly široko daleko jako umělecké dílo. Dnes však byly zpola zaváté sněhem, zatímco zbytek skrývaly seschlé popínavé rostliny. Ve vnějším opevnění teď zelo tolik děr, že přestalo vytvářet souvislou linii. Vlastně se již ani nedalo označit slovem hradby a oko neinformovaného pozorovatele by si ho mohlo snadno splést s řadou kopečků.
Ve vnějším městě se nic nehýbalo. Což, jak se Adrogans v duchu napomenul, ještě zdaleka neznamenalo, že tam nic nečíhá. Rozvaliny předměstí měřily ve svém nejužším místě přinejmenším půl míle, zatímco v nejširším byly alespoň čtyřnásobné. Během čtvrtstoletí, které uběhlo od pádu Svarskye, se některé ulice posunuly postavením nových domů a zbořením starých, ale většina původních hlavních tříd, vedoucích do starého města, si uchovala někdejší podobu.
Staré vnitřní město, jež obklopovalo doky, se dosud pyšnilo věžemi a vysokými stěnami. Princ Kirill ho byl před lety nucen vyklidit bez boje, takže Aurolaňanům padlo do rukou prakticky nepoškozené. Adrogans si proto dokázal lépe představit jeho nádheru v dřívější epoše, ale pochyboval, že někdy opět dosáhne téže velkoleposti.
Generál Caro zarazil koně vedle Adrogansova. „Jsme připraveni vyrazit. Čekáme jen na tvůj rozkaz, generále."
Adrogans si odfrkl. „Tak v tom případě se ještě načekáte, protože si nejsem jistý, zda já budu někdy dost připravený."
Vrhl rychlý pohled na věž Nefrai-keshe, v jejíchž oknech se se zarážející pravidelností objevovaly ohnivé záblesky. „Co si myslíš ty, strýčku?"
Phfas se drsně zasmál. „Mě neptej se ty. Jeho se ptej, až mu ke krku meč přiložíš ty."
„Kéž bych se dostal tak daleko." Bolest, Adrogansova věčná společnice, pro něho nyní neměla žádnou radu. Netiskla se k němu ani jej nedrásala paťáty. Jen klidně odpočívala, opřená o generálova záda, jako by byla pouhým unaveným dítětem, o něž se bylo třeba postarat, a nikoli vtělením trýzně. Udivovalo ho to. Před blížícím se bojem by měla správně být nejdivočejší, dychtivá orgií čiré agónie.
Adrogans se nedokázal zbavit myšlenky na možná jatka. Každá ze zasněžených chatrčí mohla být k prasknutí nacpaná střelným prachem. Kdyby své vojáky vyslal do města v sevřených formacích, jediná exploze by jich zabila stovky. A

pokud by je ve snaze takové zkáze předejít rozptýlil, soustředěné aurolanské síly by slabé linie snadno prolomily a zmasakrovaly jeho oddíly. No, a jestliže má k dispozici dostatek střelného prachu, může jím klidně naplnit všechny chatrče. Potom zemře celá má armáda…
Na jednu stranu měli nepřátelé stěží zapotřebí bránit vnější město, protože vnitřní opevnění bylo dosud vysoké a pevné. Adroganse bleskový postup připravil o možnost nasadit obléhací stroje a třebaže by se v předměstí dal najít dostatek dřeva i kamenů pro jejich postavení, vyžádalo by si to příliš mnoho času. A ten hrál ve prospěch Aurolaňanů, jimž mohly lodě neustále dopravovat posily a zásoby.
Vlastně tomu mohlo být tak, že Nefrai-kesh nezamýšlel nic hrozivějšího než jednoduše získat trochu času. Adrogansovi na tom však nesedělo, že si nepřátelský generál mohl klidně vydobýt času mnohem víc - kdyby své jednotky v předchozích bitvách nasazoval účinněji. Pokud by poslal na Svarský most silnou posádku, jeho dobývání by mu dalo zaprvé čas a zadruhé by způsobilo vážné ztráty spojenecké armádě. A kdyby už tam použil bumbágly, tak bychom se mrtvých ani nedopočítali. Do příchodu jara by rozdrtil vše, co by zbylo z mého vojska, a ani by ho to nestálo mnoho námahy.
Samozřejmě, existovalo množství eventualit, s nimiž jeranský generál nemohl počítat. Ačkoli byl prostřednictvím arcanslata neustále všeobecně informován o situaci na východní frontě, neměl ve skutečnosti ani ponětí, kolik tam Chytrina nasadila jednotek a kolik jí jich ještě zbývá v záloze. Nebylo nemožné, že pro Nefrai-keshe už nezbyly žádné posily. Třeba se dokonce stalo, že většina sullanciriho jednotek byla odvelena do Murosa, aby podpořila tamní ofenzívu. Vítězství v Sebcii - byť rychlé a drtivé - mohlo Chytrininu vojsku ublížit mnohem víc, než kdokoli tušil.
Pohlédl na Cara. „Dává ti smysl, že nám hodlá bez boje přenechat celé vnější město?"
Alcidský velitel potřásl hlavou a pak si narovnal přilbici. „Ani po všech debatách, které jsme o tom spolu vedli, nechápu, jakým způsobem uvažuje. Nejvíc se bojím toho, že nás chce vlákat do města, aby omezil naši manévrovací schopnost, a pak nás nechá vykrvácet v neorganizovaných bojích o každý dům a ulici. A kdybychom zaútočili na předměstí a ukázalo se, že mu pomáhá drak… Bylo by po nás."
Adrogans přikývl. „Ale poté, co byl její poslední drak zabit v Pevnosti Drakonis, už Chytrina žádného nepoužila. Možná má nad nimi špatnou kontrolu. Nebo existuje jen hrstka takových, které dokáže ovládnout, protože vlastní jen malou část Dračí koruny. Myslím, že kdyby na nás chtěla nějakého poštvat, udělala by to už na mostě nebo u Tří bratrů. Ale stejně máš pravdu. Jestliže spatříme draka, musíme ihned plnou silou napadnout Aurolaňany, aby se naše vojska smíchala. Potom snad Nefrai-kesh s útokem zaváhá…"
Phfas se uchechtl. „S bumbágly moc neváhal on."
Caro sebou trhl. „Správný postřeh. Vypadá to, že nás chce Nefrai-kesh zlikvidovat, ať to stojí co to stojí."
„S tím souhlasím, ale…" Adrogans nebojácně mávl rukou směrem k předměstí. „Nad hradbami vnitřního města vlaje neuvěřitelně málo praporů."
„Tenhle paradox se mi nelíbí o nic víc než tobě. Znamená to, že má pro nás v zásobě nějaké překvapení."
„V boji mám rád jen taková překvapení, která vymýšlím já." Adrogans si povzdechl. Pohlédl vpravo na svého nového trubače. „Signalisto, všeobecný postup."
Roh zaburácel a osvoboditelská armáda vyrazila kupředu, přičemž na Adrogansův rozkaz vytvořila dlouhou linii. Všechny pěší oddíly se sešikovaly do formací o pěti řadách, takže získaly širší čelo, než bylo obvyklé. Z masy infanterie vyčnívali pouze dobrovolníci ze Svoinu, kteří postupovali kousek před profesionálními vojáky. Na Okranech bylo vidět, že jsou celí dychtiví vstoupit do své ztracené metropole.
Za pěchotou jela kavalerie, jež udržovala sevřenější formace. Kdyby past, přichystaná Nefrai-keshem, sklapla, Adrogans chtěl mít po ruce mobilní sbor pro rychlý protiúder. Jízda mohla pochopitelně postupovat jen po širších ulicích a generál předpokládal, že pokud na ně ve Svarskyi čekají nastražené výbušniny, budou nejspíš ukryty právě tam. Alespoň on sám - pokud by velel obraně města - by zaminoval hlavní třídy, a tak nyní doufal, že pěchotní předvoj dokáže nalézt a zneškodnit všechny pasti dříve, než dovnitř proniknou první jezdecké oddíly.
Zatím vše probíhalo hladce. Adrogans si nevšiml, že by na hradbách vnitřního města byl vyhlášen poplach. Ve skutečnosti na nich vše zůstávalo při starém. Prapory se třepotaly a osamělé hlídky chodily sem a tam. Pokud si všimly postupující armády nebo uslyšely zvuk polnice, nedaly to najevo. Na opevnění se, pravda, objevilo několik diváků sledujících blížící se vojsko, ale všichni zůstali nevzrušení.
Svoinští dobrovolníci vstoupili do města jako první. Přesně podle rozkazu se rozptýlili po okolních budovách a jali se je procházet místnost po místnosti, hledajíce cokoli neobvyklého. Okrané strávili roky ukrýváním se ve změti domů a bočních uliček svého umírajícího města, a tak si Adrogans byl jistý, že se tu budou cítit jako doma. Plížili se předměstím jako plíseň, šplhající po rozpadajících se zdech, a jakmile zjistili, že je nějaký blok čistý, poslali člověka, aby o tom zpravil zbytek armády.
Za nimi pronikla do města regulérní pěchota a začala zajišťovat ulice. Speciální čety pátraly po pastech, ale Adrogans neviděl, že by byla někde vztyčena rudá vlajka oznamující přítomnost nebezpečí.
A pak, jakmile k vnějším hradbám dorazila i kavalerie, to spatřil. Po jedné z hlavních tříd, mířících do vnitřního města, kráčel nevysoký muž oděný v černém. Jeho plášť se za ním při chůzi vlnil, jako by byl utkán ze čtyřicet stop dlouhého pruhu průsvitného hedvábí. Čas od času se vzdouval jako v poryvech neexistujícího vánku.
Postava se zastavila, uklonila se a její plášť se z černého změnil v bílý.
„Tímhle trikem leda děti bavit může."
Adrogans se na Phfase usmál. „Znak příměří. Nefrai-kesh nám ho už jednou nabízel - ve Svoinu, vzpomínáš?"
„Jenomže tohle není Nefrai-kesh."
„Ne, ale je to jeho posel." Adrogans vrhl letmý pohled na promluvivšího Cara. „Nechceš si se mnou zase vyjet a trochu vyjednávat, generále?"

„Jistě, příteli."
Phfas se k nim s obvyklou samozřejmostí připojil. Projížděli městskými ulicemi a kývali na pozdrav pěšákům, kteří je střežili. Nad hlavami jim přelétli Váleční jestřábi a přistáli na střechách domů, obklopujících velkou křižovatku, na níž se herold zastavil. Adrogans očekával, že mu do tváře zavane větřík, který si pohrával s poslovým pláštěm, ale ani když se přiblížil na pár kroků, neucítil nic.
Postava se opět uklonila. Většinu tváře jí skrývala černá maska, zatímco kůže na zbytku obličeje byla až neskutečně bledá, mrtvolná. Jen poslovy oči žily. Vlastně přímo hořely - z důlků každou chvíli vyšlehávaly jazýčky plamenů. Postava před sebou spráskla ruce a v tu chvíli vypadala spíše jako starostlivý hostinský než netvor nevyslovitelné moci.
„Můj otec, na mou čest, vás vítá - a není v tom lest! Dnes vám nezpůsobí nejmenší škody, neb zítra bude krve jako v řece vody."
Adrogans přikývl. „Jsi tedy Nefrai-laysh. Otec toho Norringtona."
„Ach, ach, tolik to bolí, když mu přisuzuješ mou roli! To bych tedy věděl rád, k čemu vám je ten malý smrad? S ním, či bez, jih padne přec, to berte jako jasnou věc!" Když sullanciri vyplivl své rýmy, po okolí se rozlétly jiskry. „Stojí leda za starou belu, navíc tu není přeci! Leč my si tady, v Okrannelu, ujasníme pár věcí."
Sullanciri široce roztáhl ruce, jako by jimi chtěl obsáhnout celé vnější město. „Ne, žádná past zde není - čeká vás tu jen pohoštění. Víno, chleba, taky maso, do toho, hrdinská chaso! V domech sladký spánek nepřekáží chladný vánek. Odpočívejte v noci, jak budete moci. Protože zrána, až zakráká vrána, poznáte tíhu smrti a ta vás rozdrtí."
Jeranský generál se zamračil. „Takže takhle to je. Tvůj otec tě poslal, abys nám pověděl, že nás nejprve nakrmí a teprve potom zabije? Máme před sebou ještě jednu klidnou noc, než začnou jatka?"
„Ano, toť přesně jeho vzkaz a není na něm žádný kaz. Tábořte tady, nebojte se zrady. Již zítra okusíte strach, všichni se obrátíte v prach. Však dneska usnou kopí, meče, než ráno vyrazí do zteče."
Phfas si odfrkl. „Slova a hry."
Budou všechny ty věci otrávené? Chce, aby se moji vojáci opili a aby jim ráno bylo zle? Adrogans vzhlédl a podíval se za Nefrai-layshe, na věž, ve které dlel nepřátelský velitel. Nefrai-kesh se objevil v okně a rázně mu zasalutoval.
Bolest zůstala klidná. Dál spala opřená o jeho záda.
Adrogans přikývl. „Přijímáme nabízené pohostinství. Poděkuj za nás svému otci."
„Ach, to bude balzám pro jeho uši. Tvé díky předám, jak se sluší." Drobný sullanciri se bezstarostně usmál. Mávl rukou a plášť se mu pevně ovinul kolem těla, aby vzápětí explodoval v bouři maličkých sněhových vloček. Okamžik divoce vířily vzduchem a pak se smrštily do pravidelného trychtýře. Ten s Nefrai-layshem ve svém nitru odtančil k vnitřnímu městu a zmizel za hradbami.
Caro měl ve tváři znepokojený výraz. „To přece nemůžeš myslet vážně! Opravdu chceš jíst jejich jídlo a pít jejich víno?"
„Nebojím se jedů. Nefrai-kesh se pokouší udělat ušlechtilou věc a já nevidím důvod, proč bych ho měl odmítnout. Myslím si ale, že se dnes snaží být velkodušný proto, že zítra už takový nebude." Adrogans si povzdechl. „A právě toho se, přátelé, k smrti děsím."

Kapitola dvacátá šestá

Alexie hleděla z okna svého pokoje v nejvyšším patře věže, lhostejná k tomu, že její tmavá silueta představuje ve světle lampy za zády skvělý cíl pro aurolanské drakonely. Chtě nechtě musela obdivovat chladnokrevnost nepřátelského velitele. Poté, co Kerrigan zabil sullanciriho, bylo celé město radostí bez sebe. Aurolaňané již na kolbiště nevyslali žádné další čaroděje, což znamenalo, že magické souboje skončily pro Navval vítězstvím - byť ztráty na straně obránců nahánělly hrůzu.
Kerrigan princezně vysvětlil význam ukořistěné dělové koule. Kováři ji již stačili rozštěpit na více než tucet kousků. Kerrigan a ostatní čarodějové se posléze dali do tvorby kouzel, účinně blokujících projektily, jež mířily na město. Vyvolali magické štíty a stvořili i jakési čarovné vějičky, přitahující střely do míst, kde nemohly napáchat mnoho škod. Všechno to vypadalo velmi slibně. Navíc se nepříteli muselo jistě začít nedostávat střelného prachu a munice. Roli v tom hrály jak útoky Havranovy skupiny, tak i skutečnost, že většina dodávek putovala k hlavní aurolanské armádě, snažící se probít k Caledu. Zdálo se tedy pravděpodobné, že se obležené město ubrání.
Aurolanský velitel však situaci viděl odlišně a Alexie nemohla popřít, že jeho taktika má něco do sebe. Za soumraku promluvily první drakonely. Za nekončícího vyzývavého řevu vyplivovaly na Navval svůj náklad železa. Čekající čarodějové používali magii, aby projektily odrazili nebo odklonili, a jejich úsilí zpočátku slavilo úspěch. Koule neškodně svištěly vzduchem a zdálo se, že snaha rozstřílet město je marná.
Jenomže aurolanský velitel jednoduše rozkázal postupně zvyšovat kadenci palby. Střely létaly proti městu čím dál rychleji a rychleji. Drakonely burácely nikoli po jedné, ale hned celými bateriemi, a zasypávaly Navval železnými salvami. Jeden čaroděj si běžně dokázal poradit s jednou koulí, ale nyní se musel vypořádávat s celým rojem. Čím víc střel se pokoušel odrazit, tím větší úsilí si to od něho žádalo. Vyčerpaní magikové se jeden za druhým hroutili a počet koulí, pronikajících obranou, zvolna rostl.
Nepřátelé ohřívali projektily nad velkými vatrami a jakmile začínaly rudě žhnout, vystřelovali je proti městu. Když některý dopadl do Navvalu, rozdrtil zeď a pronikl do domu či sýpky, snadno zapálil vše, čeho se dotkl. Ze své pozorovatelny viděla Alex přinejmenším tucet malých požárů. Kdyby měli k dispozici tým čarodějů, snad by se jim dařilo udržovat ohně pod kontrolou, ale ztráty ze soubojů před hradbami se už projevovaly. Magiků zůstalo málo a byli nuceni dělat příliš mnoho věcí najednou.
Koule nebyly jedinými zbraněmi, použitými proti městu. Už jen nepřestávající dunění bohatě stačilo, aby slabší povahy

ztrácely nervy. Alexie byla o půlnoci vzhůru, neboť chtěla sledovat nepřátelskou činnost, ale bděli i ostatní obyvatelé města, neboť v příšerném randálu nedokázali usnout. Již se poučili, že jediným varováním, jehož se jim dostane předtím, než přiletí železná koule a promění jejich domov v hromadu doutnajících třísek, je hromové zaburácení těch pekelných vynálezů.
Do přístavu začínali proudit první uprchlíci.
Alex se zamračila. Předtím si byla jistá, že nepřítel nemá dost střelného prachu ani munice, aby v tak drtivém náporu pokračoval dlouho, ale rozmařilé plýtvání, jehož byla svědkyní, jejím přesvědčením silně otřáslo. Nepřátelský velitel byl buďto hlupák, nebo šílený opovážlivec. Nebo - a toho se nejvíc obávala - prostě jen měl dostatečný přísun zásob, takže se nemusel strachovat, že mu dojde střelivo.
Věděla, že by nejpříhodnější odpovědí na jeho ofenzívu bylo vyslání úderné jednotky, která by přepadla nepřátelské pozice. Naneštěstí neměla dost vojáků, aby byl úspěch takového výpadu zaručen. Na hradbách sice mohli nějakou dobu vzdorovat i té nejprudší zteči, ale na zahnání obléhací armády nestačili. Krom toho jí bylo jasné, že kdyby vyrazila s oddílem kavalerie a pokusila se zlikvidovat drakonely, stačila by jediná salva drakonetníků nebo - ještě hůř - mířená salva dračích kanónů, aby její jednotky utrpěly takové ztráty, že by jim nezbylo než se potupně stáhnout zpět do města.
Příčilo se jí jen sedět a čekat, ale neměla na vybranou. Dokud byla část aurolanského vojska vázaná zde, znamenalo to oslabení Chytrinin hlavních sil postupujících proti Caledu. Navvalský sbor navíc spotřebovával množství zásob, které mohly citelně chybět na jiných bojištích. Zprávy, jež princezna dostávala z metropole od Bowmara, byly zatím celkem optimistické. Král nechoval žádné plané naděje, že se Alexii podaří Navval udržet. Jen po ní chtěl, aby ztrátu města co nejvíce oddálila.
Ozvalo se zaklepání, ale dříve, než se stačila otočit a pozvat nočního hosta dál, dveře se otevřely. Dovnitř vstoupili tři muži a jedna žena - všichni středního věku a s tvářemi zakrytými maskami. Měli na sobě drahé, ale nepříliš teplé oblečení, což znamenalo, že si již někde stačili odložit kožešinou podšité pláště. Z příchozích znala Alex osobně pouze vévodu Thowa, v jehož paláci se právě nacházela.
Žena vystoupila z hloučku svých společníků a prosebně natáhla ruku. Alexie si byla jistá, že ji už někde viděla, ale vzpomenout si nedokázala. „Princezno Alexie, pro lásku boží, musíš nás vyslechnout."
Vévoda Thow sevřel ženinu druhou paži a donutil ji zmlknout. „Princezno, je nám líto, že tě rušíme v tak pozdní hodinu. Omlouváme se za to, ale skutečně s tebou potřebujeme mluvit." Kývl směrem k oknu. „Jak vidíš, všechna opatření, o kterých jsme si mysleli, že nás zachrání, byla k ničemu. Město je v plamenech. Lidé přicházejí o domovy. Mnozí jsou zranění a řada jich umírá."
„Tvé město je v obležení. Ztrátám se nelze vyhnout."
„To jistě, Výsosti, ale něco udělat přece musíme."
Alexie si povzdechla. „Uvažovala jsem o tom. Zanedlouho aurolanská palba utichne. Nemají zásoby, aby jim tohle tempo vydrželo dlouho. Naši čarodějové si odpočinou a brzy budou opět moci vykonávat své povinnosti."
Vévoda zavrtěl hlavou. „Nezvládnou to. Požárů je moc a-"
„Magie není jediným prostředkem k uhašení ohňů, můj pane," zavrčela. „Rozkázala jsem vojákům, aby začali vytvářet protipožární brigády. To našim čarodějům umožní, aby se věnovali důležitějším věcem. Zastavení Aurolaňanů, například."
Alexie pokračovala a nenechala vévodu, aby jí skočil do řeči. „Zvažovala jsem možnost výpadu, ale tím bych všechno jen zhoršila. Podlomil by naše síly, takže kdyby pak nepřátelé podnikli zteč, nedokázali bychom jim vzdorovat. Masakr, který by vypukl, je lepší si nepředstavovat. Chceš snad, aby k němu došlo?"
Žena vyprostila ruku z vévodova sevření. „Ne, to nechceme. Naopak bychom se tomu rádi vyhnuli. Chceme zahájit vyjednávání o kapitulaci."
„Cože?"
Jeden ze zbylých mužů rozhodil ruce. „Předtím jsi říkala, že Aurolaňané neostřelují hradby z toho důvodu, aby zůstaly nepoškozené pro případ, že by je byli v budoucnu nuceni sami bránit. Mohli bychom je nechat vstoupit do města výměnou za záruku nedotknutelnosti civilního obyvatelstva. Jistě pochopí, že je to pro ně výhodný obchod."
Alex nevěřícně otevřela ústa a pak potřásla hlavou. „Víš vůbec, co mi tu povídáš?"
Žena vzhlédla. „Zabrání to masakru."
„Všichni jste se museli zbláznit. Vím, jak to vypadá, když Aurolaňané obsadí nějaké město. Po osvobození Svoinu se ukázalo, že je navždy otráven samotný jeho duch, a tak nezbylo, než ho spálit. Tady v Navvalu žije dvacet tisíc lidí, že? Nebo třicet, nejsem si jistá. Je na tom zhruba stejně, jako kdysi býval Svoin. Ale když ho generál Adrogans osvobodil, nežilo v něm ani pět tisíc obyvatel."
Vévoda mávl rukou. „To ale bylo po pětadvaceti letech."
Alex na něho upřela přísný pohled. „Aha. Takže ty předpokládáš, že někdo přijde a zachrání vás, ještě než uběhne další čtvrtstoletí?"
„Ne. Ale máme za to, že Aurolaňané dodrží dohodu, kterou s nimi uzavřeme."
„A proč by to asi měli dělat? Podívej - vy teď kapitulujete a pak se v okolí možná objeví nějaké naše jednotky, které by vás mohly zachránit. Věř mi, že kvůli vám nebudou plýtvat časem. Prostě město obklíčí a vás nechají ve společnosti Aurolaňanů. To bych se tedy ráda podívala na dodržování dohody, až řvounům dojdou zásoby jídla."
V hlase čtvrtého muže, prošedivělého policejního soudce, zazněla neskrývaná hrozba. „Máme i jiné věci, které bychom jim mohli dát. Cenné věci."
„Například?" Alexie rozzlobeně zamhouřila fialkové oči. „Mě? Ženu, která skolila sullanciri? Máš na mysli tohle, policejní soudce?"
„Víš moc dobře, koho ještě mám na mysli."

„Ona možná, ale například já to nevím, policejní soudce. Možná bys mi to měl raději rychle prozradit!" Ve dveřích se náhle objevila Sayce a její hlas se chvěl přísterným vztekem. „Chceš snad naznačit, že hodláš vydat nepřátelům dva lidi, kteří sem přišli o své vlastní vůli, aby zachránili vaše mizerné životy?"
Policejní soudce se na ni podíval. „Princezno, o vás přece nemluvím. Budete v bezpečí…"
„Ve tvé společnosti? To pochybuji." Sayce se bez obtíží protlačila jejich hloučkem a postavila se mezi ně a Alexii. „Prodáte mě, jakmile zjistíte, že jim to, co jste jim dali, nestačí. A potom, potom ostatní prodají vás."
Žena vzlykla. „Ale jediná alternativa je smrt!"
„Ano, to je!" Muroská princezna prudce mávla rukama. „Copak tomu nerozumíte? Aurolaňané sem přišli, aby vás zničili. Přehnali se Sebcií jako zimní bouře a zanechali za sebou jen spoušť - ale proč? Co obyvatelé Sebcie kdy provedli Chytrině? Nic. A s námi je to stejné. Neudělali jsme nic, čím bychom vyprovokovali tuto invazi. Snad kromě toho, že máme skvělou zemi plnou odvážných lidí, kteří nechtějí nic než tvrdě pracovat, aby zlepšili život sobě a svým blízkým. Jen se na sebe podívejte. Máte nasazené masky, ale myslíte si, že jste jich doopravdy hodni? Vaši předkové by vám je bez váhání servali z tváří a pak by vám s gustem sloupli i kůži pod nimi! Stali jste se stejně samolibou cháskou, jakou byla ta, kterou před staletími svrhli naši praotcové. Hloupou a neschopnou!"
Vévoda ztuhl rozhořčením. „Mýlíš se v nás."
„Ne, nemýlím, vůbec se ve vás nemýlím, vévodo Thowe. Moc dobře vidím, jací jste. Stejně, jako teď chcete prodat princeznu Alexii nebo Kerrigana Aurolaňanům s tím, že to přece děláte pro blaho svých poddaných, byste jindy byli schopni prodat kteréhokoli z ostatních lidí, pokud by vám to přineslo prospěch. Považujete to za přiměřenou cenu za záchranu a jistě byste potom statečnost těch, které jste obětovali, vynášeli až do nebes. Ale pravda je směšně prostá - sebe ve své nadutosti pokládáte za příliš důležité pro vaše město i království, než abyste nepříteli nabídli své životy."
Saycin hněvivý výbuch čtyřčlennou skupinku zastrašil. Z tváří jim vyprchala všechna barva a žena si dokonce zakryla masku dlaněmi. Ramena se jí začala chvět, jako kdyby vzlykala, ale Alexii se její smutek zdál tak trochu hraný.
„Teď uděláme tohle," zavrčela Sayce a v očích se jí zablýsklo. „Když máte takovou starost o své bezpečí, zajistím vám ho. Rozkážu několika Kopiníkům, aby každého z vás pečlivě hlídali. Máte mé slovo, že kdyby vznikla byť sebemenší šance, že byste mohli padnout do rukou nepřátelům, budete včas zabiti a vyhnete se tak potupné záhubě z rukou Aurolaňanů, zajisté dlouhé a mučivé."
Policejní soudce vykulil oči. „Nemůžete nám přece vyhrožovat smrtí!"
„Ne?" Sayce se na něho pronikavě podívala a zkřížila si ruce na prsou. „Lepší hrozba smrti než obvinění z velezrady. Vlastně máte na vybranou. Osobně bych dala přednost tomu druhému, protože by pak všechny vaše pozemky propadly koruně. Jistě, z vašich dětí by se stali žebráci, ale aspoň by zůstaly naživu, že ano."
Vévoda si odfrkl. „Jen ať si koruna vezme mé země. Stejně bude všechno brzy patřit Chytrině."
Alexie udělala krok a položila ruku na Saycino pravé rameno. „Nechť je tedy po tvém, vévodo Thowe. Chytrina už brzy získá tvé pozemky i tvé město. Otázkou ovšem zůstává, jak velkou cenu za ně bude muset zaplatit. Můžeš jí to všechno prostě hodit do klína, ale vděku se nedočkáš. Nebo se k nám můžeš připojit a postavit se jí v boji. I kdybys zabil jen jediného řvouna, bude to znamenat, že jsi nezemřel nadarmo. A když se všichni obyvatelé města semknou a vyrazí do poslední bitvy, zaplatí Aurolaňané za dobytí Navvalu nakonec tolik, že z toho nebudou mít žádnou radost."
Rusovlasá princezna přikývla. „Zvolte si tedy - buď budete s nasazenými maskami věrně sloužit vlasti, nebo si je strhnete a zalezete někam do ústraní. Co se mě týče, raději zemřu svobodná, než abych zbytek života strávila jako otrokyně."
Všichni čtyři - bledí a rozechvělí - na ni pohlédli s pokorou v očích.
Sayce ukázala na dveře. „Zmizte."
Mlčky se vyplížili ven, bez úklony nebo omluvy.
Sayce se podívala na Alexii. „Stydím se za svůj národ. Nevím, jak se ti mám omluvit za to, čeho jsi musela být svědkyní."
„Myslíš svědkyní toho, jak jsi zkrotila hrstku zbabělců?" Alexie se lehce usmála. „Alespoň jsem tě poznala z nové stránky, o níž jsem dříve nic netušila."
Dívka přikývla. „Vím, dobře vím, že když jsem dorazila do Mereda, asi jsem na tebe udělala špatný dojem. Byla jsi jiná, než jsem očekávala. Will rovněž. Nic nebylo takové, jak jsem si předtím myslela. Ale brzy jsi mi dokázala, že jsi dokonce ještě víc, než v co jsem se kdy odvažovala doufat.
A Will to dokázal taky. I Havran." Sayce sklopila oči a do jejího hlasu se vloudily teskné noty. „Ještě než jsem přijela do Mereda, slyšela jsem o vás o všech všelijaké příběhy. O nájezdu na Wruonu. Taky o ústupu z Pevnosti Drakonis. Představovala jsem si oddíl opravdových hrdinů, ale ne takový… Takový… Vlastně jste spíš rodina než oddíl. Asi tě hodně bolí, že nemůžeš být s Havranem, ano?"
Tato prostá otázka Alexii překvapila víc než celý vévodův bláznivý návrh. „Ne, nelíbí se mi, že jsme od sebe odloučeni."
„Ale je někde venku a je v pořádku, že?" Sayce jí věnovala postranní pohled. „Věděla bys, kdyby se mu něco stalo, mám pravdu? Je láska taková?"
„Ano, cítím, že ano. A on by zase věděl, kdybych se tady ocitla v nebezpečí."
„Já bych totéž věděla o Willovi."
Alexii se povedlo uchovat chladnou tvář. To, že Sayce srovnávala své city k Willovi s tím, co ona cítila k Havranovi, nedávalo smysl. Jistě, muroská princezna to mohla říci, aby získala Alexiiny sympatie, ale proč? Obě byly polapené ve stejném městě, obklíčené stejnou armádou. Venku bylo plno nepřátel, zatímco uvnitř se to hemžilo zrádci. Všechny neshody, které by mohly mít, v jejich situaci pozbývaly význam.
Jediný důvod, který připadá v úvahu, je… Alexie ucítila, jak jí po zádech přebíhá mráz. „Ty ho skutečně miluješ, že

ano?"
Muroská princezna vzhlédla a pak rychle přikývla. „Původně měla do Mereda vyrazit má sestra a svést Willa, aby ho přiměla vydat se na pomoc mé vlasti. Celé se mi to ani trochu nezamlouvalo, a tak jsem na jih vyjela sama. Byla jsem připravená se mu nabídnout, bude-li třeba, ale raději jsem ho chtěla přesvědčit, aby se mnou šel z vlastní vůle. Představovala jsem si ho jinak - že bude mohutný jako jeho nevlastní bratr, že bude mít Rezolutovy drsné manýry… Jenomže on vůbec nebyl takový. Byl tichý a zábavný. A moc laskavý, když za mnou přišel a poseděl se mnou, zatímco jsem se zotavovala. Nečekala jsem…"
Setřela si slzu a pak se usmála, třebaže se koutky jejích úst slabě chvěly. „Jak se tak poslouchám, mluvím jako malá holka, co se prvně zamilovala. Jenomže víš, mně se o něm každou noc zdá, mám o něj starost… Několik posledních rán mi bylo po probuzení pěkně mizerně. Nejspíš právě kvůli tomu. Teď navíc všichni míří do Sarengulu. Nevím, co si mám myslet. Nevím, v co mám doufat!"
„A čeho se bát…"
Sayce přikývla. „To je ze všeho nejhorší."
„Já vím." Alexie levou rukou pohladila Sayce po rameni. „Myslím, že se bojíme téhož, čeho se bojí oni. Že se už nikdy neshledáme je jistě zlé pomyšlení, ale ještě horší je, že ty druhé zostudíme svým selháním. Vím ale, že to by Havran nikdy nedopustil."
„Ani Will ne."
„Potom je tedy tento strach zbytečný." Alexji objala kolem ramen. „A co se týče obavy, že bychom se s nimi už nemuseli znovu shledat… No, zabránit nám v tom mohou jedině Chytrininy armády. Což je, dle mého skromného soudu, dostatečně dobrý důvod nenechat je zvítězit."

Kapitola dvacátá sedmá

Po příchodu rána se generál Adrogans pokusil vytěsnit ze své mysli veškeré vzpomínky na rozporuplnost uplynulého dne. Jídlo, které jim dali Aurolaňané, bylo prosté, ale celkem výživné. Zato víno si všichni nemohli vynachválit. Většina ho byla po dobytí Svarskye vytažena z městských sklípků, nebo je sem dopravily lodě z obsazené Sebcie. Adrogansovi se příčilo ochutnávat nápoje, pocházející z válečné kořisti, ale na druhou stranu - připíjelo se přece na porážku nepřátelských hord. Jak poznamenal Caro, bude lepší když ho vypijí oni, než aby ho vypili Aurolaňané, a generál na to neměl co namítnout.
Ranní probuzení bylo časné a bolestivé - nikoli však proto, že by ho trápila kocovina. Jeho paní, která celý předchozí den klidně prospala, na něho nyní dotírala tesáky a drápy. Byl si jistý, že mu v blížící se bitvě způsobí mnoho trýzně, ale přesto bylo dobré mít ji na své straně. Věděl však, že pokud se plně nesoustředí, Bolest ho celého rozbodá a rozřeže, jako to již udělala s množstvím jiných lidí.
A tak se plně koncentroval na úkol, který měl být jedním z nejtěžších v jeho životě. Do vnitřního města vedl pouze omezený počet cest. Během předchozího obléhání vznikly v opevnění dva průlomy. Ty teď byly zataraseny barikádami postavenými z trámů a dalších trosek, jež obránci dotáhli z pobořené Svarskye. Průlom, který se nacházel západně od hlavní brány, byl prakticky nedobytný. Na východě však hromady sutin vytvářely jakž takž schůdnou přístupovou cestu k široké mezeře. Tato druhá bariéra vypadala, že je postavená méně pečlivě. Naneštěstí neexistoval způsob, jak si ověřit, zda to nepřátelé neučinili úmyslně, aby jeho armádu vlákali do předem připravené pasti.
Tento průlom však představoval nejslabší místo obrany vnitřního města.
Hlavní brána byla otevřená. Její masivní křídla vyrazila před čtvrtstoletím aurolanská beranidla a nikdo se pak už nenamáhal s jejich opravou. Před bránou byly navršeny trosky, vytvářející řadu malých zídek napříč silnicí. Třebaže by vojáci, bránící toto postavení, nejspíš časem podlehli soustředěnému náporu, přítomnost zídek znamenala, že útočníci budou muset zpomalit, aby je zdolali. Tím ze sebe udělají prvotřídní cíle pro lučištníky a drakonetníky a jejich ztráty budou skutečně neúnosné.
Adrogans musel navíc vzít v úvahu možné použití chrličů, vozembouchu a bumbáglů. Pokud by byly nasazeny uvážlivě, mohly by jeho armádu zmasakrovat, ale bohužel nevěděl, jak je objevit a včas zneškodnit. Mohl pochopitelně počítat s jejich přítomností a nařídit opatrný postup, ale kdyby se pak ukázalo, že zde žádná z těchto zbraní není, trval by útok mnohem déle, než by měl. Jenomže na druhou stranu - pokud by se vrhl do zteče lehkomyslně a narazil na ničivé aurolanské vynálezy, celé jeho vojsko by bylo pobito. A nejhorší bylo, že si nemohl zvolit žádnou střední cestu. Musím zvítězit díky krvi a ne strategii, jak jsem byl vždy zvyklý.
Navíc se den pro bitvu příliš nehodil. Ještě před rozbřeskem přilétl ze severu studený vítr a zavyl v pustých ulicích. Začalo slabě sněžit. Vítr hnal sněhové vločky jižním směrem a třebaže nebyl až tak silný, generál nepochyboval, že bude jeho lidem překážet v postupu a výrazně sníží přesnost lučištníků. Krom toho se na severu objevila tmavá mračna, příslib velké vánice, a neúprosně se blížila k městu.
„Zatrub k postupu."
Voják zadul na roh a vzápětí se k němu přidali i ostatní trubači, kteří uslyšeli signál. Nad bojiště vzlétli zbývající Váleční jestřábi a jali se jeden za druhým střemhlav snášet k hlavní bráně vnitřního opevnění. Záhy se objevily ohnivé záblesky explodujících ohnivců a nepřátelští vojáci se začali hroutit po zásazích šípů nebo oštěpů okřídlených válečníků. Z hradeb stékaly plamenné stuhy hořícího oleje a generálovi muži spontánně zajásali, jako by v tom spatřili předzvěst velkého vítězství.
Armáda spořádaně pochodovala kupředu. Pěchota se k opevnění blížila v sevřených šicích. Za nejbližší z bariér před hlavní bránou se objevili aurolanští vojáci a začali po útočnících vrhat kopí a vystřelovat šípy. Několik mužů padlo, ale po pár přesných zásazích spojeneckých lučištníků obránci opustili své pozice a rozprchli se. Zatímco nepřátelé utíkali k

vnitřnímu městu, dostaly se čelní řady Imperiální ocelové legie z Helurcy k první ze zídek. Vojáci ji kvapně přelezli a pokračovali v náporu, lhostejní ke krupobití střel, jež se na ně snášelo z ostatních obranných postavení.
Na východě vedla Beala mot Tsuvo tucet čet válečníků svého klanu do sebevražedné zteče po hrbolaté cestě, vedoucí k průlomu. Adrogans jí nejdříve nechtěl dovolit, aby stanula v čele útoku. Bylo mu jasné, že se jedná o značně pochybnou poctu, neboť věděl, že vojáky, kteří do průlomu vniknou jako první, čeká téměř jistá smrt. Beala však na něho tak dlouho naléhala, až svolil. Ačkoli sehrála zásadní roli v tažení proti Svarskyi, ona a její jednotky se dosud nezapojily do žádných vážnějších bitev. Horkokrevní horalé teď dychtili prokázat svou odvahu v přímém střetu s nepřítelem.
V těch místech létalo více šípů než sněhových vloček. Válečníci se hrnuli kupředu a z jejich pozvednutých kulatých štítů trčely desítky opeřených dříků. Lidé klopýtali a padali. Mnozí se již nikdy nezvedli, ale jiní se opět stavěli na nohy a tvrdohlavě postupovali dál. Když se gurannińští horalé dostatečně přiblížili, jali se házet malé ocelové kotvy přivázané na dlouhých lanech. Kdykoli se zachytily barikád, začínali statní válečníci ze všech sil tahat za provazy. Nedbali na to, že je přitom šípy kosí po desítkách a nakonec se jim povedlo vytvořit v zátarasu mezeru. Horalé se do ní vlili jako velká voda. Přeskakovali hroutící se trámy a svými štíty odráželi kameny, jimiž je obránci zasypávali. Za cenu strašných ztrát zdolali všechny překážky a vpadli mezi čekající řvouny.
Adrogans každou chvíli počítal s explozí bumbáglů, která klanové válečníky promění v ohořelé hromádky masa, ale nic se nedělo. Čekal i na první burácivou salvu drakonel, jež rozjasní šeré ráno oslnivou září. Dokázal si až příliš dobře představit, jakou spoušť napáchají tříštivé střely mezi horaly natěsnanými v úzkém průlomu.
Pravidelná pěchota se mezitím blížila k hlavní bráně. Jeranské korunní stráže proklouzly prořídlými šiky Ocelové legie a vytvořily novou útočnou vlnu. Obsadily druhou zídku a vzápětí třetí, takže mezi nimi a největší barikádou, blokující přímo hlavní bránu, už zbýval pouze jediný zátaras. Generála děsilo, že tady - či snad ještě o několik kroků dál - se do boje zapojí dosud mlčící drakonely a že se odněkud vynoří lučištníci, aby zmasakrovali jeho jednotky smrští šípů. O zbytek se pak postarají dva tři dobře mířené bumbágly…
Napjatě pátral po známkách toho, že jeho další útočné snahy přinášejí ovoce, ale žádné neviděl. Okranští exulanti vytvořili před bitvou prapor lehké pěchoty, který se spolu se Svoinskými dobrovolníky vplížil do stok. Generál doufal, že oddíl dokáže nepozorovaně proniknout do vnitřního města a vpadnout nic netušícím obráncům do zad. Tato mise byla stejně jako zteč Bealy mot Tsuvo v podstatě sebevražedná, ale Okrané se svého úkolu nezalekli o nic víc než horalé. Vydali se do kanalizace se vztyčenými hlavami, mnozí si pořád dokola mumlali „sny se mohou splnit", jako by tato slova byla magickým zaklínadlem, jež je činilo nezranitelnými.
Jak vojáci umírali, Bolest mu paňáty přejížděla po těle. Prostřednictvím své věčné průvodkyně cítil paniku, jíž propadali lidé tonoucí v ledové vodě kanálů. Detailně vnímal beznaděj, s níž se umírající horal pokoušel nacpat své vyhřezlé vnitřnosti zpět do rozříznutého břicha. Podobné vjemy teď k němu proudily ze všech stran - spáleniny, sečné rány, zlomené končetiny, rozdrcené lebky…
Přesně takový druh bitev odjakživa nenáviděl. Neexistoval žádný rychlý nebo snadný způsob, jak dosáhnout úspěchu. Dokud budou stát barikády, nedokáže použít svou kavalerii. A i když budou překážky odstraněny, nemohl tušit, co za nimi na jezdce číhá.
Věděl, že ať už půjde o cokoli, nebude to příjemné. Bez ohledu na vše se Adrogans nemohl zbavit pocitu, že bitva je již prohraná. Všechna ta krev teče zbytečně a přece musí existovat nějaký tajný smysl, jejž se mi nedaří uhodnout.
Vrhl rychlý pohled na Nefrai-keshovu věž a na oheň, který na ní planul. Jsem poražen, a přitom ani nevím jak a proč.
Náhle spatřil, jak se o jednu z bariér u západního průlomu tříští ohnivec. Generál se usmál a ukázal na explozi. „Možná bude štěstí přece jen stát při nás."
Caro pohlédl stejným směrem a přikývl. „Pak se tedy znovu setkáme uvnitř."
„Ano, přeji úspěšný lov." Adrogans otočil koně a popohnal ho na západ, kde již generála očekávaly jeho Jízdní stráže spolu s Královskou těžkou korouhví. V čele kavalerie vyrazil klusem k hořící barikádě, těsně následován gurolským Kamenickým praporem. Když se k ní přiblížil, viděl, že za ní zuří boj. Nepravidelné Svoinské pěchotě se nějakým zázrakem povedlo projít kanalizací a napadnout Aurolaňany u průlomu.
Kameničtí se rozběhli mezi hromady sutin a setkali se jen s minimálním odporem. Také oni používali lana a kotvy, aby odtáhli hořící trosky stranou. Přední řady pěchoty, věnující se této práci, se rozdělily a zbývající čety využily vzniklé mezery k útoku. Zatímco čistily průlom a jeho okolí od nepřátelských vojáků, jejich druhové pilně bořili barikádu. Nakonec byla cesta pro Adroganse a jeho jízdu volná.
Kavalerie klusem vyrazila do města. Generál očekával, že se hory trosek každým okamžikem promění v soptící vulkán. Skrze stále hustější sněžení se pokoušel zahlédnout první známku světelného záblesku a ve fantazii již cítil ve tváři žhavý dech výbuchu. Byl si jistý, že se jeho muži začnou co chvíli hroutit, sraženi k zemi tlakovou vlnou strašné exploze. Oheň a úlomky nejprve rozcupují pěšáky a vzápětí dopadne kamenná sprška, před níž nedokázala ochránit ani nejlepší zbroj, i na jeho jezdce.
Přijížděli stále blíž a blíž k místu, kde se bojovalo. Již viděli vojáky, jak se rvou se řvouny, a slyšeli pronikavé hlasy velících vylaenů. Sekery se zvedaly a dopadaly, - dlouhé nože se blyštěly. K zemi padala těla - lidská i zvířecí - zkrvavená a příšerně potrhaná. Jekot a vytí téměř přehlušovaly válečné pokřiky, ale i těm se čas od času dařilo proniknout všeobecnou vřavou. Když jeho kůň začal klusat vzhůru po povlovném svahu hromady beztvarých úlomků, přistihl se generál, že křičí také on sám.
„Za vévodu Michaila!" Adrogans tasil meč, naklonil se a pobídl hřebce do trysku. Svaly válečného oře se zavlnily a zvíře se přímo rozlétlo vstříc boji. Pod kopyty mu ujel jakýsi úlomek, ale kůň udržel rovnováhu, uhnul a pokračoval v trysku. Kolem svištěly drobné kamínky a kousíčky zdiva. Na hřebcově srsti se objevila pěna, oř však vytrval a zakrátko se dostal na vrchol hory trosek.

Adrogans okamžik hleděl na srdce Svarskye. Očekával, že spatří zčernalé ruiny, neboť z hradeb a viditelných špiček věží nabyl dojmu, že ze starého města nezbyl ani stín někdejší nádhery. Ukázalo se však, že se mýlil. Ulice byly čisté, zatímco budovy - byť na nich místy scházel nátěr a omítka - vypadaly, že jsou stále v dobrém stavu. Po tom, čeho byl svědkem ve Svoinu a ve vnějším městě, ho to šokovalo.
Kdybych se nepídil po detailech, dokázal bych snadno podlehnout dojmu, že se na tomto místě nikdy nebojovalo. Generála však detaily zajímaly. Zatímco se jeho kůň hnal dolů po úbočí hromady sutin, nacházel všude známky zuřivých střetnutí. Ve strouhách tekla tmavá krev a na dlažbě se povalovala zkroucená těla. Některé mrtvoly byly spálené, jiné rozsekané na kusy. Zranění se zmítali, plakali a snažili se doplazit do nějakého úkrytu. Ti statečnější se chápali zbraní, aby své skomírající životy neprodali lacino.
Jízdní stráže projely rozšířeným průlomem za jeho zády a jakmile se dostaly do vnitřního města, rychle zabočily na východ. Následovány Královskou těžkou korouhví záhy dorazily k hlavní bráně, aniž by se jim kdokoli postavil na odpor. Tam Jeraňané uviděli sešikovanou aurolanskou pěchotu, připravenou k odražení nájezdu. Ke své smůle však nepřátelé počítali pouze s útokem vedeným přímo bránou, takže ponechali křídla svých formací nezajištěná. Spojenecká kavalerie narazila do jednoho z čekajících praporů a doslova ho převálcovala. Někteří řvouni skončili pod koňskými kopyty, jiní byli rozsekáni šavlemi běsnících kavaleristů. Z prvního oddílu zbyly během chvíle jen žalostné zbytky. Jeraňané jimi projeli a obořili se na vedlejší jednotku.
Královská jízdní korouhev to vzala víc vlevo a zanedlouho vyhladila poslední dva prapory střežící hlavní bránu. Aurolaňané byli polapeni v městských uličkách, takže se na útěk mohli dát pouze řvouni ze zadních řad. Ani oni však daleko nedoběhli. Nikdy nemohli uniknout pomstychtivým vojákům, kteří se po čtvrtstoletí trvajícím exilu vrátili do vlasti, aby z ní vyhnali nenáviděné agresory.
Několik jezdců seskočilo z koní a vyběhlo po točitých schůdcích do místností nad hlavní bránou. Pokud by se v nich skrývali nepřátelé, mohli by na vojáky pod sebou vylévat roztavené olovo nebo vroucí olej. Dokonce mohli mít i bumbágl připravený k výbuchu. Ale Jízdní stráže, které do komnat vtrhly se zakrvácenými zbraněmi v rukou, v nich nikoho nenalezly a za několik minut se vítězně vrátily dolů.
Adrogans nařídil dalším vojákům, aby obsadili ochoz nad hlavní bránou, a jakmile se tak stalo, vjel do vnitřního města Caro se svými Alcidskými jízdními strážemi. Čerstvá kavalerie vyrazila do ulic Svarskye, kde lovila a zabíjela dle libosti. Dále na východ vnikli do města Savarští rytíři a Matravská lehká korouhev. Využili k tomu průlomu, který úspěšně dobyli a rozšířili válečníci z klanu Tsuvo.
Navzdory všem úspěchům bylo něco špatně - Adrogans to věděl. Přišel o dost lidí, ale jeho ztráty nebyly ani zdaleka takové, jak se předtím obával. Nenarazil na žádné drakonely. Nebyly tady ve městě, nebyly na Svarském mostu ani ve Třech bratrech. Svarskyu bránilo jen pár druhořadých oddílů. A samotné staré město zůstalo nepoškozené.
Po generálově boku stanul Phfas. „Věž."
Adrogans vzhlédl. Oheň na vrcholku věže vskutku zahořel divočeji než kdy předtím a pak vzlétl do vzduchu. Oba Norringtonové, otec i syn, jeli společně na obrovském koni s plamennými dračími křídly. Nestvůrné zvíře se vzneslo k zamračené obloze, jedinkrát zakroužilo kolem věže a poté zamířilo na severovýchod.
Nefrai-kesh Adrogansovi zasalutoval.
Nefrai-laysh se jen jízlivě zasmál.

Jakmile bylo město pevně v rukou jeho armády, vstoupil Adrogans do věže ve společnosti Cara, Phfase, několika dalších Zhusků a dvou z mužů, kteří se starali o vévodu Michaila před jeho smrtí. Skupinka postupovala s maximální opatrností. Všichni ostražitě pátrali po pastech a šli tak pomalu, jako by každý krok mohl být jejich posledním.
Bolest však opět upadla do dřímoty, a tak se sám Adrogans ničeho neobával.
Nakonec stanuli v komnatě na vrcholku věže. Třebaže tu scházela část stropu, zdálo se, že studené venkovní počasí nemá na místnost ani nejmenší vliv. Na slavnostně prostřené tabuli se vršilo dosud teplé jídlo. Pravda, velké svíce již z poloviny dohořely, ale kdyby do komnaty vešli hned po odletu sullanciriů, ocitli by se v prostředí tak vkusném, že by se za ně nemusel stydět ani královský palác.
Phfas se přezíravě ušklíbl. „Moc židlí."
Adrogans přistoupil k čelu stolu. Uviděl totiž, že zde není žádný talíř ani mísa - jenom kus pergamenu, přibodnutý k dřevěné desce malou dýkou. Byl popsaný úhledným a dobře čitelným písmem, ale generálovi se pranic nelíbil tmavohnědý odstín použitého inkoustu. Až moc dobře totiž věděl, oč se jedná.
Krev. Byla dosud trochu vlhká, a to ho znervóznilo ještě víc.
Adrogans se nataženýma rukama ztěžka opřel o stůl a očima rychle přelétl pergamen. Pak si odkašlal a přečetl nahlas:
„Drahý generále Adrogansi. Rád bych ti poblahopřál k brilantně vymyšlenému a provedenému tažení. Já ani má Paní jsme nepokládali za možné, že s námi budeš schopen vést válku v zimních měsících. Proto jsi mě zastihl bez posil a zásob, které jsou nyní více zapotřebí na východě.
Osvobodil jsi Okrannel. Byl jsem svědkem jeho pádu a ačkoli mě velmi mrzí, že jsem jeho ztrátou zklamal svou Paní, nehodlám upírat statečným Okranům právo na vlast. Odteď poznají pokoj, jenž jsem já sám nikdy nepoznal a zřejmě ani nikdy nepoznám.
S hlubokým obdivem a úctou. Nefrai-kesh."
Caro na Adroganse upřel nevěřícný pohled. „Tohle tam přece nemůže být napsáno!"
„Klidně si to přečti sám."
Alcidský generál se zamračil. „Tak my jsme vyhráli jen proto, že jsme si troufli zaútočit, zatímco většina jejích armád byla vázána jinde?"
„Je to báchorka. Drakonely, s nimiž dobyla Lurrii a Porjal, by se sem daly loďmi pohodlně dopravit během pěti dnů.

Totéž platí i pro posily. Už je to skoro měsíc, co jsme obsadili Tři bratry. Tohle město by se teď správně mělo hemžit řvouny."
Caro si zhluboka povzdechl a vykoukl z okna - téhož okna, v němž v uplynulých dnech vídali plameny. „Nač potom celá tahle hra? Na mostě by nám mohl způsobit vážné ztráty. Tady ve městě ještě větší. Proč to neudělal?"
Phfas natáhl ruku a utrhl stehýnko něčemu, co připomínalo pečené kuře. „Proč záleží ti na tom? Čarodějnice o město přišla."
„Mýlíš se, strýčku. Ona o ně nepřišla." Adrogans se zamračil. „Ona nám ho prodala. Ale výměnou za co?"
Zhuskský šaman pokrčil rameny. „To čas poví nám."
„Ano." Adrogans se zachvěl. „Jenom si nemyslím, že to bude příběh, který rád uslyším."

Kapitola dvacátá osmá

Erlestoke považoval v jistém ohledu za smůlu, že aurolanský šíp, který mu projel pravým stehnem, nebyl otrávený. Jilandessa prohlásila, že se nejedná o nijak vážnou újmu, a tak se omezila pouze na zastavení krvácení a částečné zacelení rány. Jejích léčitelských dovedností bylo více zapotřebí jinde, neboť další členové skupinky byli raněni mnohem vážněji než princ. Erlestoke byl schopen alespoň kulhavé chůze - a to pro tuto chvíli stačilo.
Kdyby šíp otrávený byl, bezpochyby by zemřel. V takovém případě by ho již příšerně nepálil omrzlý nos, tváře, uši a prsty na rukou i na nohou. Už by ho nesužovaly obavy z toho, že úlomek Dračí koruny padne do rukou nepřítele. Necítil by hlad ani únavu. A vlastně vůbec žádnou z těch věcí, jež odlišují živé od mrtvých.
Jejich únik se neobešel beze ztrát. Plán Jullagh-tse sice zafungoval bezvadně a všichni se celkem snadno nasoukali do roury vedoucí na povrch. Zanedlouho se ale Verrum dobrovolně přihlásil, že zde zůstane a bude ostatním krýt záda. Ještě když vylézal z trubky, doléhala k princovým uším tlumená ozvěna výstřelů, a tak stále doufal, že se meckanshii podařilo v nitru Sarengulu nějakým způsobem přežít.
Jullagh-tse Seegg je vedla po úzkých stezkách vinoucích se mezi horskými úbočími. Směřovali na jih a maličko na západ. UrZrethi se chystala zabočit do soutěsky, kterou rozdělovala hluboká strž, překlenutá visutou lávkou. Od doby, kdy tudy kráčela naposledy, již uběhly celé roky, ale všechna nenápadná znamení, podle kterých se orientovala, měla stále dokonale vrytá do paměti. Propast doslova půlila jedno ze sarengulských vévodství, takže i kdyby Aurolaňané chtěli využít tunelů a předběhnout uprchlíky, museli by se pustit takovou oklikou, že by sem nikdy nestačili dorazit včas. Erlestoke a jeho lidé navíc doufali, že se nepřátelům ještě nepodařilo proniknout tak daleko do podzemní říše. Pro úplné odpoutání od pronásledovatelů stačilo jen dorazit k lávce, přejít na druhou stranu a pak ji odříznout.
Jullagh-tse jim navíc řekla, že je propast obrovská a bezedná. Prince proto napadlo, že by do ní mohl v krajním případě hodit úlomek Dračí koruny, aby nepřátelům znemožnil či alespoň ztížil jeho získání.
Aurolaňané je pronásledovali s úžasnou zarputilostí a houževnatostí. Za úsvitu podnikli náhlý útok, při němž zabili tři lidi a čtyři další zranili. Žádný z postižených však nebyl zmrzačen natolik, aby nemohl pokračovat v cestě. Skupina se tedy z původního tuctu scvrkla na sedm vojáků, což se - vzhledem k tomu, čím vším museli projít - dalo považovat za přijatelné ztráty. Přesto však únava a skutečnost, že se poprvé za celou dobu nechali polapit do pasti, sehrála své. Že už byli tak blízko záchraně a přesto přišli o několik kamarádů, nikomu na náladě moc nepřidalo.
Skučící vichr bičoval hory a hnal sníh k jihu. Sice skupině znepříjemňoval postup, ale na druhou stranu zametal stopy, a ztěžoval tak nepřátelům pronásledování. Naneštěstí jim už byli Aurolaňané v patách. Když se princ ohlédl, spatřil mezi vířícími sněhovými vločkami řvouny. Někteří se ubírali přímo po stopách vojáků, zatímco další šplhali na okolní skaliska. Silný vítr, pravda, znemožňoval přesnou lukostřelbu, ale to nepřátelům nebránilo, aby znovu a znovu zkoušeli své štěstí.
A bylo tu ještě něco jiného. Bytost v plášti začínala Erlestokovi připadat nezničitelná. Kráčela sice pomalu a nemotorně, zato s jakousi ponurou neúprosností. Vítr ji neodbytně tahal za šarlatový plášť, ale ona se nezastavovala. Nikdy se nehrbila a nikdy nezvedala ruku, aby si ochránila tvář před poletujícím sněhem. A nejhorší byl hlodavý pocit, který se usadil v princově mysli. Jak je možné, že to, co ještě před dvěma dny bývalo pahýlem ruky, teď nějakým záhadným způsobem znovu narostlo?
Jullagh-tse ukázala na jih a pak doprava. „Támhle. Vidíš, to by už mělo být ústí soutěsky. Jsme velmi blízko."
„Takže se teď nejspíš budou muset o něco pokusit. Pokud nechtějí, abychom jim na poslední chvíli vyklouzli."
„Ano." UrZrethi sklopila oči. „Výsosti, v horách se z nás všech cítím nejlépe, a proto…"
„Jistě, jistě." Erlestoke sáhl po popruhu, v němž byl zastrčen úlomek Dračí koruny. „Vezmi si ho a běž co nejrychleji napřed."
Svou hnědou rukou sevřela jeho pravici chráněnou palečnicí. „Ne, Výsosti. Měla jsem na mysli, že se vy vydáte napřed a já je zdržím."
„Pak tedy neuděláme ani jedno, ani druhé." Ohlédl se po ostatních. „Všichni přidáme do kroku. Teď už nám pomůže jedině rychlost. Jakmile se dostaneme na druhou stranu mostu, budeme v bezpečí. Rysi, Finn - běžte!"
Oba elfové jako první vstoupili do soutěsky. Ta se postupně zužovala, zatímco skalní stěny se nad ní tyčily stále výš. Věděli, že někde před nimi se nachází jejich spása v podobě bezedné strže. Vichr sice tlumil řvounský jekot, jenž se jim ozýval za zády, ale zcela přehlušit ho nedokázal. Zrychlili. Z vysokých skal zazněl další zvířecký pokřik - Erlestoke se domníval, že to se z podzemí vynořily aurolanské posily.
Jullagh-tse ho podepírala, aby se mohl belhat co nejsvižněji. Princ svíral své čtyřče v levé ruce, zatímco pravicí objímal urZrethi kolem ramen. Pravá noha mu téměř úplně vypověděla poslušnost, a tak ji pouze vlekl sněhem, zanechávaje v něm dlouhou hadovitou stopu.
Tu a tam kolem nich dopadaly černě opeřené šípy. Ryswin jeden z nich zvedl, navyklým pohybem ho vložil do tětivy

luku ze dřeva stříbrného cedru a poslal jej rovnou do hrudi nejbližšího řvounského střelce.
Pronikali stále hlouběji do nitra kaňonu. Ten měl v nejužším místě jen nějakých dvacet stop a několikrát se kroutil doleva a doprava. Princ věděl, že je to ideální místo pro zadržení pronásledovatelů, byť by se to mohlo povést pouze nakratičko. Vítr uvnitř soutěsky postupně ztichl. Erlestoke slyšel křoupání sněhu pod nohama vojáků i tlumené stížnosti jeho zraněných druhů napínajících poslední zbytky sil. Časem se ale ve všech probudila nová naděje - to když se kaňon začal rozšiřovat a zvolna zahýbat na jih. Ve ztrhaných tvářích se objevila směsice radosti a napjatého očekávání.
Pak konečně spatřili strž.
Spatřili. Ale věci se měly poněkud jinak, než se domnívali.
Samotná propast celkem odpovídala popisu Jullagh-tse. Soutěska se směrem k ní postupně svažovala, až nakonec přecházela v asi pět set stop vzdálený příkrý sráz. Když se tu urZrethi rozhlížela naposledy, bylo to v létě. Luční tráva tehdy tvořila zelenající se koberec, potečkovaný rudými, žlutými a modrými květinami. Nyní se tu však jen ledově leskly šedivé kameny, pokryté sněhovým popraškem. I okraje strže, jež měla na šířku dobrých dvě stě stop, lemovaly silné vrstvy ledu a sněhu. Propast proto poněkud připomínala tmavou prohlubeň mezi párem velikánských závějí.
Erlestoke se podíval na Jullagh-tse. „Když jsi mi povídala, že jsi tu chvíli nebyla, jak velkou chvíli jsi tím měla přesně na mysli?"
„Přibližně sedmdesát let. Tenkrát se o tom v Sarengulu jenom mluvilo a já měla pocit, že se od slov nikdy nedostanou k činům." Její pleť zesvětlala a pokryla se světle-hnědými proužky. „Neměla jsem ani potuchy…"
Provazový most, jenž se měl stát jejich záchranou, musel být již před lety nahrazen mohutným a hrdým obloukem klenoucím se nad trhlinou. Jeho základ tvořily těžké kamenné bloky, které pokrývalo mramorové obložení. Stavbu, jak bylo v urZrethijské architektuře zvykem, zdobily nádherné sochy a skvostné plastiky. Třebaže se na mostě na několika místech kupil sníh, většina ho zůstávala nepokrytá. Byl tak široký, že se na něj mohli bez obtíží vejít čtyři jezdci vedle sebe. Na obou jeho koncích se vypínaly kamenné skulptury strážců vítající cestovatele širokými úsměvy.
Erlestoke potřásl hlavou. Ani kdyby vyplýtvali všechen střelný prach, který jim ještě zbýval, stěží by dokázali uvolnit byť jen jediný blok. Navíc je příliš široký, než abychom ho mohli ubránit před pronásledovateli.
Ryswin, který se zastavil dvacet yardů před ním, se ohlédl. „Co teď?"
Dříve, než princ stačil odpovědět, zasvištěl shora šíp a otřel se elfovi o rameno. Sníh skropila rudá krev. Ryswin se na okamžik zapotácel, ale neupadl. Šíp jej pouze škrábl. Bleskovým úkrokem se vyhnul dalšímu šípu a pak odtančil zpět, přičemž již napínal vlastní luk, aby nepřátelům oplatil stejnou mincí.
Vystřelil v témže okamžiku, kdy se zkoprnělí vojáci vzpamatovali a rozeběhli k mostu. Za nimi i nad nimi zazněl řehot a vytí řvounů. Zahvízdaly další šípy. Většina z nich k uprchlíkům nedolétla nebo se odchýlila stranou. Jeden z nich se však s cinknutím odrazil od otočné hlavně princova čtyřčete, zatímco další se zezadu zabořil do stehna jednoho z utíkajících mužů a povalil jej do sněhu.
Erlestoke od sebe odstrčil Jullagh-tse. „Běž. Dožeň Nygala a ostatní."
Princ se otočil a namířil na přibližující řvouny. Stiskl spoušť a čekal, až zazní důvěrně známé zaburácení zbraně.
Nic se nestalo.
Ze čtyřčete se musel po zásahu šípem vysypat všechen střelný prach. Sáhl si k pasu pro prachovnici a jal se chladnokrevně nabíjet. Řvouni se hnali k němu a přitom šíleně vyli a ječeli. Desítky tasených dlouhých nožů se matně leskly. Napravo od něj vystřelila Jancis a složila jednoho z netvorů, ale to bylo málo, směšně málo. Vlnu útočících Aurolaňanů její přesný zásah ani trochu nezpomalil.
I kdybych jich jedním výstřelem dokázal zabít deset, tak…
Znovu stiskl spoušť. Tentokrát již zámek tiše klapl a vykřesal jiskru. Střelný prach vzplanul. O zlomek okamžiku později zbraň zarachotila a bolestivě ho kopla do ramena. Z hlavně vyšlehl dým a plameny.
Běžící řvoun se zhroutil.
A pak padl další.
Burácení sílilo a jeho ozvěna se šířila mezi stěnami soutěsky. Kolem nich se mezi kameny ukrývala celá četa drakonetníků. A jsou to meckanshii? Erlestoke tomu nedokázal uvěřit. Jak se sem dostali?
Vzduchem se mihla malá bzučící okřídlená postavička a zastavila se mu kousek před obličejem. Čtveřicí rychle se pohybujících křidélek vířila řídnoucí dým. „Rychle, Výsosti, rychle. Pojďte rychle." Tvoreček popadl prince za levé rameno a zatahal za ně.
Erlestoke se otočil a belhal se pryč, jak jen mu pochroumaná noha dovolovala. Za sebou uslyšel zavytí řvounů, tentokrát však zklamané. Když si dovolil rychlé ohlédnutí, spatřil, že netvoři ustupují a zanechávají v rudnoucím sněhu dobrý tucet nehybných těl.
Přikročil k němu jakýsi muž. V první chvíli ho nepoznal, neboť mu tvář skrývala černá maska, ale pak si povšiml dlouhé jizvy na jeho líci i prošedivělých vlasů. „Havrane? Co tady děláš? Jak ses sem dostal?"
„To náš Spritha, Qwc. Věděli jsme, že se úlomek Dračí koruny pohybuje Sarengulem, a Qwc vytušil, kde přesně se v danou chvíli nachází. Jen jsme se řídili jeho radami." Havran se otočil a svým lukem ze stříbrného cedru ukázal na most. „Většina našich je na druhé straně a hlídá koně. Vyrazili jsme vás zachránit jen s meckanshii, zatímco ostatní vyčkávají, aby mohli v případě potřeby krýt náš ústup."
Všude kolem začali meckanshii opouštět své úkryty za balvany a skalisky a stahovat se k mostu. Na severním konci soutěsky se shromáždil početný dav řvounů. Vypadalo to však, že netvoři zatím s dalším útokem váhají.
A pak do údolíčka vstoupila postava v plášti. Řvouni se před ní uctivě rozestoupili a nechali ji projít. Bytost zvolna kráčela kupředu a nevšímala si kulek z drakonet, které se jí přímo pod nohama zarývaly do sněhu. Zastavila se kousek před mrtvými těly, zvedla levou ruku a netrpělivě ji napřáhla směrem k uprchlíkům. „Dobrá tedy, vyměním vaše životy

za Pravokam. Svou odvahou jste si vysloužili milost."
Vedle prince se znenadání objevil Will, následován zachmuřeným Rezolutem. „Co je to za týpka?", zajímal se mladík.
Erlestoke zavrtěl hlavou. „Nevím, ale pronásleduje nás už od Pevnosti Drakonis. Mockrát jsme ho střelili a zmrzačili, ale vypadá to, že ho nic nezastaví."
Havran poklepal prince po rameni. „Zmizíme." Otočil se a zamával na ostatní. „Pojďte, pospěšte si!"
Zahalená postava promluvila znovu. „Již podruhé vám nabízím milost. Vyhovte mému přání a nikdo z vás nezemře."
Erlestoke se napřímil a rozhrnul si plášť, aby odkryl modrozelený drahokam, houpající se ve speciálně upraveném popruhu. „A co takhle tvůj život za úlomek? Jestli ho tolik chceš, tak si pro něj pojď." Znovu si zapnul plášť a vykročil k mostu.
Na něm je očekávala hrstka meckanshii ve společnosti mohutného muže, jenž Havrana doprovázel již v Pevnosti Drakonis. K Erlestokovi, Willovi, Havranovi a Rezolutovi se připojili všichni zbylí vojáci z princovy skupiny. Vypadali, že stále nedokáží uvěřit v záchranu. „Rychle, pojďte," popoháněl je prošedivělý válečník.
Vtom za princovými zády zaznělo pronikavé zakvílení, plné touhy a strachu, ale zároveň překypující nepředstavitelnou mocí. Srdce mu poskočilo, jako by se do něho zabořil ledový osten. Erlestoke si uvědomil, že pod ním podklesávají kolena. Ztěžka se opřel o Havrana a zjistil, že se i starý válečník povážlivě kymácí. Ten zvuk vynesl na povrch všechny jeho strachy, všechny noční můry. Dokonale ho ochromil, takže teď mohl pouze nehybně stát a chvět se po celém těle.
Erlestoka přivedla k vědomí až bolest, když prudce padl na koleno, přímo na hromádku ostrých kamenů. Ihned si ale přál, aby jeho mysl raději zůstala zatemněná. Když totiž zvedl hlavu a podíval se na most, spatřil, jak po něm klouže obrovský stín ve tvaru kříže. Ztěžka polkl.
Vzápětí mu do zorného pole beze spěchu připlachtila i samotná příšera. Pravda, již dříve spatřil jí podobnou, ale ne z takové blízkosti. Přemohl ho strach. Ještě nikdy v životě se necítil jako bezmocná kořist. Až teď.
Drak, jehož rohatá plazí hlava v slunečním světle rudě pableskovala jako odlitá z mědi, se vznesl s ladnou lehkostí jestřába. Erlestoke na sobě na okamžik ucítil jeho pohled, jenž vnímal spíše jako šlehnutí biče. Kdyby ho okřídlená příšera chtěla zabít, klidně by mohla. Neexistovalo nic, co by jí v tom dokázalo zabránit.
Drak otevřel tlamu a na chvíli umožnil všem přítomným, aby si prohlédli řady jeho velkých tesáků barvy slonové kosti. Vzápětí všechno zahalil vřící ohnivý proud. Tekuté rudozlaté plameny skropily střed mostního oblouku a začaly se po něm s dech beroucí rychlostí rozlévat na obě strany. Kamenné sochy strážců na bližším konci stavby se rozpustily, jako by byly z vosku. Po jediný hrůzný okamžik se Erlestoke díval na siluety Dranaeho a ostatních, rýsující se na pozadí ohnivého pekla. Potom náhle zmizely a spolu s masou roztaveného kamene se zřítily do bezedného chřtánu strže.
Za drakem zůstával dlouhý chvost tvořený párou z roztátého sněhu. Příšera přelétla nad propastí, pak složila křídla a posadila se na útes vypínající se nad protější stranou. Drápy sevřela kámen, přičemž rozdrtila ledový příkrov. Ten začal ve velkých kusech odpadávat a řítit se do propasti. Drak se pohodlně uvelebil a zahalil se do kožovitých křídel.
Zamrkal velkýma očima a pak promluvil nesrozumitelným syčivým jazykem. Podivná slova znovu rozdmýchala Erlestokův strach. Podobná červům se mu hroužila do masa a zavrtávala se do mozku. Neměl ani potuchy, co příšera říká, a byl si jistý, že význam jejích slov zůstane navždy mimo jeho chápání. A věděl také, že i kdyby byl mučen a trýzněn třeba celý rok, nikdy by neklesl do takových hlubin zoufalství jako nyní.
Za ním se ozval klidný a vyrovnaný hlas bytosti v plášti. „Gagothmar říká, že by byl rád, kdybyste mu ihned odevzdali Pravokam. Vůbec by jej nepotěšilo, kdyby ho byl nucen dolovat z vašeho špinavého popela."

Kapitola dvacátá devátá

Kerrigana pálily oči tak, že měl pocit, jako by mu je někdo namočil do oleje a zapálil. Již déle než den nespal. Poté, co zabil sullanciriho, se vrátil do Navvalu a dal se do práce na ochraně města před střelami z drakonel. Ti nejlepší z přeživších čarodějů obdrželi úlomky koule, kterou se mu podařilo ukořistit před branami města, aby je využívali jako ohniska pro odrážení přilétajících projektilů. Z jiných úlomků se staly klamné vějičky, přitahující koule k určitým nevýznamným cílům, například hromadám sutin. Jediné, co zde mohly napáchat, bylo proměnit bezcenné kameny ve štěrk.
Když snaha čarodějů o odrážení a odvrácení střel začala slavit první úspěchy, změnili Aurolaňané taktiku a jali se sesílat kouzla na obránce města. Kerrigan byl nucen upustit od očarovávání zbývajících úlomků a soustředit se na ochranu ostatních magiků. Naštěstí čarodějové z Konservatoře nepoužívali hromadná zaklínadla a kouzlili jeden po druhém. Kerrigan měl proto dost času a sil, aby na každé patřičně zareagoval.
V dobách, kdy studoval na Vilwanu, by ho zastrašilo pouhé pomyšlení, že by měl bránit takové množství lidí před zaklínadly tolika různých čarodějů. Souboje magiků obvykle spočívaly ve výběru ideálního protikouzla. Když se obráncovo zaklínadlo energií nevyrovnalo útočníkovu, znamenalo to pro něj, že přijde k úhoně. A protože jen málo čarodějů dokázalo přesně odhadnout moc, obsazenou v protivníkově kouzlu, stálo je obranné snažení většinou zbytečně mnoho energie. Měl-li tedy jeden z magiků iniciativu a dostatek sil, stačilo mu jen nepolevovat v útocích a čekat, až se ten druhý vyčerpá.
Znalost rozměrů zaklínadel však skýtala nové možnosti obrany. Kerrigan používal protikouzla, která v útočné magii pátrala po určitém specifickém aspektu. Jakmile ho nalezla, jednoduše k nepřátelskému zaklínadlu přilnula a ohlásila mu, že cíl byl právě zasažen. Ničivá energie ofenzivního kouzla se pak pouze neškodně rozptýlila po okolí. Fungovalo to stejně dobře proti Neskartovi i všem jeho žákům.
Té noci tvrdě pracoval a snažil se nevšímat si dunění drakonel ani praskání nových a nových požárů. Znervózňovaly ho rovněž výkřiky a kvílení zasažených obětí, ale i tyto rušivé vjemy se mu nakonec podařilo vytlačit z mysli. Zavřel oči

a soustředil se. Jeho vědomí se rozehnalo éterem kolem hradeb Navvalu.
Z aurolanského ležení sporadicky přilétala kouzla. Některá byla rychlá a žhavá, podobná koulím z drakonel. Jiná se naopak blížila zvolna a připomínala spíše motýly hledající květy. Kdykoli mladý čaroděj narazil na cizí magii, zrušil ji. Většina kouzel snadno podléhala jeho klamům a předčasně se rozptylovala. Našla se však mezi nimi i umnější zaklínadla a takových postupně přibývalo. Aurolaňané se očividně dokázali poučit z nezdarů a již v časných ranních hodinách všechna jejich kouzla pečlivě překontrolovávala, zda skutečně dorazila k cíli. Kerrigan odpověděl tím, že začal nepřátelské magii zadávat nové terče. Kouzla se o ně tříštila a zabíjela pouze všemožnou obtížnou havěť. Adept čas od času posílal Boka, aby ji sbíral, a pak z ní vytvářel další klamné cíle.
Vyčerpaný a spokojený zároveň se Kerrigan usadil k lehké snídani. Stalo se tak hned poté, co drakonely zmlkly a jejich drtivá ofenzíva ustala. Některé budovy ve městě stále hořely a z mnoha dalších zbyly jen doutnající ruiny, ale hradby zůstávaly pevné a neporušené. Nálada v Navvalu měla rovněž daleko k poraženectví. Na opevnění vylezly desítky diváků, aby se pošklebovali a vzdorovitě pokřikovali na nepřítele.
Také čarodějové z Konservatoře přestali sesílat kouzla, ale Kerrigan věděl o válčení dost, aby pochopil, že se nejedná o projev rezignace. Aurolaňané museli být stejně utahaní jako magikové v Navvalu. Nyní se stejně jako jejich protivníci uvnitř hradeb uloží ke spánku, aby si odpočinuli před brzkou ztečí. Adept věděl, že až velký útok započne, budou mít obě strany plno práce, aby pro sebe získaly magickou převahu.
Navzdory bojovým čárům, vyučovaným na Vilwanu, a silné válečnické tradici mezi muroskými čaroději, hráli magikové ve vojenství obvykle nicotnou úlohu - snad s výjimkou soubojů, v nichž šlo hlavně o prestiž. Čarodějové na jedné straně většinou pouze mařili snažení svých kolegů na straně druhé. Kouzla samozřejmě pomáhala velitelům při získávání informací, ale ve skutečném boji se normálně střetávala jen ocel s ocelí.
A krom toho -jediný meč nebo šíp obyčejně bohatě stačil, aby ukončil vojenskou kariéru i toho nejschopnějšího čaroděje.
Když přemítal nad svými debatami s Rym Ramochem, říkal si Kerrigan, zda se věci mají v současnosti stejně, jako tomu bývalo kdysi. Nechápal, proč se dnes s čaroději prakticky nepočítá. Yrúlph Kirún byl natolik mocný, že vytvořil Dračí korunu a ovládl celou armádu draků. S tou pak vyrazil na jih a pokusil se dobýt svět. Získával ale převahu skutečně jen díky drakům, nebo byl schopen vítězit v bitvách také s pomocí magie? Nemohla být válečnická tradice v Murosu ozvěnou oněch starých časů, předcházejících pacifikaci Vilwanu? Nebo byla zavedena teprve později - jako součást přípravy na návrat nepřítele, používajícího magii daleko aktivněji a ofenzivněji?
Nad těmito otázkami hloubal, zatímco žvýkal okoralý chleba a pil zředěné víno, ale nedokázal na ně najít odpověď. Snídaně mu nijak zvlášť nechutnala, avšak bylo to všechno, co mu Bok dokázal sehnat. Ve skutečnosti teď toužil především po troše spánku, ale když se již chystal padnout do postele, zaklepal na dveře jeho pokoje udýchaný posel a sdělil mu, že se má ihned dostavit za princeznou Alexií do vévodova paláce.
Zanedlouho vstoupil do komnaty v nejvyšším patře severní věže. Bok se mu belhal v patách. Alexie vypadala v pozlacené kroužkové košili skutečně oslnivě a on se při pohledu na ni nedokázal ubránit úsměvu. Princezna měla dlouhé vlasy spletené do jednoho silného copu. Zdvořilostní škraboška z černého krajkoví stěží zakrývala její rysy, ale dodávala jí nádech tajuplnosti, díky němuž působila ještě svůdněji.
Spolu s ní byla v místnosti ještě Sayce a několik místních vojenských velitelů. Všichni se shromáždili kolem mapy, rozprostřené na nízkém stolku uprostřed kulaté místnosti. Kousek stranou stálo několik spojovacích čarodějů držících tabulky arcanslata. Věž lemoval ochoz, na nějž se dalo vstoupit dvojicí dveří na východě a na západě. Vedle okna v severní stěně stoupalo úzké schodiště k padacím dvířkům vedoucím na cimbuřím ověnčený vrchol věže.
Alexie vzhlédla a usmála se. „Ach, tady jsi, Adepte Reesi. Měl bys vědět - a to bez ohledu na vše, co se přihodí v budoucnu - že nebýt tvého úsilí, padl by Navval nepochybně již před mnoha hodinami."
„Opravdu?" Nedokázal ze svého hlasu zapudit nedůvěru. Věděl, že by mu princezna nikdy nelhala, ale kývnutí i děkovné výrazy ve tvářích všech přítomných ho vyváděly z míry. „Víš, o tom jsem tak nějak neuvažoval."
Několik lidí se jeho poznámce tiše zasmálo, ale Alexie zůstala vážná. „V Navvalu se našlo několik jedinců, kteří měli pocit, že k ránu už z jejich města vůbec nic nezbude. Dokonce chtěli začít vyjednávat o kapitulaci. Tvá snaha nezůstala bez povšimnutí, Adepte Reesi. A jistě bude patřičně doceněna."
Jeden z jejích poradců, muroský Magistr, který předchozího dne zabil hned dva čaroděje z Konservatoře, vážně přikývl. „Nemám ani schopnosti ani znalosti, abych popsal, čím přesně se zabýváš, Adepte Reesi, ale když něco takového dokáže udělat pouhý vilwanský Adept, pak má svět asi přece jen stále naději."
„Eh… Děkuji. Dělal jsem, co jsem mohl."
Alexie mu pokynula, aby přistoupil k mapě. „Vím, že si potřebuješ odpočinout, ale nejdříve mi dovol, abych se s tebou podělila o své myšlenky. Čarodějové v boji obvykle neutralizují jiné čaroděje. Dokázal bys seslat kouzla, která by působila jako nesmírně mocná a smrtící, takže by se proti nim Aurolaňané museli chtě nechtě začít bránit? Potom by ostatní naši magikové mohli bez překážek soustředit svá zaklínadla na určité cíle…"
Obtloustlý čaroděj si zkřížil ruce na hrudi, zastrčil si dlaně do podpaždí a jal se přemýšlet. „Řekl bych, že to není nemožné," ozval se po chvíli. „Musel bych nějakému prostičkému kouzlu nasadit masku, abych tak řekl. Ta by takovému zaklínadlu vtiskla podobu řádově silnějšího kouzla. Mohl bych udělat i několik dalších věd. Třeba upravit svou magii tak, aby vypadala, že ji používá někdo z Konservatoře. Nebo… Nebo bych mohl modifikovat své kouzelné heroldy a vyslat je na východ, za aurolanské ležení. Nikdy by si jich nevšimli. Teprve po čase by se aktivovalo skryté útočné kouzlo a zasáhlo jejich tábor. Potom by si začali myslet, že na ně někdo zaútočil z týlu."
Alex povytáhla obočí. „Mám tohle všechno brát jako ano?"
Podíval se na ni a pak horlivě přikývl, až se mu rozhoupal masitý podbradek. „Dokážu to. Budu ale potřebovat trochu času na přípravu. Taky se musím malinko prospat. A dát si nějaké opravdové jídlo."

Sayce kývla na Alexii a bez meškání vyšla z komnaty. Okranská princezna se usmála. „Nejsem si jistá, kolik času budeš mít."
Z východu se ozvalo táhlé zakvílení, pronikavé a zařezávající se do ušních bubínků. Kerrigan nedokázal určit, o co se jedná, ale rozhodně ho naplnilo strachem. Měl pocit, že kdyby nebyl tak unavený, poznal by, jaká nová hrozba se řítí na město. Ale na druhou stranu, kdybych byl schopen rozumného uvažování, nejspíš bych se hrůzou dočista zbláznil. S původním zvukem se náhle smísil naříkavý jekot lidí a záhy ho úplně přehlušil. Všichni se jako na povel nahrnuli do východních dveří a srotili se na ochozu. Kerrigan opustil místnost jako jeden z posledních a opřel se o zábradlí na jižní straně věže. Alexie mu stála po boku a upírala pohled na východ.
Kousek za aurolanským ležením zrovna přistával drak. Jeho šupiny byly tmavě nachové, se zlatavým lemováním. Složil křídla a pak otočil hlavu na dlouhém ohebném krku, aby se přes levou plec podíval na svůj hřbet. Právě z něho slézal alespoň půltucet lidem podobných bytostí. Když všechny stanuly na zemi, čaroděj plně pochopil to, což již notnou chvíli věděl - jen si to odmítal připustit. Šlo totiž o hoargouny a podle toho, co o ledovcových obrech četl, museli patřit mezi urostlé i mezi svými druhy.
Teď ale vypadali hrozně maličcí.
Což znamená, že ten drak je obrovský.
„Hm, Výsosti, ještě než se na to zeptáš, říkám ne."
Usmála se na něj. „Při vší úctě, kterou chovám ke tvým schopnostem, Kerrigane, ani kdybys byl nasycený, napojený a odpočatý, ani kdybys pilně studoval celé týdny - nikdy bych se tě na to nezeptala."
Velitelský stan opustila vysoká postava a vydala se do hustého lesa praporců shromážděných jednotek. Zdálo se, že jako první oslovila hoargouny, protože ledovcoví obři záhy houpavým krokem vyrazili. Řvouni se za jejich zády začali šikovat do formací. Pak nepřátelský vojevůdce přistoupil k drakovi.
Okřídlený ještěr sklonil hlavu a lehl si na zem. V tu chvíli připomínal poslušného psa. Dlouhý ocas si položil podél levého boku a nějakou dobu se vrtěl na místě, jak zaujímal co nejpohodlnější polohu. Svinul a pečlivě urovnal křídla, pak spočinul bez pohybu. Teprve když aurolanský velitel ukázal na Navval, drak prudce zvedl hlavu.
K Alexii přistoupil spojovací čaroděj. „Caledo hlásí, že i Anarovy jednotky byly posíleny jedním drakem. Mám jim poslat zprávu o tomhle?"
„Samozřejmě. Sděl jim, že budeme posílat průběžné informace o situaci, dokud budeme moci. Ale je pravda, že tohle nevypadá moc dobře."
„Jak si přejete."
Tu se drak zničehonic postavil na zadní. Široce roztáhl křídla, vztyčil hlavu a vydal příšerný skřek plný zuřivosti a nenávisti. Poté znovu ohnul krk a jal se upřeně prohlížet Navval. Kerrigan se přistihl, že křečovitě svírá zábradlí ochozu. Měl sto chutí dát se na útěk, ale bránil mu v tom strach, že tím k sobě přiláká netvorovu pozornost.
Drak se dal pomalu do pohybu. Přední tlapy si tiskl k hrudi, zatímco křídla měl rozprostřená a zvednutá tak vysoko, že se mu jejich konečky nad hlavou téměř dotýkaly. Sunul se po zemi skoro jako přerostlá slepice - kolébal se ze strany na stranu a ocas mu čile poskakoval sněhovými závějemi. Na své pouti srazil dvě tři standarty a rozdrtil i několik řvounů, které povalily jeho dunivé kroky, takže mu nestačili uhnout z cesty.
Když se drak dostal před aurolanské linie, znatelně zrychlil. Nyní se hnal k městu krátkými poskoky jako sup, který spatřil lákavou mršinu. Zasvištělo několik šípů, ale všechny se neškodně odrazily od silných šupin příšery. Jak se drak blížil, vypadal stále větší a větší. Kerrigan si všiml, že mu menhir u kolbiště nesahá ani po prsní kost.
Netvor opět sklonil hlavu a v očích se mu zablýskly téměř uličnické ohýnky. Hned však zase pohasly, nahrazeny vražedně studeným výrazem. Drak otevřel tlamu. Kerrigan ucítil žár ještě předtím, než se ven vyvalily plameny. Pak již viděl pouze rozvířený proud živoucího ohně. Zasáhl východní bránu i hradbu kolem ní s takovou silou, že zdivo popraskalo a mnohé kameny se rozpadly ještě dříve, než se stačily roztavit. Obě masivní dubová křídla brány se v mžiku utrhla jako chatrné okenice, vyrvané hurikánem, a vzápětí se změnila v popel, jenž síla dračího dechu odvála do nitra města.
Lidé, kteří stáli na hradbách, se sice dali na útěk, ale nebylo jim to vůbec nic platné. Dračí plameny proudily za nimi a hnaly je jako stádo ovcí. Jednoho po druhém je obtáčela ohnivá chapadla a měnila je ve řvoucí živé pochodně. Plameny přeskakovaly z jedné oběti na druhou. Oheň proudil po hradebních ochozech a tavil hrany jednotlivých kamenných kvádrů, jež pak stékaly dolů jako žhavé slzy.
Burácení, doprovázející plamenný příval, považoval Kerrigan za požehnání. Týralo sice jeho sluch, ale alespoň přehlušovalo hrůzyplné výkřiky umírajících. Po uplynutí doby, jež musela všem připadat jako věčnost, burácení zeslábloo. Nastalo ticho. Drak zvedl hlavu a vycenil tesáky. Nápadně se to podobalo škodolibému úšklebku.
V tu chvíli prolétly hlavou mladého čaroděje v rychlém sledu dvě myšlenky. Nejdříve ho napadlo, že se nejspíš nedožije konce tohoto dne. A hned vzápětí si uvědomil, že to nevadí, neboť tento den bude přesto stát za to. Spatřil totiž něco, co mu připadalo jako nejkrásnější výjev jeho života - úsměv z dračí tlamy zmizel a netvorova hlava znenáhla klesla pod zpola roztavenou hradbu, takže mu zmizela z očí. Příšera sebou škubla, nemotorně uskočila zpět a kvapně se odvrátila od města. Drak strnul ve zbabělém postoji a znovu Adeptovi silně připomněl psa - ovšem tentokrát zpráskaného.
Mohl za to tmavý obrys, který se nad ním mihl.
Ačkoli byl nachový drak vpravdě obrovský, jeho tělo se snadno ztratilo v křížovitém stínu, jenž ho na okamžik zakryl. Kerrigan překvapeně vzhlédl a na okamžik - než ho oslnily sluneční paprsky - spatřil cosi černého a gigantického. Sklonil hlavu a promnul si oči. Pak se podíval na jih, směrem, kam ukazovala princezna Alexie.
Nový drak se bez námahy vznesl do výše a Kerrigan si chvíli myslel, že se chystá zamířit ke Caledu. Posléze se však jedno z kožovitých křídel vymrštilo vzhůru, zatímco druhé pokleslo. Ještěr udělal ve vzduchu prudkou otočku. Pak se

znovu vyrovnal do vodorovné polohy a opět si to hnal na jih, přímo k městu. Přímo k téhle věži!
Když se přiblížil, Černý drak zpomalil a široce roztáhl křídla. Bylo vidět, že se mu na břiše klikatí rudé pruhy, postupně přecházející v šupiny barvy bezměsíčné noci. Okřídlený ještěr napřáhl tlapy a sevřel jimi jižní věž paláce. Zpod drápů se mu začaly sypat odštěpky rozdrceného kamene. Trosky bubnovaly na dlažbu a odrážely se od ní na všechny strany. Pak drak složil křídla a zahalil se do nich jako do pláště.
Kerrigan si uvědomil, že se zády tiskne ke stěně věže jako vyděšené zvířátko. Asi by se za svou zbabělost zastyděl, ale všiml si, že Alexie stojí hned vedle něj. I ona vypadala otřesená. Jen Bok se krčil u kamenného zábradlí a vykukoval mezerami mezi sloupky.
Černý nad nimi sklonil monstrózní hlavu. Mihl se rudý rozeklaný jazyk. Skanulo z něho několik drobných krůpějí slin. Jedna z nich propálila do kamene u Kerriganovy hlavy otvor o velikosti pěsti.
Pak Černý otevřel tlamu, ale ven se nevyvalily žádné plameny. Místo toho se ozval hlas - překvapivě slabý na to, že patřil tak velké obludě.
„Jsem Vriisuroel. Mohl bych vyřešit vaše problémy."
Alexii se nějakým způsobem podařilo nabýt daru řeči. Udělala nesmělý krůček. „Můžeš nás zbavit toho druhého draka?"
Vriisuroel na ni mrkl. „Pokud považuješ tady Procimreho za jediný problém, Alexie z Okrannelu, pak se zdá, že jsou všechny písně o okranské srdnatosti do puntíku pravdivé. Ne, chtěl jsem navrhnout, že zbavím toto lidské město nejen Procimreho, ale i celé armády. Mám však svou cenu. V něčem mi musíte vyhovět."
Princezna zvedla hlavu. „O jakou cenu se jedná?"
Vriisuroel zamhouřil oči. „Žádám si Kerrigana Reese."

Kapitola třicátá

Will se pomalu otočil a záměrně ukázal drakovi záda. „Hej, ty tam! Máš vůbec ponětí, kdo já jsem?"
Postava v plášti ničím nedala najevo, že ho slyšela.
„Co to děláš, Wille?" zavrčel Havran.
„Chystám se pořádně naštvat." Vrhl na starého válečníka letmý pohled. „Nevím, jak se mi v Bokagulu povedlo to, co se mi povedlo, ale kdyby se to stalo i tady, nebylo by to vůbec na škodu, co říkáš?"
„Teď ale nekrvácíš, Wille."
Zloděj tasil dýku. „To není nic, co by se nedalo napravit." Rychlým mávnutím levé ruky se zbavil palečnice a pak sevřel v dlani ocelovou čepel. Znovu se podíval na zahalenou bytost. „Jsem Norrington. A tím myslím ten Norrington. Znáš proroctví. Chceš se mu snad ty nebo tenhle Gagmar - či jak se jmenuje - protivit?"
Postava v plášti se rozesmála a hned vzápětí zazněl i potměšilý sykot draka, který svou ozvěnou naplnil celé údolí. „O to je to právě zajímavější, Norringtone - bezpochyby o moc zajímavější. Na výsledku to ovšem nic nemění. Vydej mi Pravokam a přežiješ, abys mohl nadále hrát roli v tom svém proroctví. Možná."
Erlestoke se napřímil a shodil si z ramen plášť. Přetáhl si přes hlavu popruh, v němž přechovával úlomek Dračí koruny, popadl jej do levé ruky a nechal ho mírně se pohupovat ve vánku. „Tohle je to, co chceš, mám pravdu?"
„Hoď to sem."
Willovi vyschlo v ústech. „To neuděláš."
Princ se na něho usmál. „Tak na to můžeš klidně vsadit svou masku."
Erlestoke upustil drahokam na sněhovou krustu. V hlubinách úlomku se na okamžik objevil zářící zelenozlatý kříž. Will se při pohledu na něj zachvěl, neboť se jej zmocnil pocit, že je jeho prostřednictvím pozorován a zkoumán. Cítil moc, vyzařující z úlomku, a věděl, že na ni cosi v jeho vlastním nitru nějakým způsobem reaguje.
Princ pevněji sevřel čtyřče a přitiskl hlaveň k pulzujícímu drahokamu. „Gagothmarovi se ho možná nechce dolovat z našeho popela, ale jak by se mu líbilo, kdyby ho musel střípek po střípku znovu skládat dohromady?"
Zloděj popadl Erlestoka za levé předloktí. „To nesmíš. Nedělej to."
„Nedovolím, aby jim padl do rukou, Wille."
Zahalená bytost pokrčila rameny. „Jen do toho. Dokonce ani žádná z těch pyšných zbraní, které nazýváte drakonelami, by úlomek neroztříštila. V den, kdy byl zasazen do Koruny, se jeho odolnost - již tehdy značná -mnohonásobně zvýšila. Je téměř nezničitelný. Klidně by na něj mohly spadnout okolní hory, ale jemu by se nic nestalo."
Havran položil levou ruku na Erlestokovo pravé rameno. „Výsosti, nemyslím si, že by se nás ta věc snažila oklamat."
„Bohužel si to nemyslím ani já." Princ jediným plynulým pohybem zvedl čtyřče, zamířil a stiskl spoušť.
Will sebou při zvuku výstřelu trhl. Když se bílý dým začal rozptylovat, spatřil, že bytost v plášti leží na zemi. To byla pro váhající řvouny poslední kapka. Všichni se s jekotem dali na útěk. „Parádní zásah!"
„Kéž bych sdílel tvé nadšení…"
Will nejdříve nechápal, proč Erlestoke hovoří tak poraženecky, ale pak uviděl, že se bytost opět pomalu zvedá na nohy.
„Co je to zač?"
„Jak už jsem řekl, je zřejmě nezastavitelná." Princ si povzdechl. „Za sebe i za všechny své lidi vám děkuji, že jste cestovali tak daleko, abyste nás zachránili. Moc bych si přál, aby všechno dopadlo lépe, ale…"
„Když už člověk musí nějak zemřít, tak dračí plameny nejsou zas tak špatný způsob." Havran pokrčil rameny.
„Ne! My neumřeme!" Will pevněji sevřel v dlani čepel dýky a pak prudce trhl jílcem. Dostavila se palčivá bolest. Sykl. Z dlaně mu crčela krev. Těžké krůpěje třísnily závěje a dopadaly i na úlomek Dračí koruny. Sníh zrudl, avšak kapky, jež se dotkly drahokamu, se do něho okamžitě ponořily a zmizely. Moc začala z úlomku vyzařovat ještě silněji.
Will padl na kolena a přitiskl zakrvácenou dlaň k drahokamu. Pak ho chytil oběma rukama a zvedl vysoko nad hlavu.

„Tohle nikdy nezískáš!"
Moc opět zapulzovala, s divokou a nezkrotnou intenzitou. Elfka z Erlestokova oddílu zalapala po dechu a svalila se na zem jako podťatá. Velká část Rezolutových tetování se rozzářila vnitřním světlem, zatímco kovové údy meckanshii se zachvěly v křečích. Drak výhružně zasyčel, a dokonce i postava v plášti se zapotácela.
Neupadla však a když vzápětí promluvila, byl její hlas téměř stejně nevzrušený jako dřív. „Tvé snažení ti nebude nic platné." Pak přestala hovořit lidskou řečí a vydala táhlý zvuk, jenž se podobal zakvílení, kterým předtím přivolala draka.
Will se kvapně otočil a přitiskl si úlomek k hrudi. Ne přestával krvácet a drahokam se v jeho sevření stával stále teplejším. Pulzující moc mu proudila pod kůži a po zvolna se plížila vzhůru po předloktí.
Gagothmar roztáhl křídla a vymrštil se do vzduchu. Smršť, již způsobil svým vzletem, rozházela kyprý sníh na okolních horských úbočích. Drak neustále zrychloval a postupně ztrácel výšku. Velké rudé šupiny se mu kovově leskly.
Obrovitý stín sklouzl po zasněžené zemi a svým okrajem se dotkl propasti. Příšera otevřela tlamu a vycenila tesáky. Will se podvědomě skrčil a připravil se čelit ohnivému proudu, jenž měl, jak si byl jistý, zakrátko pozřít jeho i všechny jeho druhy.
V tom se to stalo.
Ze strže se vynořil kolosální drak s tmavozelenými šupinami a zabořil tesáky do Gagothmarovy prsní kosti. Rudý ještěr zařičel bolestí a vydechl plameny předčasně. Ohnivé jazyky Willovi nakrátko zakryly výhled, ale když pohasly, viděl, že zraněný drak zuřivě tluče křídly do těla neočekávaného protivníka. Z hrudi mu stříkala krev, dýmající a černá jako tuš.
Zelený drak svého soupeře na okamžik pustil, ale jen proto, aby se mohl nadechnout. Pak se jeho čelisti opět sevřely a s praskotem rozdrtily hrudník.
Jediným pohybem hadovitého krku odhodil zelený drak Gagothmara zpět k západnímu okraji propasti. Stala se z něho nepřehledná změť křídel a končetin svíjejících se ve vzduchu. Z tlamy mu dosud šlehaly plameny a oheň se dral ven také otvorem v hrudníku. Zelený drak s hromovým zaburácením mávl kožovitými křídly a okamžik pozoroval svého umírajícího nepřítele. Pak zvedl hlavu a vítězoslavně zařval.
Zdálo se však, jako by se tím připravil o poslední zbytek sil. Spíše se svalil, než přistál na bližším okraji strže a skrze led a sníh zaťal drápy do skály, aby se na ní udržel. Z tlamy mu kapala černá krev a jeho šupiny na slunci zářily nespočtem zlatavých flíčků. Tlapy pod okřídleným ještěrem náhle podklesly. Ihned se sice pokusil zvednout, ale jen se ztěžka svalil doleva. Země se otřásla a drakovo tělo zpola zasypala malá lavina.
Jedním okem však stále sledoval Willa. Drahokam teď pulzoval o něco slaběji, ale pořád to stačilo, aby mladíkovi do těla proudila moc - byť nyní už pouze tenkým čůrkem. Šrámy na hrdle ho začaly pálit. Měl pocit, jako by se čas najednou zpomalil. Jeho vědomí sklouzlo někam jinam. Okolní svět se změnil. Naplnily ho cizí, nepochopitelné tvary. Náhle zřetelně vnímal skryté síly, vlivy, pohnutky…
Já tě znám!
A já znám tebe.
Willovi skoro připadalo, jako by zpovzdálí pozoroval sám sebe. Uvědomil si, že zatímco zelený drak zabíjel Gagothmara, zahalená bytost neztrácela čas. Co jí síly stačily se rozeběhla. Hned na začátku ze sebe shodila plášť, aby jí nebránil v pohybu. Natáhla levou ruku k mladíkovi, aby ho rozdrásala strašnými drápy a připravila jej o úlomek Dračí koruny, jehož se držel jako klíště.
Will se útoku na poslední chvíli vyhnul. Bleskově ukročil doprava, sevřel drahokam v levačce a rozmáchl se. Bytost drápy rozťala pouze vzduch a v tom samém okamžiku ji mladík úlomkem vší silou udeřil do skráně. Cítil, že mu pod rukou praskají kosti, a nevěřícně sledoval, jak se hranatá hlava mění v krvavou kaši. Bytost se stačila jen maličko pootočit. Pak její ochablé tělo dopadlo na sněhovou krustu. Svou váhou ji prolomilo a během úderu srdce mu zmizelo z očí.
Will padl na kolena a upřeně civěl na místo, kde se bytost propadla.
Havran se podíval nejprve na něj a potom si změřil pohledem zvolna klesající sněhový obláček. „To bylo… Hm, jak jsi to…?"
„Netuším." Will potřásl hlavou a přitiskl si k sobě úlomek. Pak pravou rukou ukázal na zeleného draka. „Musíme ho vykopat. Takhle by mohl umrznout."
Erlestoke poněkud stísněně pokrčil rameny. „Vím, že tomu drakovi vděčíme za naše životy, ale…"
„Žádná ale. Je to přítel." Will na něho upřel pohled. „Copak to ještě nechápeš? Vždyť to je Dranae!"

Snaze vykopat Dranaeho zpod závěje významně napomohl sám ještěr. Když se k němu Will s úlomkem Dračí koruny přiblížil, pocítil, že drahokam začíná opět pulzovat mocí. Aniž by ho pustil, schoval ruku pod kožich a netrpělivě čekal, až se mu do zkřehlých prstů vrátí život. Po chvíli Dranae otevřel oko. Jedno z křídel se mu zachvělo.
Drak se nadzvedl a vrstva sněhu mu sklouzla po hlavě a po krku. Pak se otřepal, čímž vyvolal malou vánici, která všechny na chvíli oslepila. Jakmile se sníh trochu usadil, spatřili uprostřed velikánské prohlubně ve tvaru draka sedět Dranaeho v lidské podobě. Byl stejně nahý jako v den, kdy se s ním Will, Havran a Rezolut setkali poprvé.
Podepřeli ho a odvedli do malé jeskyňky, kterou poblíž objevili meckanshii, zatímco se připravovali na přepadení Aurolaňanů. Vojáci mu o překot nabízeli různé části svého oblečení, ale on všechny s díky odmítl. Nechtěl pro sebe nic než plášť, který nosila šupinatá bytost, zabitá Willem. Celý se do něj zabalil a maličko se zachvěl. Pak však vzhlédl a usmál se na čekajícího mladíka.
„Právě jsi mi splatil dluh."
Zloděj překvapeně zamrkal. „Já ti něco dlužil?"
Dranae přikývl. „Po kousnutí sullanciriho bys jistě zemřel, kdyby jeho jed nebyl včas neutralizován."
Will vykulil oči. „Takže ty jsi Sněžná paní?"

Dranae zaklonil hlavu a hlasitě se zasmál. „Ne, ne, to vůbec ne."
„To je dobře." Will se začervenal, neboť si vzpomněl na jisté sny, jež se mu po nocích zdávaly. „Ale ona existuje, že ano?"
„Ano. Přišla za tebou do pokoje. Sledoval jsem, jak očišťuje tvé tělo od jedu."
Havran se zamračil. „Ale Qwc nás přece všechny vyhnal. Zůstal tam s Willem úplně sám."
„Ne docela. Já se k vám nepřipojil. Přál jsem si to, a proto jste si mysleli, že odcházím s vámi." Dranae si povzdechl. „Pokud si vzpomínáte, stál jsem na chodbě za Willem a když omdlel, zachytil jsem ho. Neměl jsem v úmyslu vás klamat, ale věděl jsem, že ve hře jsou síly, které si žádají, abych setrval na svém místě."
Will si zvedl ovázanou levou ruku k páru kulatých šrámů na svém krku. „Tohle byla taky tvoje práce?"
Dranae pomalu přikývl. „Byl to jediný způsob, jak tě zachránit." Zvolna vytáhl pravou ruku zpod pláště. Na palci a prostředníčku mu vyrostly ostré drápy. Pomalu otáčel dlaň a mladík si všiml téměř zahojených bodných ranek na polštářcích obou prstů. „Píchl jsem se a potom smíchal svou krev s tvojí, Wille. Dokázal jsem dát do pořádku škody, které ve tvém těle napáchal jed. Nepočítal jsem ovšem s jistými vedlejšími účinky, jako je zima, kterou věčně cítíš, a za ty se ti omlouvám."
Will ztěžka polkl. „Lepší být zmrzlý než ležet v hrobě."
Havran si klekl vedle Dranaeho. „Já… Ani nevím, jak se tě na to zeptat, ale… Kdo přesně jsi?"
Mávl rukou k propasti a drápy se mu během chvíle změnily v obyčejné lidské nehty. „Jsem to, co jste spatřili nad strží. Mezi svými jsem znám jako Dravothrak. Podle vašeho počítání je mi mnoho, opravdu mnoho let. Ale pro ostatní z mého druhu jsem přibližně stejně starý, jako v této podobě připadám vám. Byl jsem dospělý už v dobách vzniku Dračí koruny - na rozdíl od toho štěněte, jež jsem venku zabil."
Erlestoke ukázal k východu z jeskyně. „A co ta věc, kterou skolil Will?"
„Drakomorf. Životní fáze. Nepochybuji, že se vám zdá být strašlivá, ale mně a mně podobným stěží stojí za pohled."
„Ty jo!" Will se usmál a letmo pohlédl na Rezoluta. „Věděl jsi tohle všechno?"
Vorquelf zavrtěl hlavou. „Mé znalosti o dracích jsou omezené."
Dranae vzhlédl. „A přece, příteli Rezolute, jsi choval jisté podezření. Zvolil jsem si prastaré lidské jméno, neboť jsem nevěděl, že nyní se již nepoužívá."
„To mě vážně překvapilo, Dranae. Ale mou pozornost si tehdy žádaly jiné věci."
„Samozřejmě." Drak se usmál. „Asi byste rádi věděli, co tady dělám. Proč jsem se postavil Gagothmarovi a proč vzdoruji Chytrině?"
„Ano!" Will se kvapně rozhlédl po ostatních. „Teda, chci říct, že bychom to všichni opravdu rádi věděli, že?"
Havran se zasmál. „To ano, Wille. To ano."
„Jak již asi víte, ne všichni draci mohou být ovládnuti s pomocí Dračí koruny - a to ani v případě, že je artefakt kompletní. Vriisuroel, řečený Černý, jehož jste viděli zasáhnout během útoku na Vilwan, bojoval před lety jako Kirúnův spojenec. Nebyl však podroben mocí Dračí koruny. Dokonce i nyní, když je rozlámaná, na nás její úlomky mají jistý vliv, byť většina z těch, kdo se poddává jejich volání, náleží k mladší generaci. Vše, k čemu je Chytrina nedokáže donutit, jí nabízejí dobrovolně. Stařešinové, kterým sloužím, považovali za důležité vyslat do světa smrtelníků svého zvěda. Pomohli mi se naučit a ovládnout magii umožňující změnu podoby. Ale jedna z nich – a s odstupem času to považuji za správné rozhodnutí - upravila kouzlo tak, abych po první transformaci zapomněl na svou pravou podstatu. Když jste mě našli, věděl jsem pouze, jak se jmenuji a nic víc. Během putování s vámi jsem stále lépe poznával, jaké to je být člověkem, ale mám takový pocit, že dokonce ani má patronka netušila, že se ocitnu v tak neobvyklé a vynikající společnosti."
Erlestoke přikývl. „Tím, že ses stal člověkem, jsi dokázal pochopit naše obavy a touhy, naše naděje a sny, naše silné a slabé stránky."
„Ano. A o tom všem jsem měl podat hlášení stařešinům, aby se mohli rozhodnout, na čí straně vstoupí do této války."
Zloděj pokrčil nos. „Takže ty jsi nás celou dobu jenom zkoušel? I když jsi věděl, že bys nás jednou musel třeba i sežrat?"
„Pozoroval, nikoli zkoušel. Sledoval jsem, jak se vypořádáváte se zkouškami, které vám přichystali jiní. A pokud o tom ještě pochybuješ - již dávno jsem se rozhodl, že zůstanu s vámi a budu se bít po vašem boku." Slabě se usmál. „A to, co jsi udělal s Pravokamem, Wille, mi jen znovu potvrdilo správnost této volby."
„Co tím chceš říct?"
„Den po dni jsem si stále více uvědomoval, kým doopravdy jsem. Už v Meredu jsem byl schopen použít svou sílu, abych tě zachránil, ale kouzlo, které mě připravilo o vzpomínky, mělo ten nešťastný důsledek, že ve mně zablokovalo schopnost kompletní zpětné proměny. Na mostě jsem byl zasažen Gagothmarovým ohněm a zalit roztaveným kamenem. Jeho dech mě nedokázal zničit, Wille - stejně jako tebe nemohou zničit Rezolutovy věčné výtky. Dopadl jsem do kamenů, roztavených jeho žárem. Žhavá hornina obalila mé tělo ze všech stran a já se cítil velmi příjemně a pohodlně. V našich životech někdy nastává čas - například tehdy, když se drakomorf stává dráčkem - kdy je pobyt v nitru kamene nejen potřebný, ale dokonce nezbytný. Mohl bych zůstat ležet a užívat si klidu, ale tvá krev a moc drahokamu mě probraly. Věděl jsem, že je nezbytně nutné, abych zasáhl.
Vzpomněl jsem si, kým jsem. A také jsem se rozpomněl na vás na všechny." Dranae si odfrkl. „Vzpomněl jsem si na nestydatost toho štěněte, které si myslelo, že mě zabilo. Ale především jsem pocítil něco jiného - tvou skálopevnou neochotu se vzdát. Tvůj duch, má krev, drahokam, proroctví… Všechny tyto věci mi vrátily vědomí a daly mi sílu jednat."
„Věř mi, že jsem rád." Zloděj zahýbal levým zápěstím. „Ale jak se mi povedlo skolit toho drakomorfa?"
Dranae se zasmál. „To byla součást tvé podstaty, Wille. Spojuje nás pouto. Čerpal jsi z mé síly a reflexů, takže jsi

poznal, že se k tobě blíží a dokázal sis s ním poradit."
„A tohle naše pouto, to krevní spojení… Může také za to, co se stalo v Bokagulu?"
„To nevím, Wille - a právě tím se dostávám ke svému dalšímu úkolu. Musím se neprodleně vrátit na Vael a podat hlášení nadřízeným." Ztěžka si povzdechl. „Jednání, která budou následovat, rozhodnou o výsledku této války i o osudu světa."
Havran přikývl. „Nedokážu si představit, že by svět smrtelníků mohl mít mezi draky lepšího vyslance, než jsi ty, příteli."
Will rovněž přikývl a poplácal Dranaeho po rameni svou zraněnou levačkou. Vzápětí zaúpěl. „No jo, hlavně jim nepovídej, že někteří z nás dokáží čas od času dělat také pěkné blbosti. Budeš nám chybět, fakt."
„Ne, nebudu." Dranae odhodil plášť a postavil se. Pod kůží se mu zavlnily mohutné svaly. „Protože poletíte se mnou."

Kapitola třicátá první

Alexie udělala ještě jeden krok - navzdory silnému plazímu zápachu, který se linul z Černého draka. „Nehodlám nikoho obětovat."
Vriisuroel pootočil hlavu a pozorně se na ni zadíval. „A co kdybych žádal Alexii z Okrannelu? Obětovala by Alexie sebe?"
Alex již měla na jazyku odpověď, když vtom se Kerrigan odlepil od stěny věže. „Ne. Chceš přece mě. No tak dobře, klidně si mě vezmi. Na mé smrti nezáleží, jestliže se díky ní zachrání celé město."
Černý roztáhl křídla a mocně jimi mávl. S oběma zalomcoval prudký závan větru. Alexie chytila potácejícího se Kerrigana a pomohla mu udržet rovnováhu. Společně sledovali, jak Vriisuroel nabírá výšku a hravě krouží nad městem.
Princezna uchopila čaroděje za ramena a upřeně se mu zahleděla do očí. „Co si myslíš, že děláš?"
Zaraženě se na ni podíval. Vypadalo to, že mu svými slovy hodně ublížila. „Došel jsem k názoru, že tahle dohoda je dostatečně dobrá, aby zachránila Navval. Už ses mu přece chystala nabídnout sebe, nemám pravdu?"
„To je jiné."
„Jak jiné?"
Po této otázce nedokázala potlačit zachvění. Pravou rukou popadla Kerrigana zezadu za krk, přitáhla si ho k sobě a přitiskla své čelo k jeho. „Je to jiné, protože jde o můj život. Navíc, já jsem zodpovědná jen za obranu Navvalu, kdežto ty budeš - díky svému obrovskému potenciálu - v budoucnu pro svět mnohem užitečnější."
„Možná bych mohl být užitečnější." Kerrigan se od ní odtáhl a prstem ukázal na aurolanské ležení. „Ale něco takového bych navzdory vší své síle nikdy nezvládl."
Nachový drak se mezitím zkroušeně ploužil zpět k nepřátelským liniím. Svými drápy vyrýval do sněhu hluboké brázdy a v místech, kudy prošel, byla vidět odkrytá černá zemina. Na okamžik se zastavil, zvedl hlavu a se vzteklým sykotem se ohlédl. Ihned však zmlkl, když ho opět minul hrozivý stín Vriisuroela.
Černý ztratil výšku a líně chňapl po vystrčené zadnici nachového draka. Menší ještěr krátce a ostře zaskřehotal a převalil se na bok, přičemž odhalil zranitelné hrdlo. Třesoucí se ocas si přitiskl k břichu, aby ho chránil.
Zahalená postava, která předtím hovořila s Procimrem, odmrštila svůj rudý plášť a vrhla se mezi prchající řvouny. Tyčila se nad nimi jako šupinatá věž. Jeden z Aurolaňanů se nabodl na ostrý kostěný hrot, jenž vyčníval z jejího předloktí. Nepřátelský vojevůdce ledabylým mávnutím ruky odhodil krvácejícího netvora pořádný kus stranou a dál pokračoval v chůzi, aniž by byť jen trochu zpomalil.
Když nakonec stanul před aurolanskými liniemi, zakřičel něco pronikavým hlasem, jenž se postupně změnil v sykot. Černý tomu zřejmě porozuměl, neboť prudce změnil směr. Třebaže se to zdálo být nemožným, Vriisuroel udělal ve vzduchu bezchybný výkrut a rozletěl se zpět s lehkostí hrajícího si Gyrkyma. Odpověděl bytosti stejnou řečí a nastala výměna názorů - nepochybně dosti prudká, ačkoli Alexii všechen ten sykot a skřeky nedávaly smysl.
„Kerrigane, máš alespoň představu, o čem si povídají?"
Čaroděj zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Netuším, co je ta věc zač ani proč vlastně hovoří s drakem. Jen doufám, že se nesnaží o uzavření výhodnější dohody."
Alexie s ním toto přání sdílela. Okamžik uvažovala, zda Vriisuroel dokáže číst její myšlenky. Vtom však uviděla, že černý střemhlav slétl k zemi, máchl ocasem po neznámé bytosti a vymrštil ji vysoko do vzduchu. Potom silně mávl křídly a vrhl se vpřed. Zároveň se pootočil na bok. Ohnul pravé křídlo, zachytil do něj polámané tělo nepřátelského velitele a pak s ním švihl doleva. Vzápětí pro změnu škubl levým křídlem a bezvládná postava se odrazila zpátky. Černý otočil hlavu a sevřel letící kořist v čelistech. Zablýskly se tesáky a bytost zmizela v obludném chřtánu.
Nad aurolanským táborem se rozlehly výkřiky šokovaných Aurolaňanů. Nachový drak se mezitím opět postavil na všechny čtyři a dál se plížil k ležení. Zastavil se před velkým velitelským stanem a opatrně dloubl čumákem do plenty. Všude kolem něj povykovali a prchali řvouni a vylaenové. Ani hoargouni nezaháleli a využívali svých dlouhých nohou, aby se dostali co nejdál na jih. Přidali se k nim i kryalniriové - až na jediného, který právě vyšel z velitelského stanu ve společnosti dívky oblečené výhradně v bílém.
Alexie se znovu zachvěla. Poznala ji dokonce i na tak velkou vzdálenost. Byla to tatáž dívka, kterou spatřila ve svém caledském pokoji během svého prvního setkání s princeznou Dayley. Ale co je zač?
Kryalniri spolu s dívkou přistoupil k Procimreho levé přední tlapě a pomohl jí vyšplhat se nahoru. Když dívka po šupinaté pleci vylezla mezi drakova roztažená křídla, připoutala se s pomocí popruhů, které předtím používali hoargouni. Usadila se a pohodlně si opřela hlavu o kostěný pahrbek, z něhož vyrůstala křídla, jako by se nacházela v kočáru přichystaném se na poklidnou vyhlídkovou jízdu.
Kryalniri ustoupil a zamával jí. Procimre jedinkrát mocně mávl křídly a ve stejnou chvíli se nadzvedl na svalnatých tlapách, aby se vznesl do vzduchu. Konečkem křídla zlehka zavadil o bělosrstou bytost, ale to stačilo, aby z ní zůstal

pouhý rudý flek ve sněhu.
Vriisuroel slétl dolů a opět chňapl po Procimreho ocasu. Nachový drak nesouhlasně zavřískl, ale jeho protest se záhy změnil ve vyděšené kňourání. Pro jistotu zrychlil a otočil se směrem k moři. Černý ho nad neklidnou šedou hladinou ještě nějakou dobu pronásledoval, ale Alexie měla pocit, že menšího draka jen straší. Brzy o něj ztratil zájem a několika silnými mávnutími kozo vitých křídel znovu nabral výšku.
Alexie strávila většinu života v Gyrvirgulu a nesčetněkrát pozorovala letící Gyrkymy. Myslela si, že se nic nevyrovná přesně propočítané mrštnosti Válečných jestřábů nebo uměleckému mistrovství Svižných. Ale ve srovnání s jistotou, s níž se ve vzduchu pohyboval drak, vypadali všichni okřídlení elfové jako hejno vyplašených ptáčat.
Vriisuroel udělal další ze svých uhlazených výkrutů. Jeho hlava spolu s hadovitým krkem vytvořily ladný oblouk, pak zvedl jedno křídlo, sklonil druhé a plynule přešel do střemhlavého letu nad rozpadajícími se aurolanskými liniemi. Alexie očekávala, že každým okamžikem otevře tlamu a uvolní ohnivou záplavu, jež načrtne plamennou čáru od mořského břehu až po silnici do Caleda.
Ale ještě se nedočkala. Když se Vriisuroel ocitl nad středem tábora, pootočil křídla dopředu a prudce jimi mávl. Zastavil se a zůstal viset ve vzduchu jako poštolka.
Pak sklonil hlavu a otevřel tlamu. Přímo nad velitelským stanem dal svému hněvu průchod v hlasitém zařvání, v němž se stejnou měrou mísily triumf a pohrdání.
Vzápětí stan zmizel, pohlcen rozbouřeným ohnivým jezerem. To se začalo zvětšovat s dech beroucí rychlostí a spalující červenooranžové vlny neúprosně polykaly řvouny, vylaeny i ledovcové obry. Menší Aurolaňané okamžitě mizeli, jakmile se přes ně přelily tekuté plameny, zatímco hoargounům, hořícím jako pochodně, se většinou podařilo udělat ještě několik kroků, než se také oni zhroutili do žhavého jezera.
Plameny dorazily i k bateriím drakonel. Některé vybuchly, jiné se jednoduše vypařily. Stany a nástroje, zbraně a sáně - to vše se ztrácelo v šílenství vlnícího se požáru. Hrůzovědi a sněhodrápi se v mžiku měnili ve zčernalé škvarky a mizeli v ohni.
Žár, sálající z místa dračího útoku, i tlaková vlna, kterou způsobil, donutily Alexii couvnout. Kerrigan zagestikuloval a kolem nich se poněkud ochladilo. Bok s mručením dohopkal k čarodějovým nohám a přitiskl se k nim.
Plameny se hnaly po otevřeném prostranství, které oddělovalo Aurolaňany od Navvalu. Lidé na opevnění - několik zbylých strážných a hrstka hloupých zvědavců - se dali na útěk. Vypadalo to, že hořící vlna každou chvíli narazí do hradeb. Alexie očekávala, že rozhlodá městské opevnění stejně jako mořský příboj obrušuje plážové hrady z písku, ale dračí oheň se v posledním okamžiku zastavil. Pravda, mnohé vlajky a standarty vlivem horka vzplanuly, ale jinak byly škody minimální.
Vriisuroel prolétl skrze šlehající ohnivé jazyky a ty se začaly zběsile svíjet a třepotat. Poté vyrazil na jihovýchod. Hnal se nízko nad zemí a čas od času škubal hlavou, aby vyvrhl plameny na zbylé nepřátele. Plachtil kolem města ve stále se zmenšujících kruzích, až nakonec vyplivl poslední ohnivou slinu a zamířil zpět do Navvalu.
Znovu přistál na špici jižní věže a ještě více ji pobořil. Potom prudce otočil hlavu k Alexii. „Udělal jsem to, co jsem slíbil. Obléhatelé přestali existovat."
„Viděla jsem. Proč jsi ale nechal uniknout toho druhého draka? A kdo byla dívka, která se zachránila na jeho hřbetě?"
Ještěr si odfrkl. Změřil si pohledem nejprve Alexii a pak Kerrigana. „Kerrigane Reesi, nastal čas, abys dostál naší úmluvě."
Adept se zamračil. „Alespoň bys jí mohl odpovědět na otázku, než mě sežereš. Bylo by to od tebe zdvořilé."
Vriisuroel pokýval hlavou ze strany na stranu. „V takovou chvíli mě ještě poučuješ o dobrých způsobech? To je vám smrtelníkům opravdu podobné."
Kerrigan pokrčil rameny. „Nuže?"
„Vaše nepřátele jsem zničil. Z Procimreho se stal pouhý létající soumar, jehož jsem zahnal. Ale žena, kterou odnesl, mezi vaše nepřátele nepatřila."
„Ale byla přece z Aurolanu!"
„Myslel jsem si, že Alexie z Okrannelu je dostatečně moudrá, aby neházela všechny do jednoho pytle, jak se mezi vámi říká…" Vriisuroel natáhl krk a podíval se na Kerrigana. „Je Kerrigan Reese připravený?"
„Řekl bych, že ano." Otočil se a věnoval Alexii úsměv, který měl pravděpodobně vypadat povzbudivě. Rozhodla se, že si ho bude pamatovat právě takový - a zapomene na chvějící se spodní ret. Čarodějův hlas byl stěží hlasitější než šepot. „Vzkaz ostatním, že… No prostě jim popřej, ať se jim daří."
Přikývla, naklonila se k němu a něžně ho políbila na obě tváře. „To udělám. Nechť tě bohové ve tvém příštím životě provázejí."
„Příštím životě?" Vriisuroel přimhouřil oči. „Jak vidno, lidská řeč postrádá jemné nuance. Já ho nehodlám zabíjet. Byl jsem vyslán, abych mu zajistil převoz. Mám dopravit Kerrigana Reese a Boka na Vael. Je tam nemálo těch, kteří by si s Adeptem rádi pohovořili."
Alexie zamrkala. „Tak ty jsi přiletěl pro něj? Ale pokud tu jsi jen kvůli jeho převozu, tak proč…?"
Drak zvedl hlavu. „Bylo mi řečeno, že se mám postarat o Kerriganovo pohodlí. Prostě jsem se rozhodl považovat Procimreho a Aurolaňany za nepohodlí. Raději bys měla přestat pochybovat o svém štěstí, Alexie z Okrannelu."
Zvedla ruce. „Ne, ne, ne, já přece vůbec nepochybuji. Jen jsem si říkala… Mluvil jsi předtím tak vážně, když jsi vznášel svůj požadavek…"
„Jak říkám - scházejí jemné nuance." Vriisuroel natáhl levé křídlo k ochozu věže. „Pojď, Kerrigane Reesi, vylez mi na záda."
Zavrtěl hlavou. „Pořád tomu nerozumím. Proč mě chceš odnést do Drakotvrze?"
„Šarvátky mezi smrtelníky nezůstaly bez povšimnutí. Naši pozornost přilákaly především určité zajímavé činy. Kerrigan

Reese bude podroben zkoušce, aby můj národ mohl učinit jisté zásadní rozhodnutí."
„Aha. Počkej, počkej." Kerrigan svraštil čelo. „Máš dbát o mé pohodlí, že ano?"
„Ano."
„Dobrá, tak já se tedy nebudu cítit pohodlně, pokud se mnou nepůjde i princezna Alexie."
Alex ucítila mrazení v zádech. „Proč chceš, abych tě doprovázela?"
Podíval se na ni nevinnýma očima. „Před chvílí jsi mi cosi vykládala o zodpovědnosti. Pokud budou při rozhodování vycházet ze zkoumání mě… No, řekněme, že zdaleka nejsem ideální. Ovšem ty ano. Má-li nás smrtelníky někdo zastupovat, pak se ty pro tento úkol hodíš neskonale lépe než já."
Drak vydal zvuk, který se nápadně podobal zaúpění. „Jak si přeješ. Ale je to poslední ústupek, na který přistoupím."
„Dobře, potom se tedy setkáme za městskými hradbami. Musíme si dojít pro věci a dát do pořádku naše zdejší záležitosti." Čaroděj zamhouřil oči. „Hmm… Nechtěl bys zatím třeba udělat ještě něco? Například odletět na jih do Caleda a zahnat toho druhého draka?"
Vriisuroel zvedl hlavu a hlasitě začenichal. „Ne. Marimri mi nikdy neudělala nic zlého. Počkám na vás zde." S těmito slovy se opět vznesl do vzduchu a odletěl nad sežehnuté prostranství, na němž teprve před několika minutami tábořila početná aurolanská armáda.

Když na něho Peri upřela své velké oči, snadno z výrazu Kerriganovy tváře vyčetla, jak provinile se mladík cítí. „Je mi to líto," ujistil ji. „Nepřemýšlel jsem o tom. Byl jsem unavený. Měl jsem ho poprosit, aby tě vzal taky."
Alexie Gyrkymu pevně objala. „I mně je to líto, sestřičko. Neodcházela bych, kdyby to nebyla šance získat pomoc dalších, jako je Vriisuroel."
„Ale když tam nebudu, Alex, nebudeš v bezpečí."
Okranská princezna sevřela svou sestřičku ještě pevněji. Na tváři cítila hebkost jejího prachového peří. „Nic mi nehrozí, sestřičko. Vím to."
„Ale neříkáš to moc přesvědčivě."
Alexie se od ní odtáhla a setkala se s Perriným smutným pohledem. „Musíš mi prostě důvěřovat, Peri."
Gyrkyma se zamračila. „Já ti přece důvěřuji. Vždyť víš. Jenom se mi nelíbí, že se od tebe musím odloučit. Kerrigan má Boka. Ale koho máš ty?"
„A koho Alexie asi tak potřebuje?" odfrkl si Vriisuroel tak silně, že rozcuchal Perrinina pírka. „Nemusíš se o ni vůbec bát."
Alex se usmála, navzdory tomu, že oči její sestřičky zarmouceně zmatněly. „Budu v pořádku, Peri. A už brzy se vrátím. Vriisuroel slíbil, že nás odnese zpátky, jakmile to všechno skončí."
Sayce, stojící opodál s rukama zkříženýma na hrudi, zasmušile přikývla. „Doufám, že to bude opravdu hodně brzy. Zprávy z Caleda jsou čím dál horší. Tamní drak už stačil zničit část městského opevnění. Teď to vypadá, že odpočívá, ale jistě se brzy probudí. A obránci nemají vůbec nic, čím by ho zastavili."
„Marimri." Kerrigan se usmál a natáhl si palečnice. „Vriisuroel říkal, že se jmenuje Marimri. Je velmi mladá, takže se bude muset pořádně prospat, než se pustí do likvidace zbytku hradeb."
„Skvělé. Caledu nezbývají hodiny, ale dny."
Drak zvedl hlavu a vrhl letmý pohled na Boka, který se na jeho zádech právě snažil připoutat s pomocí příliš dlouhých popruhů. Pak se podíval na Sayce. „Marimri má ráda pěkné věcičky. Nechá se podplatit. A zapůsobit by na ni mohly i písně. Ty přímo miluje. Najde-li v nich zalíbení, bude je poslouchat třeba až do skonání světa."
Alexie přikývla. „A ty, Sayce, mezitím vyrazíš v čele tohoto sboru na východ, přerušíš zásobovací trasy z Porjalu a potom vpadneš hlavní armádě do zad."
Vriisuroel přikývl. „Povolejte minstrely. A ať se činí."
Rusovlasá muroská princezna vypadala překvapeně. „To by mohlo vyjít. Zjistím, co si o tom myslí můj otec. Snad bude souhlasit. Děkuji ti."
Alexie se usmála a sevřela Sayce v náručí. „Dávej na sebe pozor. Vrátíme se, co nejrychleji to půjde."
Ještě naposledy objala svou sestřičku a pak se za Kerriganem vyšplhala po dračí tlapě nahoru na hřbet. Když se čaroděj na okamžik zapotácel, zachytila ho, aby neupadl. Pak se posadila naproti němu a připoutala se bezpečnostními popruhy. Dračí šupiny byly sice tvrdé, ale dostatečně hladké, aby se na nich cítila pohodlně.
Vriisuroel otočil hlavu, aby si prohlédl své pasažéry. Vypadalo to, že je s výsledkem pozorování spokojený, neboť se vzápětí zvedl na všechny čtyři. Pod šupinami se mu zavlnily svaly a on roztáhl křídla. Drak se odlepil od země jediným mocným mávnutím a v tu chvíli se Alexie hlasitě rozesmála. Prvně v životě poznala to, co její sestřička zakoušela při létání, a navzdory tomu, co ji čekalo, se cítila dokonale šťastná.

Kapitola třicátá druhá

Sedíc na Procimreho zádech, viděla Isaura již z velké dálky tmavý příkrov dlouhé zimní noci rozklenutý nad bílou aurolanskou tundrou. Letěli na sever, stále na sever. Minuli Sebcijský poloostrov, nalevo od nich se vynořil a opět zmizel Vorquellyn a koutkem oka zahlédla dívka i ruiny Pevnosti Drakonis. Přeletěli Zářící hory a pokračovali dál, stále na sever, vstříc houstnoucí tmě. K večeru začal nachový drak konečně ztrácet výšku a pomalu klesat do údolí, v němž stála pevnost Isauřiny matky.
Dívka se zachvěla, ale nemohl za to chlad. Neustávající pohyb dračích svalů připravoval zimu o valnou část síly. Nikdy nepovažovala matčinu říši za studenou, ale když ji nyní spatřila zahalenou polárními stíny, najednou jí připadala skutečně mrazivá. A jedna část její osobnosti se návratu do vlasti dokonce vzpírala.

Zbytek vědomí však toto nutkání nelítostně potlačil. Matka se obávala zrady, ale nebude to ona, od koho se jí dočká. Důvěřuje mi a já jí toho tolik dlužím. Isaura si dodala odvahy, neboť měla strach, že zprávy, které přinášela, matku vůbec nepotěší. V duchu zapátrala po věcech, jež by jí dokázaly spravit náladu.
Nebylo jich mnoho. Neskartu byl zabit jakýmsi dítětem. Drak Vriisuroel spálil na popel zbytek jeho žáků z Konservatoře. Zničen byl i celý armádní sbor obléhající Navval. Naelros sice nepatřil k matčiným oblíbencům, ale ztráta každého spojence je bolestná.
Vetova smrt Isauru rozesmutnila. Snažně kryalniriho prosila, aby se k ní připojil a zachránil se, ale on odmítl. Věděl, že Vriisuroel nechá bez problémů uniknout pouze ji, zatímco jeho přítomnost by dívku ohrozila.
Drak přistál před černou pevností, pak maličko couvl a položil hlavu na balkon. Isaura si odepnula popruhy, vyšplhala po jeho krku, proklouzla mezerou mezi dvěma velkými rohy a potom z ještěrova čenichu seskočila na kamennou podlahu. Drak nevydal ani hlásku, žádné zavrčení, zasyčení, nic. Odplížil se za naprostého ticha a dívka jeho kradmého odchodu ani v nejmenším neželela.
Prostorná komnata, do níž vstoupila, se během její nepřítomnosti poněkud změnila, ale Isauře chvíli trvalo, než přišla na to, jak přesně. Některé kusy nábytku zmizely a dívka podle rozbité nohy od malé lavice, kterou spatřila povalovat se před krbem, usoudila, že všechny byly rozlámány a použity jako topivo.
Stěnu naproti krbu špinila inkoustová černota. Isaura udělala několik kroků a pochopila, že se nejedná o nátěr, nýbrž o mrtvolu olbřímí bytosti, v niž se krátce před svou záhubou proměnil Neskartu. Prohlížela si ochablé údy a bezvládná křídla. Tělo viselo nabodnuté na hůlce, která byla zaražena do zdi alespoň do poloviny své délky.
Isaura potlačila další zachvění a pak se šťastně usmála. „Mami, jsem tak ráda, že tě znovu vidím."
Chytrina zvedla hlavu a Isaura v její tváři na prchavý okamžik zahlédla zlostný výraz. Vzápětí však zmizel, nahrazen úsměvem - byť ne tak širokým, jako byl ten dívčin. „Dceruško, vrátila ses. Kdybys nedorazila během hodiny, už bych asi poslala Nefrai-layshe, aby tě našel."
Menší z obou sullancirių se dvorně uklonil. „Nic více říci nemohu - pročesal bych i oblohu, bych našel hvězdu mou, Isauru jedinou."
„Tím přirovnáním urážíš hvězdy, můj pane Nefrai-layshi."
„Nechtěla jsi říci, že je to pro ně spíše pocta?" Její matka přimhouřila modrozelené oči. „Měla jsi bezpečnou cestu?"
„Ano, mami. Vriisuroel mi dovolil, abych se vrátila na sever." Zaváhala a kousla se do rtu. „Zničil u Navvalu celou naši armádu. A zabil Naelrose."
Matka na její slova zareagovala mávnutím ruky. „Ta armáda tam především nikdy neměla přitáhnout. Byla neužitečná a svůj osud si zasloužila. Dobytí Caleda ukáže, že její ztráta byla v podstatě bezvýznamná."
„Těší mě, že nejsi zklamaná, mami." Isaura se opět usmála a podívala se na přihlížející sullancirie. „A co ty, lorde Nefrai-keshi? Jak se vyvíjí válka v Okrannelu?"
„Skončila, princezno." Nefrai-kesh se zdvořile usmál.
„Porazil jsi Adroganse?"
„V žádném případě. Dobyl Svarskyu a obsadil Okrannel. Má nyní všechno, co chtěl, když se vydával na své tažení."
Isaura se zamračila. „Tomu nerozumím."
Chytrina se tlumeně zasmála. „Pro náš celkový úspěch bylo nezbytné, aby uspěl také Adrogans. Vrátili jsme mu jen zpustošenou zemi, zatímco sami jsme dosáhli značných zisků. Až Muroso padne, dostaneme se na jih dál, než se nám to kdy dříve povedlo. Navíc si nemyslím, že by pro nás Oriosa představovala překážku."
„Ale Okrannel…"
„Isauro, zlatíčko, ty tomu nerozumíš. Ve Svarskyi jsme ukryli sémě, z něhož vzejde zkáza Jižních zemí." Chytrinin hlas získal na podrážděnosti. „Ano, ztratila jsem Okrannel o něco dřív, než jsem měla v úmyslu, ale události jinde ve světě tuto ztrátu vyrovnávají více než dostatečně, řekla bych."
Nefrai-kesh klesl na koleno a sklonil hlavu. „Jsem zahanben tím, že jsem vás zklamal, má Císařovno."
„Je to jen drobné selhání, můj výtvore, jež bledne ve srovnání s tvými úspěchy." Chytrina napřáhla ruku a zvedla mu bradu. „Ale podruhé už mě nezklameš, že ne?"
„Nikdy, Paní."
„Dobře. Máme před sebou mnoho důležitých úkolů. Ty, Nefrai-keshi, zůstaneš zde, abys koordinoval naši činnost. Tvého syna jsem už s jeho posláním dostatečně seznámila. Myrall'mara a Ferxigo půjdou se mnou. Anarus si pospíší s přípravami na zteč Caleda. Vše se odehrává k mé naprosté spokojenosti."
„A co mám dělat já, mami?"
Chytrina se na ni podívala s neskonalou nevinností. „Ty, dítě? Ráda bych, abys setrvala zde a učila se od Nefrai-keshe."
„Ale což není nic, do čeho bych se mohla pustit?"
„Ach, zlatíčko, copak se děje?"
Isaura už už začala mluvit, ale slova jí uvízla v hrdle. Jak jí mám jenom říci, že cítím, že už mi nedůvěřuje? „Mami, já tě nechtěla zklamat."
„Zklamat mě? Ach ne, dítě, něco takového si přece nesmíš myslet." Aurolanská Císařovna přistoupila k dceři a objala ji. „Zažila jsi toho na jihu mnoho a já bych chtěla, aby sis alespoň na chvíli odpočala a okusila klid. Až do doby, než tě budu opět potřebovat. Tehdy tě znovu povolám na pomoc."
Chytrina ji vzala za ruce a o krok ustoupila, aby jí mohla pohlédnout do očí. „Musím vyřídit jisté podřadnější záležitosti a neuškodí, když se jim začnu věnovat hned teď. Je tu především ta věc s rubínovým úlomkem. Rozhodně ho nepovažuji za ztracený, neboť vím, že ho mohu za přiměřenou cenu opět získat."
Isauřina tvář se rozzářila. „To skvělá novina, mami!"

„Ano, dítě, to je. Tři úlomky jsou daleko mocnější než dva a pro tento rubínový to platí dvojnásob. I kdyby byly všechny ostatní části Koruny shromážděny a použity proti mně, byly by naše síly v rovnováze. A vítězství by připadlo tomu, kdo má početnější a lépe vyzbrojenou armádu…"
Isaura vrhla rychlý pohled tam, kde na stěně visela Neskartova mrtvola. „Ale co ten mladíček, který zabil sullanciriho?"
„To je znepokojivý problém, ano, ale již pracuji na jeho vyřešení." Chytrina natáhla ruku a polaskala dívku po levé líci. „Neboj se, dceruško. Našim nepřátelům jejich vítězství zhořknou v ústech a to, co spolknou, je otráví. Možná jsme se poněkud odchýlili od původně vytyčeného směru, ale náš cíl zůstává nezměněn."

Adrogans si levou rukou promnul obličej. „Mohl bys mi to, prosím, přečíst ještě jednou?"
Do hlasu spojovacího čaroděje se vplížila podrážděnost. „Můj pane, pokud mi nevěříte, klidně si tu odpověď přečtěte sám."
Jeranský generál probodl muže rozzuřeným pohledem. „Není to tak, že bych nevěřil tobě. Nevěřím té zprávě!"
Spojovací čaroděj si přitiskl břidlicovou tabulku arcanslata k hrudi. „Pane, vy mi asi nerozumíte…"
„ČTI!"
Jeho zařvání donutilo muže, aby poplašeně uskočil, zatímco na Phfasových rtech vyloudilo úsměv. Jak Gilthalarwin z loquelfských Černých pírek, tak i generálu Carovi se podařilo zachovat neutrální výrazy, ale Adrogans si byl naprosto jistý, že oba v duchu pečlivě rozebírají to, co před chvílí slyšeli.
„Král Stefin z Okrannelu generálu Marku Adrogansovi: Donesly se k nám zvěsti o tvém vítězství a naše srdce po letech poznala skutečnou radost. Já i všichni obyvatelé Okrannelu jsme navždy tvými dlužníky. Tvé vítězství je tím největším, jakého bylo kdy na území naší vlasti dosaženo, a bude na věky věků oslavováno v písních. Můj národ tě bude stále ctít a považovat tě za nejlepšího přítele.
Královna Carus z Jerany generálu Marku Adrogansovi: Ráda bych ti vyslovila své nejhlubší uznání. Ještě před šesti měsíci bylo osvobození Okrannelu pokládáno za pouhý sen, navíc takový, který mnozí považovali za nesplnitelný. Názorně jsi všem pochybovačům předvedl, že se mýlili, a dokázal jsi, že ve tvé osobě má naše vlast největšího vojenského génia této epochy. Třebaže by mě nic nepotěšilo víc, než kdybys mě mohl doprovodit do Narrizu na chystanou Radu králů, nerada bych tě nutila, abys překonával svou známou averzi vůči cestování po moři. Žádám tě tedy, abys setrval ve Svarskyi a vyčkal dalších rozkazů."
Spojovací čaroděj vzhlédl. „Zpráva je zaručeně pravá."
Adrogans přikývl. „Věřím ti. Nech nás, prosím, o samotě."
Spojovací čaroděj mlčky opustil komnatu, v níž dříve přebýval Nefrai-kesh. Adrogans počkal, až se za mužem zavřou dveře, a pak kývl na Phfase. Stařík okamžitě povolal svého vzdušného yrúna. Ten ihned začal rychle kroužit kolem věže, aby zabránil nepovolaným uším zaslechnout to, co bude vysloveno uvnitř.
Jeranský generál se posadil na dřevěnou židli s vysokým opěradlem, jež stála v čele stolu. „Tak to by bylo. Pěkně nám poděkovali a řekli nám, abychom počkali. O případných posilách nepadla ani zmínka."
Caro přikývl. „Vlastně si nejsem jistý, jestli mám považovat za dobré znamení, že král Augustus žádnou blahopřejnou zprávu neposlal. Mám nepříjemný pocit, že ani v Narrizu nevládne shoda ohledně dalších kroků."
„Tak o tom já vůbec nepochybuji, příteli." Adrogans pokrčil rameny a ucítil, jak mu Bolest zarývá drápy z obou stran do krku. „A bylo by to ještě mnohem horší, kdyby se vládcové dozvěděli o plném významu našeho vítězství."
Během prohledávání dobytého města došlo k několika zásadním objevům. Byly nalezeny bumbágly, připravené k výbuchu - stačilo pouze zažehnout roznětku. Další pátrací narazili na plně vybavenou výrobnu střelného prachu. Neméně důležité bylo, že loď, potopená v městském přístavu, neklesla příliš hluboko. Za odlivu se k ní vydala průzkumná četa, která zjistila, že její náklad mimo jiné sestává z množství železných koulí a několika funkčních drakonel, uložených ve vodotěsných bednách. Prostí vojáci byli nesmírně hrdí na rychlost svého postupu, díky níž proti nim Nefrai-kesh nestačil tyto obávané ničivé zbraně použít.
Jenomže Adrogans velmi dobře věděl, že drakonely v jistém smyslu použity byly. Už od doby, kdy je Chytrina před čtvrtstoletím prvně nasadila v boji, snažili se vládcové Jižních zemí odhalit způsob jejich výroby i zhotovování výbušného střelného prachu. Dothan Cavarre, drakoniský baron, však žárlivě střežil své tajemství a za žádnou cenu se o ně s králi nechtěl podělit. Obával se, že kdyby se někomu dostaly do rukou zbraně, schopné bez obtíží bořit hradby pevností a měst, propukly by na jihu okamžitě zhoubné války. A až by se Chytrina vrátila, nezbyl by nikdo, kdo by se jí postavil.
A teď mi Aurolaňané toto tajemství dobrovolně odevzdali. Potřásl hlavou. Zamyšleně tam seděl - vítězný generál, který měl k dispozici zbraně, jež mu mohly zajistit úplnou neporazitelnost. Již nyní ovládal Okrannel. Sloužil Jeraně, své vlasti, takže mu stačilo jednoduše prohlásit dobyté území za provincii její říše. Gurol a Valicie by pro jeho vojsko nepředstavovaly vážnou překážku a byly by rychle smeteny. Potom by stačilo uzavřít alianci s Alcidou proti Chytrině. Obě země by si pak rozdělily Regorru, Helurcu a Salnii. Pro Adroganse by navíc nebylo těžké to zaonačit tak, aby se z Alcidy stalo jedno velké bojiště pro válku s Chytrinou. Vyčerpané království by pak snadno připojil ke svému panství.
Gilthalarwin se na generála nenucené usmála. „Kéž by vaši vládcové byli dostatečně předvídaví, aby v drakonelách spatřili to, čím ve skutečnosti jsou. Ale obávám se, že v nich uvidí pouze prostředek, jak ovládnout své sousedy. Bylo od tebe chytré, že jsi před nimi jejich ukořistění zatajil."
Caro zavrtěl hlavou. „Je tu ale jeden problém. Tahle informace jednoho dne přece jen vyjde najevo. Jakmile se někdo -jako příklad bych uvedl třeba krále Scrainwooda -dozví, že vlastníš drakonely, prohlásí to za spiknutí vůči zemím, které těmito zbraněmi nedisponují. Mohl by pak kývnout na Chytrininu nabídku, že ho před námi ochrání, a najdou se jistě i další země, které učiní totéž, aby se vyhnuly domnělé invazi."
„Hlupáci oni. Takový osud zaslouží si," sykl Phfas výsměšně. „Od strachu ke strachu pobíhají oni."

„Možná máš pravdu, strýčku, ale zaslouží si to i jejich poddaní?"
„Když tolerují jim to…"
Loquelfka se zamračila. „A kdyby se svým vládcům vzepřeli, zaútočili na ně a svrhli je, tak co? Jen by ještě zvýšili panující zmatek. K velké radosti Chytriny."
Adrogans si ztěžka povzdechl. „Poblahopřáli nám, ale nakázali čekat. Na co, to netuším, ale jsem si jistý, že nicnedělání zničí toto vojsko stejně jistě jako drakonely."
Alcidský generál souhlasně přikývl. „Naše armáda musí zůstat aktivní. Rád bych nařídil vojákům, aby se dali do práce na opravě městského opevnění."
„Ano. Chceme, aby si mysleli, že zajišťujeme bezpečnost Svarskye pro případ, že by se Aurolaňané vrátili." Adrogans se podíval na Loquelfku. „Chci tě požádat, Paní, zda bys pro mě nemohla zosnovat jistý podvod?"
Tmavé oči elfky se zaleskly. „Jak velký podvod?"
„Rád bych, abys vyslala zvědy - jak na východ ke Croztu, tak i na severozápad, směrem k horskému masívu. Mám podezření, že na východě stále operují aurolanské jednotky. Ale pokud tam nejsou, nebo nemají dostatek sil na ohrožení Svarskye, chci, aby v hlášeních naopak stálo, že se v těchto místech shromažďuje početný sbor, který se chystá udeřit na město. Takovou zprávu potřebuji, abych tuto armádu udržel pohromadě."
„A také proto, abys přesvědčil vládce Jihu, že ještě nenastal čas, aby své vojáky odvolali domů, je to tak?"
„Jak říkám, jde jen o malý podvůdek. Aurolaňané budou tvůj průzkum považovat za důkaz chystané invaze, takže budou muset chtě nechtě zůstat ve střehu."
„Dobře. A co když nic nenajdeme na severozápadě?"
Adrogans se opatrně usmál. „Chytrina nám dala drakonely v naději, že nás zláká k vytvoření impéria. Měla za to, že by se z Okrannelu mohlo stát jeho severní pomezí, ale mě nevím proč lákají Přízračné pláně, které leží ještě dál. Už před čtvrtstoletím jimi v čele své armády prošel král Augustus a to tehdy ani neměl drakonely. Ano, asi bych mohl vybudovat říši. Ale ne takovou, jakou Chytrina očekává."

Kapitola třicátá třetí

Nakonec o všem rozhodly hlasy vojáků ze Svobodné korouhve. Dranae souhlasil, že s sebou na Vael vezme pouze omezený počet lidí. Jeho vyvolenými byli Will, Havran, Rezolut, Erlestoke, Lombo a Qwc. Panquiové byli rasou, kterou draci chovali ve velké oblibě, takže Lombova účast byla předem hotová věc. Co se týče Qwc, neexistoval způsob, jak jej přesvědčit, aby je nedoprovázel, a tak mu Dranae raději sám nabídl, že se k nim může připojit. Další tři se vydali na cestu, neboť dlouho byli Dranaeho společníky, zatímco Erlestoke si toto privilegium vysloužil tím, že v současné době vlastnil Pravokam.
Velením těch, které opouštěli, byli pověřeni Sallitt Hawkins a jeho manželka Jancis Ironsidová. Ohledně toho, do čeho přesně se teď jejich oddíl pustí, se vedly dlouhé debaty. Murosané se chtěli vrátit do vlasti, aby obnovili přepadávání aurolanských konvojů, a to i navzdory tomu, že tam měli jen mizivou šanci na přežití. Meckanshii naopak dychtili zamířit do Pevnosti Drakonis - obzvláště poté, co se od zachráněných dozvěděli, že někteří vojáci z tamní posádky dosud žijí a pokračují v boji. Až Jullagh-tse Seegg se podařilo naleznout kompromis. Prohlásila, že když opět sestoupí do podzemí Sarengulu, mohli by tamním obyvatelům pomoci rozdrtit aurolanskou okupační armádu. S podporou urZrethiů by se jim pak na nepřátelské karavany, jež podle zpráv arcanslata v čím dál větším měřítku proudily na jih k Caledu, útočilo mnohem snáze. Navíc by se ze Sarengulu mohlo stát bezpečné útočiště pro běžence prchající před Aurolaňany.
Krom toho by návrat do podzemí znamenal šanci na nalezení starého Verruma. A možnost záchrany ztraceného kamaráda znamenala pro většinu shromážděných mnoho.
Vojáci ze Svobodné korouhve se svolali, aby o celé záležitosti rokovali. Wheatly zašel za Willem a zeptal se ho na názor, ale mladík se jen usmál. „Vysloužil sis právo velet této jednotce, Wheatly. Víš, co se skrývá v myslích a srdcích tvých mužů. Ať už se rozhodnete jakkoli, jsem si jist, že na vás budu moci být hrdý."
Wheatly poté oznámil, že všichni vojáci ze Svobodné korouhve jsou pro vstup do Sarengulu a jeho osvobození z rukou Aurolaňanů. Murosany, kteří s tím nebyli úplně spokojení, uchlácholil náhradní plán, jenž počítal s vlákáním pronásledovatelů do podzemí a jejich postupným zničením v nepřehledné síti bočních tunelů.
Loučení nebylo pro nikoho jednoduché. Will si potřásl rukou se všemi vojáky ze Svobodné korouhve. Každý mu popřál hodně zdaru a každý si vzal pro štěstí útržek zakrvácené látky, kterou byla ovázána mladíkova pořezaná levá ruka, než na ni Jilandessa seslala hojivé zaklínadlo. Oriosané si hnědé proužky přišili na masky, těsně pod průřez pro levé oko - tedy tam, kde se v případě smrti otce dělal sirotčí vryp. Will této symbolice samozřejmě rozuměl, ale přesto ho pomyšlení, že v něm skupina ostřílených a na všechno zvyklých válečníků spatřuje jakéhosi otce, uvádělo v úžas.
Ani pro Havrana nebylo loučení vůbec snadné, neboť zde byl nucen zanechat svého bratra a švagrovou, s níž se sotva stačil seznámit. Také ostatní, hlavně vojáci ze Svobodné korouhve, si z jeho odchodu dělali těžkou hlavu a nabádali ho, aby nikdy neodkládal svou masku. „Když nás máš zastupovat před dračím shromážděním, musíš mít tvář zahalenou, jak se sluší a patří," slýchával starý válečník často.
Ale nejhorší to měl bezpochyby Erlestoke, protože se musel rozejít se svým bratrem. Will se s Linchmerem právě loučil, když se u nich nečekaně zastavil Erlestoke. Staršímu princi nejprve překvapením poklesla čelist a vzápětí mu na rtech zahrál radostný úsměv. „Linchmere?"
Mladší princ ztuhl a z jeho obličeje rázem vyprchala všechna barva. „Ty jsi naživu! Naživu!"
„To ano. Sice se štěstím, ale ano. A jsem moc rád, že tě vidím." Erlestoke sevřel bratra v náručí a pak letmo pohlédl na Willa. „Proč jsi mi neřekl, že tu je s tebou?"

„No, měl jsem jiné starosti. Domlouvali jsme se s Dranaem a tak vůbec. Byl to pro všechny docela perný den, víš."
Linchmere se vymanil z bratrova objetí a usmál se. „A hlavně proto. Výsosti, že nikdo neví, kdo ve skutečnosti jsem. Pro všechny jsem prostě jen Lindenmere, vojín ze Svobodné korouhve."
Erlestoke se rychle rozhlédl a Will si byl jistý, že si princ všiml vědoucných pohledů ostatních Oriosanů, kteří se kolem nich věnovali své práci. Ve skutečnosti totiž všichni věděli, kým Lindenmere je. „No, vlastně jsem tě také málem nepoznal. Přišel jsi s nimi až z Mereda, že? Otec musí zuřit."
Linchmere pokrčil rameny. „Myslím, že ho daleko víc překvapí, až se dozví, že jsi vstal z mrtvých, než zpráva o tom, kam jsem se dostal já."
„Pokud máš pravdu, je to škoda." Erlestokův úsměv se rozšířil. Viditelně nedokázal uvěřit změnám, které se s jeho bratrem udály. Ačkoli byl Linchmere členem Svobodné korouhve ani ne měsíc, již stačil zhubnout, najít si přátele a také utržit pár šrámů. „Jsem si jistý, že on by tě takhle nikdy nepoznal."
Linchmere mu opětoval úsměv - zářivější než dračí plameny. Zatímco se bratři objímali, Will se stáhl, aby si sbalil věci na cestu. Napadlo ho, že se Linchmere v jistém ohledu podobá Dranaemu, pouze ho probudil křest válečným ohněm, a nikoli koupel v roztaveném kameni. Byl teď drsnější a tvrdší, mnohem víc připomínal Kenleigha. Prokázal svou statečnost v mnoha střetnutích, ale přitom byl ochoten poslouchat rozkazy, namísto aby je sám vydával. To samozřejmě neznamenalo, že by mu scházely vůdcovské schopnosti. Ve skutečnosti jich měl na rozdávání, ale byl to spíše ten typ muže, který ostatní strhává svým příkladem, nikoli kategorickými rozkazy či silou osobnosti.
Když Will oba bratry znovu spatřil, právě se společně něčemu smáli. Linchmere pomáhal Erlestokovi vyrábět bezpečnostní popruhy, jimiž se měli připoutat k Dranaeho zádům. Kdyby se s nimi setkal odděleně, mladík by nikdy nehádal, že se jedná o bratry, ale nyní to přímo bilo do očí. Přehlédnout nešlo ani to, že si jsou velmi blízcí.
Nakonec se lidé, kteří odlétali na Vael, vyšplhali na Dranaeho široká záda a pohodlně se uvelebili ve velké prohlubni mezi jeho plecemi. Ti na zemi jim dodávali odvahy povykováním a hlasitými sliby, že až se znovu setkají, budou pít, hodovat a pronásledovat každou sukni v dohledu. Cestovatelé se uvázali koženými pásy, které sešili oba princové, a naposledy zamávali svým druhům.
Konečně vzlétli. Willa potěšilo, že je popruh dostatečně volný, aby se mohl doplazit dopředu, k místu, kde se Dranaeho krk spojoval s trupem. Pravda, vanul tu studený vítr, takže zde nikdy nevydržel dlouho, ale mladík přesto čas od času navštěvoval svou pozorovatelnu a shlížel na ubíhající krajinu. Se zatajeným dechem sledoval, jak z hor stékají řeky a vinou se k jezerům nebo k moři. Hleděl na lesy roztahující se po kopcích i pláních - s výjimkou míst, kde je lidé vykáceli a použili jako topivo či stavební materiál.
Vesnice a města byla snadno viditelná, neboť nad nimi stoupal kouř. Většinou sice jen z komínů, ale když se dostali do blízkosti Caleda, všiml si, že část města zachvátily plameny. Doufal, že Alexie, Kerrigan, Peri a Sayce jsou dosud naživu a že dokáží porazit útočníky nebo si alespoň zachránit holé životy.
„Ty hele, Dranae, nemohl bych trochu odbočit a spálit všechny ty Aurolaňany, než zamíříme na Vael?"
„Ne, Wille." Drak otočil hlavu na dlouhém krku a podíval se na něj. „Existuje šance, že bych přitom byl zabit, a úlomek Dračí koruny by pak padl do Chytrinių rukou. A co je ještě důležitější - tam dole už je jiný drak. Můj zásah by tedy mohl rozpoutat daleko větší bitvu, ze které by Chytrina jistě vytěžila prospěch."
„Prvnímu důvodu rozumím, zato druhému ani trochu." Will pokrčil rameny.
„Porozumíš v pravý čas, Wille Norringtone."
Nedlouho předtím, než přeletěli hranice Murosa, se setmělo. Tenký stříbřitý srpek měsíce obklopily hvězdy a Willa uchvátilo jejich nepřeberné množství. Napůl očekával, že Rezolut využije příležitosti, aby ho začal nevrle poučovat, jak se podle nich určuje směr, ale zdálo se, že pobyt v tmavých výšinách Vorquelfa zklidnil.
Přesto však ukázal na jedno ze souhvězdí. „Toto je Raisaselův cep. Tak se jmenoval jeden proslulý elfský hrdina původem z Vorquellynu. V těch dávných časech byl můj ostrov pouhou součástí nezměrného elfského panství. Patřily k němu i všechny země mezi Loquellynem, Croquellynem a Harquellynem."
Will přelétl pohledem mírně zahnutou linii sedmi jasných hvězd. „A co tenhle Raisasel udělal?"
„Hodně velkých věcí. Jeho činy jsou oslavovány v mnoha písních. Zabíjel draky a potýkal se s kryalnirii -a tím myslím s těmi opravdovými, původními, ne s fantomy, které vytvořila Chytrina." Na Rezolutových rtech se nečekaně objevil zasněný úsměv a Will si na chvíli pomyslel, že už už začne zpívat jednu z písní o Raisaselovi.
Pak však Vorquelf zamhouřil oči. „Ale jsou to písně jen pro děcka, která nepočítají s tím, že by někdy musela sama bojovat."
Panqui zvedl pracku, vydoloval si zpod kostěného plátu jakousi bílou červovitou věc a strčil si ji do tlamy. „Lombo rád hvězdopísně."
Zloděj se usmál. „Copak Panquiové mají nějakou píseň o Raisaselovi?"
„To žádný cep. To sedm sester brodit přes řeka." Lombo se široce ušklíbl, čímž odhalil i nebohého červa, který mu uvízl mezi tesáky. „To píseň ne pro děcka."
Erlestoke se usmál. „U nás v Oriose je nazýváme sedmi obchodníky a měsíc je považován za zloděje. Když je mine, okrade je o všechno světlo."
Havran přikývl a pak se podíval na Qwc. „A co Sprithové?"
„Sprithové o hvězdách nezpívají." Zelený tvoreček se rozhlédl po svých společnících. „Jsou jen dírky v kápi slunce, jen dírky. Tak nač zpívat, nač?"
„Dranae? Zpívají o hvězdách draci?"
Okřídlený ještěr se ohlédl. „Smrtelníci vymýšlejí příběhy o tom, čeho se bojí, neboť touží své strachy přesně vymezit a tím je ovládnout. Raisasel ve skutečnosti nezabil ani jednoho draka, ale elfové se cítí bezpečněji, když si myslí, že to jeden z nich dokázal. Draci se nebojí hvězd, protože vědí, čím doopravdy jsou."

Will se zamračil. „Na to mají svůj názor i Sprithové. Ale já osobně si nemyslím, že by to byly dírky v nějaké kápi, kterou si natahuje slunce."
„Ne, Wille. Co ale potom jsou?"
Mladík zaváhal. „Zatím jsem o tom moc nepřemýšlel, ale vypadají jako drahokamy, které tam kdosi rozsypal. Kdybychom vylétli dost vysoko, mohli bychom je posbírat."
Dranae se zasmál, až mu z nozder vyšlehly drobné jazýčky plamenů. „I Sprithové jsou pravdě blíž než ty, Wille."
Havran se usmál. „Tak čím jsou tedy hvězdy, Dranae? Tedy, pokud se s námi o tuto informaci smíš podělit."
„Jsou totéž, co naše slunce, jen se nacházejí velmi daleko odtud."
Ale to není možné. Jsou tak malé a slunce tak velké. Will se podíval na Havrana, pak na Erlestoka a vzápětí všichni tři vyprskli smíchy. „Ne, Dranae, to není možné. Snad by to mohly být sluneční jiskry, ale opravdová slunce? To ne."
Drak si pobaveně odfrkl. „Určitě máš pravdu, Wille."
Jak letěli na jihozápad, začala se obloha na východě rozjasňovat. Slunce vykouklo zpoza obzoru a dlouhé černé stíny se jaly stahovat před jeho světlem. Will se odplížil na svou pozorovatelnu a lehl si na záda, aby mohl sledovat svítání. Po chvíli se ale otočil na břicho a podíval se na cíl jejich letu.
Ostrov Vael se nacházel v jižním cípu Srpového moře, přímo na sever od Gyrvirgulu a severozápadně od Vilwanu. Celý byl porostlý pralesem tak hustým, že do něho Will ani po ústupu noci nedokázal nahlédnout. Pouze čas od času se odkudsi vynořilo hejno pestrobarevných ptáků a zakroužilo nad neproniknutelným listovým baldachýnem, aby se vzápětí opět sneslo dolů a zmizelo mu z očí.
Nad bujnou vegetací se vypínalo několik tmavošedých horských štítů ověnčených řídkými bílými mračny. Nejvyšší z nich se tyčil v samém středu Vaelu, ale k němu Dranae nezamířil. Místo toho se rozlétl k severnímu výběžku ostrova a klesl až k samým vrcholkům stromů. Zvolna se snášel do zamlženého údolí s příkrými stěnami obrostlými mechem a dnem, ztrácejícím se ve změti tmavozelených rostlin a jásavých květů. Stékaly do něho desítky zpěněných vodopádů. Když dosáhl jeho konce, zvedl Dranae levé křídlo, zabočil a bez námahy přistál před vstupem do velké jeskyně.
„Jsme na místě, přátelé." Dranae si lehl na břicho a natáhl pravou přední tlapu, aby se po ní mohli snadno spustit na zem. „Není to krása?"
Will se už už chystal přikývnout na souhlas, neboť nádhera údolí skutečně brala dech. Tu si ale všiml, že Dranae ukazuje na ústí jeskyně, které ovšem vypadalo jen jako ústí jeskyně a nic víc - žádné ozdoby, žádná zeleň.
„Uniká mi snad něco?" zašeptal Havranovi.
„Jestliže ano, pak mi to uniká též, Wille."
Dranae zamhouřil oči. „Zapomněl jsem, že se váš zrak od mého poněkud liší." Drak natáhl krk, otevřel tlamu a jemně foukl. Jeho dech se plížil po kameni, podoben stěží postřehnutelnému mlžnému oparu. A pak skálu náhle naplnily barvy. Kameny pokryla paleta tlumených odstínů. Dolů začaly stékat modré potůčky, jež se zarývaly do skály a postupně zvětšovaly otvor. Sledování tohoto procesu bylo téměř hypnotickým zážitkem. Ve zlomcích okamžiků z kamenů rašily podivné rostliny, rozkvétaly a pak stejně rychle chřadly a hynuly. Během mrknutí oka se objevovala a mizela netušená zvířata. Skála se měnila a jako by se rozpouštěla, ale nakonec se před nimi opět objevil vstup do jeskyně, zcela totožný s původním. Veškeré barvy z něho vyprchaly.
Will zamrkal. „Ty jo! Co to bylo?"
„Trocha dračí magie." Dranae naklonil hlavu mírně doprava. „Každá událost, k níž ve světě dojde, vytváří ozvěnu - nikoli ovšem zvukovou. Jedná se o rezonance, které putují v čase. My draci tyto vibrace vidíme a dokážeme se v nich vyznat. Za přispění magie umíme umožnit i ostatním, aby je zahlédli. Když jsem tu teď přistál já, spatřil jsem totéž co vy, jen v mnohem větším měřítku. Tato skála se přede mnou otevírá jako opona. Vidím do ní a ona mě po dlouhé nepřítomnosti vítá doma."
Havran přikývl. „Dovedu si představit, že to musí být nádhera. Přesto mám jednu otázku. Pokud je pravda, co jsi právě říkal o vzniku rezonancí, pak mají draci přístup ke všemu, co se ve světě děje, že?"
„Nebo ke všemu, co se v něm kdy udalo, neboť světem stále proudí i ozvěny minulých událostí." Dranae přikývl. „Předpokládám, že jsi mi tuto otázku položil jen na úvod. Ve skutečnosti tě ale zajímá, proč jsme se všemi znalostmi, které máme, už dávno nezasáhli do boje na straně Chytrinin nepřátel. Vždyť by vám velmi pomohly třeba jen pouhé informace o tom, co se odehrává jinde ve světě."
„Zdá se, že mi rozumíš."
„Tvá otázka obsahuje střípky věcí, o kterých už dlouho vedeme debaty. Zaprvé však musím podotknout, že s pomocí magie je možné zabránit vzniku rezonancí, popřípadě pozměnit ty, které již existují. Získané informace proto nemusí být vždy přesné. A zadruhé… Na okamžik si představte, že byste najednou naslouchali zpěvu stovky ptáků. Jak byste mezi nimi poznali tóny jednoho konkrétního? A teď si pomyslete, že byste museli vybírat ze zpěvů všech ptáků, kteří kdy na světě žili. Vyznali byste se v nich? Uměli byste mezi nimi najít ten pravý? Draci dokáží sledovat jednu nebo dvě vývojové linie, ale výhradně pro své účely či prostě pro pobavení. Jako špioni bychom nebyli moc výkonní."
Erlestoke se usmál. „A navíc - předpokládám, že Chytrina své rezonance pozměňuje, že mám pravdu?"
„Ano, přesně tak mi to bylo řečeno." Dranae se protáhl a upravil si křídla. Pak zvedl pravou přední tlapu a ukázal na vstup do jeskyně. „Vítejte v mém opravdovém domově. Tak, jako jste mě předtím uvítali ve vašem světě, vás nyní vítám v tom svém."
Will do tmavé jeskyně vstoupil jako první. Fosforeskující lišejníky slabě zářily bledozeleným světlem, které mladíkovi připomnělo Pravdiny jeskyně v Gyrvirgulu. Přál si, aby Dranae s pomocí magie odhalil více z tajů tohoto místa, ale musel připustit, že je úchvatné i bez toho. Mohutné kamenné pilíře hrály všemi barvami duhy, zatímco mezi lesklými stalaktity i stalagmity rejdili nějací drobní tvorečkové. Will náhle zalitoval, že není schopen hledět všemi směry najednou.

Havran ho zničehonic chytil za šos kabátu a strhl jej zpátky okamžik předtím, než udělal krok přímo do chřtánu propasti. Z hlubin se vzedmula vlna žáru. Tam dole se přelévalo žhavé magma a zvolna proudilo na sever. Po jeho povrchu se přesouvaly četné tmavé ostrůvky. Ty se lámaly a potápěly se, přičemž tu a tam vyšlehávaly oslnivé plameny. Tento pohled byl skoro stejně úchvatný jako ukázka dračí magie před vstupem do jeskyně a Will na kratičký okamžik zauvažoval, jaké výjevy by se mu naskytly, kdyby Dranae na veletok roztavené horniny použil svou čarovnou moc.
„Dávej pozor kam šlapeš, Wille."
Dranae je dohonil a svým tělem přemostil propast. „Omlouvám se. Pořád teď zapomínám, že už nejste stejně velcí jako já."
Pokračovali dál, ale Will se schválně loudal, aby mohl zůstat v blízkosti Dranaeho. „To, co jsi předvedl před jeskyní… Fungovalo by to i v případě jiných věcí?"
„Dej mi příklad, Wille."
„No…" Zloděj trochu stísněně pokrčil rameny. „Třeba u lidí."
Drak moudře přikývl. „Ano, můžeme takto studovat všechny živé tvory. Zjišťujeme o nich všechno podstatné - stravování, migrace, rozmnožovací zvyklosti…"
„Rozmnožovací zvyklosti?" Will pořádně zrudl. „Dokonce i u lidí?"
„Ano, Wille. Ale dívat se na ně je pro nás asi stejně zajímavé jako pro vás přihlížet psímu páření."
„Ach, takže ty jsi nikdy nesledoval, jak…"
„Ne, Wille." Dranae si ho změřil zamyšleným pohledem. Vešli do prostorného tunelu, který mírně klesal a zabočoval doprava. „Chtěl bys spatřit rezonance nějaké konkrétní osoby, je to tak?"
Zloděj přikývl. „Říkal jsem si, jestli bys mi nemohl ukázat mého otce. Myslím předtím, než se stal jedním z nich."
„Proč?"
„Protože, protože… No prostě, v horách jsem viděl Havrana pohromadě s bratrem a navzdory všemu, co se Sallittovi stalo, vypadali ti dva trochu podobně. A mezi Erlestokem a jeho bratrem jsou rovněž vazby, které nelze přehlédnout. Řekl bych, že můj otec taky skládal verše a básničky, stejně jako to občas dělám já. Chci jenom říct, že vím, že to je můj otec a tak vůbec, ale prostě si to nedokážu představit."
„Než to pro tebe udělám, Wille, musíš si uvědomit dvě věci. Zaprvé, nepůjde o žádnou myslící podobu tvého otce. Nebude reagovat na vnější podněty. Budeš na něho hledět, jako by to byl duch. On tebe neuvidí. A ani na tebe nepromluví."
„To je v pořádku, řekl bych." Will pokrčil rameny. „Co dál?"
„Může to dopadnout tak, že tě bude strašit."
„Strašit? Jako nějaký duch?"
„Přesně tak."
„Ty jo!" Will se pokusil vzpomenout, jestli už někdy viděl ducha, ale nepovedlo se mu to. Z vyhlídky na získání vlastního, osobního přízraku mu vstávaly chlupy na krku, ale rozhodl se, že to riskne. „Stejně to chci zkusit."
„Pak to tedy pro tebe rád udělám." Dranae s Willem dohonili zbytek skupiny, který na ně čekal na rozlehlé kulaté křižovatce. „Odtud půjdeme nalevo, do komnat, jež náležejí mé rodině. Tam si odpočinete a já mezitím podám hlášení nadřízeným. Pak budete nějakou dobu pány svého času - než vás povolají, abyste předstoupili před Shromáždění."
Erlestoke se poškrábal na zarostlé bradě. „Shromáždění?"
„To je naše vládnoucí rada." Dranae pootevřel tlamu. „Právě ona rozhodne, zda se Chytrině postavíme, nebo do této války vstoupíme na její straně."

Kapitola třicátá čtvrtá

Will se ve skutečnosti vůbec nevyspal. Když dorazili do obydlí Dranaeho rodiny, ujalo se jich několik drakomorfů a zavedlo je do centrální předsíně, okolo níž se nacházely pokoje pro hosty. K všeobecnému překvapení tu na ně čekala princezna Alexie. Havran odstrčil Willa, objal ji a sevřel ji v náručí. Ona jej chytila za ramena a pevně se ho držela, zatímco se s ní radostně točil kolem dokola. Mladík neslyšel, co si ti dva říkají, ale úsměvy na jejich rtech svědčily o tom, že to byly jen samé krásné věci.
Zbytek skupiny se od manželů decentně odvrátil a shodil ze zad těžké vaky. Will měl sto chutí zasypat princeznu otázkami, aby zjistil, jak se sem dostala, ale Rezolutův rychlý pohled ho donutil držet jazyk za zuby. S povzdechem popadl svůj ranec a odnesl ho do jedné z komnat obklopujících předsíň.
Když se po chvíli vrátil, Havran už princeznu nesvíral s takovou silou a pouze ji jemně objímal kolem ramen. Alexie se usmála, pozdravila všechny příchozí, a dokonce nechala Qwc, aby se jí usadil na natažené ruce. V rychlosti jim pověděla všechno o obléhání Navvalu a o tom, jak se stalo, že se spolu s Kerriganem vydala na Vael.
Will tleskl do dlaní. „Princezno, to nebylo nic v porovnání s tím, co udělal Dranae. On totiž zabil jiného draka, prostě mu vyrval z těla velikánský flák masa. Abys věděla, byli jsme tehdy v…"
Erlestoke položil ruku na Willovo rameno. „Na vyprávění našeho příběhu bude dost času později, Wille. Myslím, že teď si potřebujeme hlavně odpočinout."
„Ale ne, já jsem v pořádku, fakticky."
Rezolut si odkašlal. „Wille, opravdu bychom si měli všichni někam lehnout a dát se trochu dohromady."
„Aha… No jasně." Will přikývl, neboť mu to konečně došlo. „No tak fajn, fajn, takže já teď půjdu támhle do svého pokoje. Kdyby někdo přece jen chtěl slyšet ten příběh nebo něco, tak mě tam určitě najde."
Alexie přikývla. „Spi sladce, Wille. Hřeje mě u srdce, že tě znovu vidím."
„Mě také, princezno." Odebral se do svého pokoje a povzdechl si. Veškeré vybavení místnosti velikostně odpovídalo

drakomorfům, takže aby se vůbec dostal do postele, musel se mladík vyšplhat na sloupkovanou pelest a pak z ní skočit dolů. Přistál na silné prachové matraci, jež byla tak měkká, že se do ní málem probořil.
Will ležel v obrovské posteli a najednou se cítil strašně osamělý. Výraz, který se objevil v Alexiiných očích, když spatřila Havrana, mu něčím připomněl muroskou princeznu. Ach jo, kéž by tady Sayce byla taky.
Překvapilo ho, že si něco takového přeje. Když vyrůstal v Šerově, považoval lásku za něco, co existuje výhradně v písních. Během svého života se mockrát setkal s chtíčem - vždyť i jeho matka si, koneckonců, vydělávala vlastním tělem. Prostituce byla v Šerově naprosto běžný jev, ale s láskou se nedala splést ani náhodou. No a rodiny - což samozřejmě věděl jen na základě pozorování a nikoli z vlastní zkušenosti - obvykle držely pohromadě spíše proto, že takto mohly snáze přežít, než kvůli nějakým něžným citům. Byl si jistý, že mezi Markem a Fábií panoval právě takový vztah.
Láska v písních však byla žhavá a náruživá. A také osudová - když někoho zachvátila, dotyčný to poznal okamžitě. Jenomže jeho city k Sayce zcela určitě nebyly předurčené ani je neuměl pojmenovat hned, jakmile ji spatřil. Pomalu, pomaloučku začínal mít požitek z její společnosti. A když se s ní loučil, uvědomil si - navzdory všem výhradám, s nimiž se svěřil princezně Alexii - že ji ve skutečnosti opustit nechce.
Když Will konečně usnul, zdálo se mu o ní. Viděl ji a Peri, jak v muroských hvozdech loví řvouny. Hnaly nepřátele před sebou a oni v hrůze prchali z její vlasti. Mladík se probudil s úsměvem. Ještě dlouho měl před očima poslední snový výjev - Sayce a Peri stojí na temeni pahorku a hledí za utíkajícími Aurolaňany.
Will seskočil z postele a natáhl si šaty. Kabát se rozhodl zanechat zde, neboť na Vaelu nebyla ani zdaleka taková zima jako v Murosu. V určitém ohledu si v srdci hor připadal jako doma, a tak se vydal na průzkum. Nestačil se však dostat moc daleko, když před ním stanul drakomorf a nabídl mu, že ho dovede k Dravothrakovi.
Drak ležel ve velké síni s klenutým stropem. Otevřel modré oko a zvolna zvedl hlavu. „Nevypadáš příliš odpočatě."
„Moc jsem toho nenaspal." Will pokrčil rameny. „Říkal jsem si, zda bys už nemohl…"
„Myslím, že mohl. Zatímco jsem odpočíval, pečlivě jsem prosévál všechny vjemy a věřím, že se mi ho podařilo najít - přinejmenším jeho střípek." Dravothrak ho vybídl, aby přistoupil blíž. „Wille, seznam se se svým otcem, Bosleighem Norringtonem."
Drak otevřel tlamu. Jeho dech byl tentokrát jemný a chladný, a pomalu tuhl do jakéhosi průsvitného tvaru. Obrysy postupně získávaly barevný nádech a stávaly se zřetelnějšími. Nakonec Will dokázal rozeznat mladého muže - maličko vyššího než on sám, ale ne o mnoho těžšího. Přecházel sem a tam a upíral nepřítomný pohled přímo před sebe. Jednu dlaň si tiskl k bradě, druhou měl schovanou za zády.
Will udělal krok zpět, aby se dostal z cesty přízraku, a v tu chvíli uslyšel otcův hlas. „Ano, ano, takhle by to fakt šlo. Bude to velkolepá báseň. Nazvu ji ‚Jak se trápí sněhodrápi'!" A pak začal recitovat:

„ Jak se trápí sněhodrápi?
To ti povím hned.
Sněhodrápa trápit
totiž není žádný med.

Zahřej jeho srdce černé
až do bodu varu
a když začne kvičet: 'Ne!',
tak ho hoď na káru.

Když přežije tuhle hanu –
už je skoro hotovo! –
tak mu naliješ do chřtánu
roztavené olovo.

Pak ho chyť do pevné sítě,
ať mu dojde dech,
a potom palcátem pěkně
bác ho po zubech!

Do nosu mu strč
ošklivou stonožku
a na čumák nasaď
špinavou ponožku!

K jídlu mu dej snad
jednu prašivou myš,
aby měl pořádný hlad
a pěkně trpěl, víš.

Můžeš trápit sněhodrápa
jen s odvahou v sobě.

Jinak rychle řekneš: 'Pá-pá!'
a pak shniješ v hrobě."

Will se hlasitě zasmál. „Ještě jednou. Chci to slyšet ještě jednou."
Dravothrak se pousmál. „Nevím, zda to dokážu. Ano, mohu se o to pokusit, ale je možné, že má magie způsobí, že již s tebou zůstane. Nyní ho mohu dle libosti nechat odejít, ale existuje šance, že později to už nedokážu. Nebojíš se to risknout?"
„No jasně, copak mi může ublížit?" Zloděj se usmál. Když se díval na svého otce, oči mu jen zářily. V tváři přízraku se zračilo štěstí - a nedokázala ho zakrýt ani nasazená maska. Will sice postřehl také trochu arogance, ale pořád to byl jeho otec, skutečný otec a ne ta věc, kterou z něho udělala Chytrina.
Dravothrak znovu vydechl. Postava ztuhla a vzápětí se začala opět procházet. Leigh Norrington zopakoval báseň a pak se totéž odehrálo znovu. A potom ještě jednou. Po čtvrtém přednesu si již Will zapamatoval text do posledního slůvka. Během pátého poslechu ho začal unavovat, a tak před tváří přízračného otce zamával rukou.
„No tak už dost."
Duch kráčel přímo proti němu a Willova ruka se ponořila do nehmotného těla. Zloděj se zachvěl a v tu chvíli se přízrak rozplynul. „Co se stalo?"
Dravothrak se zasmál. „To tvá krev. Teď je s tebou, za tvými zády. Nezáleží na tom, jak rychle se otočíš, protože ho stejně nezahlédneš. Ale je tam. Není to nic, s čím by sis musel lámat hlavu, Za den nebo dva by se měl ztratit. Ale do té doby…"
„Do té doby mě bude strašit, já vím." Will pokrčil rameny a zavřel oči. Znovu si vybavil otcovu tvář a v duchu si přehrál jeho hlas. V jeho rysech poznal své a v jeho slovech uslyšel svá vlastní. Jejich spojení začalo dostávat zřetelnou podobu.
Předtím byl Norringtonem, protože mu to bylo řečeno. Přišla na to Pravda a použila magii, aby to dokázala. Chytrina se ho pokoušela zabít. Havran a Rezolut po něm pátrali a nalezli. Sayce ho vyhledala po dlouhé strastiplné cestě. Scrainwood mu nasadil masku. To všechno byly dílčí důkazy, že Norringtonem doopravdy je. A Will to přijal, neboť věděl, že je nezbytně nutné, aby vzal na svá bedra zodpovědnost.
Jenomže až do této chvíle doopravdy neuvěřil, že je Norrington. Byl ochoten hrát tuto roli a zatím se mu to celkem dařilo. Ale když teď svého otce uviděl a uslyšel jeho hlas, dostalo pro něho Proroctví o Norringtonovi úplně nový rozměr. Nejenže přijal své poslání, ale navíc teď věděl, že ho k němu předurčil sám osud. Byl to on, on a nikdo jiný, kdo měl onu proslulou věštbu naplnit.
Otevřel oči a na okamžik pocítil chlad. Pak pohlédl na Dravothraka. „Děkuji ti."
„Za málo."
„Ne, pro mě to znamenalo strašně moc." Will se usmál a položil ruku na Dravothrakovu obrovskou tlapu. „Jsem Norrington. Vykoupím Vorquellyn a zahubím metlu severu."
„Ano, ta věštba…" Dravothrak promluvil hlubokým slavnostním hlasem. Duněla v něm moc, která rozechvívala každičkou žilku mladíkova těla:

„ V čele jim půjde Norrington,
nesmrtelný, očištěný plameny
a vítězný od moře po ledovce.

Do prachu zašlape vojska nepřátel,
zahubí metlu severu
a Vorquellyn bude vykoupen."

Zloděj se usmál. „Když to říkáš ty, zní to daleko působivěji."
„Síla, kterou cítíš, nepochází ode mě, ale ze samotného Proroctví a z lidí, které k sobě věštba přitáhla, aby došla naplnění."
Will přikývl. „No, když jsem byl ještě děcko, vytáhli mě z hořícího baráku, to by mohly být ty plameny. A nájezd na Wruonu by se dal považovat za vítězství na moři. Řekl bych, že teď už mi jenom stačí shromáždit pár lidí, odvést je na sever k ledovcům, porazit Chytrinu a tím vykoupit Vorquellyn."
Drak zvedl hlavu a jeho krk se nad Willem vztyčil jako věž. „To by byla práce na celý život. Dokonce i na dračí život."
Dravothrak se podíval za mladíka a zasyčel.
Will se otočil a spatřil drakomorfa, jak se sklopenou hlavou stojí před východem ze síně. Odpověděl Dravothrakovi stejnou řečí, ale tišeji a velmi zdvořile. Když velký drak zasyčel znovu, drakomorf se napřímil a zdálo se, že na něco čeká.
Dravothrak opět promluvil jazykem lidí. „Wille, mohl bys prosím doprovodit tohoto malého do Síně Shromáždění? S ostatními se setkáš přímo tam - Kerrigana nevyjímaje. Já sám se vydám jinou cestou, abych zaujal své zasedací místo."
Will zaklonil hlavu, aby mu viděl do očí. „Co tam budeme dělat?"
„Odpovídat na otázky, které vám položí. Stačí jen mluvit pravdu a všechno půjde hladce. Chytrina nemá mezi členy Shromáždění mnoho přátel, a dokonce i ti ji podezírají z nekalých pohnutek. Když uspějeme, získáte proti ní mocné spojence."
„To by bylo skvělé." Will přikývl. „Ještě jednou děkuji."
„Rád jsem ti posloužil, Willburforci Norringtone."

Will následoval drakomorfa ven ze síně. Vůbec ho neudivilo, že Dravothrak zná plné znění jeho jména. Měl chuť se otočit a otázat se přízraku, který se za ním plížil, zda to byl on, kdo ho pojmenoval tak strašlivě, ale nebyl si jistý, zda by se mu dostalo odpovědi. Otec ho přece jen zplodil během opileckého tahu po yslinských doupatech neřesti a tak mladík pochyboval, že vůbec věděl o jeho početí. Jen stěží se tedy dalo předpokládat, že by se podílel na vymýšlení jeho jména.
Krom toho byl jeho otec tehdy docela jiným člověkem než tento neodbytný přízrak, a ještě více se změnil nyní, po vstupu do Chytrinin ých služeb. Duch byl šťastný a svobodný. K žádné z tragédií, jež mu změnily život, ještě nedošlo. Báseň, kterou recitoval, byla zábavná a hravá a Will si takovým představil také jeho samotného. A přesně tohle jsem po něm zdědil. To je základ, který ze mě dělá toho Norringtona.
Drakomorf ho zavedl na půlkruhový kamenný stupínek, vybíhající do lávového jezera. Will přistoupil k okraji a spatřil, že ho lemuje dlouhá řada blyštivých run. Nedokázal je sice přečíst, ale cítil, že z nich vyzařuje moc. Podíval se za ně a spatřil, jak se vzduch mezi ním a ohnivým jezerem zachvívá a rozmazává působením nepředstavitelného horka. Will vydechl - podobně jako to udělal Dranae před vstupem do jeskyně - a spatřil, jak se jeho dech sráží na neviditelné bariéře zadržující žár.
S úsměvem se podíval přes okraj stupínku a přelétl pohledem okolí lávového jezera. Na různých místech - na podsaditých plochých balvanech, vysokých skalních pilířích i ve výklencích, vytesaných do vzdálených stěn - spatřil draky. Přesněji, mnoho draků a hodně se jich dívalo na něj. Daleko před sebou uviděl Dravothraka, jak ulehá na své místo, ale rozhodl se, že mu pro jistotu nebude mávat.
Qwc mu zabzučel kolem ramena a Will se na okamžik lekl, že proletí bariérou. „Opatrně, Qwc!"
Spritha se zastavil kousíček před neviditelnou zdí a otočil se. „Horko, horko, Qwc ví. Moc horko."
„No to teda jo, zatraceně horko." Will na něho mrkl a pak se otočil, aby úsměvem přivítal zbytek svých přátel. „Mluvil jsem s Dravothrakem. Hned jak sem dorazí Kerrigan, začneme odpovídat na otázky, které nám budou klást. Když prý všechno uděláme správně, možná nám pomohou v boji proti Chytrině."
Havran se upřeně podíval za něj a zbledl. „Wille, co je to za věc, tam za tebou?"
„Myslím, že ty bys ho měl poznat. Je to můj otec. Dravothrak ho přivolal s pomocí magie. Brzy zase zmizí, ale „slyšel jsem ho recitovat jeho báseň ‚Jak se trápí sněhodrápi'."
Starý válečník se zachvěl, ale pak potřásl hlavou a uchechtl se. „To měla být Leighova nejskvělejší báseň. Moc bych chtěl, abys mi ji přednesl, Wille."
„Jasně, žádný problém. Hned jak to tady zabalíme. Bude to legrace." Will ztlumil hlas. „Pokud tě pohled na něj znepokojil, tak se omlouvám. Jen jsem potřeboval důkaz, že skutečně jsem ten Norrington."
Alexie povytáhla obočí. „Copak jsi o tom ještě pochyboval?"
Will pokrčil rameny. „Důkaz navíc není nikdy na škodu."
Havran ho poplácal po rameni. „Žádný z nás nebyl ohledně tebe na pochybách, Wille. Dokázal jsi nám to už mockrát."
Podíval se za mladíka na shromážděné draky.
„A už za chvíli budeš mít příležitost to dokázat ještě jednou."

Kapitola třicátá pátá

Navzdory tomu, že si na Vriisuroelových zádech trochu zdřímL, necítil se Kerrigan po příletu na Vael ani trochu odpočatý. Dvojice deset stop vysokých drakomorfů odvedla jeho a Boka do komnat, ve kterých měli bydlet. Útulné pokoje Adeptovi připomněly urZrethijské coricy, ale rozměry a vybavením daleko více odpovídaly lidským bytostem. Kerrigan si pro sebe zabral jednu místnost, zatímco Bok se usídlil v druhé.
Mladý čaroděj si nebyl jistý, jak dlouho spal, ale vůně, která mu pošimrala nos, i kručení v žaludku byly dostatečně pádnými důkazy, že už je nejvyšší čas vstávat. Z šatů, které Bok vybalil a srovnal na polici do úhledné kopičky, sáhl po košili a kalhotách. Pak si obul sešlapané boty a postavil se. Věděl, že vůbec nevypadá jako mocný čaroděj, ale v tuto chvíli mu to nevadilo. Byl příliš hladový.
Zauvažoval nad lehkostí, s níž se zbavil ostychu z toho, že na sobě nemá patřičné oblečení magiků. Musel se změnit více, než si byl ochoten připustit a jeho současná osobnost neměla s tou někdejší příliš společného. Věděl, i že za to částečně může přátelství s Willem, Alexií a ostatními. Byl teď spíše součástí jejich skupiny než občanem Vilwanu. Na ostrově ho považovali za pouhý objekt, který je potřeba zdokonalovat, nebo zbraň, jíž je nutné znovu a znovu přebrušovat - ale za jakým účelem, to se mu nikdo nikdy neobtěžoval sdělit. Na druhou stranu. Havran přece taky nikdy nevykládá svému meči, co se s ním chystá dělat.
Ovšem v očích přátel byl víc než jen nějaký objekt a oni pro něho zase nebyli žádné nicky, jejichž společnost by musel s přemáháním snášet.
Na jeho změně se podílely také skutečnosti, které mu odhalil Rym Ramoch. Ty se týkaly hlavně Vilwanu a podstaty vší magie. Během pobytu v Murosu zjistil, že ostrov čarodějů není zdaleka jediné centrum mystického vědění. Dokonce i aurolanská Konservatoř měla svůj osobitý způsob manipulace s magií. Mohlo ho to samozřejmě napadnout už dávno, jen předtím nedostal podnět, aby nad tím uvažoval. Kerrigan si pochopitelně nikdy nemyslel, že existuje jen jediný způsob, jak vyrobit židli, nebo jen jediná věc, která může jako židle posloužit. Jak tedy potom mohl předpokládat, že totéž neplatí i pro kouzla? Je nepřeberné množství cest mířících ke stejnému výsledku.
Během krátké doby se toho o magii a jejím ovládání naučil víc než za celá svá dlouhá studia na Vilwanu. Jistě, pouze vilwanský výcvik mu umožnil, aby těmto novým věcem porozuměl a ovládl je, ale obrušování magických schopností, k němuž na ostrově docházelo, považoval za pomýlené a špatné. Chápal, že se tak děje, aby čarodějové byli méně mocní a snáze ovladatelní, jenomže tímto způsobem je Vilwan znevýhodňoval, když se měli utkat s magiky z jiných škol

postrádajících podobná omezení.
Na okamžik zapřemýšlel, zda Kirún věděl, jaké důsledky budou mít jeho činy pro další pokolení, ale nechal toho. Jen jedna věc byla nezpochybnitelná - Kerrigan ovládal magii mnohem lépe než kdokoli z jeho současníků, a dokázal vymyslet kouzlo, schopné spolehlivě nalézt roztroušené úlomky Dračí koruny. S pomocí tohoto zaklínadla chtěl pomoci napravit to, co před staletími napáchal Kirún.
S úsměvem vyšel ze svého pokoje a zamířil do ústřední předsíně. Kulatý stůl byl prostřený k bohaté snídani. Kerrigan lačně hleděl na kusy horkého uzeného, čerstvý chleba, rozmanité sýry, různé druhy zeleniny ve vlastní šťávě a mnoho dalších pokrmů, které nedokázal pojmenovat. Všechno to vonělo tak lahodně, že se čarodějovi začaly sbíhat sliny. Vůbec se nedokázal rozhodnout, čím by měl začít.
Když však spatřil, jak do předsíně vchází Rym Ramoch, hodil myšlenky na jídlo alespoň na chvíli za hlavu. „Mistře, kdy ses sem dostal?"
„Mám pocit, jako bych tu byl už celou věčnost, Kerrigane."
„Ale jak ses sem dostal?"
Ramoch se zasmál. „Vriisuroel není jediným drakem na Vaelu, víš."
Kerrigan přikývl a počkal, až se jeho učitel posadí. Ramoch došel k protější straně stolu, odsunul jednu ze židlí a uvelebil se na ní. Adeptovi připadal o něco čilejší, než si ho pamatoval z minulých setkání, ale to se dalo snadno vysvětlit rozrušením, jež pociťoval vlivem pobytu na dračím ostrově, čaroděj v šarlatovém rouchu vybídl Kerrigana, aby se též posadil. Zpod stolu se vynořil Bok, nesl zlatý tác vrchovatě naložený různými zvláštními pochoutkami. Postavil ho před Adepta.
Mladý čaroděj si změřil jídlo zvědavým pohledem. Nebyl si sice úplně jistý, z čeho tato snídaně vlastně sestává, ale kručení v břiše mu sdělilo, že na tom vůbec nesejde. Usmál se, nabodl na vidličku malý kus šunky a strčil si ho do úst. Když polkl, zavřel na okamžik oči a blaženě vydechl. „Vynikající."
„To jsem rád, opravdu. Otroci sice bez odmlouvání plní všechny rozkazy, ale nikdy není jisté, zda skutečně rozumějí, co se po nich chce." Ramoch zvolna pokýval hlavou. „Tvá práce na vyhledávacím zaklínadle byla působivá a tvé činy v obleženém Navvalu zrovna tak. Musím přiznat, že jsi na mě udělal velký dojem."
Kerrigan se usmál a s plnou pusou se pustil do vyprávění o všem, co se od jejich posledního rozhovoru stalo. Nakonec ho vlastní příběh natolik zaujal, že úplně zapomněl na jídlo. Odsunul tedy zlatý tác stranou, aby se mohl lokty pohodlně opřít o stůl, a jal se odpovídat na množství dotazů, které mu Ramoch kladl.
Otázky nebyly jednoduché, ale Kerrigan se se všemi snadno vypořádal. Již dávno sám sobě přiznal, že ho vytváření kouzel jednoduše baví a že má velkou radost, když jeho složité konstrukce fungují, jak mají. Ale teď, poprvé za strašně dlouhou dobu, našel někoho, s kým si o své práci mohl zasvěceně pohovořit. Rym Ramoch rozuměl tomu, oč se pokoušel. Jeho dřívější učitele - s výjimkou Orly - zajímalo jen to, zda se mu podařilo ovládnout věci, které mu vtloukali do hlavy. Třebaže se při některých náhodných rozmluvách překračovaly meze ověřených teorií, většina jeho učitelů neuměla chápat magii v širokých souvislostech. Dokonale se sice orientovali ve svých specializovaných oborech, ale pokud nebyli schopni zevšeobecnit své znalosti, neměli naději pochopit společný prapůvodní základ, v němž se spojovala všechna čarovná odvětví.
Vzpomněl si na Orlino překvapení, když pro ni znovu vytvořil její ztracenou hůl. Jako základní materiál tehdy použil dřevo a propletl dohromady několik rozdílných kouzel, aby dosáhl požadovaného výsledku. Bylo to pro něj snadné. Šlo o zaklínadlo, jež dříve vymyslel, aby mohl nahrazovat věci, které svou nešikovností rozbil, jenomže ona v tom viděla malý zázrak. Ramochovi toto kouzlo sice imponovalo, ale na rozdíl od zesnulé učitelky dokázal po náležitém vysvětlení pochopit, jak to Kerrigan udělal.
Jejich debata trvala celé ráno a vlastně se protáhla až do oběda. Kerrigan během rozhovoru tu a tam uždiboval jídlo, ale překvapilo ho, že ze stolu zmizelo daleko víc pokrmů, než kolik sám spořádal. Až když zpod stolu uslyšel Bokovo dlouhé říhnutí, pochopil, kam se poděly. Ramoch se jídla ani nedotkl, ale Adept se tomu nijak zvlášť nedivil. Čaroděj si totiž za celou dobu, co ho znal, nikdy nesundal masku a navíc byl natolik hubený, že se nejspíš nestravoval častěji než jednou měsíčně.
Odpoledne již značně pokročilo, když do předsíně vstoupil drakomorf s šupinami barvy slonové kosti, posetými na hrudi a na zádech červenými flíčky. Oslovil Ramocha jazykem, sestávajícím ze syčení a cvakání zubů -přesto to však znělo velmi uctivě, čaroděj přikývl a mávnutím ruky bytost propustil. „Právě jsme byli předvoláni, ale před zahájením zasedání ještě máme trochu času. Chceš-li, mohu tě provést po Vaelu."
„To bych moc rád. A princezna Alexie určitě také. Nestavíme se pro ni?"
Ramoch si zkřížil ruce na hrudi. „Obávám se, že je právě zaneprázdněná. Dnes ráno, ještě než ses probudil, sem dorazila velká část tvých přátel z Mereda. Princezna je teď s nimi a ty sám je už také záhy uvidíš."
Kerrigan se usmál. „Will a ostatní jsou tady?"
„Ano, včetně Dranaeho. Je to totiž drak."
„Drak!" Mladý čaroděj se na okamžik zamyslel. „Tak to on uzdravil Willa."
„Jen částečně, řekl bych. Pravděpodobně zde působily i jiné vlivy." Ramoch vstal a uhladil si roucho. „Jistě se toho o celé záležitosti časem dozvíme víc. Nejdříve bych ale rád, abys alespoň trochu poznal Vael. Pojď, Boku."
UrZrethi vyklouzl zpod stolu a následoval dvojici ven z předsíně. Ubírali se po ochozu širokém nějakých deset stop a čas od času míjeli mohutné kamenné sloupy, podpírající klenbu. Po pravici měli jednolitou stěnu, avšak nalevo od nich se rozprostírala obrovská síň. Kerrigan si všiml, že její zdi lemují další ochozy, podobné tomu jejich, zatímco hluboko pod nimi spatřil jiné, mnohem širší cesty. Všechny byly hladké a pravidelné, ale přesto stoupaly a klesaly asi jako termití stezičky v trouchnivém dřevě.
Ramoch se na chvíli zastavil. „Tyto ochozy byly postaveny pro otroky a drakomorfy. Ve skutečnosti jsou tedy určeny

služebnictvu - byť zdá se, že dobře slouží i lidským návštěvníkům. Doufám, že tě to neuráží."
„Ne, Mistře."
Ramoch pokýval hlavou. „Samozřejmě víš, že draci a urZrethiové jsou smrtelnými nepřáteli. UrZrethiové vztyčili velké hory, ale pak přišli draci a připravili je o výsledky jejich těžké práce. Samotný Vael býval kdysi mnohem rozlehlejší. Alcida tehdy vůbec neměla přístup k moři a urZrethijské panství hraničilo s Loquellynem. V těch dávných dobách svedli draci s touto nejmocnější z urZrethijských říší ničivou válku. Když byla nakonec vyvrácena, zalilo ji Srpové moře - právě s výjimkou Vaelu."
Kerrigan vrhl rychlý pohled na Boka. „Je tu v bezpečí?"
„Bok? Ale jistě. Všichni vědí, že je můj společník, a tak jsou moji přátelé i jeho. Ostatně, také ty jsi pod podobnou ochranou." Ramoch roztáhl ruce. „Navštívil jsi Bokagul, takže si jistě dovedeš představit, jak asi vypadaly velké síně pyšného Vareshagulu. Ale nyní jsou pryč. Od té doby již urZrethiové nevztyčili ani jeden ze svých výtvorů do takové výše ani se nepustili do žádného tak ambiciózního díla."
Ztěžka oddechující mladý čaroděj vystoupal do dalšího svahu. „Proč vlastně draci zničili Vareshagul?"
Ramoch pokrčil rameny. „Vyzná se snad někdo v dračích myslích? Možná se domnívali, že by to bylo nádherné místo pro život. Nebo… Nebo možná mají pravdu jiné, zlověstnější pověsti."
„Například?"
Bok zasyčel.
Ramoch urZrethie polaskal po hlavě. „Dračí národ existuje už odnepaměti, od dob stvoření světa. Podle polozapomenutých legend tehdy válčili s jinými bytostmi, snad ještě děsivějšími než oni sami. Draci zvítězili a zahnali ty druhé do zemských útrob. Uvěznili je v podzemí a s nimi i zlo, které rozsévali. Avšak ony bytosti se nevzdaly. Stvořily urZrethie, aby vztyčovali hory a především hloubili tunely, jimiž by se mohly dostat na svobodu."
„Kdo potom ale stvořil lidi, elfy a všechny ostatní rasy?"
Ramoch si ho změřil zamyšleným pohledem. „Jsou to všechno jen legendy, Kerrigane. Skutečný původ nevraživosti mezi draky a urZrethii se skrývá v mlhách dávnověku. Dnes je důležité vědět pouze to, že tento konflikt existuje. Jeho kořeny jsou natolik vzdálené, že už v současné době nic neznamenají."
„Ale kdybychom znali příčinu, mohli bychom přijít na to, jak je usmířit."
Ramoch se zasmál. „Jestli se ti povede zničit Chytrinu, tak možná dokážeš i nemožné a přiměješ draky, aby se spřátelili s urZrethii. Zatím ale nepředbíhejme událostem."
Všichni tři se beze spěchu procházeli podzemím Vaelu. Kerriganovi však neuniklo, že sestupují stále hlouběji a hlouběji. Mladý čaroděj pátral po zbytcích práce původních urZrethijských stavitelů, ale nedokázal je najít. Všechno zde vypadalo jako přírodní skála, jež však byla nepochybně určitým způsobem vytvarována. Mezi jednotlivými pilíři byly natolik pravidelné rozestupy, že za jejich vznik zcela jistě nemohla příroda. Zjevně zde zapracovala velmi mocná magie. Přesto však Kerrigan neměl pocit, že by zde někdo něco uspěchal. Představil si kouzla, jež zvolna a nenápadně ovlivňovala skálu a nutila ji, aby téměř přirozeně měnila podobu a vytvářela velkolepé pilíře. Pomyslel si, že to muselo trvat desítky generací, ale ihned se opravil. Možná lidských generací.
Ale pro draky tato doba neznamenala nic.
Nakonec je Ramoch zavedl do síně tak obrovské, že se vzpírala vší představivosti. Snadno by se do ní vešel celý Navval a možná i Caledo a jezero Calessa. Ostatně, větší část síně skutečně zabíralo jezero - avšak tvořené žhavou lávou. Okraje kamenného stupínku, na nějž se Kerrigan vyšplhal, zdobila řada podivných symbolů. Všechny pulzovaly mocí a čaroděj předpokládal, že chrání přítomné před nesnesitelným žárem. Byl si jistý, že nebýt těchto run, každého člověka na stupínku by v mžiku pohltily plameny. Vysoko nad lávovým jezerem podepíral klenbu síně mohutný kamenný oblouk.
Ze samotného jezera vyrůstala skaliska s hrbolatými stěnami, jež připomínala horské štíty s plochými vrcholky. Jinde se do kamenných zdí zařezávaly malé i velké výklenky a niky. Ty nad stupínkem zůstávaly neobsazené, ale jinak nebylo kolem jezera ani místečko volné, neboť všechna zaujímali ležící nebo sedící draci. Byli zde přítomni okřídlení ještěři všech barev a velikostí. Některým chyběly prsty či oči, další měli polámané rohy nebo přeražené ocasy, zatímco šupiny jiných brázdily klikaté šrámy. Kerrigan si všiml, že několik draků klidně pochrupuje. O jednom d dvou dalších by zase ochotně přísahal, že se jedná o pouhé kamenné sochy zastrčené do výklenků.
Mladý čaroděj se natolik zabral do pozorování místa, kam byl přiveden, že si vůbec nevšiml svých přátel. Probraly ho až jejich radostné pozdravy. Lombo se k němu přihnal dlouhatánskými skoky, zatímco Qwc kolem něho začal kroužit s takovou rychlostí, že se mu z toho trochu zatočila hlava. Byla tu také Alexie s Havranem a oba vypadali velmi šťastně. Poznal i prince Erlestoka z Oriosy a všiml si, že se v popruhu na jeho rameni leskne úlomek Dračí koruny. Vedle něho stál Rezolut a jeho ruka spočívala na jílci meče.
Kerrigan se usmál a zamával jim na pozdrav. Pak dojatě podrbal Lomba za uchem. Když je tu teď všechny spatřil, srdce se mu prudce rozbušilo. Celý život si připadal jako cizinec, ale tito lidé ho mezi sebe přijali, a dokonce si ho zamilovali. Viděl, že se radost, kterou zažívá, zračí v jejich tvářích, a cítil se proto ještě šťastněji.
Když se Lombo trochu stáhl, přiběhl k čarodějovi rozzářený Will. „Kerrigane, viděl jsi to tady? Je to tu obrovské, jako Bokagul, ale ještě větší!"
„Já vím. Můj učitel mě tu trochu provedl." Kerrigan se na Willa upřeně zadíval, neboť si všiml přízračné mužské postavy, jež se ho držela jako stín. „Wille, co to…?"
„Tohle?" Zloděj si ledabyle ukázal palcem přes rameno. „Jenom taková věc, kterou Dranae přivolal s pomocí dračí magie. On je drak, víš? Svojí magií mě tenkrát uzdravil - to proto tvá kouzla nedokázala tak docela odhalit, co se stalo. Tady se mu říká Dravothrak. Támhle je, vidíš? Ten velký zelený kousek vpravo."
Kerrigan přikývl, ale zelený drak nedal ničím najevo, že si ho všiml.

Rym Ramoch udělal krok k Willovi a pak se podíval na Dravothraka. „Dravothraku, máš vůbec ponětí, co jsi způsobil?"
Zelený zvedl hlavu, ale vtom se zpoza Willových zad vynořila přízračná postava a draka zakryla. Fantom znenadání ztratil svou průsvitně bílou barvu a celý zčernal. Z očních důlků mu vyšlehly plameny. Toho já přece znám! Kerrigan měl pocit, že mu vnitřnosti sevřel ledový pařát. To je Nefrai-laysh!
Sullanciri mávl levou rukou, jejíž prsty se během okamžiku proměnily v zahnuté čepele, a zabořil je do Ramochova hrudníku. Ozval se praskot trhané látky a ještě jiný zvuk, hlasitější. Jako kdyby se něco lámalo… Když Nefrai-laysh opět osvobodil svou ruku, čaroděj v šarlatovém rouchu se svalil na zem. Ruce a nohy měl nepřirozeně zkroucené. A co bylo nejhorší - když Kerrigan nahlédl do otvoru v jeho prsou, uvědomil si, že Ramoch není ničím jiným než velkou dřevěnou loutkou. Při pádu na podlahu mu sklouzla maska a odhalila, že má místo tváře jen hladkou prázdnou plochu.
Sullanciri odtančil a zvedl nad hlavu zářící rubínový drahokam. Světlo, jež prýštilo z jeho nitra, bylo tak silné, že pronikalo Nefrai-layshovou černou kůží a vykreslovalo obrysy kostí. Sullanciri se trochu skrčil a elegantně se vyhoupl do jednoho z výklenků nad kamenným stupínkem, takže se dostal mimo dosah případných pronásledovatelů.
„Nezpozdil jsem se na jednání? Teď slyšte slova mojí Paní. Na vás teď záleží osud světa a zvolíte-li špatně, i po vás bude veta!" Chytrinin vyslanec se hlasitě rozesmál. „Rokujte jaksepatří, mí drazí dračí bratři. A prosím, važte slova každý, nenuťte mě dopustit se vraždy. Poslouchejte je a poslouchejte mě - nechť budoucnost jasná je!"

Kapitola třicátá šestá

Will neposlouchal Nefrai-layshovy deprimující verše. Podíval se na rozbitou dřevěnou loutku a pak upřel pohled na Kerriganovu tvář. Zračilo se v ní leknutí i pocit zrady -z čarodějova obličeje se vytratila všechna barva. V očích se mu zaleskly slzy, ale v tu chvíli ho Will popadl za košili a pořádně s ním zacloumal. „Taky je mi to líto, Kerrigane, moc líto, ale potřebuji, aby ses vzpamatoval. Tohle je hodně zlé a je na nás, abychom to napravili."
Bok natáhl ruku a ta se přeměnila přímo uprostřed pohybu. Prudce do zloděje strčil a odhodil ho stranou. Mladík ztěžka přistál na zadku nějakých deset stop od poletujícího Qwc. Když zvedl hlavu, spatřil, že Nefrai-laysh stále stojí ve výklenku. Jeho tělo teď bylo celé černé, pouze s výjimkou plamenů, deroucích se z očních důlků, a hořícího splývavého pláště. Zářící drahokam dosud držel nad hlavou a vypadalo to, že se ho každým okamžikem chystá mrštit dolů, aby se roztříštil na milion kousíčků.
Na kamenném piedestalu se zvolna pohnul velký drak s akvamarínovými šupinami lemovanými světlejším odstínem modři. „Shromáždění ochotně vyslechne vyslance aurolanského dvora. Není potřeba takto vyhrožovat Rymramochovi."
„Chci jenom, aby rovná síla zde dneska zachována byla." Sullanciri ukázal na Erlestoka. „A proto teď mám, tak jako on, Pravokam."
Modrý naklonil hlavu doprava. „Tak jako tak se ti z naší strany dostane spravedlivého zacházení. Všichni jste našimi hosty a jste vázáni Zákonem míru, který platí na tomto místě. Násilí je zde přísně zakázáno. Kdo to poruší, ať počítá s naším hněvem."
Havran ukázal na nehybnou loutku. „Copak tohle nebylo násilí?"
Další ještěr - skvrnitě šedý s jedním zlomeným rohem - ukázal mordou na draka odpočívajícího ve výklenku. Dotyčný měl tmavorudé šupiny, ale jejich barva byla zvláštním způsobem tlumená, skoro jako by na nich ležela vrstva prachu.
„Rymramoch není žádný host. Sám se vystavil nebezpečí. A teď platí za svou hloupost."
„To se vůbec netýká naší záležitosti," ozval se Dravothrak. „Vyslali jste mě, abych přebýval mezi lidmi, a svůj úkol jsem splnil. Bylo nám řečeno, že lidé sbírají Pravokamy, neboť chtějí sestavit Dračí korunu a donutit nás, abychom se vzdali své povinnosti. Ale to je lež. Ve skutečnosti se jen snaží, aby byly úlomky co nejdál od sebe. Jinak se jich Chytrina zmocní, znovu vytvoří Korunu a zničí vše živé."
Z nozder Šedého vyšlehla dvojice plamínků. „Co je špatného na vyhubení lidstva? Stvořili jsme Panquie, abychom udrželi lidi v patřičné vzdálenosti od našich sídel, ale oni si přesto nedají pokoj. Chytrina nám v honbě za svým velkým cílem prokáže tuto malou službu a všichni budou spokojení."
Na to zareagoval drak s černými šupinami lemovanými rudě. Willovi během okamžiku bleskly hlavou dvě věci. Zaprvé, že tohoto draka už viděl - během bitvy o Vilwan. A zadruhé, že bariéra mezi ním a jezerem neslouží pouze k potlačení žáru, ale zároveň překládá dračí vrčení a syčení do jazyků srozumitelných hostům. Zajímalo by mě, jestli je Rezolut slyší hovořit elfsky…
Vriisuroelův hlas zaburácel skrze neviditelnou stěnu. „Kolik století už nám slouží? A teď chce najednou povýšit do role naší spojenkyně! Používá Pravokamy, které vlastní, aby některé z nás přivolala a pak je medovými řečmi láká do svých služeb. Zatím ještě žádného z nás nezotročila, ale bude tomu tak navždy?"
„Dokud Koruna existuje, představuje hrozbu," odvětil Modrý. „Chytrina slibuje, že jakmile získá všechny úlomky a sestaví je, zruší kouzlo artefaktu a navždy zbaví Pravokamy i nás všechny jeho tyranie. A ona je skutečně shromažďuje za tímto účelem."
„Ze všech sil je sbírá, pomáhá jí jen víra. Nemá ze smrti strach - ví, co by značil její krach!" Nefrai-laysh ukázal na Erlestoka. „Odevzdej kámen, poslechni mou radu! Sám ho odnesu do jejího hradu."
Rezolut tasil Syverce. „Když se toho drahokamu dotkneš, zemřeš."
„Drž hubu, Rezolute, ty hlupáku, s mozečkem jak zrnko máku!" Oheň v sullanciriho očích zahořel ještě divočeji. „Kliď se mi z cesty, říkám tobě, protože jinak skončíš v hrobě!"
Modrý pootevřel tlamu a nechal všechny zahlédnout klokotající plameny. „Ať tě ani nenapadne ten meč použít, elfe. Jinak přísahám, že z tebe nezbude nic, co by se dalo pohřbít."
Rezolut na draka zlobně pohlédl, ale Syverce do pochvy neschoval.

Will se zvedl z kamenné podlahy stupínku a podíval se na Modrého. „Rád bych, abyste mě vyslechli. Nevím, jestli pomůže, že mi v žilách koluje trocha dračí krve nebo že se něco mé krve vsáklo do princova Pravokamu, ale myslím, že znám způsob, jak celkem snadno odhalit skutečný stav věcí."
Modrý otočil hlavu k Willovi. „Mluv tedy."
„No, takže asi takhle -jsem zloděj. Když budu chtít ukrást nějaké věci, nejprve zjistím, kde jsou schované, a pak si pro ně přijdu. Chytrina před pár lety dobyla Vorquellyn. Možná tam úlomek byl a možná ne, ale ona každopádně na obsazeném ostrově už zůstala. A potom, před pětadvaceti roky, se pokusila získat úlomky z Pevnosti Drakonis, jenomže neuspěla. Ale již dříve se její jednotky dostaly mnohem jižněji, pomalu až do Alcidy. Támhle můj otec to moc dobře ví, protože o boji s nimi složil báseň - a to dlouho předtím, než poprvé spatřil Pravokamy."
„Ty se vrať mezi kurvy stehna, tvá matka byla jenom běhna," zasyčel sullanciri.
Will si odfrkl. „No jo, ty to jistě víš nejlíp. Byl jsi v ní přede mnou."
V Nefrai-layshových očích zabouřily plameny, ale neodpověděl.
Zloděj pokračoval. „No, a teď znovu zaútočila na Pevnost Drakonis a zároveň poslala své lidi do Lakaslinu. To všechno jen kvůli úlomkům. Z těch drakoniských jí jeden padl do rukou, druhý má princ a třetí je schovaný. Mimochodem, dobře ukrytý je i ten z Lakaslinu. Ale Chytrininy armády stále pochodují na jih - navzdory tomu, že momentálně nemá ani potuchy, kde se nacházejí zbývající drahokamy."
„Má tahle tiráda nějaký smysl?" zavrčel Šedý.
„Ano, už se k němu dostávám. Kdyby chtěla jen úlomky - kdyby jí skutečně šlo pouze o ně - zastavila by se, jakmile by poznala, že je nedokáže najít. Ale místo toho její vojsko proniká stále dál a dál na jih." Ukázal na svého otce. „Vy draci už přece víte, že jenom zotročuje lidi a jiné bytosti, že je podřizuje své vůli. Když zauvažujete nad jejími činy a pustíte z hlavy její sladké řečičky, tak si myslím, že zjistíte, že vlastně nechcete, aby tuhle Korunu sestavila, o nic víc než my."
Vypadalo to, že Modrý jeho slova zvažuje. „Musím ti dát za pravdu. Požadavek na vydání Pravokamu se zamítá."
„Nevěřte jeho lžím, jen já tu pravdu dím!" rozběsnil se sullanciri. Procítěně ukázal na hlouček lidí na stupínku. „Znají jen trik a klam, vždyť já je dobře znám. Jsou jako dýka v ráně, nestojí na vaší straně! To Císařovna Chytrina na vás jen v dobrém vzpomíná. Všechna její snaha se tyká vašeho blaha. Proč vlastně bojíte se zrady? Nechtě ji dát klenot dohromady! Se čtyřmi úlomky najde i zbytek, nastane konec nepotřebných bitek. A až dokončí svoji práci, světu opět zavládnou draci."
Will zamrkal. „Čtyřmi? Čtyřmi! Teď má dva, takže by i s tímhle byly tři…" Podíval se na Havrana. „Ten rubínový, který jsme nechali Scrainwoodovi! Snad jí ho nevydá!"
„Ne, když mu v tom zabráníme."
Zloděj se znovu otočil k Modrému. „Dostaň nás do Mereda a my sem pak doneseme tenhle čtvrtý úlomek. Můžeš si ho nechat - a ten princův taky. Takhle budeš mít jistotu, že jsou v bezpečí." Will se usmál. „Ostatně, kdyby Chytrině skutečně leželo na srdci jen vaše blaho, přinesla by sem všechny úlomky a odevzdala je vám."
Z Šedého nozder se vydraly dva proužky dýmu. „Ten zloděj vás klame, nevěřte mu ani slovo. Chce nás přesvědčit, abychom shromáždili všechny drahokamy na jednom místě, protože je pak bude moci snáze ukrást."
Will vzhlédl. „Jsem dobrý zloděj, ale dost pochybuji, že bych uspěl tady. A myslím, že by to nedokázala ani Chytrina."
Modrý se podíval na Nefrai-layshe. „Předáš své vládkyni následující vzkaz. Přejeme si, aby sem nechala dopravit oba své Pravokamy."
Sullanciri se hlasitě zachechtal. „Vaše žádost je mi k smíchu, navíc uráží její pýchu." Zvedl pravou ruku a rychlým pohybem načrtl ve vzduchu ovál. Okamžitě se v něm objevil otvor do černé nicoty. „Její hněv vstoupí do této síně a jeden z vás bídně zhyne."
Nefrai-laysh se rozmáchl, aby hodil rubínový drahokam. Ale okamžik poté, co jeho ruka švihla kupředu, sebou sullanciri znenáhla trhl. Do těla se mu zabodlo kopí, které ho proklálo od levé podpažní jamky po pravý bok. Ratiště mu zavadilo o ruku a změnilo směr hodu. Místo do nicoty v oválu zavířil Pravokam velkým obloukem přímo do lávového jezera. Za letu se zvolna otáčel kolem své osy.
Will jej sledoval pohledem. Viděl, že ztrácí výšku, a rozběhl se za ním. Oslnivě zářící drahokam padal stále rychleji a rychleji. Mladík kvapně odhadl, kam zhruba dopadne, a pak se střemhlav vrhl po kameni.
Jeho prsty se dotkly hladkého povrchu a o zlomek vteřiny později již drahokam svíral v dlani. Zloděj se uprostřed pohybu otočil a hodil úlomek zpět na kamenný stupínek. Ještě stačil s uspokojením zaznamenat, že mířil přesně.
„Chyť ho, Qwc!"
V témže okamžiku, kdy prolétal magickou zdí, Will spatřil, že Spritha plnou rychlostí vystartoval za drahokamem. Drobný tvoreček ho sevřel všema čtyřma rukama a pevně se k němu přitiskl.
Vzápětí Willa zasáhla vlna žáru a on přestal existovat.

Kapitola třicátá sedmá

Příchod sullanciriho, odhalení, že Rym Ramoch je pouhá loutka, svištící kopí, pronikavý válečný pokřik rozběsněné Gyrkymy, zářící drahokam, letící vzduchem, a Willův střemhlavý skok - to vše se odehrálo tak rychle, že Kerrigan strnul, neschopen pohybu. Jako ve snách přihlížel, jak Will chytá Pravokam, otáčí se a hází. Sledoval úlomek pohledem a viděl, že se ho zmocnil bzučící Spritha. Ohnivé exploze si všiml jen koutkem oka.
Nechtěl se otáčet. Odmítal si připustit, že ten nový oheň, plápolající v jezeře, je Will. Otevřel ústa, aby zakřičel, zařval, prostě aby udělal alespoň něco, ale vůbec nedokázal popadnout dech.
Pak uviděl, že Spritha prudce klesá, tažen k zemi váhou úlomku. Kerrigan podvědomě napřáhl levou ruku a seslal zaklínadlo. Jemně Qwc zachytil a dopravil ho do Alexiiny náruče. Vzápětí použil další kouzlo, kterým jí zabránil, aby se

vrhla za Willem.
Z výklenku nad ním se ozvalo Nefrai-keshovo hněvivé zavrčení. „Ačkoli máte srdce dračí, dokážu vás donutit k pláči!"
Sullanciri zagestikuloval pravicí a z dlaně se mu vynořila zlatavá koule, jež rychle rostla, až dosáhla velikosti zralého melounu. Po jejím povrchu bez ustání přejížděla drobounká žlutá chapadla blesků. Chytrinin vyslanec hodil kouli proti kamenné stěně. Pružně se od ní odrazila a rozletěla se k Modrému.
Drak si jen odfrkl. Kolem něj se v mžiku vytvořil magický štít, který kouli odmrštil k Šedému. Ten pohnul tlapou, čímž kouzlo odrazil dál do Síně Shromáždění. Draci, podobní dospělým, obdivujícím důmyslný dětský vynález, jeden za druhým používali zaklínadla a posílali si kouli mezi sebou. Sullanciriho útok sice poletováním síní neztratil nic ze své smrtonosné zuřivosti, ale zdálo se, že pro ještěry je jen zdrojem zábavy.
Z Lombovy hrudi se vydral burácivý řev. Panqui se vrhl ke skalní stěně, aby se dostal k výklenku, v němž stál Nefrai-laysh. Dosáhl jí dvěma dlouhými skoky a pak po ní začal rozvztekleně šplhat. Sullanciri se otočil, aby mu čelil, avšak ratiště kopí, jež dosud trčelo z jeho těla, zavadilo o okraj magického průchodu a to ho zpomalilo. V Nefrai-layshově ruce zajiskřilo nové kouzlo, ale dříve, než ho stačil seslat, do něho Lombo vrazil a zabořil mu tesáky do levého ramena. Obě zápasící postavy se propadly do portálu a ten se za nimi ihned zacelil. Přitom uřízl hrot kopí a přistřihl i trs černých chlupů na konečku Panquiho ocasu.
Sullanciriho zmizení nijak neovlivnilo jeho kouzlo, které draci dál s nezmenšeným pobavením odpalovali sem a tam. Náhle zlatavá koule prudce změnila směr a vystřelila vzhůru. Narazila přímo doprostřed klenby a okamžitě roztavila skálu. Žhavé krůpěje zvolna odkapávaly, zatímco se koule propalovala stále výš a výš. Najednou vyšlehlo hejno zlatavých jisker a o úder srdce později ho následoval obrovský proud rudožlutého ohně, jenž se snesl dolů a dotkl se hladiny lávového jezera. Výbuch otřásl celou horou a srazil všechny k zemi - s výjimkou Havrana a Alexie, kteří společně drželi Qwc.
Nad draky se po stropě rozeběhla pavučina rudých prasklinek. Déšť kamenných úlomků zhoustl a silněji zabubnoval na hladinu ohnivého jezera. Žhavé kusy skály bušily na magickou bariéru před stupínkem a stékaly po ní jako dešťové kapky. Některé padající balvany narazily na kamenné piedestaly. Jeden z draků ztratil rovnováhu a zřítil se ze svého místa. Drápy sice drásal skálu ve snaze se něčeho zachytit, ale nepodařilo se mu to, takže se s křikem ponořil do lávového jezera.
S jeho řevem si neumělo poradit ani překladové kouzlo, ale vůbec ho nebylo potřeba.
Draci vydechovali a gestikulovali. Magie se - vlna za vlnou - přelévala srní a snažila se podepřít klenbu, ale kameny přesto stále padaly. Země se otřásla. Celá hora se hroutila a ani draci se všemi svými kouzly tomu nedokázali zabránit.
„Kerrigane!"
Čaroděj se podíval na Havrana. Starý válečník stál s taseným mečem vedle Alexie. Kerrigan zoufale zavrtěl hlavou.
„Nemůžu udělat vůbec nic! Ta hora na nás spadne!"
Havran ukázal zbraní na otvor vytvořený sullanciriho kouzlem. „Dostaň tam ten meč. Hned!" Vyhodil zbraň do vzduchu. „Leť, Tsamocu. Nadešel čas, abych dodržel slib!"
Kerrigan zvedl ruce a seslal kouzlo, kterým meč přímo zachytil. Když zbraň pronikla magickou bariérou, začal její kov tlumeně žhnout. Rozzářil se i drahokam, zasazený do čepele. Vrhal na všechny strany třpytivé odlesky. Skoro to vypadalo, jako by se měnil a tál, neboť jak kvapem stoupal vzhůru a blížil se k puklině, stávalo se jeho světlo čím dál intenzivnějším a jasnějším.
Jakmile zbraň dosáhla otvoru, drahokam vybuchl. Na okamžik se změnil v plochý kotouč a vzápětí se stal mléčně bílou koulí tepající mihotavým světlem. Ta ucpala puklinu a ještě se maličko posunula, aby zabránila pádu dalších kamenů. Pak se kolem ní začala šířit mdlá zář plížící se po poničené klenbě.
Když na chvíli pohasla, síň naplnilo přítmí. Hřmot ustal a země se přestala chvět. A pak se světlo objevilo znovu - doslova prýštilo z utěsněného otvoru. Po stropě se rozeběhlo celkem osm zářících linií. Dvě z nich se držely původního oblouku, zatímco zbylé se s nimi křížily v různých úhlech. Skála před nimi praskala, jako by se jednalo o pluhy, rozrývající vyschlou půdu, a brázdy vzápětí plnila roztavená hornina. Ta se rychle zvedala jako kynoucí chleba a poté tuhla.
Klenutý strop Síně Shromáždění nyní podepírala čtveřice opalizujících oblouků. A v samém jeho středu, v němž se všechny oblouky spojovaly, se třpytil hranatý osmistěnný kamenný kužel otočený dolů. Kerrigan měl pocit, že zahlédl, jak se v jeho nitru cosi pohnulo, ale zcela jistě to nebylo nic podobného člověku.
Potřásl hlavou. „Co to bylo?"
Havran ztěžka polkl a setřel si z levé líce slzu. „Weirun z jednoho mostu v Okrannelu. Zničil sám sebe, aby po něm nemohli přejít Chytrinini nájezdníci, ale až poté, co jsme mu slíbili, že ho proti ní necháme bojovat. Můj přítel ho vkoval do mého meče a my jsme společně dokázali úžasné věci. Přesto si ale myslím, že jeho opravdovým účelem vždy bylo tohle." Ukázal na pableskující kužel.
Vedle Alexie přistála Peri. „Jsi v pořádku, sestřičko?"
„Nic mi není." Alexie zvedla hlavu a bylo vidět, že jí po tvářích stékají slzy. „Ale Will…"
Kerrigan se podíval na místo, kde Will proletěl bariérou. Kde se ponořil do ohnivého jezera… „Je pryč. Prostě pryč."
Bok vzal Qwc Pravokam a nacpal ho zpět do Rym Ramochova hrudníku. Údy velké dřevěné loutky zavrzaly a zaklapaly. Pomalu se zvedla na nohy a ani se nepokusila si znovu nasadit masku. Čaroděj spatřil, že jí při pádu sklouzla jedna rukavice. Ramochovy prsty tvořily dřevěné válečky spojené klouby z pružinek a kůže.
„Ano, Kerrigane Reesi, tvůj přítel je pryč. Avšak jeho oběť nebude zapomenuta."
Erlestoke si oprášil ruce. „To doufám. Kdyby vám tohle neukázalo, že se Chytrině nedá věřit, kráčeli byste slepě vstříc zkáze, kterou vám chystá."
Šedý, který se opět uvelebil na svém piedestalu, si odfrkl. „My nekráčíme."

„No tak dobře - létáte, ale o to rychleji byste se k té zkáze dostali." Erlestoke si sundal popruh s úlomkem Dračí koruny. „Stane se podle Willových slov. Nechám ho tady, abych dokázal, že nikdo z nás netouží znovu sestavit Korunu."
Modrý zamhouřil azurové oči. „To je škoda. Protože kouzlo Koruny může být navždy zrušeno pouze tehdy, jsou-li všechny její části pohromadě. Kdysi jsme se podíleli na jejím vytváření. Tehdy nám to připadalo jako moudré rozhodnutí, ale pozdější události nás přiměly pozměnit názor."
Alexie udělala krok. „Je-li tomu tak, proč jste všechny úlomky neshromáždili sami?"
Rym roztáhl ruce. „To by bylo velmi komplikované, princezno. Stejně jako vy jsme věděli, kde se nachází pět úlomků. Tři v Pevnosti Drakonis, jeden v Okrannelu a jeden v Jeraně. Další byl na Vorquellynu, ale ten se ztratil. O sedmém nemáme žádné zprávy. Rozhodli jsme se počkat, neboť jsme si nemohli být jistí, že se nám je podaří najít všechny. Z našeho pohledu nebyla doba čekání nijak dlouhá."
Erlestoke se zamračil. „Musíte ale čekat dál? Dnes jste zjistili, že si Chytrina nezaslouží vaši důvěru. Měli byste nám tedy pomoci shromáždit úlomky a zastavit ji."
Šedý opovržlivě ohrnul ret. „Chytrina nemůže nést zodpovědnost za činy svého podřízeného, obzvláště když tady byl napaden. Jednalo se o neprominutelné porušení míru, který na tomto místě vládne."
Havran povytáhl obočí. „Ale jako první přece Nefrai-laysh zaútočil na Rymramocha."
Loutka zvedla ruku. „Situaci poněkud komplikují jemné rozdíly v našich zvycích, Kedynův havrane. Tím, že přebývám v tomto těle, se dobrovolně vystavuji nebezpečí a žádný z draků nemá povinnost mě chránit. Ve skutečnosti by mnohé z nich dokonce potěšilo, kdybych zaplatil za své riskování. Zákon míru, který platí v Síni Shromáždění, se na mě nevztahuje. Avšak Gyrkyma ho svým útokem na Nefrai-layshe naneštěstí porušila."
„Kde bují zákony, bují i zlo," zaskřehotala Peri vzdorovitě.
Kerrigan se podíval na svého učitele. „Chceš tím říci, že Will zemřel zbytečně?"
„Nikoli. Jeho smrt - jeho oběť - měla obrovský význam." Hlas loutky byl nyní ledově studený. „Mám tady ve Shromáždění určitý vliv. A nebudeme předstírat, že ne, Vriisuroele, že nevíme, kde se tady tato Gyrkyma vzala. Nebo mi snad chceš namluvit, že sis nevšiml, že ti letí za ocasem?"
Černý drak pootevřel tlamu v náznaku úsměvu. „Proč bych se měl starat o někoho, kdo mě nemůže dohonit ani mi ublížit?"
„A tak jsi ještě pro jistotu použil magii, abys jí pomohl najít tuto síň, že? Ty jsi byl odjakživa pěkně mazaný, Vriisuroele." Ramoch se podíval Perriným směrem. „Vlákal jsi sem Perrinu, aby mohla v příhodném okamžiku zasáhnout. Třebaže její čin je porušením zákona, musíš uznat, že alespoň částečně nejednala z vlastní vůle."
Peri znovu rozzlobeně zaskřehotala - a tentokrát byl terčem jejího hněvu Černý. Vriisuroel, k jehož uším dolehl překlad Gyrkyminy kletby, na okamžik vykulil oči. Rychle se však vzpamatoval a znovu je zamhouřil.
„Věci se zkrátka mají tak, přátelé. Porušení Zákonu míru využijí zdejší Chytrinini spojenci, aby odůvodnili, proč je třeba se postavit na její stranu. Avšak Nefrai-layshův pokus zbořit horu bude naopak živnou půdou pro její odpůrce. A protože síly obou táborů jsou momentálně v rovnováze, zůstanou draci neutrální."
„Neutrální?" Erlestoke zavrtěl hlavou. „Už teď jí někteří draci slouží. A drakomorfové taky."
Rym Ramoch si přitiskl dřevěnou ruku k otvoru v hrudníku. „Ale jsou to jen jednotlivci. A jiní jednotlivci, koneckonců, pomohli i vám. Stal jsem se Kerriganovým učitelem a hodlám jím být i nadále. Dravothrak vám pomohl a Vriisuroel rovněž - třebaže ten ve skutečnosti hraje vlastní hru. Najdou se i další, kteří se za vás rádi otevřeně postaví. Většině ale připadá, že vy a Chytrina spolu závodíte. A jejich pomoci se pravděpodobně dostane straně, která jako první shromáždí dost Pravokamů."
Orioský princ si zkřížil ruce na prsou. „Hrajete nebezpečnou hru. Budete-li podporovat špatnou stranu, bude vám Koruna upřena. A totéž se stane, pokud do této války zasáhnete příliš pozdě."
Modrý zvedl hlavu. „Nech si své přednášky o politice. My se v ní totiž vyznáme dostatečně dobře. I když nemůžeme zasáhnout všichni, někteří z nás ano. Vítězná frakce získá mnoho, zatímco poražená ztratí ještě daleko víc."
Kerrigan sevřel ruce v pěsti. „Ale tohle přece není hra. Není to žádný závod. Je to válka! Lidé v ní umírají. Třeba Orla. A Will… A také Lombo… Kdoví, co s ním je?"
Náhle ho přemohl zármutek. Srdce se mu sevřelo a před očima se mu setmělo. Klesl na kolena a pak se na zemi stočil do klubíčka. Vzpomněl si, jak blesky olizují Orliny vnitřnosti. Vzpomněl si, jak Will mizí v plamenech.
Zoufale si přál, aby jeho slzy tyto plameny uhasily a aby uzdravily i Orlina zranění. Bylo mu však jasné, že toho nejsou schopny - a že by to nedokázaly ani všechny slzy, které byly kdy na světě prolity.
Ale ačkoli to věděl, nedokázal přestat plakat.

Kapitola třicátá osmá

Alexie se v posteli pohnula. Na zádech cítila jemný tlak Havranova těla, jeho levá ruka spočívala na jejím břiše, zatímco pravá byla schovaná pod polštářem, který sdíleli. Opatrně vymanila svou dlaň z jeho sevření a obrátila se, aby se mu podívala do tváře. Rukou jí sklouzl dolů po páteři a ona mu na oplátku polaskala hruď.
Pevně se k němu přitiskla. V tu chvíli se potřebovala někoho dotýkat - a zároveň toužila, aby se někdo dotýkal jí.
Políbila ho na čelo. „Proč nespíš?"
Havran zavrtěl hlavou. Oči měl stále zavřené. Vlasy mu zašustily o polštář a vousy ji poškrábaly na rameni. „Pořád myslím na tu noc, kdy jsme ho našli. Byl promočený do poslední nitky a tak maličký. Navíc ho zmlátili. Vypadal hrozně bezmocně - celý zmáčený a ucouraný. Jako malé neochočené zvířátko.
A pak si musím vzpomenout, jak jsem ho viděl dnes. Na ten výraz, který měl ve tváři, když házel Pravokam. Věděl, že ho Qwc spolehlivě chytí. Tolik se změnil, tak moc vyrostl… Will, kterého jsme našli, by se sice pro úlomek vrhl také, ale

jen proto, že je tak vzácný. A jsem si jistý, že by ho neodhodil. Ne, ten starý Will by se ho držel až do konce a hleděl do jeho nitra, dokud by jej nepohltily plameny."
Zvedla ruku a prsty zajela do prošedivělých vlasů na Havranově pravém spánku. „Já vím, Havrane. Viděla jsem ty změny. Sledovala jsem, jak se vypořádal se Scrainwoodem. A jak jednal se Svobodnou korouhví. Nebo ten jeho rozhovor s Kenleighem, to bylo… Opravdu, od doby, co jsem se s ním poprvé setkala, hodně vyzrál."
„A teď je pryč."
„Obětoval se, aby Rymramoch mohl žít."
Havran přikývl. „Ano, byla to dobrá smrt. Mohu jen doufat, že stejně dobrá bude i ta moje. Ale přesto - byli jsme si tak jistí, že Will je ten Norrington. Copak jsme se zmýlili? Copak byla věštba nepřesná a Scrainwood měl pravdu? Je Kenleigh Norringtonem? A je tím Norringtonem? Co když zrovna teď skutečný Norrington umírá někde v Sarengulu?"
Alexie se zachvěla a Havran ji sevřel ještě pevněji. „Havrane, dědicem krve Norringtonů vůbec nemusí být Kenleigh."
Trochu se od ní odtáhl. „Teď ale nemáš na mysli jeho bratra, že ne? Ale o kom tedy hovoříš?"
Zamračila se. „Poté, co jsi opustil Caledo, jsem se dozvěděla, že je Sayce těhotná. Její otec to naplánoval. A už v Navvalu začala trpět ranní nevolností…" Znovu se zachvěla. „U všech bohů -jak jí jen o tomhle řekneme?"
Cítila, jak Havranovi na krku naskočila husí kůže. „Snažíš se mi říci, že je těhotná s Willem?"
„Ano. A velmi ho miluje. O svém těhotenství však -alespoň zatím - neví. Brzy už na to samozřejmě přijde, ale to se stane uprostřed válečného tažení. Právě teď zřejmě velí sboru, který se chystá napadnout Aurolaňany obléhající Caledo."
Havran zaúpěl a ramena mu poklesla. „Will je tedy mrtev a jeho dědic směřuje k velkému nebezpečí."
„Ještě žijí dva další. Otec a syn."
„Ti Chytrinu nikdy nezradí." Havran zavrtěl hlavou. „Ostatně, proroctví se vztahovalo jen na Leigha. Jeho otec není součástí věštby. A co se týče toho, že by se Leigh mohl postavit Chytrině… Ne, nemožné to není, ale jsem si jist tím, že nikdy nebude odporovat svému otci. Bez ohledu na to, jak velkou mocí Chytrina své sullancirie obdařila, nikdy nedokázala potlačit jejich vrozené charakterové vady. To, co Nefrai-laysh předvedl v Síni Shromáždění - to byl skutečně celý Leigh. Jednal v jednom ze svých záchvatů uraženosti. To, co mu Will řekl, se ho hluboce dotklo."
Alex přitiskla ukazováček k Havranovým rtům. „Lásko, můj manželi, vím, že se tvá mysl nyní žene po mnoha různých cestách, ale jedné z nich by se rozhodně měla vyhnout. Willova smrt je těžkou ztrátou pro celý svět, a tak by svět měl truchlit. Myslím, že skutečně truchlit bude. Jenže truchlit musíš i ty. Byl pro tebe jako syn…"
Havran sevřel rty do tenké čárky a v jeho hnědých očích se zaleskly slzy. „Syn? To ne. Možná spíš synovec. A šance, jak napravit to, co se mi nepovedlo s Leighem. Můj otec vychovával Leighova otce a on se i díky němu stal velkým válečníkem. Pomáhal vychovávat i Leigha. Leigh, on… Byl to můj nejlepší přítel a já ho zklamal. Strašně moc jsem ho zklamal. Za meč, který vlastnil - či spíše meč, který vlastnil jeho - bylo třeba platit šílenou cenu. Jeho nositel se sice stával neporazitelným, ale, jak bylo vyryto do čepele, poslední bitva měla tohoto člověka zlomit. Tak se i stalo. Jenže tím, kdo ho zlomil, jsem byl já!
Ale Will byl jeho syn a já ho mohl vychovávat. Mohl jsem si přitom vzít ponaučení ze všech chyb, které jsem kdy udělal, i z těch, které udělal jeho otec. Mohl jsem vycházet ze všeho, co jsem poznal během mnohaletého boje s Chytrinou. Myslel jsem si, že skrze Willa odčiním zlo, jehož jsem se dopustil na jeho otci a dědovi."
Chytila ho za vousy a zvedla mu hlavu, aby se mu mohla podívat přímo do očí. „Ale nesmíme zapomínat, že Will byl jedinou nadějí světa a tobě se ho podařilo ochránit před Chytrinou a jejími služebníky. Nejednal jsi ani trochu sobecky - konal jsi v zájmu celého světa. Kdybys ho nenašel a neodstartoval tak celou tu řadu událostí, všechno by bylo daleko horší. Chytrina by měla pět úlomků Dračí koruny, draci by se postavili na její stranu a nás všechny by potkal stejný osud, jaký teď potkal Willa."
Rychle přikývl a ihned se od ní odvrátil. Po tvářích mu stékaly slzy. „Bolí to, Alexie. Hrozně mě bolí ta zabitá naděje a… Nejhorší je, že když jsem viděl, jak utíká, chtěl jsem na něho zakřičet, ať to nedělá. Ale na druhou stranu, když jsem zahlédl výraz v jeho tváři, byl jsem na něho strašně pyšný. Z dítěte ulice se stal mužem. Mužem, který se umí rozhodnout a přijmout zodpovědnost. Nemohl jsem ho zastavit, prostě nemohl…"
Havranův hlas zeslábl. Šeptem pořád dokola opakoval poslední slůvko. Alex ho objala rukama kolem těla a přivinula si ho k sobě. Když mu zabořila svou tvář do krku, cítila, jak jí na líce kanou jeho slzy. Havran se zachvěl dalším potlačovaným vzlykem a ona ho sevřela ještě pevněji. Držela ho, dokud sebou jeho tělo nepřestalo škubat, ale nepustila jej ani poté, co zvedl ruce a rovněž ji něžně objal.
Nakonec Havran popotáhl nosem a levou rukou si setřel slzy. Tehdy ho láskyplně políbila na krk a odtáhla se. Nadzvedla se na levém loktu a tlakem celého svého těla jej povalila na záda. Vklouzla na jeho širokou hruď, zatímco holeněmi mu spočinula na stehnech. Vzápětí přenesla celou svou váhu na lokty a kolena.
Prsty mu z obličeje odhrnula vlasy a palcem setřela slzy. Pak se naklonila a políbila ho na obě tváře. „Havrane, především si musíš pamatovat dvě věci. Ta první je, že tě miluji víc než vlastní život. Ty jsi Willa nezklamal. A nezklamal jsi ani svět." Znovu se k němu sklonila a podtrhla svá slova důkladným polibkem.
Když Alex opět zvedla hlavu, natočil si Havran na ukazováček pramen jejích vlasů. „A zadruhé, lásko, stále věřím v proroctví a myslím, že ses ve Willovi nemýlil. Je možné, že tím Norringtonem je nyní Saycino nenarozené dítě, Kenleigh, nebo snad Nefrai-laysh. Ve skutečnosti však existuje ještě jedna možnost."
„A to je?"
Usmála se. „Že Will již svými činy věštbu naplnil. Jeho smrt a věci, které se kvůli ní daly do pohybu, možná způsobí, že se proroctví promění ve skutečnost. A nám nezbývá než na to všechno dohlédnout, aby byl svět navždy zbaven Chytrininy hrozby."

Erlestoka vlastně ani příliš nepřekvapilo, když našel Rezoluta, jak sedí na jednom z vnějších odpočívadel Vaelu. Ač

příliš malé, než aby se na ně vešel některý z velkých draků, byl na něm dostatek prostoru, aby tudy mohli procházet drakomorfové.
Orioský princ se podíval na svého druha. „Nemůžeš spát, Rezolute?"
Vorquelf zvedl hlavu. „Výsosti, já se naposledy pořádně vyspal někdy v době, kdy se narodil tvůj prapradědeček. Ale dnes v noci se mi spánek vyhýbá úplně a přiznám se, že ho ani sám nevyhledávám."
„Upřímně řečeno, také nikde nemohu najít klid." Erlestoke si hlasitě povzdechl a vrhl rychlý pohled na dvě tmavé siluety, které se právě přehnaly přes měsíční srpek. „Závidím Perrině a Qwc jejich schopnost létat."
„Pochybuji, že by ve vzduchu nalezli víc klidu."
„Ale třeba tam alespoň mohou uniknout zoufalství.“ Erlestokovy oči se setkaly s Rezolutovým ledovým stříbřitým pohledem. „Neříkej mi, že ho necítíš."
„Pokud vím, Výsosti, nepocházím z Oriosy. Nejsem tvůj poddaný a nemusím se ti tedy s ničím svěřovat."
„Chápu, že jsi rozrušený. Rozumím…"
Vorquelf vstal z kamenného schodu, na kterém seděl. V měsíčním světle vypadal jen jako nezřetelný stín - až na stříbřitě se lesknoucí oči. „Rozrušený? Rozumíš? Promiň, ale nějak se mi nechce věřit, že bys mohl rozumět tomu, co právě cítím. Už déle než století nemám domov. Ty třeba nenávidíš svého otce a proto ses rozhodl, že budeš žít mimo vlast, ale já sám v tom nikdy neměl svobodu volby. Má rodina byla povražděna, mé rodiště padlo do rukou nepřátelům, kterým není nic svaté. Nikdy jsem netoužil po ničem jiném než po možnosti vrátit se zpátky. Aby mezi mnou a mou vlastí mohlo vzniknout pouto a já začal žít normálním elfským životem.
Will byl klíčem ke splnění tohoto snu. Když jsem ho s Havranem našel, byl méně než nic. Výraz ‚správný‘ pro něho značil vše, co se zamlouvalo jemu, zatímco ‚špatnou‘ byla veškerá morálka. Smysl pro povinnost měl jen vůči sobě samotnému a možná ještě svým přátelům, ale nic víc. Stejně jako ty chtěl být králem, ale jeho panstvím se měl stát pět akrů velký slum, navíc půl dne zaplavený vodou a zanesený páchnoucími odpadky."
Erlestoke zavrtěl hlavou. „To ale není ten Will, kterého jsem znal. Ten, který tu dnes položil život."
„Přesně. Nebyl to ten Will Norrington, který tady dneska zemřel. Vycvičili jsme ho, vštípili mu zodpovědnost a smysl pro povinnost. Přinejmenším jsme ho k tomu popostrčili a přiměli ho, aby přijal břemeno své krve. Ne, nebyl dokonalý. Měl své chyby. Někdy jsem měl plno chuti ho odvést zpátky do Šerodolu a nechat ho tam."
Princ přikývl a promluvil tlumeným hlasem. „Ale jindy zase ukazoval, co se v něm skutečně skrývá, a to byly opravdu velké věci. Bratr mi vyprávěl, jak umlčel mého otce a jak přijal do svých služeb Svobodnou korouhev. Viděl jsem, jak se na něho ti muži dívali, když jsme odlétali. Myslím, že si zasloužil jejich věrnost. Něco takového by obyčejný pouliční zlodějíček nikdy nedokázal."
Rezolut zavrtěl hlavou. „Ne, to by nedokázal. Kdyby zůstal naživu, čekaly by ho velké úspěchy, tím jsem si jistý. Ale teď je konec. Proroctví je zlomeno."
„Opravdu si to myslíš?" Princ si přejel dlaní po zarostlé bradě. „Možná jen nastal čas, aby se mu dostalo nového výkladu."
„No, jsem si jist, že toho se mu dostane hojnou měrou." Rezolut ukázal na východ, ke břehům Saporcie. „Až zítra dorazíme do Narrizu a vyjde najevo, že Norrington je mrtvý, pustí se do nových interpretací všichni. Někteří budou polemizovat o skutečném významu elfských slůvek, zatímco jiní budou překrucovat fráze a věty a vymýšlet příběhy, aby jejich kandidáti vyhovovali věštbě. Možná že Norringtonem je myšlen prostě jen někdo, kdo pochází z držav Norringtonů. A je nepochybné, že na světě jsou i další rodiny s tímto příjmením. Jako houby po dešti začnou rašit falešné nebo alespoň přikrášlené rodokmeny, neboť každý, kdo se bude chtít stát hrdinou, se prohlásí za potomka Norringtonů."
„Zbavit se takových lidí bude obtížné, ale…"
Vorquelf divoce zavrtěl hlavou. „Strávil jsi v Pevnosti Drakonis příliš času, Výsosti. Pozornost drakoniského barona a všech jeho podřízených byla vždy soustředěna výhradně na zastavení Chytriny. Když jsem byl ještě dítě, dobyla Norivu a Vorquellyn. Když jsi byl dítě ty, obsadila Okrannel a pokusila se zničit Pevnost Drakonis. Jak Will správně podotkl, její výboje jsou velmi cílevědomé. Nyní ovládá Sebcii a brzy jí padne k nohám také Muroso."
„Ne když se všechny národy světa spojí, aby jí vzdorovaly."
Rezolut se pochmurně zasmál a ozvěna tento zvuk dlouho opakovala mezi horskými štíty Vaelu. „To povídej lidem z Norivy. Vykládej to Vorquelfům, jako jsem já. Ty tvé národy se chytají každé výmluvy, aby se vyhnuly rázným činům. Je to součást velkého spiknutí. Vládcové zničili život Tarrantu Hawkinsovi. Označili ho za lháře a zrádce, ačkoli věděli, že tvůj otec je zbabělec a že Tarranta nenávidí. Přitom všem muselo být jasné, že zpráva, kterou po něm Chytrina poslala, byla pravdivá. Jen si představ. Výsosti, co se stane, až se zvěst o dnešních událostech rozšíří mezi panovníky v Narrizu."
Erlestokovi po zádech přeběhl mráz. „Kolem kandidátů na toho Norringtona se vytvoří znesvářené frakce. Snaha vzdorovat Chytrině se roztříští. Národy, které se začnou cítit zranitelnými, budou uzavírat spojenectví proti svým sousedům. Některé se dokonce s Chytrinou dohodnou na míru. Přinejmenším můj otec to udělá určitě."
„Vidíš? A právě proto povídám, že proroctví je zlomeno. Ona neprohraje, ani kdyby musela čekat další generaci. Když bude mít k dispozici zdroje úrodných zemí, jako jsou Muroso a Sebcie, bude pro ni snazší uživit vojska a ta se budou utěšeně rozrůstat, dokud se nestanou nezastavitelnými." Rezolut upřel na prince planoucí pohled. „Jestliže Chytrinu neporazíme teď, tvé dítě nikdy neusedne na orioský trůn."
Princ nad tím okamžik uvažoval a potom vážně přikývl. „Pak o tom tedy musíme přesvědčit všechny vládce světa."
„Myslím, že i vzkřísit Willa by bylo jednodušší." „Bude to obtížné, ano, ale ne nemožné." Erlestoke začal počítat na prstech. „Alexie a já si můžeme promluvit s politiky a dokázat jim, že máme pravdu. Kerrigan může dostat na naši stranu Vilwan. Ty a Havran určitě najdete společnou řeč s lidmi od armády. Perrina by mohla shromáždit vojsko Gyrkymů. Za

tebou půjdou Vorquelfové, a navíc máme draky - Rymramocha, Vriisuroela a Dravothraka. Dokonce i Bok by mohl být užitečný a jestli se Svobodné korouhvi podaří osvobodit Sarengul, získáme další urZrethijské spojence. Můžeme dát dohromady obrovskou armádu."
Vorquelf zamhouřil oči. Na okamžik se usmál, to ale Erlestoke nepovažoval za příliš povzbudivé znamení. „Zdá se, že tvůj plán má něco do sebe."
„Ale šance na jeho úspěch je minimální, chceš dodat?"
„Ano. A kdejaká maličkost může způsobit jeho krach."
Vtom se Rezolut usmál znovu, o něco veseleji. „Taky si myslím, že několik lidí určitě naštve. Ovšem vzhledem k situaci je to asi to nejlepší, co můžeme udělat."

Kerrigan se už nemohl dívat na výrazy užaslého zklamání, které se objevily ve tvářích ostatních. „Řekl jsem: 'Je mi to moc líto, ale nemohu jít s vámi.'"
Erlestoke se na něho upřeně zadíval. „Ale my tě přece potřebujeme. Můžeš naučit Vilwaňany, jak objevit úlomky Dračí koruny. Můžeš jim poradit nová kouzla, aby dokázali snáze čelit Chytrinným čarodějům."
Obtloustlý Adept zavrtěl hlavou. Po jeho levici se krčil Bok, zatímco napravo od něj stál Rym Ramoch, oblečený v novém šarlatovém rouchu. „Musím se tady ještě mnoha věcem naučit. Můj učitel slíbil, že mě zasvětí do některých tajemství dračí magie, abych vypiloval a zefektivnil svá kouzla. Kdybych teď odešel s vámi, nebyl bych ještě dostatečně silný. Nebyl bych tím spojencem, jakého potřebujete."
Havran udělal krok a stáhl si z tváře masku. Poté položil obě ruce na Kerriganova ramena. „Kerrigane, nepochybuji o tom, že cítíš, že tady potřebuješ zůstat. Dává mi to smysl, ano."
„Děkuji." Kerrigan sklopil zrak, neboť nedokázal čelit Havranovu pohledu.
Starý válečník se opatrně dotkl jeho brady a znovu mu ji zvedl. „Ale než odletíme, než tě tady necháme, rád bych se dozvěděl skutečnou příčinu, proč nechceš jít s námi."
Kerrigan na okamžik otevřel pusu. Už už se chystal popřít, že by měl nějaký jiný důvod, ale zarazil se a zase ústa zavřel. Spodní čelist se mu zachvěla. Zaťal zuby, aby potlačil třes, ale moc to nepomohlo. V očích se mu objevily slzy. Kousl se do rtu v naději, že bolest zažene pláč, a po chvíli se tak skutečně stalo. Poté polkl, aby se zbavil pomyslného žmolku, který mu ucpával hrdlo.
„Mohl jsem ten Pravokam chytit," hlesl zajíkavě. „Mohl jsem zachytit i samotného Willa. Mohl jsem ho zachránit. Mohl jsem Nefrai-layshe prohodit tím portálem daleko dřív, než na něho skočil Lombo. A mohl jsem zachránit i Orlu."
Havran mu stiskl ramena. „Nic z toho nebyla tvá chyba."
„Ne, Havrane, nebyla." Po tvářích mu navzdory veškerému úsilí začaly stékat slzy. „Ale mohl jsem tomu všemu zabránit! Kdybych se víc učil. Kdybych dokázal rychleji uvažovat. A…"
Starý válečník to dořekl za něj: „A nechceš zklamat i nás a nechat nás také umřít."
Kerrigan zavrtěl hlavou. Nebyl schopen slova.
Havran si ho k sobě přitáhl a objal ho. Kerrigan se okamžik zpěčoval, ale nakonec ho přemohlo zoufalství. Chytil se Havranovy košile a pevně ji sevřel. Starý válečník ho pak chlácholivě pohladil po zádech.
„Pozorně mě poslouchej, Kerrigane Reesi. Vím, že tě Orla nabádala, abys mě a Rezoluta doprovázel. Chtěla po tobě, abys zůstal s námi. Přála si, aby ses od nás učil - to ti řekla na smrtelném loži. A my jsme ti skutečně až do odjezdu z Caleda byli nablízku. Pak jsme se s tebou rozloučili, ano, ale nikoli proto, že bychom si mysleli, že by ti v řadách Svobodné korouhve hrozilo nebezpečí. Prostě jsme jen věděli, že své schopnosti daleko lépe uplatníš s Alexií v Navvalu.
A to se také stalo. Zachraňoval jsi životy. To díky tvému snažení se podařilo zachránit prince Erlestoka a pouze tobě musíme být vděční, že Chytrina nezískala další úlomek Dračí koruny. Skolil jsi sullanciriho. Všechny tvé velké činy jen potvrdily to, co jsme už o tobě všichni dávno věděli -že jsi dobrý muž s velkým srdcem. A nechtěl bych se ocitnout v kůži nepřátel, kteří se ti postaví do cesty."
Havran ho pustil a o krok ustoupil. „Takže pokud si myslíš, že ti Rymramochův výcvik prospěje, zůstaň. Ale až tě budeme potřebovat…"
Kerrigan přikývl. „Budu připraven. Děkuji ti."
Havran se podíval na loutku. „Dobře ho vycvič. A radím ti, abys dbal na jeho bezpečí."
Loutka mírně naklonila hlavu. „Promiň, ale hrozby z úst neozbrojeného muže mi připadají poněkud plané."
„Nezapomínej, kde jsem nechal svůj meč. Myslím, že nechceš, abych se pro něj jednoho dne vrátil."
„To vskutku ne." Dřevěný Rymramoch se jim všem uklonil. „Přeji vám šťastnou cestu a mnoho úspěchů ve vašem konání."
Skupinka se otočila a vyšplhala na Dravothrakova široká záda. Kerrigan svým společníkům naposledy zamával. Zelený drak se s ním rozloučil vážným kývnutím. Zkontroloval, zda jsou všichni bezpečně připoutaní, pak roztáhl křídla a jediným mávnutím se vznesl k obloze. Mladý čaroděj nehybně stál a hleděl za ním - tak dlouho, dokud se drak neproměnil v pouhý drobný tmavý flíček na jitřním nebi.
Rym Ramoch mu položil levou ruku na pravé rameno. „Havran má pravdu. A ty také. To, čemu se zde naučíš, z tebe udělá toho nejmocnějšího čaroděje na světě. Budeme schopni nalézt chybějící úlomky Dračí koruny a potom - s Bokovou pomocí - vypátráme také samotnou Chytrinu."
Kerrigan se podíval na zeleného urZrethie. „Jak bys nám mohl pomoci, malý příteli?"
„Tím, že se s tebou podělím o vše, co o ní vím. Adepte Reesi. Budu ti vyprávět o jejích zvycích, o jejích silných i slabých stránkách. A řekl bych, že mé znalosti nejsou nepatrné." UrZrethi se usmál. Nečekaně se napřímil a postavil se. Hovořil klidně a vyrovnaně, kultivovaným jazykem. „Jsem, koneckonců, její otec."

Stackpole, Michael A(ustin) (1957-
Americký autor fantastiky, narodil se v roce 1957 ve Wansau ve státě Wisconsin, záhy se však jeho rodina přestěhovala do Burlingtonu ve státě Vermont, v roce 1979 dokončil studium historie, od roku 1977 se zabývá rovněž tvorbou deskových, karetních a počítačových her, dnes žije v Arizoně, mezi jeho koníčky patří například sálová kopaná a jízda na horském kole. Jako spisovatel se od počátku velmi často věnoval science fiction světu RPG hry Battletech, kam zavítal nejprve v trilogii Warrior: En Garde (1988), Riposte (1988) a Coupe (1989), aby později celý cyklus rozšířil ještě trilogií Blood of Kerensky: Lethal Heritage (1990), Blood Legacy (1990) a Lost Destiny (1991), víceméně samostatnými tituly Natural Selection (1992), Assumption of Risk (1992), Bred for War (1994) a Malkious Intent (1996) či do série Twilight of the Clans spadající dvojicí Grave Covenant (1997) a Prince of Havoc (1998). Naposledy se do světa Battletechu vrátil v románu Mechwarrior: DarkAge: Ghost War (2002).
Neméně pozornosti věnoval populárnímu světu filmového seriálu Star Wars, do něhož se poprvé podíval v rámci série na motivy počítačové hry X-Wing a to v románech Rogue Squadron (1996), Wedge´s Gamble (1996), The Krytos Trap (1996), The Bacta War (1997) a Isard´s Revenge (1999). K Star Wars se vrátil ještě v několika komiksových předlohách, z nichž jmenujme především titul Union (2000, sp. Robert Teranishi), v samostatném románu I, Jedi (1998) a v románové dvojici The New Jedi Order: Dark Tide: Onslaught (2000) a Ruin (2000), později vydané v jednom svazku jako Dark Tide (2000). K původní tvorbě nepatři ještě fantasy trilogie napsaná na motivy hry Dark Conspiracy: A Gathering Evil (1991), Evil Ascending (1991) a Evil Triumphant (1992), třetí díl ze série The Apostle of Insanity: Dementia (1994), vytvořený na základě science fiction hry Mutant Chronikles a série sedmi úzce propojených kratších prací ze souboru Wolf and Raven (1998), který patří do prostředí i u nás dobře známé kyberpunkové RPG hry Shadowrun.
K původní tvorbě se odhodlal v románu Once a Hero (1994, č. Hrdinou/Návrat 2003), což je tradiční a celkem vydařená high fantasy, v níž se mísí dvě časové roviny. Vedle hrdinného boje proti silám zla sleduje příběh rovněž události odehrávající se o celých 500 let později, kdy je svět opět ohrožen a jeho jedinou nadějí zůstává vzkříšení legendami opředeného bojovníka Neala, Strážce elfů. Nolan, původem z pokořeného národa Sinjaria, se v románu Talion: Revenant (1997) po náročném výcviku přidá k obávaným a respektovaným vykonavatelům spravedlnosti. Jako právoplatný člen tohoto společenství je zavázán řídit se rozkazy svých mistrů i poté, co je pověřen ochranou krále, jenž je přímo odpovědný za tragickou smrt jeho rodiny.
Mladík Locke podnikne v románu A Hero Born (1997) cestu k proslulým zdem Města šermířů zadržujícím síly Říše Chaosu aniž by tušil, že jeho osudem je boj proti nebezpečí, které hrozí zcela vyhladit dosud nic netušící lidskou rasu. Román je úvodním svazkem stále nedokončené série Realms of Chaos, do níž patří i následující titul An Enemy Reborn (1998), kde je do světa rozděleného magickou bariérou na oblasti pod vládou Chaosu a Řádu přenesen mladý Len Fong, dosud zcela obyčejný prodavač bot z moderního Los Angeles. Román se dočkal rozporuplného přijetí mimo jiné i proto, že se v něm čtenáři v hlavní roli nesetkali s oblíbeným hrdinou předchozího svazku. Nutno dodat, že velký podíl na vzniku knihy měl dle některých informací na obálce neuvedený spoluautor William F. Wu. Těžko říct, jak to bude s osudem této série do budoucna, prozatím to nevypadá příliš nadějně.
V prostředí alternativního pozemského světa z románu Eyes of Silver (1998) sleduje autor politické intriky spojené s věštbou předpovídající znovuzrození proslulého válečníka Keerana Dosta, jenž se na svět vrací, aby znovu sjednotil zbytky kdysi mocného a nebývale rozlehlého impéria. Zkouška dospělosti se pro čtveřici přátel z románu The Dark Glory War (2000, č. Maska válečníka/Triton 2003) změní v odvážný boj proti nájezdníkům vedeným ve službách zlé paní Chytriny skupinou nemrtvých generálů. Proti nim je postavena moc kouzelného meče Temmeru, jenž však přináší zhoubu nejen nepřátelům, ale i svému nositeli. Román je pouhým prologem k následující trilogii DragonCrown War. Fortress Draconis (2001, č. Pevnost Drakonis/Triton 2003-2004, 2 svazky), When Dragons Rage (2002, č. Dračí hněv/přip. Triton) a The Grand Crusade (2003, č. Křížová výprava/přip. Triton), ve které odpor vůči krutovládě paní Chytriny pokračuje a zdá se, že v cestě k jejímu ovládnutí celého světa stojí jen hrstka odhodlaných přátel a dávné proroctví, v jehož středu se tentokrát nenachází již zkušený válečník Tarrant zvaný Vrána, ale mladý zloděj Will, kterému osud připravil nadmíru zajímavou cestu životem.
Michael A. Stackpole není zrovna velmistrem žánru fantasy, přesto jde o schopného a právem úspěšného autora, jehož hlavní předností je věrohodná charakterizace postav a cit pro poctivou, dobrodružnou, militaristicky orientovanou fantasy, která dělá radost každému příznivci žánru. Ve své tvorbě několikrát prokázal chuť experimentovat, a proto se od něj v budoucnu můžeme dočkat nejednoho překvapení, vždyť právě teď pracuje na svém prvním detektivním románu pod pracovním názvem Fundamentally Murder (nepub.). Netřeba se však obávat autorova odklonu mimo fantastiku, což dokazuje připravovaná trilogie Cartomancer, jejíž první díl známý prozatím pod titulem A Secret Atlas (nepub.) by se měl objevit již brzy na amerických knižních pultech.
Martin Šust

Poděkování
Anně Lesley Groellové za to, že se mnou měla svatou trpělivost a byla na mě laskavá, i když jsem tuto knihu odevzdal dlouho po vypršení termínu. Za všechny chyby, které v ní zůstaly, mohu výhradně já sám, jen díky ní jich je tak málo. Rád bych také poděkoval všem čtenářům, kteří dostáli svému slibu, že si během čekání na další knihy ze sérií BattleMech nebo Lightsaber, přečtou některou mou fantasy.

Věnováno památce Austina H. Kerina.
Kdyby nebylo jeho knihy,
nikdy bych se nestal spisovatelem.

Michael A. Stackpole
Dračí hněv – bouře
Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 912. publikaci, v edici TRIFID svazek 171.
Vydání 1.
Z anglického originálu When Dragons Rage
přeložil Konstantin Šindelář.
Odpovědná redaktorka Adéla Veřmiřovská.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.
ISBN 80-7254-801-8
www.triton-books.cz
1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 219,- Kč
(členové SFK TRIFID 159,- Kč)